DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KARANLIK OLİMPOS #1

TEK İHTİYACIN BİR KEZ TADINA BAKMAK

IŞILTILI TA'NRILAR

"ANLATILAMAYACAK KADAR ATEŞLİ."
–Entertainment Weekly

KATEE ROBERT

NEW YORK TIMES VE USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

OLİMPOS

Çeviren: Arzu Altınanıt

KATEE ROBERT

IŞILTILI TANRILAR

Çeviren: Arzu Altınanıt

OLİMPOS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

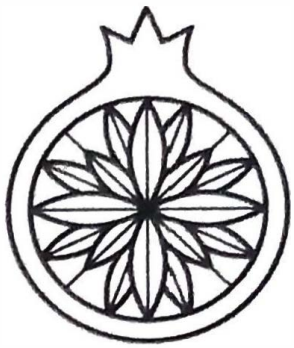
Erin ve Melody'ye... Son birkaç yıldır postcast*'iniz bana büyük keyif veriyor.*

Umarım Hades'in kibirli otoritesi de size biraz keyif verir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

I

PERSEPHONE

"BU PARTİLERDEN GERÇEKTEN NEFRET EDİYORUM."

"Anne böyle dediğini duymasın."

Omzumun üstünden Psyche'ye baktım. "Ben de nefret ediyorum." Annemin yıllardır bizi çekiştire çekiştire götürdüğü etkinlikleri saymayı bırakmıştım. Gözü sürekli bir sonraki ödülde, kurallarını sadece kendisinin bildiği bu satranç oyununda sırası gelen en yeni taştaydı. Çoğu günü onun piyonlarından biri gibi hissederek geçirmesem buna katlanmak daha kolay olurdu.

Psyche gelip yanımda durdu ve omzuyla beni dürttü. "Seni burada bulacağımı biliyordum."

"Bu mekânda katlanabildiğim tek salon burası." Ne de olsa heykel salonu kibrin ta kendisiydi. Göreceli olarak sade bir salondu, tabii parlak mermer zemine ve uyumlu gri duvarlara sade denebilirse. Birbirinden epey uzak duran on üç heykelle çevriliydi. Olimpos'a hükmeden on üç tanrının her biri için bir tane. Her birine tek tek bakarak içimden isimlerini saydım: Zeus, Poseidon, Hera, Demeter, Athena, Ares,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dionysus, Hermes, Artemis, Apollo, Hephaestus, Aphrodite... ve ardından son heykele döndüm. Bu heykel, ayaklarına kadar uzanıp yerde toplanmış siyah bir kumaşla örtülüydü. Yine de geniş omuzlarını, başını süsleyen sivri uçlu tacını gözden kaçırmak mümkün değildi. O kumaşı çekip alma, parçalama ve yüzünü nihayet görebilme arzusu parmaklarımın karıncalanmasına neden oldu.

Hades.

Birkaç ay içinde bu şehirden kaçıp kurtulacak ve bir daha asla geri dönmeyecektim. Olimpos'un umacısının yüzünü görmek için başka bir şansım olmayacaktı. "Onun yerini hiç değiştirmemiş olmaları tuhaf değil mi?"

Psyche homurdandı. "Bu konuşmayı kaç kez yaptık?"

"Hadi ama. Tuhaf olduğunun sen de farkındasın. On üç tane heykel var ama aslında sadece on iki taneler. Hades yok. Uzun süredir yok." Hades, aşağı şehrin hükümdarıydı. Ya da bir zamanlar öyleydi. Çok eski bir unvandı bu ve ailenin tamamı uzun zaman önce ortadan kaybolmuştu. Artık hepimiz gibi, aşağı şehir de teknik olarak Zeus'un hükümdarlığındaydı ama duyduğuma göre nehrin o kıyısına ayak bile basmıyordu. Styx Nehri'ni geçmek, Olimpos'tan ayrılmak kadar zordu. Kulağıma gelene göre sınırı geçmek için atılan her adım, kafanız patlayacakmış hissi yaratıyormuş. Hiç kimse gönüllü olarak böyle bir deneyim yaşamak istemez. Zeus bile.

Hele ki aşağı şehrin halkının yukarı şehirdekiler gibi onun kıçını yalayacağından kuşkuluyken. Bunca sıkıntı çekecekse bir karşılığı olmalıydı, değil mi? Geri kalanımız gibi Zeus'un da nehri geçmek istememesine şaşmamak lazım. "Hades yukarı şehirde hiç zaman geçirmeyen tek tanrı. Bu yüzden onun diğerlerinden farklı olduğunu düşünüyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Psyche umursamaz bir tonla, "Farklı değildi," dedi. "Ölü olduğu ve unvanı artık geçerli olmadığı için öyle varsaymak kolay. Ama On Üçler'in hepsi aynı, annemiz bile."

Psyche haklıydı –haklı olduğunu biliyordum– ama hayal gücüme engel olamıyordum. Uzandım ama parmaklarım heykelin yüzüne değmeden durdum. Beni bu ölü tanrıya çeken marazi bir meraktı sadece ve bu kara örtüyü çekmemi söyleyen şeytana uyarsam başıma geleceklere değmezdi. Elimi indirdim. "Anne bu gece ne yapıyor?"

"Bilmiyorum." Psyche iç çekti. "Keşke Callisto burada olsaydı. En azından *o,* Anne'yi biraz durdurabiliyor."

Annemiz Demeter olunca üç kız kardeşimle ben uyum sağlamak için farklı yollar bulmuş ve sadece On Üçler için var olan ışıltılı dünyaya sokulmuştuk. Bu dünya, aklınızı özündeki zehirden uzaklaştırabilecek denli ışıltılı ve tuhaftı. Ya uyum sağlayacaktık ya da boğulacaktık.

Ben kendimi her zaman itaatkâr olan zeki ve neşeli kız çocuğu rolünü oynamaya zorladım, bu da Psyche'nin soğukkanlı ve sessiz takılıp göze batmamasını sağladı. Eurydice, sınırda bir çaresizlikle yaşamın ve yaşamda bulabildiği her heyecanın en ufak kırıntısına bile sımsıkı tutunuyordu. Callisto mu? Callisto, Anne'yle sadece arenada görülebilecek bir vahşilikle mücadele etti. Eğilmektense kırılacaktı ve böyle olunca Anne, onu bu zorunlu etkinliklerden muaf tuttu. "Burada olmaması daha iyi. Zeus ona kur yaparsa Callisto onun bağırsaklarını deşebilir. O zaman başımız ciddi belaya girer."

Olimpos'ta sonuçlarına katlamak zorunda kalmadan birisini öldürebilen tek kişi –iddialara göre– Zeus'tu. Geri kalanımızın yasalara uyması bekleniyordu.

Psyche ürperdi. "Sana asılmaya kalkıştı mı?"

"Hayır." Gözlerimi Hades'in heykelinden ayırmadan başımı iki yana salladım. Hayır, Zeus bana hiç dokunmamıştı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ama katıldığımız son birkaç etkinlikte bakışlarıyla beni takip ettiğini hissetmiştim. O yüzden bu geceye katılmamak için yalvarmıştım ama annem hiç kulak asmadan beni çekiştirerek kapıdan çıkarmıştı. Zeus'un dikkatini çekmenin sonu hiç iyi olmazdı. Hep aynı şekilde biterdi; kadın perişan olur ve Zeus, itibarına leke sürecek kötü bir söylentiden başka hiçbir sorun yaşamadan paçayı sıyırırdı. Bundan birkaç yıl önce resmî olarak ona yöneltilen bir dizi suçlama sonrası da aynı böyle olmuştu ve bu, kadının konu mahkemeye bile gitmeden ortadan kaybolduğu bir gösteriden başka bir şey değildi. En iyimser sonuç, kadının Olimpos'tan çıkmanın bir yolunu bulmuş olması, en gerçekçi sonuçsa Zeus'un zaiyatına eklenmesiydi.

Yok yok, her koşulda ondan uzak durmak en iyisiydi.

Annem On Üçler'den biri olmasaydı bu çok daha kolay olurdu ya.

Mermer zeminde sertçe tıkırdayan topuk sesinden gelenin kim olduğunu anlayınca nabzım hızlandı. Anne hep savaşa gider gibi yürürdü. Bir an için Hades'in üstü örtülü heykelinin arkasına saklanmayı ciddi ciddi düşündüm ama Anne heykel galerisinin kapısında görünmeden bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Saklanmak, kaçınılmazı geciktirirdi sadece.

"İşte buradasın." Bu gece bedenini saran ve şehrin açlık çekmemesini sağlayan kadın namına çok uygun olduğuna karar verdiği, toprak ana rolünü sağlamlaştıran koyu yeşil bir elbise giymişti. Anne o kibar tebessümünü, yardımsever ruhunu halkın görmesinden ve hırsının önüne geçmeye çalışan herkesi seve seve ezip geçme tarzını göz ardı etmesinden hoşlanırdı.

Adına yapılmış heykelin, Demeter'in karşısında durdu. Heykel bol kıvrımlıydı ve üzerinde ayaklarının dibinde açan çiçeklere kadar inen dökümlü bir elbise vardı. Başındaki çiçekten yapılmış taçla uyumluydu ve yüzünde evrendeki tüm

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

sırları biliyormuşçasına huzurlu bir gülümseme vardı. Annemi aynı ifadeyi yapmaya çalışırken yakaladım.

Anne'nin dudakları kıvrıldı ama bize döndüğünde tebessüm gözlerine ulaşmamıştı. "Partide olman gerekiyordu."

"Başım ağrıyor." Bu geceye katılmaktan kurtulmak için kullandığım mazeretin aynısıydı bu. "Psyche nasıl olduğuma bakıyordu."

"Hımm." Anne başını iki yana salladı. "İkiniz de kız kardeşleriniz gibi umutsuz vaka olmanın eşiğindesiniz."

Umutsuz vaka olmanın Anne'nin sosyalliğinden kaçmanın en kesin yolu olduğunu fark etmiş olsaydım, seçmiş olduğum yerine o role bürünürdüm. Artık yolumu değiştirmek için çok geçti ama partiye geri dönme düşüncesi karşısında sahte baş ağrım gitgide daha gerçek bir mazeret olmaya başlıyordu. "Erken ayrılırım. Bu baş ağrısı migrene dönüşecek sanırım."

"Kesinlikle erken ayrılmayacaksın." Anne bunu oldukça hoş bir şekilde söyledi ama sesinde sert bir ton vardı. "Zeus seninle konuşmak istiyor. Onu bekletmenin hiçbir sebebi olamaz."

Kafamın içinde onlarca sebep üretebilirdim ama Anne'nin bir tekine bile kulak asmayacağını biliyordum. Yine de kendime engel olamayıp denedim. "Üç karısını öldürdüğü söylentisini sen de duydun."

"Bu, kesinlikle boşanmaktan daha kolay."

Gözlerimi kırpıştırdım. Şaka yapıp yapmadığını gerçekten anlayamıyordum. "Anne..."

"Of, rahat ol. Çok gerginsin. Güvenin bana, kızlar. En iyisini ben bilirim."

Annem büyük ihtimalle tanıdığım en akıllı insandı ama hedefleri benim hedeflerim değildi. Bundan yakayı sıyırmanın kolay bir yolu yoktu, o yüzden Psyche'ye ayak uydurup itaatkârca annemin peşinden salondan çıktım. Kısa bir an Hades'in heykelinin arkamdan gözlerini dikip bana baktığını

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

hissettim ama bu bir hayaldi sadece. Hades ölü bir tanrıydı. Öyle olmasa bile kardeşim muhtemelen haklıydı, o da tıpkı diğerleri kadar kötü olmalıydı.

Heykel salonundan çıkıp uzun koridorda ilerleyerek partinin verildiği salona doğru yürümeye başladık. Ortam Dodona Kulesi'ndeki her şey gibiydi: büyük, abartılı ve pahalı. Koridor olması gerekenden iki kat genişti ve önünden geçtiğimiz her kapı normalden yarım metre uzundu. Kapıların iki yanına çekilmiş, tavandan yere kadar koyu kırmızı perdeler asılıydı; mekânın kesinlikle ihtiyacı olmayan abartılı bir dokunuştu bu. Yukarı şehrin tepesinde yükselen bir gökdelenden ziyade bir sarayda dolaşıyormuşsunuz izlenimi veriyordu. Sanki birileri Zeus'un kendini çağdaş bir kral olarak adlandırdığını unutma riskini alacakmış gibi. Doğruyu söylemek gerekirse heykeline uygun bir taçla dolanmıyor olmasına şaşırıyordum.

Yemek salonu da aşağı yukarı aynıydı. Bir duvarı tamamen camla ve şehre nazır balkona açılan birkaç cam kapıyla kaplı kocaman, geniş bir mekândı. Kulenin en üst katındaydık ve manzara gerçekten inanılmazdı. Bu noktadan yukarı şehrin oldukça büyük bir kısmı ve Styx Nehri'nin kıvrıla kıvrıla uzanan karaltısı görülebiliyordu Ya diğer taraf? Aşağı şehir? Buradan bakıldığında yukarı şehirden pek farklı görünmüyordu ama çoğumuz için ulaşılabilir olsa bile sanki aydaymış gibi uzaktı.

Dondurucu kış rüzgârından rahatsız olmamamız için balkon kapıları bu gece kapalıydı. Şehir manzarası yerine, camın arkasındaki karanlık yüzünden salonun biçimsiz yansıması görünüyordu. Herkes çok şıktı; tasarım elbiseler, smokinler, aşırı pahalı mücevherlerle süslerin ışıltısından oluşan bir gökkuşağı gibiydi. İnsanlar kalabalık arasında dolaşıp sosyalleşir, sohbet eder ve kırmızı rujlu dudaklarından tatlı zehirler akıtırken mide bulandırıcı bir kaleydoskop yaratıyorlardı. Bu bana

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

lunaparktaki aynaları hatırlattı. Tüm o varsayılan güzelliğe rağmen hiçbir yansıma aslında göründüğü gibi değildir.

Geriye kalan üç duvarda On Üçler'den faal olan on ikisinin devasa portreleri asılıydı. Hepsi yağlıboya tablolardı; Olimpos'un varoluşundan beri süregelen bir gelenekti bu. Bu On Üç, gerçekten eski hükümdarlar gibi olduklarını düşünüyorlardı sanki. Ressam kesinlikle birkaçını kafasına göre değiştirmişti. Özellikle Ares'in genç hâlinin kendisiyle alakası yoktu. Yaş insanı değiştirir ama ne çenesi bu kadar köşeliydi ne de omuzları bu kadar geniş. Aynı ressam onu elinde devasa bir kılıçla resmetmiş olsa da Ares'in konumunu savaşta değil, arenada teslim olmasıyla aldığını biliyordum. Ama sanırım bu o kadar da heybetli bir görünüm oluşturmuyordu.

Benzerleri kendilerine bakarken dedikodu yapmak, sosyalleşmek ve arkadan konuşmak için belli türden biri olmak gerekirdi ama On Üçler'in içinde bu tür bir canavar vardı zaten.

Anne tüm sahtekârların sahip olduğu kusursuz bir rahatlıkla kalabalığı yararak ilerdi. Demeter olarak hizmet ettiği yaklaşık on yıl onu On Üçler'in en yeni üyelerinden biri yapıyordu ama o, bu tür ortamlarda sanki tüm Demeterler gibi halk tarafından seçilmemiş de öyle doğmuş gibi davranıyordu.

Kalabalık açılıp ona yol verdi ve peşinden bu ışıltılı renk cümbüşüne girerken gözlerin üzerimizde olduğunu hissettim. Bu insanlar, bu tür etkinlikler için sarf ettikleri ekstra çabayla tavus kuşlarını andırıyor olabilirdi ama bakışları soğuk ve acımasızdı. Bu salonda hiç arkadaşım yoktu; daha fazla güç kazanmak için beni basamak olarak kullanmanın yolunu arayan insanlar vardı sadece. Çok erken öğrendiğim acı verici bir dersti bu.

İki kişi annemin yolundan çekildi ve göz ucuyla salonun, burada olduğumda kaçınmak için elimden geleni yaptığım köşesini gördüm. Bu köşede gerçekten bir taht vardı; altın,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gümüş ve bakırdan yapılmış şatafatlı bir şey. Sağlam bacakları kıvrılarak kolçaklara kadar çıkıyor ve tahtın arkası aralarından şimşek çakan bulutları andıracak şekilde genişliyordu. Sahibi kadar tehlikeli ve ürkütücüydü; o da kimsenin bunu aklından çıkarmasını istemiyordu.

Zeus.

Olimpos'a On Üçler hükmediyorsa On Üçler'e de Zeus hükmediyordu. Bu, ebeveynden çocuğa miras kalan bir unvandı, soyları şehrin kuruluşuna kadar uzuyordu. Şu anki Zeus'umuz bu konumu otuz yaşında elde etmişti ve onlarca yıldır elinde tutuyordu.

Artık altmışın üzerinde olmalıydı. Taşkın kahkahalar atan, geniş ve yuvarlak göğüslü, sakalı ağarmış beyaz erkeklerden hoşlanan biri onu çekici bulabilirdi sanırım. Benimse tüylerimi diken diken ediyordu. Soluk mavi gözleriyle bana her baktığında kendimi açık artırmada satışa çıkmış bir hayvan gibi hissediyordum. Hatta hayvandan da değersiz. Güzel bir vazo ya da bir heykel belki. *Sahip olunacak* bir şey.

Güzel bir vazo kırılırsa yerine yeni bir tane almak kolaydır. En azından Zeus'sanız.

Anne, Psyche'yi birkaç adım geri kalmaya zorlayarak yavaşladı ve elimi tuttu. Düzgün davranmam konusundaki sessiz uyarısını anlamamı sağlayacak kadar sıktı ama *ona* gülücükler saçıyordu. "Bak kimi buldum."

Zeus elini uzattı; elimi avucuna koyup öpmesine izin vermekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Dudakları kısacık bir an tenime değdi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Nihayet bıraktığında elimi elbiseme silmemek için kendimi zor tuttum. Her içgüdüm avaz avaz bağırarak tehlikede olduğumu söylüyordu.

Dönüp kaçmamak için yere sımsıkı basmam gerekti. Fazla uzaklaşamazdım zaten. Annem yolumu kaparken mümkün

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değildi. Parıltılı insan kalabalığı, bu küçük gösteriyi rüzgârda kan kokusu almış akbabalar gibi izlerken olmazdı. Bu insanların dramdan daha çok sevdiği bir şey yoktu ve Demeter'le Zeus'un gerginlik yaşamasına neden olacak her şey istemediğim sonuçlara yol açardı. *En iyi* ihtimalle annemin küplere binmesine. En kötü ihtimalle de dedikodu dergilerinin manşetlerinde yer alma riskiyle karşı karşıya kalmama ki bu başımı daha büyük bir belaya sokardı. En iyisi kaçma fırsatı bulana kadar durumu idare etmekti.

Zeus'un gülümsemesi biraz fazla samimiydi. "Persephone. Bu gece çok güzel görünüyorsun."

Kalbim kafesinden kaçmaya çalışan bir kuş gibi çarpıyordu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Sakinleşmek, duygularıma hâkim olmak zorundaydım. Zeus, kendinden daha zayıf olan herkesi zor duruma sokmaktan hoşlanan biri olmasıyla ünlüydü. Beni korkuttuğunu anlama zevkini ona tattırmayacaktım. İçinde bulunduğum durumda elimdeki tek güç buydu ve ona sımsıkı tutunacaktım.

Daha da yaklaşıp kişisel alanıma girdi ve sesini alçalttı. "Nihayet seninle konuşma fırsatı bulduğum iyi oldu. Son birkaç aydır seni köşeye sıkıştırmaya çalışıyorum." Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Benden kaçtığını düşünmeye başlamıştım."

"Elbette kaçmıyorum." Anneme çarpmadan geri çekilmem mümkün değildi... ama vazgeçmeden önce bu seçeneği birkaç saniye ciddi ciddi düşündüm. Her şeye gücü yeten Zeus'un karşında olay çıkarırsam annem beni asla affetmezdi. *İdare et. Yapabilirsin.* Geçen yılı atlatmamı sağlayan mantrayı içimden tekrarlayarak yüzüme ışıl ışıl bir gülümseme oturttum.

Üç ay. Benimle özgürlük arasında sadece doksan gün. Güven fonuma ulaşmama ve onu Olimpos'tan kurtulmak için

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kullanmama sadece doksan gün. *Bunu atlatabilirim. Bunu atlatacağım.*

Zeus, bütün samimiyetiyle âdeta ışıldayarak bakıyordu bana. "Biliyorum, geleneksel yöntem bu değil ama bir duyuru yapmanın zamanı geldi."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Duyuru mu?"

"Evet, Persephone." Annem gözlerinden hançerler fırlatarak dibime kadar geldi. "Duyuru." Beynime doğrudan bilgi ışınlamaya çalışıyordu ama benim neler olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Zeus elimi yeniden tuttu, salonun ön tarafına doğru yürümeye başladığında annem resmen beni arkasından itti. Kardeşime şaşkın bir bakış attım ama o da benim gibi gözleri kocaman açılmış hâldeydi. Neler oluyordu?

Biz geçerken insanlar sessizleşti; bakışları enseme saplanan binlerce iğneydi âdeta. Bu salonda hiç arkadaşım yoktu. Anne bunun benim hatam olduğunu, yapmamı defalarca istediği gibi sosyalleşmediğimi söylerdi. Denemiştim. Gerçekten denemiştim. En zalim aşağılamaların sevimli tebessümler ve tatlı kelimelerle yapıldığını fark etmem tam bir ayımı almıştı. İlk öğle yemeği daveti, yanlış aktarılan kelimelerimin dedikodu manşetlerine çıkmasıyla sonuçlanınca vazgeçmiştim. Oyunu asla bu salondaki zehirli yılanlar gibi oynamayacaktım. Sahte yüzlerden, kaypak hakaretlerden ve kelimelerle gülücüklerin ardına saklı bıçaklardan nefret ediyordum. Ben sıradan bir hayat istiyordum ama bu, On Üçler arasında olan bir anneyle imkânsızdı.

En azından Olimpos'ta imkânsızdı.

Zeus salonun ön tarafında durdu ve bir şampanya kadehi aldı. Kadeh kocaman elinde gülünç ve kaba bir dokunuşla kırılacakmış gibi duruyordu. Kadehi kaldırınca salondaki son birkaç mırıltı da kesildi. Zeus sırıtarak onlara baktı. Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dolanan söylentilere rağmen nasıl bu kadar sevildiğini anlamak kolaydı. Adamın gözeneklerinden resmen karizma akıyordu. "Dostlar, size karşı hep dürüst oldum."

Salonun arka tarafından biri, "Bu bir ilk," diyerek ortamda hafif bir kahkaha dalgası yayılmasına sebep oldu.

Zeus kahkahalara eşlik etti. "Hazır Sabine Vadisi'yle yapılacak yeni ticaret anlaşmasını oylamak için buradayken size küçük bir de duyurum var. Yeni bir Hera bulma ve sayımızı tamamlamama vakti çoktan gelmişti. Nihayet seçimimi yaptım." Bana baktı, özgürlük hayallerimi tamamen ateşe veren ve yanıp kül olmalarını izlemekten başka şans bırakmayan kelimeleri söylemeden önceki tek uyarı buydu. "Persephone Dimitriou, benimle evlenir misin?"

Nefes alamıyordum. Varlığı salondaki bütün havayı emmişti ve ışıklar fazla parlaktı. Topuklarımın üzerinde sendeledim, ayaklarımı yerde sadece irade gücüyle sabit tutabiliyordum. Şu an yere yıkılsam kurt sürüsü gibi üstüme atlarlar mıydı? Bilmiyordum ve bilmediğim için ayakta kalmak zorundaydım. Ağzımı açtım ama tek kelime çıkmadı.

Annem ışıl ışıl tebessümü ve şen şakrak sesiyle diğer yandan gelip bana âdeta yapıştı. "Elbette evlenir! Şeref duyar." Dirseğini böğrüme batırdı. "Değil mi?"

Hayır deme ihtimalim yoktu. Karşımdaki *Zeus*'tu, unvanı hariç her yönden bir kraldı. Bir şeyi almak istediğinde alırdı ve onu Olimpos'un en güçlü insanları karşısında küçük düşürürsem bunu bütün aileme ödetirdi. Güçlükle yutkundum. "Evet."

Bir alkış yükseldi, ses başımı döndürdü. Birkaç kişinin bu olayı telefonlarıyla çektiğini gördüm ve bir saat içinde internete, sabaha da tüm haber kanallarına düşeceğinden en ufak bir kuşkum yoktu.

İnsanlar öne çıkıp bizi tebrik etmeye başladı –aslında *Zeus'u* tebrik ediyorlardı– ve o, bütün bu süre boyunca elimi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sımsıkı tutmaya devam eti. Pus içinde hareket eden yüzlere baktım, içimde gitgide kabaran nefret dalgası vardı. Bu insanlar beni umursamıyordu. Bunu biliyordum elbette. Onlarla ilk karşılaştığım, annemin yeni konumunun sağladığı güçle bu kendi içine kapalı sosyal çevreye girdiğimiz ilk andan beri biliyordum. Ama bu, tamamen farklı bir seviyeydi.

Hepimiz Zeus hakkındaki söylentileri biliyorduk. *Hepimiz.* On Üçler'i yönettiği süre boyunca üç Hera –üç eş– eskitmişti.

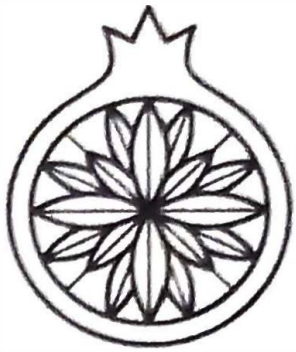
Şu âna dek üç *ölü* eş.

Bu adamın parmağıma yüzüğünü takmasına izin verirsem boynuma tasma takmasına da izin vermiş olacaktım. Asla kendim olamayacaktım, o benden sıkılana ve o tasmayı bir tabutla değiştirene dek hiçbir şey olamayacaktım.

Olimpos'tan asla kurtulamayacaktım. O ölene ve unvan en büyük çocuğuna geçene kadar. Bu yıllar sürebilirdi. *Onlarca yıl.* Ve bu, sonumun diğer Heralar gibi toprağın iki metre altında yatmak olmayacağını, Zeus'tan daha uzun süre yaşayacağımı düşünerek yapılan gerçekleşmeyecek bir varsayımdı.

Açıkçası pek şansım olduğunu düşünmüyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

2

PERSEPHONE

Parti devam ediyor ama ben hiçbir şeye odaklanamıyordum. Yüzler bulanıklaşmış, renkler iç içe geçmişti, coşku dolu tebrikler kulaklarımda cızırdıyordu. Göğsümde bir çığlık birikmekteydi, bedenim için fazlasıyla büyük olan bir kaybın sesiydi bu ama çıkmasına izin veremezdim. Avaz avaz bağırmaya başlarsam bir daha susamayacağımdan emindim.

Şampanya kadehimi hissiz dudaklarıma götürüp bir yudum aldım, boştaki elim o kadar titriyordu ki içki kadehte çalkalanıyordu. O an karşımda mucize gibi Psyche belirdi. Yüzündeki boş ifadeyi koruyor olsa da gözleri anneme ve Zeus'a şimşekler fırlatıyordu. "Persephone, tuvalete gitmem gerek. Benimle gelir misin?"

"Elbette." Kendi sesimi tanıyamadım. Parmaklarımı Zeus'un elinden âdeta kopardım ve aklımdaki tek şey o etli parmakların vücudumda dolaşmasıydı. Tanrılar adına... neredeyse kusacaktım.

Sanki korumammış gibi Psyche buram buram cinsellik kokan vücudunu bana kalkan yaparak ve iyi niyet dileklerini sunanları savuşturarak beni balo salonundan hızla çıkardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Koridor da çok iyi sayılmazdı. Duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Bu mekânın her santiminde Zeus'un izlerini görüyordum. Onunla evlenirsem o izler *bende* de olacaktı. Soluk soluğa, "Nefes alamıyorum," dedim.

"Yürümeye devam et." Psyche beni hızla tuvaletin önünden geçirdi, köşeyi döndürdü ve asansöre götürdü. Kapılar kapandığında klostrofobik his arttı, aynalarla kaplı alanda tuzağa düşmüş hissettim. Yansımama baktım. Gözlerim yüzüme göre fazla büyüktü, betim benzim atmıştı.

Titrememe engel olamıyordum. "Kusacağım."

"Neredeyse geldik. Neredeyse geldik." Kapılar açıldığı anda beni asansörün dışına âdeta taşıyıp yan kapıya giden geniş, mermer döşemeli koridora saptı. Binayı çevreleyen az sayıdaki avludan birine, böylesi bir şehir görüntüsü arasında özenle düzenlenmiş bir bahçeye çıktık. Şimdi biz içerideyken yağmaya başlayan hafif karla kaplanmış hâlde uyuyordu. Soğuk bıçak gibi bedenime saplandı ve bu acıyı keyifle karşıladım. Her şey o salonda daha fazla kalmaktan iyiydi.

Dodona Kulesi, Olimpos şehir merkezindeki tek kişiye değil, On Üçler'in hepsine ait olan birkaç mülkten biriydi ama herkes onun aslen Zeus'un olduğunu biliyordu. Hiçbir şeyin farkında olamayacak kadar küçük olduğum zamanlarda neredeyse büyülü olduğunu düşündüğüm devasa bir gökdelendi burası.

Psyche beni taş bir banka götürdü. "Başını dizlerinin arasına almak ister misin?"

"Yararı olmaz." Dünya dönüp duruyordu. Yapmam gereken... Bilmiyordum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bugüne dek nihai hedefime doğru önümde uzanan yolu hep görebiliyordum. Hep *çok belirgindi*. Burada, Olimpos'ta yüksek lisansımı tamamlayacaktım, annemle yapılan bir anlaşmaydı bu. Yirmi beş yaşıma basana kadar bekleyecek, güven fonumu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kullanma hakkını alacak ve o parayı Olimpos'tan kurtulmak için kullanacaktım. Sizi dünyadan ayrıran engeller varken kendi yolunuzda gitmek için mücadele etmeniz zor olsa da imkânsız değildi. Doğru insanların yardımı varken değildi ve param da bunun gerçekleşmesini sağlayacaktı. Sonra özgür olacaktım. Kaliforniya'ya gidip Berkeley'de doktora yapabilirdim. Yeni bir şehir, yeni bir hayat, yeni bir başlangıç.

Artık bunların hiçbirini gözümde canlandıramıyordum.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Psyche volta atmaya başladı, hareketleri kesik kesik ve sinirliydi, anneminkine çok benzeyen koyu saçları her adımında sallanıyordu. "Callisto onu öldürecek. Böyle bir şeyi hiç istemediğini *biliyordu*, yine de seni zorla bu işe soktu."

"Psyche..." Boğazım yanıyor ve sıkışıyordu, göğsümün sıkışması ondan da güçlüydü. Sanki bir kazığa oturtulmuştum da ancak şimdi fark ediyordum. "Son karısını öldürdü. Son *üç* karısını."

Psyche otomatik olarak, "Bunu bilemezsin," diye cevap verdi ama gözlerimin içine bakmıyordu.

"Ben bilmesem bile... Anne onun neler yapabileceği konusunda herkesin ne düşündüğünü biliyordu ve umursamadı." Kollarımı kendime doladım. Ama hiçbir işe yaramadı, titremeye devam ettim. "Gücünü sağlamlaştırmak için sattı beni. On Üçler'den biri oldu zaten. Bu kadarı neden yetmiyor?"

Psyche bankta yanıma ilişti. "Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız. Zamana ihtiyacımız var sadece."

Boğuk bir sesle, "Zeus bana o zamanı vermeyecek," dedim. "Tıpkı teklifi emrivaki yaptığı gibi düğünü de emrivaki yapacak." Ne kadar sürem vardı? Bir hafta mı? Bir ay mı?

"Callisto'yu aramalıyız."

"*Hayır.*" Bu kelimeyi neredeyse bağırarak söyledim ve sesimi alçaltmak için çaba harcadım. "Ona şimdi söylersen

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

hemen buraya gelir ve olay çıkarır." Konu Callisto olduğunda bu, anneme bağırması demekti... Hatta en sevdiği sivri ökçeli ayakkabılardan birini alıp Zeus'un boğazına saplamaya bile kalkışabilirdi. Her ikisinde de sonuç iyi olmazdı ve ablamın beni koruma yükünü sırtlanmasına izin veremezdim.

Bu işi kendim çözmek zorundaydım.

Bir şekilde.

"Bu aşamada olay çıkarmak iyi bir şey olabilir belki de."

Tatlı Psyche hâlâ anlamıyordu. Demeter'ın kızları olarak iki seçeneğimiz vardı: oyunu Olimpos kurallarına göre oynamak ya da bu şehri tamamen geride bırakıp gitmek. Bu kadardı. Bedelini ödemeden sisteme karşı çıkmanın bir yolu yoktu ve bedel fazlasıyla ağırdı. Aramızdan birinin çizginin dışına çıkması bizimle ilişkisi olan herkesi etkileyecek bir dalga etkisi yaratırdı. Olay bu noktaya gelirse On Üçler'den biri olan Anne bile bizi kurtaramazdı.

Onunla evlenmek zorundaydım. Bu, kız kardeşlerimin güvende olmasını garantiler ya da bu zehirli yılan dolu inde ne kadar mümkünse onları korurdu. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor olsa dahi yapılacak en doğru şey buydu. Midem aklımdan geçenlere cevap verirmiş gibi birden kabardı, kusmak için kendimi en yakındaki çalılara zor attım. Psyche'nin saçımı tutup yüzümden çektiğini, sakinleştirici daireler hâlinde sırtımı okşadığını hayal meyal fark ettim.

Bunu yapmak zorundaydım... ama yapamazdım.

"Yapamam." Bunu yüksek sesle dile getirmek daha gerçek hissetmemi sağladı. Ağzımı silip kendimi kalkmaya zorladım.

"Bir şeyleri gözden kaçırıyoruz. Anne'nin seni, sana zarar verme ihtimali olan bir adamla evlendirmeye kalkışması mümkün değil. Hırslıdır ama bizi sever. Bizi tehlikeye atmaz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir zamanlar ben de böyle düşünürdüm. Bu geceden sonra neye inanacağımı bilmiyordum. "Bunu yapamam," diye tekrar ettim. "*Yapmayacağım.*"

Psyche küçük çantasını karıştırıp bir sakız çıkardı. Suratımı ekşitince omuz silkti. "Hayatını değiştirecek cümleler kurarken kusmuk kokusunun dikkat dağıtmasına gerek yok."

Sakızı aldım, nane tadı *gerçekten* kendimi biraz toparlamamı sağladı. "Bunu yapamam," dedim bir kez daha.

"Evet, bunu söyledin." Bu durumdan kurtulmanın ne denli imkânsız olduğunu söylemedi. Bununla savaşmanın asla istediğim gibi sonuçlanmayacak olmasının nedenlerini de sıralamadı. Olimpos'un öne süreceği bütün gücün karşısında duran tek bir kadındım sadece. Beni serbest bırakmadan önce dizlerimin üstüne çökmeye zorlayacaklardı. Bu şehirden çekip gitmek zaten sahip olduğum hemen hemen her kaynağı tüketecekti. Şimdi Zeus bana evlenme teklif ettikten sonra gitmek mi? Bunun mümkün olup olmayacağını dahi bilmiyordum.

Psyche ellerimi tuttu. "Ne yapacaksın?"

Panik kafamın içinde uğuldadı. Kafamda bir kuşku tomurcuklanıyordu: Sanki o binaya geri dönersem bir daha asla çıkamayacaktım. Bu paranoyakça gelebilirdi ama Anne'nin günlerdir sergilediği şüphe uyandıran davranışlarda da tuhaf bir şeyler olduğunu hissetmiştim ve bakın sonuç ne olmuştu. Hayır, içgüdülerimi umursamamayı göze alamazdım. Artık yapamazdım. Belki de korkum düşüncelerimi bulanıklaştırıyordu. Bilmiyordum ve umurumda değildi. Bildiğim tek şey, kesinlikle geri *dönemeyeceğimdi.*

"Gidip çantamı getirebilir misin?" Hem çantamı hem de telefonumu yukarıda bırakmıştım. "Bir de Anne'ye kendimi iyi hissetmediğimi ve eve gideceğimi söyler misin?"

Psyche çoktan başını yukarı aşağı sallamaya başlamıştı. "Elbette. Nasıl istersen."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

O gittikten on saniye sonra eve dönmenin hiçbir sorunu çözmeyeceği kafama dank etti. Anne beni almaya gelir ve gerekirse bağlayarak yeni nişanlıma geri götürürdü. Yüzümü ovuşturdum.

Eve dönemezdim. Burada kalamazdım. *Aklıma bir şey gelmiyordu.*

Ayağa fırladım ve avlunun girişine yöneldim. Psyche'nin geri dönmesini beklemem, konuşup beni az da olsa sakinleştirmesine izin vermem gerekirdi. O da Anne kadar cin fikirliydi, yeterince zaman verilirse bir çözüm bulurdu. Ama onu bu işe dahil etmek, parmağıma o yüzüğü asla takmayacağımı fark ettiği an Zeus'un sırf beni değil, onu da cezalandırma riskini göze almak demekti. Yaptıklarımın sonuçlarından kardeşlerimi koruma şansım varsa bunu yapacaktım. Bu evlilikten kaçmama yardım etmezlerse Anne'nin ve Zeus'un onları cezalandırmak için herhangi bir sebebi olmazdı.

Bu işten kurtulmak zorundaydım ve bunu tek başıma yapmalıydım. Hemen.

Bir adım attım, ardından bir adım daha. Caddeye çıkan kalın taş kemere yaklaştığımda durma, gitgide artan tehlikeli korkunun beni engellemesine izin verme ve geri dönüp Zeus'la annemin boynuma takmaya hevesli oldukları tasmaya razı olma noktasına gelmiştim neredeyse.

Hayır.

Bu tek kelime bir savaş çığlığı gibiydi. Aniden fırlayıp girişten dışarı kaldırıma çıktım. Hızımı artırıp tuğla duvar boyunca yürüdüm ve içgüdüsel olarak güneye döndüm. Annemin evinden uzağa. Dodona Kulesi'nden ve içindeki tüm yırtıcılardan uzağa. Biraz uzaklaşırsam *düşünebilirdim.* İhtiyacım olan buydu. Düşüncelerimi toparlarsam bir plan yapabilir ve bu karmaşadan çıkış yolunu bulabilirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ben yürürken rüzgâr hızını artırdı ve sanki üzerimde hiçbir şey yokmuş gibi ince elbisemin içine işledi. Daha da hızlandım, topuklarım kaldırımda tıkırdıyordu. Bu ses bana annemi hatırlattı ki bunun sonucunda aklıma gelen tek şey bana yaptığı oldu.

Psyche'nin muhtemelen haklı olması, Anne'nin planlarının aslında başımı gerçek anlamda bir giyotine sokmayacak olması umurumda değildi. Onun planlarının bir anlamı yoktu. Benimle konuşmamış, bana seçim yapma hakkı vermemişti; krala ulaşmak için bu piyonu kurban etmişti sadece. Bu, midemi bulandırıyordu.

Olimpos'un merkezindeki yüksek binalar rüzgârı biraz kesiyordu ama ne zaman bir caddenin karşısına geçmeye kalkışsam güneyden hızla eserek gelip elbisemi bacaklarıma doluyordu. Körfez tarafından esen rüzgâr suyun etkisiyle buz gibi geliyordu, o kadar soğuktu ki burnumun direği sızlıyordu. Tabiatın gücünden kurtulmalıydım ama Dodona Kulesi'ne geri dönme düşüncesi dayanılamayacak kadar korkunçtu. Donmayı tercih ederdim.

Bu saçma düşünce karşısında boğuk bir kahkaha attım. Evet, onlara gösterecektim. Soğuktan donan birkaç el ve ayak parmağı kaybetmem, annemle Zeus'un canını kesinlikle benden çok yakacaktı. Bu düşüncenin panikten mi kaynakladığından yoksa soğuk yüzünden aklımı mı kaçırdığımdan emin değildim.

Olimpos'un merkezi, Zeus'un kulesi gibi özenle süslenmişti. Tüm vitrinler birbirinin aynı şık ve minimalist tarzdaydı. Metal, cam ve taş. Güzel ama sonuç olarak ruhsuz bir görüntüydü. Çeşit çeşit cam kapıların ardında ne tür bir iş yapıldığını gösteren tek işaret şirket isimlerinin yazılı olduğu dikey, şık tabelalardı. Şehir merkezinin biraz dışındaki mahallelerde daha bireysel bir tarz ve zevk hâkimdi ama Dodona Kulesi'nin bu denli yakınında her şey Zeus'un kontrolü altındaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Eğer evlenirsek onun estetik zevkine tam olarak uymam için benim giysilerimi de o mu sipariş edecekti? Beni istediği görüntüye sokmak için kuaförümü o mu yönlendirecekti? Ne yapacağıma, ne söyleyeceğime, ne *düşüneceğime* o mu karar verecekti? Bu düşünce ürpermeme neden oldu.

Duyduğum tek ayak sesinin kendiminki olmadığını fark ettiğimde üç blok yürümüştüm. Omzumun üstünden arkaya baktığımda yarım blok geride iki adam gördüm. Hızımı artırdım ve onlar da bu hıza kolayca ayak uydurdu. Aradaki mesafeyi kapamak için pek çaba harcamıyorlardı ama takip edildiğim duygusundan kurtulamıyordum.

Gecenin bu vakti şehir merkezindeki tüm mağazalar ve iş yerleri kapalıydı. Birkaç sokak ileriden müzik sesi geliyordu, hâlâ açık bir bar olmalıydı. Belki oraya girip izimi kaybettirebilir... ve bu arada ısınabilirdim.

Sesin geldiği yönü hedefleyerek bir sonraki sola saptım. Omzumun üzerinden bir kez daha baktığımda arkamda tek bir adam gördüm. Diğeri nereye gitmişti?

Cevabımı, birkaç saniye sonra solumdaki bir sonraki sokağın başında göründüğünde aldım. Yolu engellemiyordu ama içgüdülerim ondan mümkün olduğunca uzak durmamı söylüyordu. Sağa dönerek bir kez daha güneye yöneldim.

Şehir merkezinden uzaklaştıkça binaların bir örnek silüetleri yok olmaya başladı. Caddelerde çöpler görmeye başladım. Birçok iş yerinin camlarında parmaklık vardı. Hatta leş gibi birkaç kapıya haciz levhası asılmış ya da iş yeri mühürlenmişti. Zeus, sadece gözünün önündeki şeyleri umursuyordu ve anlaşılan bakışları buraya kadar uzanmıyordu.

Düşüncelerimi bulanıklaştıran belki de soğuktu ama beni Styx Nehri'ne doğru yürüttüklerini fark etmem çok uzun sürdü. Gerçek korku dişlerini her yanıma geçirdi. Beni nehir kıyısında kıstırırlarsa gerçekten tuzağa düşecektim. Yukarı şehirle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aşağı şehir arasında sadece üç köprü vardı ama onları kimse kullanmazdı... Son Hades öldüğünden beri kullanılmıyorlardı. Nehri geçmek yasaktı. Aslında efsane doğruysa, korkunç bir bedel ödemeden geçmek mümkün değildi.

Tabii köprülerden birine ulaşmayı başarabilirsem.

Korku beni kanatlandırdı. Olabilecek en rahatsız topuklu ayakkabının ayağımı ne kadar acıttığını dert etmekten vazgeçtim. Soğuğu neredeyse hissetmiyordum. Peşimdekilerden kurtulmanın, bana yardım edebilecek birilerini bulmanın bir yolu olmalıydı.

Lanet olası telefonum bile yanımda değildi.

Siktir, duygularımın beni ele geçirmesine izin vermemeliydim. Psyche'nin çantamı getirmesini bekleseydim bunların hiçbir yaşanmayacaktı... Değil mi?

Zaman anlamını yitirdi. Saniyeler, göğsümden kendilerini parçalayarak çıkan sert soluklarla ölçülür oldu. Düşünemiyor, duramıyor, neredeyse depar atıyordum. Tanrılar yardımcım olsun, ayaklarım çok acıyordu.

Gürül gürül akan nehrin sesini başta çok az fark ettim. Düzensiz nefesim yüzünden duymam neredeyse imkânsızdı. Ama sonra birden karşıma çıktı; yaz olsa bile güvenli yüzülemeyecek kadar hızlı akan ıslak, siyah, çok geniş bir kurdele. Kışın bu bir ölüm cezasıydı.

Hızla arkamı döndüğümde adamların yaklaştığını gördüm. Karanlıkta yüzlerini çok net seçemiyordum ve tam o anda gecenin ne kadar sessizleştiğini fark ettim. Barın sesi uzaktan gelen ve zar zor duyulan bir mırıltıdan ibaretti artık.

Beni kurtarmaya kimse gelmeyecekti.

Burada olduğumu kimse bilmiyordu.

Sağdaki, iki adamın uzun boylu olanı, vücudumun soğukla hiç ilgili olmayan titremesini bastırmaya çalışmama neden olacak bir kahkaha attı. "Zeus sizinle konuşmak istiyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Zeus.

Durumun bundan kötü olamayacağını mı düşünmüştüm? Ne aptaldım. Bunlar rastgele peşime düşen adamlar değildi. Kaçan bir yaban tavşanını yakalasınlar diye köpekler gibi peşimden gönderilmişlerdi. Zeus'un öylece kaçıp gitmeme izin vereceğini düşünmemiştim, değil mi? Anlaşılan şok aklımı o kadar başımdan almıştı ki öyle sanmıştım. Eğer koşmaktan vazgeçersem bu iki adam beni yakalayıp nişanlıma geri götürecekti. O da beni hapsedecekti. Tekrar kaçma fırsatı bulamayacağımdan en ufak bir şüphem yoktu.

Düşünmemiştim. Plan yapmamıştım.

Topukluları ayağımdan atıp can havliyle koşmaya başladım.

Arkamdan küfrettiler, sonra ayakları yeri dövmeye başladı. Çok yakındılar. Nehir bu noktada kıvrılıyordu, kıyıyı takip ettim. Nereye gittiğimi bilmiyordum bile. Uzağa. Uzaklaşmak zorundaydım. Nasıl olduğu umurumda değildi. Zeus'tan kaçmak uğruna kendimi buz gibi nehre atardım. Her şey, yukarı şehirde hüküm süren canavardan daha iyiydi.

Karşımda, yakından bakınca daha büyük ve iki kat daha yüksek görünen sütunlu bir taş köprü olan Cypress Köprüsü yükseldi. Sütunlar bu dünyayı arkanızda bırakıyormuşsunuz izlenimi veren bir kemer oluşturuyordu.

"Dur!"

Bağırışı duymazdan geldim ve kemere daldım. Canım yandı. Siktir, *her şey* canımı yakıyordu. Tenim sanki görünmez bariyerlere sürtünerek sıyrılıyormuş, ayaklarım kırık cam üstünde koşuyormuş gibi acıyordu. Umursamıyordum. Artık duramazdım, hem de adamlar bu kadar yakınken. Dalga dalga nehirden yayılıp etrafımda yükselen sisi güçbela fark ettim.

Diğer kıyıda duran adamı gördüğümde köprünün yarısına gelmiştim. Üzerinde siyah bir palto vardı, elleri ceplerindeydi ve sis, tıpkı sahibinin etrafında dolanan bir köpek gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bacaklarına dolanıyordu. İyi olmadığımı bir kez daha teyit eden hayalperest bir düşünceydi bu. İyi olmanın yakınında bile değildim.

"Yardım edin!" Bu yabancının kim olduğunu bilmiyordum ama beni takip edenlerden daha iyi olmalıydı. "Lütfen yardım edin!"

Adam kımıldamadı.

Adımlarım yavaşladı; soğuk, korku ve köprüyü geçerken hissettiğim o tuhaf, keskin acı yüzünden vücudum tükenmek üzereydi. Tökezledim, neredeyse dizlerimin üstüne çökerken yabancının gözlerinin içine baktım. *Yalvaran bakışlarla.*

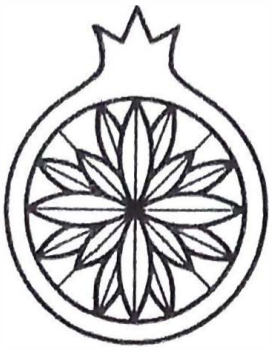
Hâlâ siyahlara sarılı bir heykel gibi durmaya devam ederek sonsuzluk gibi gelen bir süre bana baktı. Sonra kararını vermiş gibi göründü: Elini kaldırıp bana doğru uzattı ve Styx Nehri'nin geri kalanını geçmem için beni çağırdı. Nihayet koyu renk saçlarıyla sakalını görebilecek, koyu renk gözlerindeki yoğunluğu hayal edebilecek kadar yakınlaştığımda havada uğuldayan tuhaf gerilim azalmıştı ve diğer kıyıya doğru son adımlarımı acı duymadan atma şansım olacakmış gibi görünüyordu. Adam sadece, "Gel," dedi.

Korkumun en derinlerinde bir yerlerde zihnim korkunç bir hata yaptığımı haykırıyordu. Umursamadım. Gücümün son zerresine tutunup ona doğru hızla koştum.

Bu yabancının kim olduğunu bilmiyordum ama herkes Zeus'tan daha iyiydi.

Bedeli ne olursa olsun.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

3

HADES

Bu kadın Styx Nehri'nin benim olan yakasına ait değildi. Sırf bu bile arkamı dönüp gitmem için yeterliydi ama sendeleye sendeleye koşmasını görmezden gelememiştim. Ocak ayının ortasında üzerinde boktan bir manto bile olmadan çıplak ayaklı olduğu gerçeğini de. Gözlerindeki yalvaran bakışları da.

Bu yakaya geçmeden önce onu yakalamak için peşinden kovalayan iki adamdan söz etmiyordum bile. Nehri geçmesini istemiyorlardı ki bu da bilmem gereken her şeyi söylüyordu... On Üçler'den birine biat ettiklerini. Olimpos'un sıradan vatandaşları bu nehri geçmekten çekinir, üç köprüden birine vardıklarında onları geri döndürenin ne olduğunu tam olarak anlamadan Styx Nehri'nin onlara ait yakasında kalmayı tercih ederlerdi ama bu iki adam, onun bu kıyaya ayak bastığı anda ulaşabilecekleri yerin dışına çıkacağının farkındaydılar.

Elimle çağırdım onu. "Daha hızlı."

Dönüp arkasına göz attı; korku, bedeninden çığlıklar atıyormuş gibi yayılıyordu. *O adamlardan* benden korktuğundan daha çok korkuyordu ki neler olduğunu bu denli düşünmekten

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vazgeçersem bu durumu şaşırtıcı bile bulabilirdim. Neredeyse yanıma gelmişti, birkaç metre ötemdeydi.

İşte o an tanıdım onu. Bu ela gözleri, bu güzel yüzü On Üçler'i ve onların arkadaşlarıyla ailelerini takip etmeye bayılan dedikodu sitelerinin hepsinde görmüştüm. Bu kadın Demeter'in ikinci kızı Persephone'ydi.

Burada *ne* işi vardı?

Soluk soluğa bir kez daha, "Lütfen," dedi.

Kaçacak yeri yoktu. Nehrin bir kıyısında adamlar, diğer kıyısında ben vardım. Nehri geçtiğine, görünmez bariyerleri aştığına ve benim gibi bir adamın yanına gelip güvenliğini tehlikeye attığına göre çok çaresiz olmalıydı. "Koş," diye tekrarladım. Anlaşma benim onun yanına gitmemi engelliyordu ama o benim yanıma geldiği anda...

Arkasındaki adamlar hızlarını artırıp onu yanıma gelmeden yakalama çabasıyla depara kalktı. Kadın yavaşladı, neredeyse topallıyordu ki bu bir şekilde yaralandığının göstergesiydi. Sadece aşırı yorgunluktu belki de. Buna rağmen kararlı bir şekilde tökezleyerek koşuyordu.

O aradaki mesafeyi kaparken adımlarını saydım. *Yirmi adım. On beş. On. Beş.*

Adamlar yakındı. Çok yakın. Ama kural kuraldır ve kuralları ben bile ihlal edemezdim. Bu kıyıya kendi çabasıyla geçmek zorundaydı. Arkasına baktım ve içimi berbat bir farkındalık kapladı. Bu adamları tanıyordum, onlar hakkında yıllar öncesine uzanan dosyalarım vardı. Zeus'un kirli işlerini yapan, ona tapan halkının bilmesini istemediği mevzularla ilgilenen tetikçilerdi.

Onların burada olması, *bu kadını* kovalaması büyük bir olay olduğunun göstergesiydi. Zeus kurbanıyla oyun oynamayı severdi ama Demeter'in kızlarından biriyle böyle bir oyun oynamaya kesinlikle kalkışmazdı, değil mi? Bu önemli

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

değildi. Kız artık neredeyse onun bölgesinden çıkıp... benimkine girecekti.

Sonra mucizevi bir şekilde başardı.

Ayakları köprünün bu yakasına değdiği anda kolumu beline dolayıp Persephone'yi yakaladım, döndürüp sırtını göğsüme yapıştırdım. Kollarımın arasındayken daha da küçük, daha da kırılgan geldi ve bu denli titriyor olması içimde yavaş yavaş bir öfkenin kabarmasına neden oldu. Bu aşağılık herifler bir süredir onu takip ediyor, *o herifin* emriyle onu korkutuyordu. Bunun bir çeşit ceza olduğuna şüphe yoktu; Zeus insanları Styx Nehri'ne sürmekten, nehrin iki yakası arasında kapana kısılana dek geçtikleri her sokakta korkularının artmasına fırsat vermekten hep çok keyif almıştı. Persephone, köprülerden birinden gerçekten geçmeye kalkışan birkaç kişiden biriydi. Bırakın bunu başarmayı, davetsiz geçmeye cesaret etmek bile içsel bir güç gerektirirdi. Buna büyük saygı duydum.

Ancak bu gece hepimizin oynaması gereken roller vardı ve amacım o kadına zarar vermek olmasa da gerçek şu ki o, elimi kuvvetlendiren bir kozdu. Kaçıramayacağım bir fırsat. "Kıpırdama," diye mırıldandım.

Soluk alıp verişleri dışında donakaldı. "Kim..."

"Şimdi değil." Titremesini şimdilik umursamamaya çalıştım ve boğazını sımsıkı tutup o ikisinin yetişmesini bekledim. Canını acıtmıyor, yerinden kımıldamasını engellemek için hafif bir baskı uyguluyordum... daha ikna edici görünmesi için. Hâlâ bana yapışıktı. Bunun içgüdüsel güvenden mi, korkudan mı yoksa yorgunluktan mı kaynakladığını bilmiyordum, umurumda da değildi.

Adamlar aramızdaki mesafeyi geçmek istemedikleri ve geçemedikleri için sendeleyerek durdu. Ben, aşağı şehrin kıyısındaydım. Herhangi bir kuralı ihlâl etmemiştim ve bunu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

onlar da biliyordu. Sağ taraftaki adam düşmanca baktı. "Yanındaki Zeus'un kadını."

Persephone kollarımın arasında kaskatı kesildi ama umursamadım. Öfkemi tetikleyip buz gibi bir tonla sesime yansıttım. "O zaman küçük gözdesinin güvenli kollarından bu kadar uzaklaşmasına izin vermemeliydi."

"Hata yapıyorsun. Büyük bir hata."

Yanlış. Bu bir hata değildi. Bir fırsattı. Lanet olası otuz yıl boyunca elime geçmesini beklediğim bir fırsat. Işıltılı imparatorluğundan çıkmayan Zeus'u tam kalbinden vurmak için bir şans. Tıpkı onun *benim* için en önemli iki insanı elimden aldığı gibi, onun için önemli olan birini elinden alma şansı. "O artık benim bölgemde. Eğer alıp götürmek istiyorsanız kapım açık ama anlaşmayı bozmanın sonuçlarına katlanan siz olursunuz."

Bunun ne demek olduğunu anlayacak kadar zekiydiler. Zeus bu kadının ona geri dönmesini ne kadar isterse istesin, o bile On Üçler'in geri kalanıyla başı belaya girmeden bu anlaşmayı bozamazdı. Adamlar bakıştılar. "Seni öldürecek."

"İstediği zaman deneyebilir." Gözlerimi onlara diktim. "O artık benim. Beklenmedik hediyesini zevkle kullanacağımı Zeus'a iletmeyi unutmayın." Sonra Persephone'yi omzuma atıp yürümeye başladım, uzun adımlarla caddede ilerleyip bölgemin iç taraflarına doğru yöneldim. Persephone'yi o âna dek hareketsiz tutan şey paramparça oldu ve sırtımı yumruklayarak mücadele etmeye başladı.

"İndir beni aşağı."

"Hayır."

"Bırak gideyim."

Onu duymazdan gelip hızlı adımlarla köşeyi döndüm. Köprü görünmez olduğu anda onu yere indirdim. Kadın bana yumruk atmaya kalkıştı, başka şartlar altında bu beni çok

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

güldürürdü. Demeter'in sosyetik kızlarından birinden beklediğimden daha savaşçı bir ruh vardı onda. Niyetim onun kendi başına yürümesine izin vermekti ama o meydan okumadan sonra gece dışarıda oyalanmak hata olurdu. Üstelik kıyafeti buna uygun değildi ve bölgemde bu ilişkiyi Zeus'a bildirecek casuslar olma riski de vardı.

Ne de olsa benim de *onun* bölgesinde casuslarım vardı.

Paltomu çıkarıp Persephone'ye sardım ve bana saldırmasına fırsat vermeden fermuarını çekip kollarını iki yanına kıstırdım. Küfretmeye başladı ama ben onu omzuma atıp çoktan yürümeye başlamıştım. "Sessiz ol."

"Avucunu yala."

Zaten tükenmek üzere olan sabrım neredeyse taştı. "Donmak üzeresin ve topallıyorsun. Şimdi kes sesini ve içeri girene kadar rahat dur."

Alçak sesle söylenmeyi bırakmadı ama mücadele etmekten vazgeçti. Bu yeterliydi. Şu an önceliğimiz nehirden uzaklaşmaktı. Zeus'un adamlarının köprüyü geçmeye kalkışacak kadar aptal olduklarından kuşkuluydum ama bu gece beklenmedik olaylar yaşanmıştı. Hiçbir şeye kesin gözüyle bakmayacak kadar akıllıydım.

Nehre yakın olan binalar kasten harap ve boştu. Yukarı şehrin, nehrin bana ait yakası hakkında anlatmaktan hoşlandığı hikâyeyi korumak daha iyiydi. O ışıltılı pislikler burada değerli hiçbir şey olmadığını düşünürse beni ve halkımı rahat bırakırdı. Anlaşma On Üçler de aynı fikirde olduğu sürece sürerdi sadece. Eğer bir araya gelip de aşağı şehri ele geçirmeye kalkarsa işler boka sarardı. En iyisi buna hiç fırsat vermemekti.

Bu geceye kadar harika bir plandı bu. Ama arı kovanına çomak sokmuştum ve bunun geri dönüşü yoktu. Omzumdaki kadın ya nihayet Zeus'un sonunu getirmek için kullanacağım bir araç olacaktı ya da benim sonumu getirecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Keyifli düşünceler.

Sokağın sonuna gelmek üzereydim ki iki yandaki binalardan iki karaltı fırladı ve hızıma ayak uydurarak birkaç metre geriden beni takip etmeye başladılar. Minthe ve Charon. Gece dolaşmalarımı asla yalnız yapamayacağım gerçeğine alışalı çok olmuştu. Henüz küçük bir çocukken bile kimse beni durdurmaya kalkışmazdı. İçinden çıkamayacağım bir belaya bulaşmadığımdan emin olmak isterlerdi sadece. Aşağı şehrin yönetimini ele aldığımda ve vasimin görevi sona erdiğinde, bunun dışındaki her şeyin kontrolünü bana devretmişti.

Daha sevecen biri, halkımın bunu sevgiden yaptığını varsayabilirdi. Belki biraz da bu yüzdendi. Ama günün sonunda bir vârisim olmadan ölürsem Olimpos'un hassas dengesi sarsılır ve dağılırdı. Yukarı şehirdeki aptallar, benim makineleri için ne hayati bir dişli olduğumun farkında bile değildi. Adı anılmayan, kabullenilmeyen... ama ben böylesini tercih ederdim.

On Üçler'in diğer üyeleri ışıltılı gözlerini bu tarafa çevirirse iyi bir şey çıkmazdı.

Bir ara sokaktan geçtim, ardından bir sokaktan daha. Aşağı şehirde Olimpos'un geri kalanına benzeyen yerler vardı ama burası onlardan biri değildi. Sokaklar leş gibi kokuyor, her adımda ayakkabılarımın altında cam parçaları çatırdıyordu. Yüzeyin ötesine bakmayan biri mekânı her açıdan görebilmek için dikkatle yerleştirilmiş kameraları gözden kaçırabilirdi.

Adamlarımın haberi olmadan evime kimse yaklaşamazdı. Ben bile ama uzun yıllar önce *gerçekten* yalnız olmak istediğimde kullanabileceğim birkaç hile öğrenmiştim. Sola döndüm ve gizli saklı tuğla bir duvardaki gizli saklı kapıya doğru uzun adımlarla yürüdüm. Kapının üstünü görecek şekilde konumlandırılmış küçük kameraya bir bakış ve elimin altındaki kilitten gelen klik sesi. Kapıyı arkamdan yavaşça kapadım. Minthe'yle Charon bölgeyi dikkatle tarayıp o iki davetsiz misafirin herhangi bir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

aptalca düşünceye kapılmadıklarından emin olmak için aynı yoldan geri döneceklerdi.

"Artık içerideyiz. Beni indir." Persephone'nin sesi saraydaki bir prenses kadar soğuktu.

Dar merdivenleri inmeye başladım. "Hayır." İçerisi karanlıktı; içeriyi aydınlatan tek şey zemindeki lambalardan gelen soluk ışıktı. Merdivenlerin sonuna vardığımda hava nefes kesecek denli soğudu. Artık tamamen yeraltındaydık ve tünelleri ısıtmakla uğraşmıyorduk. Burada olma sebepleri geçişi kolaylaştırmak ya da son dakika kaçış sağlamaktı. Konfor için burada değillerdi. Persephone omzumda titriyordu, onu paltoma sarmak için zaman ayırdığıma sevindim. Evime geri dönene kadar yaralarını görmem mümkün olmayacaktı ve eve ne kadar çabuk varırsak herkes için o kadar iyi olacaktı.

"Beni. Aşağı. İndir."

"Hayır," diye tekrarladım. Şu an damarlarında saf adrenalin dolandığını ve bu yüzden acısını hissetmediğini açıklayarak nefesimi tüketmeyecektim. O endorfinlerin etkisi geçtiğinde acısını *fazlasıyla* hissedecekti. Ayakları perişan hâldeydi. Hipotermi geçirdiğini sanmıyordum ama o zavallı elbiseyle kış gecesi soğuğuna ne kadar süre maruz kaldığına dair bir fikrim yoktu.

"Sık sık birilerini kaçırır mısın?"

Hızımı artırdım. Keskin öfke gitmiş, yerini gitgide artan endişeyle dolu bir sakinlik almıştı. Şoka giriyor olabilirdi ama bu hiç doğru bir zaman değildi. Göreve her an hazır bir doktorum vardı ama şu an Persephone Dimitriou'nun benim elimde olduğunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. En azından bu beklenmedik armağanı nasıl kullanacağımla ilgili bir plan yapana kadar.

"Beni duydun mu?" Hafifçe kıpırdandı. "Sık sık birilerini kaçırır mısın diye sordum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sessiz ol. Neredeyse geldik."

"Bu bir cevap değil." Tekrar konuşmaya başlamadan önce huzurlu birkaç saniye geçirebildim. "Gerçi daha önce hiç kaçırılmadım, bu yüzden adam kaçıran birinin önceki deneyimleri hakkında cevap beklemek aptallıktan başka bir şey değil sanırım."

Sözünü hiç esirgemeden makineli tüfek gibi konuşuyordu. Kesinlikle şoktaydı. Sohbete bu çizgide devam etmek hataydı ama kendimi, "Sen bana koştun. Buna adam kaçırma denmez," derken buldum.

"Öyle mi yaptım? Ben sadece peşimdeki iki adamdan kaçıyordum. Senin orada olup olmamanın bir önemi yoktu."

İstediğini söyleyebilirdi, bana doğru nasıl koştuğunu görmüştüm. Yardımımı istemişti. Yardımıma ihtiyacı vardı. Ben de onu geri çevirememiştim. "Resmen kendini kollarıma attın."

"Takip ediliyordum. İki kötü arasında sen daha az kötü görünüyordun." Kısa bir an sustu. "Acaba büyük bir hata mı yaptım diye endişelenmeye başlıyorum."

Labirent gibi tünellerden geçip bir merdivene daha geldim. Bu da az önce indiğimin nerdeyse aynısıydı, hatta her basamaktaki soluk ışık saçan lambalara kadar. Omzumun karnına batması yüzünden belli belirsiz sızlanan Persephone'ye aldırmadan basamakları ikişer ikişer tırmandım. O sırada güvenlik odasında görevli olan kişinin kilidi açmasıyla kapı bir kez daha dokunduğum anda açıldı. Kapıyı arkamdan düzgün kapatıp kapamadığımı kontrol etmeye yeterli olacak kadar yavaşladım.

Persephone omzumun üzerinde hafifçe döndü. "Şarap mahzeni. Bunu beklemiyordum sanırım."

"Bu gece olmasını ***beklediğin*** bir olay yaşandı mı?" Bu soruyu sorduğum için kendime küfrettim ama o, öyle tuhaf bir soğukkanlılık içindeydi ki gerçekten merak ediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ayrıca eğer gerçekten hipoterminin eşiğindeyse yapılacak en akıllıca şey onu konuşturmaktı.

Bunun üzerine abartılı neşeli tonu bir anda uçup giderek neredeyse fısıltıya dönüştü. "Hayır. Hiçbirini beklemiyordum."

İçimi bir anda suçluluk duygusu kapladı ama bugüne dek yaptığım uzun alıştırmalar sayesinde umursamamayı başarabildim. Son birkaç basamakla şarap mahzeninden çıkıp evimin arka holünde durdum. Kısa bir içsel çekişmenin ardından mutfağa yöneldim. Evin birkaç odasında ilk yardım malzemesi vardı ama en büyük iki ilk yardım çantası mutfakta ve yatak odamdaydı. Mutfak daha yakındı.

Kapıyı iterek açtım ve birden durdum. "Burada ne işiniz var?"

Küçük ellerinde en iyi şaraptan iki şişe olan Hermes donakaldı. Kesinlikle ayık olmayan tatlı bir tebessümle bana baktı. "Dodona Kulesi'nden çok sıkıcı bir parti vardı. Erken kaçtık."

Dionysus'un kafası buzdolabımın içindeydi, bu da ya sarhoş ya da uçmuş olduğunu anlamama yetti... belki de ikisi birden. "En iyi atıştırmalıklar sende," dedi yiyeceklerimi talan etmeyi bir an bile bırakmadan.

"Zamanlama hiç iyi değil."

Hermes aşırı büyük, sarı çerçeveli gözlüğünün arkasından gözlerini kırpıştırdı. "Of, Hades."

Omzumdaki kadın elektrik çarpmış gibi sarsıldı. "*Hades mi?*"

Hermes tekrar gözlerini kırpıştırdı ve siyah buklelerini koluyla geri itti. "Ben gerçekten o kadar sarhoş muyum yoksa seksi bir yağmacılık oyunu oynayacakmış gibi omzuna attığı kişi Persephone Dimitriou mu?"

"Bu imkânsız." Dionysus nihayet ortaya çıktı; elinde kâhyamın bu sabah dolaba koyduğu turta vardı. Direkt kabından yiyordu. En azından bu sefer çatal kullanıyordu. Sakalında

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kırıntılar vardı ve sanki az önce ağzını silmiş gibi bıyığın bir tarafı kıvrık, diğer tarafı ise hafif dolanmıştı. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Tamam, belki imkânsız değildir. Ya bunun ya da partiden ayrılmadan önce avluda Helen'le içtiğim otun içine bir şey karıştırdılar kesin."

Partiden direkt buraya geldiklerini söylememiş olsalardı bile kıyafetlerinden belli oluyordu. Hermes'in üstünde koyu bronz tenine küçük ışıltılar saçan, disko topu olarak kullanılabilecek türde kısa bir elbise vardı. Dionysus ise geceye muhtemelen takım elbiseyle başlamış ama üzerinde sadece beyaz bir V yaka kalana kadar soyunmuştu ve top hâline getirilip mutfak adamın üstüne atılan pahalı giysinin onun ceketiyle gömleği olduğu kesindi.

Omzumdaki Persephone hiç kımıldamıyordu. Nefes aldığından bile kuşkuluydum. Dönüp gitmek için yanıp tutuşuyordum ama geçmiş deneyimlerinden biliyordum ki bu ikisi peşime takılacak ve delirip onlara bağırmaya başlayana kadar beni soru yağmuruna tutacaklardı.

En iyisi durumu şu an çözmekti.

Persephone'yi tezgâha oturttum, burun üstü çakılmasın diye bir elimi omzuna koydum. İri ela gözlerini kırpıştırarak bana baktı, vücudu hâlâ hafif hafif titriyordu. "Sana Hades dedi."

"Adım bu." Duraksadım. "Persephone."

Hermes bir kahkaha attı ve şarap şişesini şangırtıyla tezgâha koydu. Kendini işaret etti. "Hermes." Dionysus'u gösterdi. "Dionysus." Bir kahkaha daha. "Gerçi biliyorsun zaten." Omzuma eğilip fısıldadığını zannederek, "O, Zeus'la evlenecek," diye bağırdı.

Yavaşça dönüp Hermes'e baktım. "Ne?" Peşinden adamlarını gönderdiğine göre bu kadının Zeus için önemli olduğunu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

anlamıştım ama *evlilik*? Bu, ellerim yeni Hera'nın omuzlarında demekti.

"Aynen öyle." Şişelerden birinin mantarını çıkarıp doğrudan şişeden büyük bir yudum aldı. "Bu gece duyurdular. Olimpos'un en güçlü adamının nişanlısını çaldın. Neyse ki henüz evli değiller yoksa On Üçler'den birini kaçırmış olacaktın." Kıkır kıkır güldü. "Bu kesinlikle *şeytani*, Hades. Böyle biri olduğunu hiç bilmiyordum."

"Ben biliyordum." Dionysus turtadan bir lokma daha almaya çalışıyor ama ağzını bulmakta biraz sıkıntı yaşıyor, çatal ağzına girmek yerine sakalına dolanıyordu. Sanki suçlu oymuş gibi gözlerini kırpıştırarak çatala baktı. "Sonuçta o bir umacı. Böyle bir unvanı biraz şeytani olmadan alamazsın."

"Bu kadar yeter." Cebimden telefonumu çıkardım. Persephone'yle ilgilenmem gerekiyordu ama bu ikisi beni soru yağmuruna tutmuşken bunu yapamıyordum.

"Hades!" diye sızlandı Hermes. "Bizi kovma. Daha yeni geldik."

"Sizi ben davet etmedim." Bu, canları ne zaman isterse nehri geçmelerine engel değildi. Bunun bir kısmı Hermes'ten kaynaklanıyordu... Konumunun ona sağladığı avantaj sayesinde istediği zaman, istediği yere gidebiliyordu. Dionysus'un daveti ise her zaman geçerliydi ama bu sadece iş amaçlıydı.

"Bizi hiç *davet* etmiyorsun zaten." Hermes nasıl olduysa sağa sola bulaştırmadığı kırmızı rujlu dudaklarını sarkıttı. "Gören de bizi sevmediğini sanır."

Bu cümlenin hak ettiği bir bakış attım ona ve Charon'ı aradım. Şimdiye dek geri dönmüş olmalıydı. Beklenildiği gibi telefonunu hemen açtı. "Efendim?"

"Hermes'le Dionysus burada. Onları odalarına götürecek birini gönder." İkisini de bir arabaya tıkıp evlerine gönderebilirdim ama söz konusu bu ikisi olduğunda durumu saplantı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

hâline getirip hemen geri dönmeyeceklerinin garantisi yoktu... ya da berbat kararlar vermeyeceklerinin. Onları en son evlerine gönderdiğimde şoförümü suya atıp kafaları kıyak hâlde Styx Nehri'ni yüzerek geçmeye çalışmışlardı. Ayılına kadar çatımın altında olurlarsa en azından onlara göz kulak olabilirdim.

Persephone'nin bana boynuzlarım çıkmış gibi baktığının farkındaydım ama önceliğim bu geri zekâlılarla ilgilenecek birini bulmaktı. Çalışanlarımdan ikisi gelip onları dışarı çıkardı, zorlu bir pazarlık sonrası turtayla şarabı da yanlarına aldılar.

Kapı arkalarından kapandığında rahat bir nefes aldım. "Şişesi binlerce dolarlık şarap onlar. Hermes o kadar sarhoş ki tadını almayacak bile."

Persephone garip bir hıçkırık sesi çıkardı, dikkatim dağınıkken fermuarı açıp paltomu üstünden çıkararak kaçmak için hamle yapmadan önceki tek uyarıydı bu. O kadar şaşırmıştım ki öylece durup onun topallayarak kapıya doğru gitmeye çabalamasını izledim. Gerçekten *topallıyordu.*

Kendimi toparlamam için arkasında bıraktığı kan izini görmem yetti. "Ne halt ediyorsun?"

"Beni burada alıkoyamazsın!"

Kolumu belime doladım ve onu mutfak adasına taşıyıp üstüne oturttum. "Aptal gibi davranıyorsun."

İri ela gözleri düşmanca baktı. "*Beni kaçırdın.* Yapılacak en akıllıca şey senden kaçmaya çalışmak."

Ayak bileğini kavradım ve yakından bakmak için ayağını kaldırdım. Persephone açılmasın diye elbisesini tutmaya çabalamaya başladığı anda bunu farklı bir yöntemle de yapabileceğimi fark ettim. Neyse ne. Dikkatle ayak tabanına dokunup parmağımı gösterdim. "Kanıyor." Bir sürü kesik vardı ama dikiş gerektirecek kadar derin olup olmadıklarını kestiremiyordum.

"O zaman bırak hastaneye gideyim. Orada baktırırım."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: https://rantey.org

Sadece inatlaşıyordu. Ayak bileğini daha da sıktım. Hâlâ titriyordu. Siktir, tartışmaya zamanım yoktu. "Diyelim ki öyle yaptım."

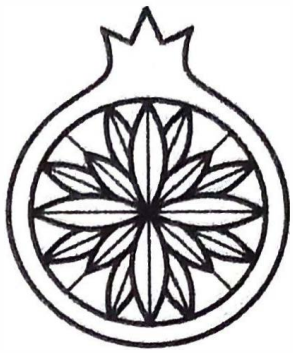
"*Yap* o zaman."

"Çalışanlar anneni aramadan içeri adım atabilecek misin sence?" Gözlerinin içine baktım. "Arayacakları biri daha var... nişanlın."

İrkildi. "Ben hallederim."

"Demin söylediğim gibi... aptalca davranıyorsun." Başımı iki yana salladım. "Şimdi kımıldama, kesiklerin içinde cam kalıp kalmadığını kontrol edeceğim."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

4

PERSEPHONE

Gerçekti.

Çığlıklar atmam, mücadele etmem ya da en yakın telefona ulaşmaya çalışmam gerektiğini biliyordum ama hâlâ *Hades'in gerçek* olduğu olgusuyla boğuluyordum. Kız kardeşlerimin sürekli başına kakacaktım. Haklı olduğumu *biliyordum.*

Ayrıca korkum azalmaya başlayınca herhangi bir şey için onu suçlayamayacağımı düşünmeye başladım. Beni Zeus'un adamları önünde biraz tehdit etmiş olabilirdi ama alternatif olarak sürüklenerek gerisin geri Dodona Kulesi'ne götürülmek vardı. Evet, karnımda kalıcı olarak omzunun izini bırakmış olabilirdi ama bana homurdanarak söyleyip durduğu gibi ayaklarım yara bere içindeydi.

Yaralarımı özenle temizlemesinin Hades'in bir canavar olduğu söylentisini kesinlikle desteklemediğinden söz etmiyordum bile. Bir canavar olsaydı beni kaderime terk ederdi.

O... başka bir şeydi.

İnce ve güçlüydü; parmak eklemlerinde yaralar vardı. Gür sakalı ve omuzlarına inen koyu renk saçları, yarattığı etkileyici havayı güçlendiriyordu. Koyu renk gözleri soğuktu ama tam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anlamıyla acımasız değildi. Benden de Hermes'le Dionysus'tan bezdiği kadar bezmiş görünüyordu sadece.

Hades, minicik bir cam parçası çıkarıp getirdiği kâseye attı. Cam parçasına sanki annesini aşağılamış ve köpeğine tekme atmış gibi kızgın bir bakış attı. "Kımıldama."

"*Kımıldamıyorum.*" Ya da en azından kımıldamamaya çalışıyordum. Canım yanıyordu ve paltosunu omuzlarıma atmış olmama rağmen titrememe engel olamıyordum. Burada oturmam uzadıkça beynim bedenimle ancak iletişime geçmiş de kendimizi nasıl bir belaya bulaştırdığımızı henüz fark etmiş gibi acım artıyordu. Oradan kaçtığıma, buraya gelene dek karanlıkta onca yolu yürüdüğüme inanamıyordum.

Şu an bunları düşünmenin bir anlamı yoktu. Hayatımda ilk kez ne bir planım vardı ne de beni A noktasından B noktasına götürecek madde madde bir listem. Öylece sürükleniyordum. Annem beni burada bulursa öldürebilirdi. Zeus... Ürperdim. Annem beni en yakın pencereden aşağı atmakla tehdit edebilir ya da ölümüne içebilirdi ama Zeus büyük bir olasılıkla canımı gerçekten yakardı. Ona kim engel olabilirdi ki? Kim ona engel olacak kadar *güçlüydü*? Hiç kimse. O canavara engel olabilecek herhangi biri olsaydı son Hera hâlâ hayatta olurdu.

Hades hırpalanmış elinde cımbız ve gözlerinde soru işaretiyle duraksadı. "Titriyorsun."

"Hayır, titremiyorum."

"İnat etme, Persephone. Yaprak gibi titriyorsun. Gerçeği gözlerimle görürken bana titremediğini söyleyip bir de buna inanmamı bekleyemezsin." Bakışları gerçekten etkileyiciydi ama o an acıdan o kadar uyuşmuştum ki hiçbir şey hissetmiyordum. Oturup onun odanın arka köşesindeki kapıya gidişini ve kalın iki battaniyeyle geri dönüşünü izledim. Battaniyelerden birini yanıma, tezgâha koydu. "Şimdi seni kaldıracağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Olmaz." Neden karşı geldiğimi bilmiyordum bile. Üşüyordum. Battaniyeler işe yarayacaktı. Ama kendime engel olamıyordum.

Hades uzun uzun bana baktı. "Hipotermi geçirdiğini sanmıyorum ama bir an önce ısınmazsan o noktaya gelebilirsin. Vücudunu normal sıcaklığa getirmek için bedenimi kullanmam epey utanç verici olur."

Ne demek istediğini algılamam uzun bir süre aldı. Eminim ikimizi de soyup ben ısınana kadar sımsıkı sarılmayı kastetmiş olamazdı. Dik dik baktım. "Yapamazsın."

"Öyle bir yaparım ki." Gözleri parıldadı. "Ölürsen işime yaramazsın."

Blöfünü görmek için içimde kabaran dürtüyü umursamadan elimi kaldırdım. "Kendi başıma hareket edebilirim." Tezgâhın buz gibi graniti yerine battaniyeye oturana kadar kendi kendime hareket ederken büyük bir dikkatle beni takip ettiğinin farkındaydım. Hades, hiç vakit kaybetmeden ikinci battaniyeyi omuzlarıma sarıp açıkta olan her yerimi ayak bileklerime dek örttü. Ancak ondan sonra ayak tabanımdaki cam parçalarını çıkarma işine geri döndü.

Lanet olsun ki haklıydı, battaniye gerçekten iyi gelmişti. Sıcak nerdeyse anında vücuduma sızdı ve kemiklerimi ele geçiren soğukla savaşmaya başladı. Titrememe daha da arttı ama bunun iyiye işaret olduğunu fark edecek kadar kendimdeydim.

Dikkat dağıtıcı her türlü şeye tutunmak çaresizliğiyle ayaklarımın dibindeki adama odaklandım. "Son Hades öldü. Sen efsanelerde kalmış olmasın ama Hermes'le Dionysus seni tanıyor." Kaçtığım partideydiler –nişan partimde– ama onları On Üçler'in herhangi birini tanıdığımdan daha fazla tanımıyordum. Yani hiç tanımıyordum.

"Bu bir soru muydu?" Bir cam parçası daha çıkarıp kâseye attı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"*Neden* efsanelerde kalmış olasın ki? Hiç mantıklı değil. Sen On Üçler'den birisin. Aslında olması gereken..."

Hades kuru bir tonla, "Ben efsanelerde kaldım. Sen rüya görüyorsun," dedi ayağımı yoklarken. "Keskin bir acı var mı?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hayır. Sızlıyor sadece."

Beklediği tam olarak buymuş gibi başını yukarı aşağı salladı. Sargı bezlerini çıkarıp ayağımı temizler ve bandajlarken uyuşmuş bir hâlde onu izledim. Hayır, ben... Belki de haklıydı, gerçekten rüya görüyordum çünkü bunun en ufak bir mantığı yoktu. "Hermes ve Dionysus'la arkadaşsın."

"Ben kimseyle arkadaş değilim. Bir türlü kurtulamadığım sokak kedileri gibi düzenli aralıklarla gelirler." Ne söylediğinin önemi yoktu, sesinde sevgi tınısı vardı.

"On Üçler'den ikisiyle arkadaşsın." Çünkü *önceden* o da On Üçler'den biriydi. Tıpkı annem gibi. Tıpkı *Zeus* gibi. *Lanet olsun, Psyche haklı ve Hades de diğerleri kadar kötü.*

Geceye dair olaylar üzerime çullandı. Sahneden sahneye atlayan görüntüler. Heykel salonu. Annemin ketumluğu. Zeus nişanımızı ilan ederken elimi sımsıkı tutuşu. Nehir boyunca dehşet içinde koşmam. "Bana pusu kurdular," diye fısıldadım.

Bunun üzerine Hades başını kaldırıp güçlü kaşlarını birleştirecek denli çatarak bana baktı. "Hermes'le Dionysus mu?"

"Annemle Zeus." Bunu ona neden anlattığımı bilmiyordum ama görünen o ki duramıyordum. Battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sardım ve titremeye başladım. "Bu geceki partinin nişanımızı ilan etmek için verildiğini bilmiyordum. Zeus'la nişanlanmaya *razı değildim.*"

O kadar bitap hâldeydim ki yüzünde neredeyse sempati kırıntısı gördüğümü hayal ettim, ta ki yüzünü rahatsızlık kaplayana kadar. "Kendine bir baksana. Elbette Zeus seni uzun Hera listesine eklemek ister."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Başka nasıl *düşünecekti* ki? On Üçler bir şeyi gözlerine kestirdiklerinde alırlardı. "Benimle hiç konuşmadan, sırf görünüşüm yüzünden böyle bir karar vermiş olmaları *benim* hatam mı?" Bir insanın kafasının atması gerçekten mümkün müydü? Bu konuşma böyle sürerse bunun gerçekleşeceğini hissettim.

"Burası Olimpos. Güç oyunları oynar, bedellerini ödersin." İkinci ayağımı da bandajlamayı bitirip yavaşça ayağa kalktı. "Bazen bu oyunu oynayan ebeveynlerindir ama bedeli ödeyen yine de sen olursun. Ya ağlaya zırlaya bu dünyanın ne kadar adaletsiz olduğundan şikâyet edersin ya da bir şey yaparsın."

"Ben bir şey *yaptım*."

Bir kahkaha attı. "Onun peşine düşmeyeceğini düşünüp korkak bir ceylan gibi kaçarak mı? Tatlım, bu Zeus için bir ön sevişme. Seni bulacak ve sürükleye sürükleye sarayına geri götürecek. İtaatkâr bir evladın yapacağı gibi onunla evleneceksin çünkü sen busun ve bir yıl içinde onun yavşak çocuklarını doğurmaya başlayacaksın."

Ona tokat attım.

İsteyerek yapmadım bunu. Hayatım boyunca kimseye el kaldırdığımı sanmıyordum. Çocukken baş belası kardeşlerime bile. Elmacık kemiğinin üzerinde belirmeye başlayan kırmızılığa dehşet içinde baktım. Özür dilemem gerekiyordu. Bir şey... söylemem gerekiyordu. Ama ağzımı açtığımda dökülenler bu olmadı. "Ölürüm daha iyi."

Hades uzun bir süre bana baktı. İnsanları okumakta genelde iyiyimdir ama onun derin, koyu renk gözlerinin ardında neler olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Nihayet kararlı bir tonla, "Bu gece burada kalacaksın. Yarın sabah konuşuruz," dedi.

"Ama..."

Beni tekrar kaldırıp sanki prensesmişim gibi kucağına aldı ve öyle buz gibi bir bakış attı ki itirazımı yuttum. Bu gece ne

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gidecek bir yerim vardı ne de çantam, param ve telefonum da öyle. Hades aksi bir adam olsa ve anne babaların nesillerdir çocuklarını korkutmak için kullandıkları ismi taşısa da bu teklifi geri çevirecek durumda değildim. Belki de *bu* Hades öyle değildi. Otuzlarının başlarında görünüyordu. Ama ya Hades'in rolü? Her zaman gölgelerdeydi. Her zaman normal, güvenli dünyamızın görüş açısı dışında yapılan karanlık işlere hizmet ediyordu.

Bu kadar güvenli miydi gerçekten? Annem bilfiil az önce beni Zeus'a eş olarak satmıştı. *Gözleme dayalı* gerçeklerin, herkes tarafından sevilen altın bir kral olarak değil, ardında bir dizi ölü eş bırakan bir zorba olarak betimlediği bir adama. Üstelik bunlar sadece karılarıydı. Kim bilir yıllardır kaç kadın kurban edilmişti. Bunu düşünmek midemin kalkmasına yetti. Nereden bakarsanız bakın Zeus tehlikeliydi ve bu su götürmez bir gerçekti.

Zeus'un aksine Hades hakkındaki her şey tamamen efsanelerdeydi. Kimse onun var olduğuna inanmıyordu bile. Herkes bir zamanlar bir Hades'in *gerçekten* yaşadığı ama bu unvanı taşıyan soyun uzun zaman önce yok olduğu konusunda hemfikirdi. Bu da demek oluyordu ki *bu* Hades hakkında hiçbir bilgim yoktu. Daha iyi olduğundan emin değildim ama geldiğim şu noktada kanla kaplı bir pardösü giymiş, eli kanca olan bir adamı bile Zeus'a tercih ederdim.

Hades tam anlamıyla gotik bir filmdeymişiz izlenimi veren dönen merdivenlerden üst kata çıkardı beni. Aslında bu evin şu âna dek gördüğüm kısmı da farklı değildi. Dikkat çekici koyuluktaki ahşap döşeme zeminler, bunaltıcı olması gerektiği hâlde bir şekilde zamanı ve gerçekliği geride bırakma yanılsaması yaratan kavisli kemerler. İkinci katın zemini kalın, koyu kırmızı halıyla kaplıydı.

Kanı saklamanın en iyi yolu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İsterik bir tonla kıkırdamaya başladım ve ellerimi ağzıma bastırdım. Bu hiç komik değildi. Gülmemem gerekiyordu. Ama görünen o ki tamamen sıyırmanın eşiğindeydim.

Hades beni duymazdan geldi elbette.

Hedefimiz soldaki ikinci kapıydı ve Hades içeri girdiği anda, yok olmuş kendimi koruma güdüm yine devreye girdi. Tehlikeli bir yabancıyla bir yatak odasında yalnızdım. "İndir beni."

"Bu kadar dramatik olma." Beklediğimin tersine beni yatağa koymadı. Dikkatle yeri indirdi ve aynı dikkatle geri çekildi. "Kaçmaya çalışırken yerleri kan içinde bırakırsan seni yakalayıp geri taşımak ve yerleri temizletmek zorunda kalırım."

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu, düşündüğüm şeye o kadar yakındı ki neredeyse ürkütücüydü. "Bugüne dek tanıdığım en tuhaf adamsın."

Şaşkın bakma sırası ondaydı. "Ne?"

"Aynen. *Ne?* Ne biçim bir tehdit bu. *Yerleri* mi düşünüyorsun?"

"Güzel zemin."

Şaka mı yapıyordu? Başka biri olsaydı şaka yaptığına inanabilirdim ama Hades, onu caddede âdeta bir ölüm meleği gibi dikilirken gördüğümden beri olduğu kadar ciddi görünüyordu. Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Seni anlamıyorum."

"Anlamana gerek yok. Sabaha kadar burada kal ve kendine daha fazla zarar verecek şeyler yapmamaya çalış yeter." Başıyla arka köşedeki kapıyı işaret etti. "Banyo orada. Ayaklarının üstüne mümkün olduğunca az bas." Sonra da kapıdan süzülerek çıkıp arkasından yavaşça kapayarak gitti.

Yavaş yavaş ona kadar saydım, ardından bunu üç kez daha tekrarladım. Beni kontrol etmek için kimse içeri dalmayınca yataktan destek alarak komodinin üstünde masum masum duran telefona uzandım. Gerçekten masumane miydi? Duyul-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

madan telefon görüşmesi yapmak elbette mümkün değildi. O gizli tüneller düşünüldüğünde Hades, herhangi bir güvenlik açığını elimin altına amaçsız bırakacak birine benzemiyordu. Muhtemelen tuzaktı bu, sırlarımı dökmemi sağlamak üzere oraya konmuş bir tuzak.

Umurumda değildi.

Zeus'tan korkuyordum. Anneme kızgındım. Ancak kız kardeşlerimin nerede olduğum konusunda çılgına dönmelerine izin veremezdim. Psyche, Callisto'yu çoktan aramış olmalıydı; ailemde beni bulana kadar insanların başının etini yiyerek ve tehditler savurarak Olimpos'u altüst edecek biri varsa ablamdı. Ortadan kaybolmam arı kovanına çoktan çomak sokmuştu. Kardeşlerimin zaten karmakarışık olan durumu daha da karmaşık hâle getirmelerine izin veremezdim.

Yapacağım işe beni hiçbir şekilde hazırlamayan derin bir nefes alarak ahizeyi kaldırdım ve Eurydice'nin numarasını tuşladım. Bilinmeyen bir numarayı ilk çalışta açacak tek kardeşim oydu. Gerçekten de üç çalıştan sonra hattın diğer ucundan nefes nefese kalmış sesi geldi. "Efendim?"

"Benim."

"Oh, şükürler olsun." Sesi biraz uzaklaştı. "Arayan Persephone. Peki, tamam, onu hoperlöre alıyorum." Bir saniye sonra söylediğini yaptığında hat biraz cızırtılı hâle geldi. "Callisto'yla Psyche burada. Neredesin?"

Odaya bir göz attım. "Söylesem inanmazsınız."

"Dene." Konuşan Callisto'ydu, beni boğazlamak için telefon hattından nasıl geçebileceğini bulmaya çabalamasına yarım saniye kaldığını belli eden yavan bir cümleydi bu.

"Çantanı almaya gittiğim an kaçacağını fark etseydim seni yalnız bırakmazdım." Psyche'nin sesi ağlamak üzereymiş gibi titriyordu. "Anne, seni bulmak için şehri talan ediyor, Zeus ise..."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Callisto onun sözünü kesti. "Zeus'u siktir et. Annemi de siktir et."

Eurydice'nin soluğu kesildi. "Böyle şeyler söylememelisin."

"Söyledim bile."

İçinde bulunduğum duruma rağmen onların atışmaları beni sakinleştirdi. "İyiyim." Sarılı ayaklarıma baktım. "Genel olarak iyiyim."

"Neredesin?"

Bir planım yoktu ama eve dönemeyeceğimi biliyordum. Annemin evine geri dönmek mağlubiyeti kabul etmek ve Zeus'la evlenmeye razı olmak demekti. Bunu yapamazdım. *Yapmayacaktım*. "Bu önemli değil. Eve dönmeyeceğim."

Psyche alçak sesle, "Persephone," dedi. "Bu durumun seni hiç mutlu etmediğini biliyorum ama gecenin bir vakti kaçmandan daha iyi bir yol bulmamız gerek. Sen her zaman planı olan bir kadınsın ve şu an bir planın yok."

Hayır, bir planım yoktu. Tehlikeli olduğunu hissettiğim bir biçimde sürükleniyordum ve korku bütün bedenimi kaplamıştı. "Planlar uyarlanmak içindir."

Üçü de sessizdi, bu o kadar nadir rastlanan bir olaydı ki keşke takdir edebilecek durumda olsaydım. Sonunda Eurydice, "Peki bizi neden arıyorsun?" diye sordu.

Bu doğru soruydu, değil mi? Bilmiyordum. "İyi olduğumu bilmenizi istedim sadece."

"Ancak nerede olduğunu öğrenirsek iyi olduğuna inanacağız." Callisto'nun sesi hâlâ ikimizin arasına giren herkesi öldürmeye hazırmış gibi çıkıyordu. Zorla gülümsedim.

"Persephone, bir anda ortadan kayboldun. Herkes deli gibi seni arıyor."

Her kelimenin üzerinde düşünerek bu söyleneni sindirmeye çalıştım. Herkes deli gibi beni mi arıyordu? Daha önce annemden bahsetmişlerdi ama şu âna dek noktaları tam olarak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

birleştirememiştim. Annemin şimdiye dek yerimi öğrenmemiş olması mantıklı değildi çünkü... "Zeus nerede olduğumu biliyor."

"Ne?"

"Adamları beni Cypress Köprüsü'ne kadar takip etti." Bunu düşünmek ürpermeme neden oldu. Beni geri götürmek için talimat aldıklarından emindim ama isteseler Dodona Kule'sinden birkaç blok sonra beni kolayca yakalayabilirlerdi. Oysa çaresizliğimi ve korkumu daha da artırmak için beni takip etmeyi seçmişlerdi. Zeus'un emrindeki hiç kimse onun müstakbel karısına böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdi... elbette bunu Zeus emretmediyse. "Nerede olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyor."

"Evet." Callisto'nun sesindeki öfke tamamen yok olmamış ama azalmıştı. "Arama ekipleri ayarlamaktan söz ediyor ve annem, sanki kendisi çalışanlarına aynı şeyi yapma emri vermemiş gibi onun kıçından ayrılmıyor. Zeus özel güvenliğini de harekete geçirdi."

"İyi de nerede olduğumu bildiği hâlde neden böyle bir şey yapıyor?"

Psyche boğazını temizledi. "Cypress Köprüsü'nü geçtiğini söyledin."

Siktir. Bunu ağzımdan kaçırmaya niyetim yoktu. Gözlerimi kapadım. "Aşağı şehirdeyim."

Callisto homurdandı. "Bunun Zeus için bir önemi olmasa gerek." Callisto, nehri geçmenin Olimpos'tan ayrılmak kadar imkânsız olduğu söylentilerine hiç kulak asmazdı. Açıkçası ben de buna pek inanmazdım, ta ki nehri geçerken çektiğim o korkunç eziyeti hissedene kadar.

"Eğer..." Eurydice duygularını kontrol altına almıştı, kafasının içinde onlarca tilki dolandığını neredeyse görebiliyordum. İşine geldiğinde aptal kızı oynardı ama dördümüzün arasında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

muhtemelen en zeki oydu. "Eskiden şehir üçe bölünmüştü: Zeus, Poseidon ve Hades."

"Bu uzun zaman önceydi," diye mırıldandı Psyche. "Artık Zeus'la Poseidon birlikte çalışıyor. Hades'se efsanelerde kaldı. Bu gece Persephone'yle bunu konuşuyorduk."

"Eğer Hades efsanelerde kalmadıysa Zeus'u durdurmaya yeter."

Callisto homurdandı. "Gerçekten varsa bile o da Zeus kadar kötüdür, başka türlü olamaz."

"Değil." İçimde tutmak için harcadığım büyük çabaya rağmen bu kelimeler ağzımdan kaçıverdi. Lanet olsun, amacım onları bu işin dışında tutmaktı ama görünen o ki bu mümkün olmayacaktı. Eurydice'nin numarasını tuşladığım anda fark etmem gerekirdi bunu. *Battı balık yan gider.* Boğazımı temizledim. "Ne olduğunun önemi yok, Zeus kadar kötü değil."

Kardeşlerim şaşkınlıklarını dile getirirken sesleri birbirine karıştı.

"*Ne?*"

"O şerefsizlerden kaçarken başını bir yere mi çarptın?"

"Persephone, saplantın kontrolden çıkıyor."

İç çektim. "Ne halüsinasyon görüyorum ne de başımı çarptım." Onlara ayaklarımdan ve sarılıp sarmalandıktan sonra bile hâlâ biraz titrediğimden söz etmemek daha iyiydi. "O gerçek ve bunca zamandır buradaymış".

Kardeşlerim bir kez daha sessizleşip *bunu* sindirmeye çalıştı. Callisto bir küfür savurdu. "Öyle olsaydı insanlar bilirdi."

Bilmeleri gerekirdi. Ama gerçek şuydu ki bunca zamandır hepimizin onun efsanelerde kaldığına inanması, Hades'in anısını Olimpos'un yüzünden silmek isteyen daha büyük güce işaret ediyordu. Bu işte *Zeus'un* parmağı olduğuna işaret ediyordu, böyle bir şeyi başaracak güç başka kimde vardı ki? Belki Poseidon ama konu denizler ve limanlar olmadığı sürece

onu hiç ilgilendirmiyor gibi görünüyordu. Diğer On Üçler'in hiçbiri miras aldıkları bu gücü aynı oranda kullanmıyordu. Onlardan hiçbirinde Hades'in unvanını tek başına yok edecek cesaret yoktu.

Öte yandan yukarı ve aşağı şehirler arasında ne kadar kısa bir geçit olduğundan kimse söz etmezdi. Bu, mutlak gerçeklik olarak kabul edilirdi sadece. Konu Olimpos ve On Üçler olduğunda birçok şeyi sorgulayan ben bile bunu hiç sorgulamamıştım.

Nihayet Psyche, "Ne yapmamızı istersin?" diye sordu.

Uzun uzadıya düşündüm. Doğum günüme kadar dayanmak zorundaydım, sonra özgür olacaktım. Ondan sonra anneannemin kurduğu güven fonunu alabilecek ve bir daha hiçbir şey için anneme ya da herhangi bir Olimposlu'ya bağımlı olmayacaktım. Ama o zamana, yirmi beşinci doğum günüme kadar bağımlıydım. Kendime ait birikimim vardı ama *gerçekten* bana ait değildi. Annemindi. Kardeşlerimden çantamı getirmelerini isteyebilirdim ama o gelene kadar annem hesaplarımı dondurmuş olurdu. Bizi cezalandırmak için yapmaktan en hoşlandığı şeydi bu ve onu böylesi küçük düşürdükten sonra sürüne sürüne geri dönmemi sağlamak için her şeyi yapardı. Daha da önemlisi Styx Nehri'ni geçmeyi başarsalar bile kardeşlerimin aşağı şehre gelmelerini istemiyordum. Tehlike her köşede pusu kurmuşken olmazdı.

Aslında tek bir cevap vardı. "Bir şekilde çözmeye çalışacağım ama geri dönmeyeceğim. Şu an değil."

"Persephone, bu bir plan değil," dedi Callisto oflayarak. "Paran yok, dinlenmeyecek bir telefonun yok ve Olimpos'un umacısının evindesin ki o da On Üçler'den biri. O adam tehlikenin ta kendisi. Bu, plan falan değil."

Buna itiraz edemezdim. "Bir şekilde çözeceğim."

"Olmaz. Başka bir yol bul."

Psyche boğazını temizledi. "Eurydice, Anne'nin dikkatini başka tarafa çekebilirse Callisto'yla ben sana kullan-at bir telefon ve elimizdeki bütün parayı getirebiliriz. Bu, en azından bir yol bulana kadar sana zaman kazandırır."

Kardeşlerimi bu işin içine çekmek istediğin en son şeydi ama artık çok geçti. Yatak başlığına yaslandım. "Bir düşüneyim. Yarın sizi ararım, daha detaylı konuşuruz."

"Bu olacak şey..."

"Hepinizi seviyorum. Hoşça kalın." Başka bir görüş sunmalarına fırsat vermeden telefonu kapadım. Onları aramak doğru karardı ama geçmişimle son bağlantımı da koparmış hissediyordum. Uzun süredir Olimpos'tan ayrılmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum, yani bu kopma er ya da geç olacaktı ama buna hazırlanacak zamanımın olacağını düşünüyordum. Onları tehlikeye sokmadan kardeşlerimle görüşebileceğimi. Yeterince zaman verilirse Anne'nin de yelkenleri suya indireceğini ve planlarından birinin piyonu olmamamı affedeceğini.

Görünen o ki birçok şey konusunda yanılmıştım.

Düşünecek başka bir şey bulmak için etrafa bakındım. Oda, evin şimdiye kadar gördüğüm bölümleri kadar gösterişliydi; yatak kocamandı, herhangi bir prensesi gururlandıracak lacivert bir örtüsü vardı. Hades'in çok düşkün olduğu ahşap zemin kalın bir halıyla kaplıydı ve her yerde olduğu gibi burası da kavisli kemerlerle doluydu. Evin geri kalanıyla aynı dokuya sahipti ama bana bu mekânın sahibiyle ilgili hiç ipucu vermiyordu. Burasının konuklara ayrılmış bir yatak odası olduğu barizdi ve bu yüzden bana Hades hakkında bir şeyler söylemesi pek mümkün değildi.

Vücudum tam o anda o kahrolası topuklularla soğukta saatlerce yürüdüğümü ve mıcırla cam kırıklarının üzerinde çıplak ayak koştuğumu hatırlattı bana. Bacaklarım ağrıyordu. Sırtım acıyordu. Ayaklarım... En iyisi şu an onları fazla dü-

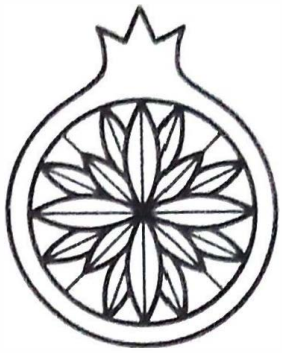
şünmemekti. Çok yorgundum, bu gece horul horul uyuyacak kadar yorgun.

Odaya bir kez daha göz attım. Hades, Zeus kadar kötü olmayabilirdi ama risk alamazdım. Dikkatle ayağa kalktım ve topallayarak kapıya gittim. Kilidi yoktu ki bu alçak sesle küfretmeme neden oldu. Yine topallayarak banyoya kadar yürüdüm ve bu kapıda kilit *olduğunu* görünce o kadar rahatladım ki neredeyse ağlıyordum.

Her geçen saniye kaslarım sanki etten taşa dönüyor, yataktaki kocaman yorganı çekiştire çekiştire banyoya götürürken üstüme bir yük daha bindiriyordu. Küvet ister rahat olsun ister olmasın içinde uyuyacak kadar büyüktü. Kısa bir içsel çekişmeden sonra yatak odasına dönüp sehpayı kapının önüne çektim. Böylelikle en azından biri geldiğinde duyacaktım. Elimden geleni yaptığıma ikna olduktan sonra banyo kapısını kilitledim ve küvete resmen yığıldım.

Sabah bir planın olacaktı. Bir yol bulacaktım ve bu durum dünyanın sonu gibi gelmeyecekti.

Sadece bir plana ihtiyacım vardı...

5

HADES

Birkaç saatlik huzursuz uykunun ardından kahve içmek için mutfağa girdiğimde Hermes'i mutfak adasına tünemiş, kutusundan dondurma yerken buldum. Dün gece *kesinlikle* üstünde olmayan kısacık bir şort ve büyük beden bir tişört giymiş olması yüzünden hafif bir telaşa kapılıp aniden durdum. "Benim evimde kıyafetlerin mi var senin?"

"Tabii ki. Kimse sarhoşluk maceralarının izini evine taşımak istemez." Bakmadan arkasını işaret etti. "Kahve yaptım."

Bu tür küçük nimetler için tanrılara minnettardım. "Kahve ve dondurma, akşamdan kalmalıkla baş etmenin yollarından biri."

"Şşt." Suratını astı. "Başım ağrıyor."

"Neden acaba?" diye mırıldandım ve ikimize de birer fincan almak için etrafından dolandım. Onunkinin üçte ikisini doldurup uzattım. Hermes kahvesine koca bir top dondurma atınca başımı iki yana salladım. "Hatırladığım kadarıyla dün gece kapıyı kilitlemiştim. Ama sen buradasın."

"İşte buradayım." Yüzünde o her zamanki şeytani gülümsemesinin hafif dağılmış hâliyle baktı bana. "Hadi ama, Hades. Bu şehirde beni dışarıda tutacak kilit olmadığını biliyorsun."

"Yıllar içinde öğrendim bunu." İlk gelişi, bundan beş ya da altı sene önce Hermes unvanını almasından sadece bir ay sonraydı. Aniden ofisime gelip beni korkutmuş, kafasına kurşun yemekten kıl payı kurtulmuştu. Nasıl olduysa bu etkileşim, onun kafasında çok iyi arkadaş olduğumuz düşüncesine dönüşmüştü. Bu sözde dostluk hakkında *benim* ne düşündüğümü keşfetmem bir yılımı almıştı. Bundan altı ay sonra yanında Dionysus'la gelip gitmeye başladığında da onlarla mücadele etmekten vazgeçmiştim.

Eğer Zeus'un casuslarıysalar kesinlikle başarısızlardı ve onlara vermek istemediğim hiçbir bilgiye ulaşamıyorlardı. Eğer değillerse...

Bu benim problemim değildi.

Hermes dondurma eklenmiş kahvesinden büyük bir yudum aldı ve rahatsız edici derecede seksi sesler çıkardı. "İstemediğinden emin misin?"

"Eminim." Mutfak tezgâhına yaslandım ve bu oyunu nasıl oynayacağımı düşündüm. Hermes'e kesinlikle güvenemezdim. İstediği kadar arkadaş olduğumuzu düşünsün, o da On Üçler'den biriydi ve bunu unutmam için tam bir aptal olmam lazımdı. Dahası Dodona Kulesi'nin gölgesinde yaşıyor ve doğrudan Zeus'a hesap veriyordu, en azından işine geldiği zamanlarda. Sağlam bir planım olmadan elimi göstermek felakete davetiye çıkarmak olurdu.

Ama sır tamamen ortaya çıkmıştı zaten. Zeus'un adamları, Persephone'nin yerini ona çoktan söylemiş olmalıydı. Hermes'in bunu doğrulaması hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Dionysus sendeleyerek kapıdan girdi. Bıyığı karman çormandı, solgun yüzü neredeyse yeşile dönmüştü. Benden

yana belli belirsiz el salladı ve doğrudan kahve almaya gitti. "Günaydın."

Hermes bir kahkaha attı. "Ölü gibi görünüyorsun."

"Suç senin. Viskiden sonra kim şarap içer ki? Sadece hainler." Uzun bir süre dalgın dalgın kahve demliğine baktı ve sonunda kendine bir fincan doldurdu. "Kafama sık da beni bu işkenceden kurtar."

"Beni kışkırtma," diye mırıldandım.

"Evet, biliyorum, çok karanlık ve ürkütücüsün." Adada oturan Hermes bana doğru döndü. "Koyu gözlerinde afacan bir ışıltı belirdi. "Bunca yıl bunun bir rol olduğunu düşündüm ama sonra kaçırdığın kurbanı taşıyarak içeri girdin."

Tam aslında kimseyi *kaçırmadığımı* açıklayacaktım ki Dionysus bir kahkaha patlattı. "Yani gördüğüm halüsinasyon değildi. Persephone Dimitriou neşe küpü olsa da sıkıcı bir tipe benziyordu, meğer ilginç biriymiş. Zeus nişanlandıklarını ilan ettikten en fazla otuz dakika sonra partiden ayrıldı ve iyi bir yukarı şehir kızının asla yaklaşmayacağı Styx Nehri'nin öteki yakasında ortaya çıktı. İlginç, çok ilginç."

Dionysus'un söylediklerindeki en az önemli kısma odaklanmaktan kendimi alamayarak kaşlarımı çattım. "Neşe küpü olsa da sıkıcı mı?" Kabul edelim ki ideal koşullar altında tanışmamıştık ama bu kadın asla sıkıcı değildi.

Hermes buklelerini âdeta zıplatarak itiraz edercesine başını iki yana salladı. "Sen onu sadece annesinin zorla götürdüğü etkinliklerde, herkesin içinde gördün, Dionysus. Tüm gözler üzerinde olmadığında o kadar da kötü biri değil, özellikle de kız kardeşleriyle takılırken."

Dionysus tek gözünü açtı. "Tatlım, casusluk hiç hoş karşılanmaz."

"Casusluk yaptığımı kim söyledi?"

Dionysus diğer gözünü de açtı. "Ya, demek Dimitriou kardeşlerle vakit geçiriyordun, öyle mi? Annelerinin kim olduğu düşünüldüğünde On Üçler'den gerçekten olağanüstü bir tutkuyla nefret eden o dört kadınla."

"Olabilir." Hermes yüz ifadesini bile ciddi tutamıyordu. "Tamam, peki, hayır ama anneleri onları elini geçirebildiği en güçlü insanlarla evlendirmeye bu kadar kararlı olunca merak ettim. Bu tür şeyleri bilmek önemli."

Bu oyunu ilgiyle izliyordum. On Üçler'den biri olan Hermes'ten aslında nefret etmem gerekirdi ama rolü, birçok açıdan onu gölgelere sürüklüyordu. Özel ulak, sadece tahmin edebileceğim sırların ortağı, işine geldiğinde hırsız. O da en az benim kadar gölgelerin müdavimiydi. Bu durumun onu diğerlerinden daha az güvenilir yapması gerekirdi ama o kadar şeffaftı ki başımı ağrıtıyordu.

Sonra diğer söylediklerini kavradım. "Yani doğru. Zeus'la evlenmesine karar verildi."

"Dün gece ilan ettiler. Kalbimde minik bir merhamet kırıntısı olsaydı çok üzülürdüm. Gülümsemesini korumak için büyük çaba harcıyordu ama zavallı şey dehşete düşmüştü." Dionysus gözlerini tekrar kapayıp tezgâha yaslandı. "Umarım son Hera'dan daha uzun süre dayanır. Demeter ne tür bir oyun oynuyor acaba? Kızlarının güvenliğine bundan daha çok önem verdiğini sanırdım."

Hermes'in beni dikkatle izlediğinin farkındaydım ama merakımı göstermeyi reddettim. Dünyanın geri kalanıyla arama kalın bir duvar örene dek yıllarca her şeyi kilit altında tutmuştum. Bu insanların evime girmesine izin vermem onlara güvenmeye başladığım anlamına gelmiyordu. Bunu kimse hak etmiyordu. Hele ki nasıl ters tepebileceğini ve insanların ölümüne yol açtığını gördükten sonra.

Hermes yavaşça adanın kenarına kayıp çalışılmış bir ilgisizlikle ayaklarını sallamaya başladı. "Haklısın, Dionysus. Kız bunu kabul etmedi. Küçük bir kuşun söylediğine göre çekiştirilerek salonun ön tarafına götürülüp kabul etmek ya da Zeus'la birlikte oradaki tüm On Üçler'e siktir çekmek pozisyonunda bırakılana dek neler döndüğüne dair en ufak bir fikri yokmuş... Hades ve Hera dışındaki On Üçler tabii. Hepimiz bunun iyi sonuçlanmayacağını biliyoruz."

O aşağılık herifin adını her duyduğumda içimde kabaran öfkeyi bastırmaya çalışarak sakin bir tonla, "Sen Zeus için çalışıyorsun," dedim.

"Hayır. Ben On Üçler için çalışıyorum. Zeus benim hizmetimden diğerlerinden daha sık yararlanıyor sadece, sen dahil." Hermes öne doğru eğilip manidar bir ifadeyle bana göz kırptı. "Becerilerimden sonuna kadar yararlanmayı düşünmelisin. Kendimi övmek gibi olmasın, işimde çok iyiyimdir."

Önüme yem atıp beni avlamaya çalışsa da olurdu. Kaşlarımı kaldırdım. "Sana güvenmek aptallık olur."

"Haklı." Dionysus geğirdi ve sanki mümkünmüş gibi teni daha da yeşerdi. "Sen üçkâğıtçının tekisin."

"Neden söz ettiğini anlamadım. Ben mükemmel bir masumiyet timsaliyim."

Hermes herkesten daha sinsi oynardı. On Üçler'in tüm siyasi oyunlarının, manipülasyonlarının ve entrikalarının arasındaki gizli tarafsızlık dengesini korumak için öyle olmak zorundaydı. Ona güvenmenin, elinizi bir kaplanın ağzına sokup onun aç olmadığını ümit etmekten farkı yoktu.

Yine de...

Merak dişlerini geçirdi ve bırakmadı. "Olimpos'taki çoğu insan, bedeli Zeus'la evlenmek olsa bile On Üçler'den biri olabilmek için sağ ellerini seve seve verir." Magazin dergileri Persephone'yi çok zengin, akılsız bir kadın olarak tanımlıyordu...

Zeus gibi varlıklı ve güçlü bir adamla evliliğe balıklama dalacak biri olarak yani. Dün gece kaçarak köprüyü geçen güçlü ama korkmuş Persephone'yle hiçbir benzerliği yoktu. Hangisi gerçekti? Bunu ancak zaman gösterecekti.

Hermes'in gülümsemesi sanki ona bir hediye vermişim gibi genişledi. "Birisinin düşünmesi gerek, değil mi?"

"Onunla uğraşmayı bırak da dedikoduyu anlat," diye homurdandı Dionysus. "Baş ağrımı tetikliyorsun."

Hermes bacaklarını yukarı çekti. O lanet olası ayaklarını tezgâhımdan indirmesini söylememek için kendimi zor tuttum. Fincanını iki eliyle kavrayıp ağzının önünde tuttu. "Demeter'in kızları güçle ilgilenmiyor."

"Ya, tabii," dedim alay eder bir tonla. "Herkes güçle ilgilenir. Güçle değilse de parayla." Dimitriou kardeşlerin hiç ihtiyaçları olmadığı şeyleri alırken kaç kez fotoğraflandıklarını saymam mümkün değildi. En azından haftada bir.

"Ben de böyle düşünüyordum. Bu yüzden her şeye burnumu sokmam affedilebilir sanırım." Dionysus'a bir bakış attı ama o, akşamdan kalmış olmanın etkileri içinde o kadar kaybolmuştu ki fark etmedi. "Annelerinin hırsları hiçbirinin umurunda değil. Hatta en küçükleri, Calliope'nin en sevdiği oğlunun onu ayartmasına izin verdi."

Bu ilgimi çekti. "Apollo'nun küçük kardeşi mi?"

"Aynen." Bir kahkaha attı. "En büyük kadın düşkünü."

Bunu duymazdan geldim çünkü Orpheus Makos hakkındaki düşüncelerimin bir önemi yoktu. Ailesi Olimpos'un soylu ailelerinden biri olmayabilirdi ama nesillerdir büyük bir güç ve servet sahibiydiler, Orpheus'un ağabeyi Apollo olmadan önce bile. Onun hakkında kulağıma gelen söylentilere göre Orpheus, sürekli kendini bulmaya çalışan bir müzisyendi. Çalışmalarını biliyordum ve iyiydi ama bu, farklı ilham pe-

rilerinin peşine takılıp ölçüsüzce keyif çatmasının bahanesi olamazdı. "Haklısın."

"Öyle miyim?" kaşlarını kaldırdı. "O kadını karşına alıp ne istediğini sorabilirsin diyorum sadece." Omuz silkerek tezgâhtan atladı, hafifçe sendeledi. "Ya da senden bekleneni yapıp onu bir zindana kapatırsın. Eminim bu, Zeus'un *çok hoşuna* gider."

"Hermes, zindanım olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Rutubetli ve karanlık bir zindanın yok." Kaşları biraz daha kalktı. "Ama oyun odasını hepimiz gördük."

Bunu duymamış gibi davrandım. Ara sıra verdiğim partiler diğer her şey gibi Hades rolünün bir parçasıydı. En karanlık duyguları harekete geçirmek için özenle tasarlanmış bir karakterdi ve varlığımdan haberdar olan çok az sayıdaki yukarı şehir insanının bana bulaşmasını bu sayede engelliyordum. Yine de söz konusu karakterin bazı yönleri hoşuma gittiği için beni kim suçlayabilirdi ki? Persephone o odaya kısacık bir bakış bile atsa can havliyle koşarak kaçardı. "Artık evine gitme vakti geldi." Başımla koridoru gösterdim. "İstersen Charon'a seni götürmesini söyleyebilirim."

"Zahmet etme. Biz gidecek bir araç buluruz." Parmak uçlarında yükselip yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Tutsağınla iyi eğlenceler."

"O benim tutsağım değil."

"Böyle demeye devam et." Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi çıplak ayakları üzerinde dans edercesine sekerek mutfaktan çıkıp gitti. Bu kadın beni yoruyordu.

Dionysus kahve fincanımı bırakmaya hiç niyetli görünmüyordu ama yine de tam kapıdan çıkarken durdu. "O neşe küpü kızla sen birbirinize yardım edebilirsiniz." Bakışım karşısında yüzünü buruşturdu. "Ne? Bu son derece mantıklı bir düşünce. Muhtemelen Olimpos'ta Zeus'tan senin kadar nefret eden az

sayıdaki kişiden biri." Parmaklarını şaklattı. "Ha, bu arada, o sevkiyatı hafta sonuna kadar yapacağım. Unutmadım."

"Hiç unutmazsın zaten." Dionysus kapıdan çıkar çıkmaz Hermes'in bıraktığı fincanı alıp eviyenin içine koydum. Bu kadın nereye gitse arkasında dağınıklık bırakıyordu ama artık buna alışmıştım. Dün gece Hermes-Dionysus standartlarına göre oldukça sakin geçmişti. Son geldiklerinde sadece tanrıların bildiği bir yerden buldukları bir tavuk getirmişlerdi. Onlar gittikten sonra *günlerce* tüy toplamıştım.

O iki baş belasıyla ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp kahve demliğine baktım. Şu an endişelenmem gereken kişiler onlar değildi. Zeus'tu. Şimdiye dek benimle bağlantı kurmamış olmasına gerçekten şaşırıyordum. Oyuncaklarından biri elinden alındığında oturup bekleyecek bir adam değildi o.

İlk adımı atmak, bu küçük sosyete kızının onunla evlenmektense *bana* kaçmayı tercih ettiği gerçeğini yüzüne vurmak öyle baştan çıkarıcı bir düşünceydi ki. Ama bu hareket büyük bir düşüncesizlik ve acizlik olurdu. Eğer Persephone'yi gerçekten intikam almak için kullanmaya niyetliysem...

Ben de onun kadar kötüyüm demekti.

Bu düşünceyi bir kenara attım. Zeus'un entrikaları yüzünden halkım çok sıkıntı çekmişti. *Ben de* büyük sıkıntı çekmiş ve herkes gibi kaybetmiştim. İntikam almak için bu fırsata balıklama atlamalıydım. Üstelik intikam için *yanıp tutuşuyordum.* Ama bunu, hem annesinin hem de Zeus'un elinde piyon olmuş bu kadını harcayarak yapmak istiyor muydum? Onun itirazlarına rağmen gayretle ilerleyecek kadar duygusuz muydum?

Sanırım ne istediğini *ona* sorabilirdim. Ne alışılmışın dışında bir düşünceydi bu.

Yüzümü buruşturdum ve ikinci fincana kahve koydum. Kısa bir süre düşündükten sonra kremayla şekeri bulup kahveye

ekledim. Persephone kahvesini sade içen birine benzemiyordu. Ama yine de ne biliyordum ki? Onun hakkında sahip olduğum tek bilgi On Üçler'i ve onların çevresindeki insanları takip eden dedikodu köşe yazılarında yazılanlardı. O "gazeteciler" Dimitriou kadınlarına hayrandı ve köpek sürüsü gibi peşlerinden ayrılmıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse Persephone'nin o partiden kimseye yakalanmadan çıkabilmesinden oldukça etkilenmiştim.

Bildiklerimin ne kadarı gerçek ne kadarı kurgulanmıştı? Bunu kestirmek imkânsızdı. Namın gerçekle pek ilgisi olmadığını en iyi bilenlerden biriydim.

Oyalanıyordum.

Bunu fark ettiğim an bir küfür savurup mutfaktan fırladım ve merdiveni tırmandım. Vakit geç değildi, bir yanım onun çoktan kalkmış ve ev halkından birini yılma noktasına getirmiş olmasını bekliyordu. Neyse ki Hermes'le Dionysus uyku dedikleri alkol komasından çıkıp Persephone uyanmadan evden ayrılmışlardı.

İçimi kemiren endişe kurtlarından nefret ediyordum. Bu kadının ruh sağlığı beni ilgilendirmezdi. Hiç ilgilendirmezdi. Zeus'la her iletişimimiz, ikimizin de kılıcın keskin kenarında dans etmesi demekti. Hatalı tek bir adım ikiye kesilmeme neden olurdu. Daha da önemlisi, hatalı tek bir adımımın sonuçlarına halkım katlanmak zorunda kalırdı.

Muhtemelen annesi kadar güç tutkunu olan ve uyandığında bu gücü elde etmenin en kolay yolunun Zeus'un yüzüğünü parmağına takmak olduğunu fark etme ihtimali yüksek bu kadın için hem kendimi hem de halkımı tehlikeye atıyordum. Dün gece telefonda kız kardeşlerine ne söylediğinin bir önemi yoktu. Olmamalıydı.

Kapıyı çalıp bekledim ama hiç ses gelmedi. Bir daha çaldım. "Persephone?"

Sessizlik.

Kısa bir an çelişki yaşadıktan sonra kapıyı açtım. Hafif bir dirençle karşılaşınca daha sert ittim ve kapının diğer tarafında bir şey devrildi. Derin bir nefes alıp içeri girdim. Etrafa şöyle bir bakmam –devrilmiş yan sehpayı ve yorganın yerinde olmadığını görmem– bütün geceyi banyoya saklanarak geçirdiğini anlamama yetti.

Elbette öyle yapmıştı.

Güçlü, kötü Hades'ın evindeydi ya, savunmasız uyurken bir şekilde ona zarar vereceğini düşünmüştü. Kendini *kilitlemişti*. Bir şeyler fırlatmak istedim ama ergenliğimden beri kontrolümü kaybetme iznini kendime vermemiştim.

Kahve fincanını koydum ve yan sehpayı kaldırdım, tam olarak yerine koyduğuma emin olana dek biraz oyalandım. Doğru yerde olduğuna ikna olduktan sonra gidip banyo kapısını çaldım.

İçeriden bir ayak sesi geldi. Ardında da onun sesi öyle yakından geldi ki kapıya yaslanmış olmalıydı. "İnsanların odasına genellikle izinsiz mi girersin?"

"Evimin bir odasına girmek için izne mi ihtiyacım var?" Bununla neden uğraştığımı bilmiyordum. Yapmam gereken kapıyı açıp onu sürükleyerek dışarı çıkarmak ve geldiği yere göndermekti.

"Ev sahipliğinin bu olduğunu düşünüyorsan eşiği geçmeden önce insanlara bir feragatname imzalatmalısın belki de."

Çok *tuhaftı*. Çok... beklenmedikti. Kaşlarımı çatarak beyaz boyalı ahşaba baktım. "Bunu değerlendireceğim."

"İyi olur. Beni oldukça beklenmedik bir şekilde uyandırdın."

Sesi o kadar ciddiydi ki o an yüzündeki ifadeyi görebilmek için kapının menteşelerini sökmek istedim. "Küvette uyuyordun. İyi bir uyku için pek doğru yer değil."

"Dünya görüşün çok dar."

Görmesi mümkün olmasa da kızgın bir bakış attım. "Aç şu kapıyı, Persephone. Bu konuşmadan çok sıkıldım."

"Sanırım bunu çok sık yapıyorsun. Madem beni bu kadar sıkıcı buluyorsun, o zaman sabahın köründe kapıma dayanmayacaksın."

"Persephone. Kapı. Şimdi."

"Of, madem ısrar ediyorsun."

Kilidin tıkırtısını duyunca geri çekildim ve işte karşımdaydı, eşikte duruyordu ve göze hoş gelen bir dağınıklık içindeydi. Sarı saçları darmadağınıktı, yanağında yastık izi vardı ve yorganı vücuduna tıpkı bir zırh gibi sarmıştı. Yüzüstü yere kapaklanmamak için küçük adımlarla ayaklarını sürüyerek odaya girmesine neden olan kabarık ve etkisiz bir zırh.

İçimde saçma sapan bir kahkaha atma arzusu kabardı ama hemen bastırdım. Herhangi bir tepki onu yalnızca cesaretlendirirdi ve bu kadın daha şimdiden beni şaşkına çevirmişti. *Bu işi hallet. Onu ya kullan ya da gönder.* Önemli olan tek şey buydu. Fincanı hafifçe salladım. "Kahve?"

Persephone'nin ela gözleri biraz açıldı. "Bana kahve getirmişsin."

"Çoğu insan sabahları kahve içer. O kadar önemli bir şey değil." Yüzümü buruşturdum. "Ama Hermes, içine dondurma koyan tanıdığım tek kişi."

Nedense gözleri daha da açıldı. "Hermes'le Dionysus'un bunca zamandır seni tanıdığına inanamıyorum. Efsanelerde kalmadığını bilen kaç kişi daha var?"

"Birkaç." İyi, güvenli, açık vermeyen bir cevaptı bu.

Tanıdığı birisinin izlerini bulmaya çalışıyormuş, bir yerden ona tanıdık geliyormuşum gibi hâlâ dikkatle yüzüme bakıyordu. Bu çok rahatsız ediciydi. Elini uzatıp bana dokunmamak için yorganı sımsıkı tuttuğuna dair mantıksız bir şüpheye kapıldım.

Persephone başını yana eğdi. "Dodona Kulesi'nde bir heykelin olduğunu biliyor muydun?"

"Nereden bileyim?" Kuleye sadece bir kez gitmiştim ve Zeus bana her yeri gezdirmemişti. O orospu çocuğunu sonsuza dek bitirmek için olmadıkça aynı deneyimi bir daha yaşamak istemiyordum. Bu intikam düşüncesi, saymak istediğimden daha çok günü atlatmama yardımcı olmuştu.

Persephone yüz hatlarımı incelemeye devam ederek sanki cevap vermemişim gibi konuşmasını sürdürdü. "On Üçler'in her birinin heykeli var ama seninki siyah bir örtüyle kaplı. Soyunun sona erdiğini belirtmek için sanırım. Senin var olmaman gerekiyordu."

"Evet, sürekli bunu söylüyorsun." Söylediklerini kafamda tarttım. "Anlaşılan Hades'in heykelini epey incelemişin. Demeter'in peşine takılmanı istemeyeceği türden bir adamın."

Birdenbire gözlerinin içindeki bir şey kapandı ve yüzü göz alıcı bir tebessümle ışıldadı. "Ne diyebilirim ki? Evlat olarak hayal kırıklığından başka bir şey getirmedim." Bir adım attı ve yüzünü buruşturdu.

Yaralıydı. Siktir, unutmuştum. Ne yaptığımı düşünme fırsatı olmadan onu kucaklayıp kaldırdım ve ciyaklamasını duymazdan gelerek yatağa oturttum. "Ayakların acıyor."

"Ayaklarım acıyor olsa da kendi başıma oturmayı becerebilirim."

Başımı eğip ona baktım, göz göze geldik ve o an ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Bunu fark etmek hiç hoşuma gitmeyen bir heyecan dalgasına kapılmama neden oldu. Konuşabildiğimde sesim kulağa sert geliyordu. "Yap o zaman."

"Yapacağım! Şimdi *uzaklaş*. Bu kadar yakınımda olduğunda düşünemiyorum."

Yavaşça bir adım geri çekildim, ardından bir adım daha. Onu yatağa oturtmak bir hataydı çünkü o göze hoş gelen

dağınıklığıyla *yataktaydı* artık ve aynı görüntüye neden olacak diğer yatak aktivitelerini çok iyi biliyordum. Lanet olsun, çok güzeldi. Yüzüme yaz güneşi gibi vuran, çok yaklaşırsam beni yakacak olan sıcacık bir güzelliğe sahipti. Bu güzel ve şaşırtıcı kadına dikkatle baktım; bana ve halkıma verdiği zarar yüzünden Zeus'u cezalandırmak için dahi olsa onu kullanabileceğimden emin değildim.

Ellerimi ceplerime sokup doğal bir tonla konuşmaya gayret ettim. "Bundan sonra ne olacağını konuşma zamanı geldi."

"Kesinlikle. Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Persephone battaniye zırhını dikkatle çıkardı ve uzun uzun bana baktı. İyi niyetimin duvarlarını yıkmadan önceki bütün uyarı buydu. "Bence birbirimize yardım edebiliriz."

6

PERSEPHONE

Yabancı birinin banyosunda bir gece uyumak duruma farklı bir bakış açısı getiriyordu. Gidecek yerim yoktu. Param yoktu. Annemin isteğine boyun eğmeyecek arkadaşım yoktu. Normal hayatımı sürerken kış bu kadar uzun gelmemişti. Ya şimdi? Üç ay aşamayacağım kadar uzun bir süre gibi geliyordu.

Kardeşlerim bana yardım ederdi –Callisto sağ salim Olimpos dışına çıkabilmem için *kendi* hesabını tamamen boşaltırdı– ama onları bu işe dahil edemezdim. Ben şehirden ayrılacak olabilirdim ama onlar ayrılmayacaktı ve yardımlarını kabul edip sonuçlarıyla tek başlarına başa çıkmalarını bekleyerek çekip gitmek büyük bir korkaklık olurdu.

Hayır, başka seçenek yoktu.

Kendimi Hades'in merhametine bırakmak ve onu birbirimize yardım edebileceğimize ikna etmek zorundaydım.

Sabahın yumuşak ışıkları onu daha az tehlikeli göstermeye yetmiyordu. Bu adamın cebinde bir parça gece yarısıyla dolaştığı hissine kapılmaya başlamıştım. Tepeden tırnağa siyah giyiniyordu. Pahalı, zevkli kıyafetlerdi ve son derece bakımlı sakalı, uzun saçıyla birleştiğinde çok ama çok havalıydı. Ve

o gözler. Ah, bu adam kritik bir karar anında beni baştan çıkarmak için özellikle tasarlamış bir tür şeytan gibi görünüyordu. Teklif etmek üzere olduğum anlaşma düşünüldüğünde bu kötü bir şey olmayabilirdi.

"Persephone." Tek kaşı kalktı. "Birbirimize yardım edebileceğimizi düşünüyorsun." Bu fikri ortaya atar atmaz suskunlaştığımın hatırlatmasıydı bu.

Varlığının beni heyecanlandırmasına izin vermeyerek saçımı düzelttim. Son birkaç yılımı güç sahibi insanlarla bir arada geçirmiştim ama bu farklıydı. *O* farklıydı. "Zeus'tan nefret ediyorsun."

"Bence bu oldukça bariz."

Duymazdan geldim. "Ve her nedense Zeus sana karşı adım atmaktan çekiniyor."

Hades kollarını göğsünde kavuşturdu. "Zeus, kurallar onun için geçerli değilmiş gibi davranabilir ama o bile On Üçler'in hepsine karşı koyamaz. Çok dikkatli hazırlanmış bir anlaşmamız var. Seçilmiş küçük bir grup herhangi bir ceza almadan yukarı şehirle aşağı şehir arasında gelip gidebilir ama o yapamaz. Ben de yapamam."

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu benim için yeni bir bilgiydi. "Yaparsanız ne olur?"

"Savaş." Sanki bu onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi omuz silkti. Belki ilgilendirmiyordu. "Sen köprüyü kendi isteğinle geçtin, bütün Olimpos'u karıştıracak bir çekişmeye girme riskini göze almadan seni geri alamaz." Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Nişanlın gücünü ve konumunu tehlikeye atabilecek herhangi şey yapmaz, yani bu çatışmaya girmemek için sana istediğimi yapmama izin verir."

Beni korkutmaya çalışıyordu. Oysa tam tersiydi, bu üstünkörü planın işe yarama şansı olduğuna inanmamı sağladığının farkında değildi. "Neden herkes efsanelerde kaldığına inanıyor?"

"Ben aşağı şehirde yaşıyorum. Yukarı şehrin gerçekle hiç ilgisi olmayan masallar anlatmaya bayılması benim sorunum değil."

Bu, yeterli bir cevap değildi ama şu an bu bilgiye ihtiyacım olduğunu sanmıyordum. Ayrıntılar olmadan da çerçeveyi gayet iyi görebiliyordum. Anlaşma olsun ya da olmasın, Zeus'un Hades'i efsanelerde kalmış göstermesinin nedeni bir çıkarı olmasıydı. Üçüncü miras rolünün olmaması durumunda güç dengesi kesinlikle Zeus'un lehine olurdu. Olimpos'un yarısı yokmuş gibi davranması bana hep tuhaf gelmişti ama artık Hades'in gerçek olduğunu biliyordum ve bu, durumu daha anlamlı kılıyordu.

Doğrulup gözlerinin içine baktım. "Ne olursa olsun, bu durum dün gece Zeus'un adamlarıyla konuşma tarzını açıklamıyor. Ondan *nefret ediyorsun.*"

Hades gözünü bile kırpmadı. "Annemle babamı öldürdüğünde henüz küçük bir çocuktum. Nefret, yetersiz bir kelime."

Şaşkınlıktan neredeyse nefesim kesildi. Zeus'un başka bir cinayetle suçlanmasına şaşırmamıştım, hem de hiç... Beni şaşırtan Hades'in annesiyle babasının ölümünden sanki başka birilerinin ölümüymüş gibi söz etmesiydi. Güçlükle yutkundum. "Üzgünüm."

"Evet. Herkes böyle diyor."

Onu kaybediyordum. Beni çabucak paketleyip nasıl göndereceğini bulmaya çalışıyormuşçasına odaya göz atışından anlayabiliyorum bunu. Derin bir nefes alıp üstüne gitmeye hazırlandım. Dün gece o adamlara ne söylemiş olursa olsun beni yanında tutmaya hiç niyetinin olmadığı çok açıktı. Buna izin veremezdim. "Kullan beni."

Hades gözlerini tekrar bana dikti. "Ne?"

"Aynı şey değil, aynı düzeyde bile değil ama beni o istedi ve şimdi *senin* yanındayım."

Şaşkınlık yüz ifadesine yansıdı. "Erkekler arasındaki bir satranç oyununun piyonu olmayı bu kadar kabullenmiş olduğunu fark etmemiştim."

Bu aşağılanma karşısında yanaklarım yanmaya başladı ama oralı olmadım. Beni tahrik etmeye çalışıyordu ve ona bu fırsatı vermeyecektim. "Ha sizin aranızda bir piyon ha annemin kullandığı bir piyon... İkisi de aynı kapıya çıkar." Sanki ona vurmuşum gibi irkilmesinin tadını çıkararak ışıl ışıl gülümsedim. "Gördüğün gibi geri dönemem."

"Seni tutmuyorum."

Bunun canımı yakması için bir sebep yoktu. Bu adamı tanımıyordum ve burada *tutulmaya* hiç niyetim yoktu. Yine de beni elden çıkarmaya bu denli hazır olması canımı sıkmıştı. Gülümsememi ve sesimdeki neşeli tonu koruyarak devam ettim. "Sonsuza dek değil elbette. Üç ay sonra gidecek bir yerim olacak ama yirmi beş yaşıma basana dek oraya gitmem için gereken paraya ulaşamam."

"Yirmi dört yaşındasın." Yüzü sanki mümkünmüş gibi daha da asıldı, yaşımı şahsi bir hakaret olarak almıştı âdeta.

"Evet, matematik böyle işliyor." *Sakin ol, Persephone. Onun yardımına ihtiyacın var. Onu iğnelemekten vazgeç.* Kendime pek de yardımcı olamıyordum. Normalde insanları sakinleştirmek konusunda iyiydim, bu sayede istediğimi yapmaya daha hevesli olurlardı. Ama Hades, onunla inatlaşma ve rahatsız edene dek onu dürtükleme arzusu uyandırıyordu bende.

Dönüp pencereden dışarı baktığında yan sehpayı tam olarak önceden durduğu yere koyduğunu fark ettim. Onun için ne mükemmel bir detaycılıktı bu. Olimpos'un umacısıyla hiç örtüşmeyen bir hareketti. Kapıyı bir tekmeyle indirip beni saçımdan sürükleyerek dışarı çıkaracak bir adam olmalıydı. Açık banyo kapısına aklımı küvette bırakmışım gibi bakmak yerine teklifimi büyük bir mutlulukla kabul etmeliydi.

Tekrar bana döndüğünde yüzümdeki sakin ve mutlu ifade değişmemişti. Hades ters ters baktı. "*Üç* ay burada kalmak istiyorsun."

"Aslında evet. Doğum günüm nisanın on altısı. Hemen ertesi gün yakandan düşeceğim. Herkesin yakasından düşeceğim."

"Ne demek bu?"

"Güven fonum elime geçer geçmez beni Olimpos'tan çıkarması için birine rüşvet vereceğim. Detaylar önemli değil, önemli olan gidecek olmam."

Gözlerini kıstı. "Şehirden ayrılmak o kadar kolay değil."

"Styx Nehri'ni geçmek de kolay değildi ama dün gece bunu başardım."

Ters ters bakmaktan vazgeçip beni incelemeye başladı. "Tasarladığın intikam planı ne kadar renksiz. Ne yaptığını neden umursayayım ki? Söylediğin gibi Zeus'la annenin yanına dönmeyeceksin ve seni onun elinden alan kişi benim. Seni burada tutup tutmamam, şimdi ya da üç ay sonra gitmen benim için fark etmez."

Haklıydı ve haklı olması hiç hoşuma gitmedi. Zeus burada olduğumu biliyordu, bu da Hades'in beni ciddi anlamda köşeye sıkıştırdığı anlamına geliyordu. Ağırlığımı ayaklarıma vermenin neden olduğu acı karşısında sendelememek için büyük çaba harcayarak dikkatle ayağa kalktım. Kısılmış gözleri her ne gördüyse bundan hoşlanmadı. Bu adam ne kadar soğuk görünmeye çabalarsa çabalasın, *gerçekten* o kadar soğuk olsaydı beni mutfağında oturtup ayaklarımı bandajlamaz, ısınmam için beni battaniyeye sarmazdı. Canım daha fazla acımasın diye beni gerisin geri yatağa göndermemek için kendiyle mücadele etmezdi.

Kıpırdanıp durmamak için ellerimi önümde birleştirdim. "Diyelim ki bıçağı saplayıp çevirdin?"

Beni o kadar yakından izliyordu ki av köpekleri salındığında tilki de böyle hissediyor olmalı diye çılgınca bir düşünceye kapıldım. Kaçmaya başlasam peşime düşer miydi? Bundan emin olamıyordum ve emin olamadığım için de kalbim göğsümden fırlayacakmışçasına atmaya başladı.

Hades, "Dinliyorum," dedi nihayet.

"Kış bitene kadar burada kalmama izin ver. Getirdiklerim de senin olsun."

"Üstü kapalı konuşma artık, Persephone. Teklifin her neyse tüm ayrıntılarıyla anlat."

Yüzüm kıpkırmızı kesilmiş olmalıydı ama tebessümümün azalmasına izin vermedim. "Seni ona tercih ettiğimi düşünürse deliye dönecek." Hades beklemeye devam edince güçlükle yutkundum. "Sen aşağı şehirde yaşıyorsun ama eminim nehrin karşı kıyısında işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsundur. Algılanan değerim doğrudan görüntümle bağlantılı. Diğer şeylerin yanı sıra, annem Demeter olduğundan beri herkesin içinde birisiyle flört ettiğimi görmemenin bir sebebi var." Şimdi geri dönüp baktığımda o konuda annemin müdahalesine boyun eğdiğim için çok pişmandım. O, kendini bana ve kardeşlerime belli bir itibar kazandırmaya adamışken köstek olmamam gerektiğini düşünüyordum. O itibarı beni Zeus'a satmak için kullanacağı hiç aklıma gelmemişti.

"Zeus, kullanılmış olduğunu düşündüğü malları istememekle ün yapmış biri." Derin bir nefes aldım. "O yüzden beni... kullan."

Hades sonunda gülümsedi ve tanrılar aşkına, bu lazer ışığına maruz kalmak gibiydi. Parmak uçlarımın karıncalanmasına, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olacak kadar yoğun bir sıcaklık sardı bedenimi. Ona baktım, karanlık gözlerin derinliğinde kayboldum. Ve sonra Hades başını iki

yana sallamaya başlayarak bedenimi saran o tuhaf heyecanı âdeta boğdu. "Hayır."

"*Hayır* derken?"

"O ayrıcalıklı yaşamında muhtemelen pek duymadığın bir kelime olduğunun farkındayım, bu yüzden açıklayayım. Hayır. No. Nein. Nyet. Non. Kesinlikle olmaz."

Rahatsızlık arttı. Bu çok iyi bir plandı, özellikle de düşünmek için bu denli kısa sürem olmuşken. "Neden?"

Kısa bir an bana cevap vermeyeceğini sandım. Nihayet başını iki yana salladı. "Zeus aptal değil."

"Bence bu makul bir varsayım." Belli bir zekâya sahip olmayan hiç kimse Olimpos'ta gücü eline geçiremez ve elinde tutamazdı, *miras kalan* bir rol üstlenmiş olsa bile. "Ne kastediyorsun?"

"Hermes'i bu denklemin dışında tutsak bile Zeus'un bölgemde casusları var, tıpkı benim onun bölgesinde casuslarım olduğu gibi. Göstermelik maskaralıklar onu kandıramaz. Bunun bir oyun olduğu anlaması için tek bir haber yeter ki bu da söz konusu oyunun amacını tamamen boşa çıkarır."

Haklıysa planım işe yaramayacaktı. Ne büyük hayal kırıklığı. Kollarımı göğsümde kavuşturma sırası bendeydi ama prensip olarak ters ters bakmamayı tercih ettim. "O zaman gerçekten yapalım."

Hades'in göz kırpıştırması özel bir ödüldü. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Hiç de değil. Planı olan bir kadınım ben. Ders al ve uyarla, Hades." Umursamaz ses tonum kalbimin deli gibi atışını gizlemiyordu, o kadar hızlı atıyordu ki başım hafifçe döndü. Bunu teklif ettiğime inanamıyordum, bu denli cüretkâr olduğuma inanamıyordum ama kelimelerin ağzımdan dökülmesini engelleyemedim. "Karanlık bir çekiciliğin var. Ben senin tipin değilsem bile eminim gözlerini kapayıp İngiltere'yi

ya da bir umacı cinsel aktivite sırasında ne düşünüyorsa onu düşünebilirsin."

"Cinsel aktivite." Son altmış saniyedir nefes aldığını sanmıyordum. "Bakire misin, Persephone?"

Yüzümü buruşturdum. "Bu seni hiç ilgilendirmez. Neden soruyorsun?"

"Çünkü sadece bir bakire sekse 'cinsel aktivite' der."

Ha, demek onu durduran buydu. Bu adamla bu kadar uğraşmaktan keyif almamam gerekirdi ama daha önce ona söylediklerime rağmen bana zarar vereceğini düşünmüyordum açıkçası. Onunla odada her yalnız kaldığımda tüylerim diken diken olmuyordu ki bu, Zeus ve o sosyal çevrede olan diğer insanlardan bazılarıyla kıyaslandığında dikkat çekici bir gelişmeydi. Dahası Hades sinirlenip, terslenip kelimeleriyle beni dövmeye kalkışabilirdi ama ayakta duruyor olmam *canını* fiziksel olarak yakıyormuş gibi ayaklarıma kaçamak bakışlar atıyordu. Rahatsız ediciydi, yine de şu anki rahatımı bu denli düşünüyorsa bana zarar vermeyecekti.

Hafif acıyan bir bakış attım ona. "Hades, yukarı şehirde, penisin vajinaya girmesiyle hiçbir alakası olmayan, 'cinsel' olarak adlandırılabilecek, bekarete verilen saçma sapan önemden bağımsız bir sürü aktivite var. Gerçekten. Bunu zaten bildiğini sanıyordum."

Dudakları kıvrıldı ama gerçekten gülmeden önce kendini kontrol etmeyi başardı. Sonra yine bana ters ters baktı. "Güvenliğin için bekaretini satmaya çok heveslisin."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen. Annem Zeus'a nasıl bir hikâye sattı bilmiyorum ama bakire değilim, yani kafanı patlama tehlikesiyle karşı karşıya bırakan şey *buysa* takılma. Sorun yok."

Aksine bakışları daha da sertleşti. "Bu, sunduğun teklifi daha çekici hâle getirmiyor."

Of, bu tam bir saçmalıktı. İç çekerek bezginliğimin uçup gitmesine fırsat tanıdım. "Kızlık zarına tapınmayan az sayıdaki kişiden biri olduğunu düşünmekle aptallık etmişim."

Ellerini yüzünde gezdirmeye can atıyormuş gibi görünerek küfretti. "Bunu kastetmedim."

"Söylediğin bu."

"Söylediklerimi çarpıtıyorsun."

"Ben mi?" Bu konuşma sabrımın sınırlarını çoktan aşmıştı. Genelde insanlara kendi düşüncelerimi satma konusunda bundan daha iyiydim. "Sorun ne, Hades? Şu an benzer çıkarlarımız var. Sen, sana verdiği zarar yüzünden Zeus'u cezalandırmak istiyorsun. Bense onun benimle evlenme planlarını hızlı ve etkili bir biçimde sona erdirmek. Uygun olan her ortamda düzüştüğümüze onu beynine kazınana dek inandırırsak bu iki hedefe de ulaşırız. Benimle işi kalmayacak ve beni 'kirletenin' sen olduğu gerçeğini kafasından asla atamayacak."

Hâlâ bir şey söylemiyordu. Tekrar iç çektim. "Beni mecbur bıraktığın için mi? Öyle bir şey yapmıyorsun. Seninle seks yapmak istemeseydim, teklif etmezdim."

Şaşkınlığı neredeyse tadını alabileceğim kadar lezzetliydi. Olimpos'un geri kalanı gibi bu adam da medyada benim ve ailem hakkında çıkanları görmüş ve varsayımlarda bulunmuştu. Hepsinin yanlış olduğunu söyleyemezdim ama bu etkileşimden özel bir zevk alıyordum. Dört kız kardeşim arasında annemin bana biçtiği rolü biliyordum: her zaman gülümseyerek ona söyleneni yapan tatlı, ışıltılı Persephone.

O kadar az şey biliyorlardı ki.

Tam anlamıyla yalan söylemiyordum. Evet, şu an çok fazla seçeneğim yoktu ama Zeus'un yüzüğünü parmağına takma ihtimalini yok etmek için Hades'le sevişmek... Bu düşünce çok gizli, karanlık bir yanımı baştan çıkarıyordu. Bıçağı saplayıp döndürmek; düşünceleri, duyguları ve planları olan bir insan

değil de açık artırmadaki bir sanat eseriymişim gibi davranan Zeus'u cezalandırmak istiyordum. *Kendi tasarladığım* bir hançerle onu acı içinde kıvrandırmak, düşmanıyla iş birliği yapıp parmakları arasından kayıp giderek otoritesini yerle bir etmek istiyordum. Belki küçük bir şeydi ama söz konusu itibar olduğunda hiçbir şey tam anlamıyla küçük değildi. Bu, annemin bana çok iyi öğrettiği bir dersti.

Güç, sadece bir kişinin elinin altındaki kaynaklar değil, aynı zamanda algı meselesiydi.

"Cinsel partnerlerini nasıl seçtiğini bilmiyorum ama ben genelde bu ayrıcalık için pazarlık yapmam." Elleri iki yanında seğirdi. "Halımı kan içinde bırakmadan otur kıçının üstüne."

"Önce ahşap zemin, şimdi halı. Hades, zeminlerine fazla saplantılısın." Kısa bir çelişki yaşadıktan sonra yatağın kenarına oturdum. Ayakta kalmaya devam edersem söylediklerimin tek kelimesine bile odaklanamayacaktı. Ellerimi düzgünce kucağıma koydum. "Oldu mu?"

Hades'in yüzünde annemin insanları pencereden atma tehdidi savurmaya başlamadan önceki ifadesi vardı. Annemin bir öfke krizi esnasında dışarı *herhangi* bir şey fırlattığını sanmıyordum ama bu, biz çocukken işe yarayan bir tehditti. Hades başını yavaşça iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Hâlâ buradasın."

"Of!" Gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Sorunun ne olduğunu hâlâ anlamıyorum. Dün gece boğazıma sarılıp, *Benim*, diye hırlıyorsun, bugünse beni sokağa atmaya can atar gibi davranıyorsun. Tipin mi değilim?" Bu mümkün olabilirdi ama gerçekten intikam istiyorsa buna bu kadar takılması tuhaftı. Aynaya bakıyordum. Nasıl göründüğümü biliyordum. Klasik bir güzellik işte ve bu, annemin saç, cilt bakımı ve gardırop için gerçekten mantıksız miktarlar harcamamız için

ısrar etmesinden önceydi ama burnumu yaptırma konusunda sınırlarımı koymuştum.

"Yoksa tehlikedeki çaresiz bir kız daha fazla mı ilgini çekiyor? İşe yarayacaksa o rolü de oynayabilirim sanırım." Başımı kaldırıp Hades'e baktım ve yüzümü yapmacık ya da baştan çıkarıcı bir ifadeyle süslemekle uğraşmadım. Onda işe yaramayacağından emindim. Aksine alışılmış neşeli hâlime hafif bir dokunuş yaparak alaycı bir tebessümle baktım ona. "Beni istiyor musun, Hades? Azıcık bile olsa?"

"Hayır."

Gözlerimi kırpıştırdım. Bakışındaki arzuyu hayal mi etmiştim yoksa? Eğer durum buysa tam bir pislik gibi davranmıştım. "Peki o zaman. Sanırım bu plan işe yaramayacak. Özür dilerim." Hayal kırıklığımı küçük bir kutuya koyup derinlere sakladım.

Bu iyi bir plandı ve diğer hedeflerimi gerçekleştirmenin yanı sıra bu karanlık ve yakışıklı adamla kaçamak yapmayı çok istediğimi bilecek kadar kendimi tanıyordum. *Neyse.* Önümde başka bir yol daha vardı. Oraya varmak için atmam gereken adımlara karar vermem gerekiyordu sadece. Kız kardeşlerimi bu işin içine daha fazla sokmak istemesem de dördümüz kafa kafaya verirsek önümüzdeki birkaç ay boyunca beni saklamanın bir yolunu bulabilirdik.

Zihnim binlerce kilometre uzakta ayağa fırladım. Callisto'dan borç almak zorunda kalabilirdim ama faiziyle geri ödeyeceğimden emin olmalıydım. Vadedilen miktarın zamanında hazır olup olmayacağını bilmiyordum ama sanırım biraz para akıtırsam bu sorunu çözmenin bir yolunu bulabilirdim. Callisto'ya borcumu ödedikten sonra güven fonundan ne kadarının bana kalacağına fazla kafayı takmamalıydım sadece.

"Persephone."

Hades'in göğsüne çarpmama ramak kala aniden durdum, başımı kaldırıp ona baktım. Aslında aşırı iri bir adam değildi ama yakından daha iri yarı görünüyordu, sanki gölgesi ondan büyükmüş gibi. O kadar yakındık ki dikkatsiz bir hareket göğsümü onunkine yapıştırırdı. Bu berbat bir fikirdi. Az önce beni istemediğini söylemişti ve haddinden fazla inatçı olabilirdim ama reddedilmeyi kabullenmeyi biliyordum.

Geriye doğru bir adım atmaya kalkıştığım anda beni dirseğimden yakalayıp yerimde tuttu. Neredeyse sarılacak kadar yakın tutuyordu. Karanlık gözleri bana kesinlikle bir şey söylemiyordu ki bu, bu denli heyecan verici olmamalıydı. Kesinlikle olmamalıydı. Bu adamın kontrol mekanizmasının çatırdadığını izlemek baş etmeye gücümün yetmeyeceği bir arzuydu.

Bu beni derin bir nefes almaktan alıkoymadı ve Hades'in ilgisi elbisemin ince kumaşı altındaki memelerime kaydığında içimde kabaran zafer duygusunu kesinlikle bastırmadı. Bakımlı sakalının altındaki çenesi kasıldı. "Seks için pazarlık yapmaya alışık değilim."

"Biliyorum, bunu söyledin." Sesim o kadar soluk soluğa çıktı ki etkilendiğimi anlamama ihtimali yoktu ama elimde değildi. Fazlasıyla karşı konulmazdı, gafil avlanan bir partnerin kendini kaybedeceği türden bir varlıktı. Ama ben gafil avlanmamıştım. Kendimi nasıl bir işe bulaştırdığımın kesinlikle farkındaydım. Öyle olduğunu umuyordum.

"Bence her şeyin bir ilki vardır," diye mırıldandı. Kendini mi ikna ediyordu yoksa beni mi? İkincisinin kesinlikle gereksiz olduğunu söyleyebilirdim ama çenemi kapalı tuttum. Hades nihayet bana odaklandı. "Bunu kabul edersen önümüzdeki üç ay benimsin."

Evet. Heyecanımı gizlemeyi zor başardım. "Bu kulağa seksten fazlasını kabul etmek gibi geliyor."

"Öyle. Seni koruyacağım. İstediğin hikâyeyi yaşayacağız. Bana ait olacaksın. İtaat edeceksin." Dirseğimdeki parmaklarını belli belirsiz sıktı, beni kendisine çekmemek için mücadele eder gibiydi. "Seninle istediğim her sapkınlığı yapacağız. Toplum içinde." Şaşkın bakışım karşısında açıklama yaptı. "Zeus zaman zaman toplum içinde düzüştüğümü bilir. Kabul edeceğin şey bu."

Tepkini frenle, Persephone. Bırak kendine verdiği büyük, kötü kurt rolünü oynasın. Dudaklarımı yaladım ve kocaman açılmış gözlerle ona baktım. Toplum içinde hiç sevişmemiştim, gerçek anlamda hiç, ama bu fikre karşı olduğumu söyleyemezdim. Bu çok tahrik ediciydi. "Sadece gülümseyip sineye çekmek zorundayım yani."

"Buna gerek yok."

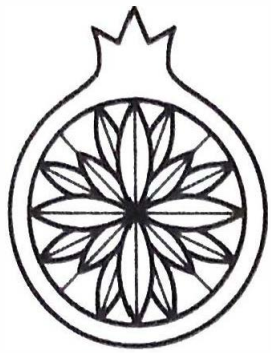
Of, bu adam çok baştan çıkarıcıydı. Yaydığı çekim gücüne kapılıp hafifçe öne doğru eğilmeme engel olamadım. "Şartlarını kabul ediyorum, Hades. Senin tarafından korunmayı, sana ait olmayı ve toplum içinde seninle sevişmeyi, vay canına." Burada bırakmam gerekirdi ama istediğim şeyi geri çevirmekte hiçbir zaman iyi olmamıştım. "Anlaşmamızı bir öpücükle bağlamalıyız bence. İşler böyle yürür."

"Demek öyle." Ses tonu bu ifadeye sorudan ziyade alaycı bir keskinlik katıyordu. O kadar soğuktu ki iliklerime kadar dondurabilirdi beni. Bundan korkmam gerekirdi. Şimdiye dek birlikte olduğum her erkek Hades'in tam tersiydi: sadece benim verdiklerimi alan, daha fazla soru sormayan ve benden daha fazla özveri beklemeyen tiplerdi. Annemin namı, ondan korkularının bana karşı hissettikleri arzudan daha ağır basmasını sağladığından ilişkimizi gizli tutmak için hepsi ellerinden geleni yaparlardı. Başta gizli saklı buluşmak eğlenceliydi. Ama sonra yorucu olmaya başlamıştı. Ama güvenliydi, Olimpos'ta

Demeter'in kızı olarak yaşayan biri için ne kadar güvenli olabilirse o kadar güvenli.

Hades güvenli değildi. Güvenli olmaktan o kadar uzaktı ki bu anlaşma başlamadan ikinci kez düşünmem gerekirdi. Kendime başka seçeneğim olmadığını söyleyebilirdim ama bu doğru değildi. Ruhumun kilitli tutmak için büyük çaba harcadığım tüm karanlık yanlarıyla istiyordum bunu. Bu tatlı, neşeli ve uysal kadının toplum gözündeki hikâyesinde, kendimi gecenin karanlığında arzularken bulduğum şeylere yer yoktu. Hades'in bana verebileceğine bir anda emin olduğum şeylere.

Sonra dudakları dudaklarımdaydı ve ben artık hiçbir şeyden emin değildim.

7

HADES

Tadı yaz mevsimi gibiydi. Küvette uyumuşken, dışarıda kara kış hüküm sürerken bu nasıl mümkün oluyordu bilmiyordum ama gerçek buydu. Ellerimi karışık saçlarına soktum ve başını geriye doğru eğip daha rahat ulaşabileceğim açıya getirdim. Anlaşmayı onaylamak için onu öpmem saçma bahaneydi; bu ilişkiyi sürdürmek, derinleştirmek için hiçbir bahanem yoktu. Onu istiyor olmak dışında. Persephone, aramızdaki azıcık mesafeyi de kapamak için bir adım attı ve ardından kollarımdaydı, sıcacık ve yumuşacıktı ve sanki bunu gerçekten istiyormuş gibi alt dudağımı hafifçe ısırdı... Lanet olsun.

Sanki içinde bulunduğu durumdan istifade etmiyormuşum gibi.

Bu düşünce tokat gibi çarparak beni kafa karışıklığından çıkardı ve bir adım geri çekildim, ardından bir adım daha. Hayatım boyunca aşmayı reddettiğim, Zeus'u aşağı şehirden uzak tutan sınırlar kadar ince çizilmiş sınırlarım olmuştu. Bu onları asla geçmediğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Persephone gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve dün gece onunla karşılaştığımdan beri ilk kez bu kadar gerçek görünüyordu. Güneş ışığının vücut bulmuş hâli değildi. Anlaşılmaz derecede korkutucu bir sakinlik içinde boyundan büyük işlere kalkışan kadın değildi. Hatta toplum içinde Demeter'in mükemmel kızını oynayan kişi de değildi. Bu öpüşmeden benim kadar haz alan bir kadındı sadece.

Ya da ben öyle kuruyordum ve bu birçok maskesinden biriydi sadece. Emin olamazdım ve emin olamayacağım için geriye doğru üçüncü adımı da attım. Olimpos'un geri kalanı hakkımda –*umacı hakında*– ne düşünürse düşünsün onlara haklı olduklarını ispatlama kozunu vermezdim. "Bugün başlıyoruz."

Bir kez daha gözlerini kırpıştırdı, inanılmaz uzun kirpikleri yanaklarına doğru bir yelpaze gibi titreşti. "Kardeşlerimle konuşmam gerek."

"Dün gece konuştun."

Zırhına sarınışını izlemek büyüleyiciydi. Önce sırtını hafifçe dikleştirdi. Ardından yüzüne neşeli ve aldatıcı boyutta içten bir tebessüm yayıldı. Son olarak ela gözlerinde samimi bir ifade belirdi. Ellerini önünde kavuşturdu. "Telefonları dinliyorsun. Bundan şüphelenmiştim zaten."

"Ben paranoyak bir adamım." Bu doğruydu ama tamamen değil. Babam olayları göründüğü gibi değerlendirdiği için halkını ve ailesini koruyamamıştı. Ya da bana anlatılan buydu. Andreas'ın kendi bakış açısıyla olayları abartışı olmasa da gerçek değişmezdi. Babam Zeus'a güvenmiş ve bunun neticesinde hem o hem de annem ölmüştü. Az kalsın ben de ölecektim, tamamen şans eseri kurtulmuştum.

Persephone başka türlüsünü beklemiyormuş gibi omuz silkti. "O zaman kız kardeşlerimin yeterli sebepleri varsa Styx Nehri'ni geçmeyi göze alıp kapında bitecek beceriye fazlasıyla sahip olduklarını biliyorsun."

En son ihtiyacım olan şey, evimde Persephone gibi dört kadın *daha* olmasıydı. "Ara onları. Sana kıyafet bulup getirecek birini bulacağım." Gitmek üzere döndüm.

"Dur!" O mükemmel sakinliğinde ufacık bir çatlaktı bu. "Bu kadar mı?"

Korku ya da belki de öfke görmeyi bekleyerek dönüp baktım. Ama hayır, yüz ifadesini doğru okuyorsam gözlerinde saklamaya çalıştığı bir *hayal kırıklığı* vardı. Buna güvenemezdim. Hakkım olduğundan daha çok istiyordum onu ama burada olmasının tek sebebi gidecek başka bir yeri olmamasıydı.

Daha iyi bir adam olsaydım onu şehirden gizlice çıkarır ve doğum gününe kadar ayakta kalmasını sağlayacak parayı verirdim. Haklıydı, nehri geçeçek gücü olduğuna göre gereken yardımı aldığı takdirde şehirden ayrılacak kadar da güçlüydü. Ama ben daha iyi bir adam değildim. Bu anlaşma yüzünden ne kadar çelişki yaşarsam yaşayayım bu kadını istiyordum. Madem kendini bana sunup şeytanla anlaşmıştı, o zaman ona sahip olmaya niyetliydim.

Ama henüz değil.

Ortak amacımıza hizmet edene kadar olmazdı.

"Akşam detayları konuşuruz." Kapıdan çıkıp çalışma odama doğru yürürken onun hayal kırıklığıyla asılmış suratının tadını çıkardım.

Dün geceki davranışlarımın, Persephone'yle yaptığım anlaşmanın neden olacağı sonuçlar vardı. Halkımı bu sonuçlara hazırlamak zorundaydım.

Andreas'ın çalışma odamda beklediğini görünce hiç şaşırmadım. Elinde içinde ya kahve ya viski –ya da ikisi de– olan bir fincan, üzerinde her zamanki pantolonuyla yün bir kazak vardı, bir balıkçıyla CEO'nun insanın hayatı boyunca karşılaşabileceği en tuhaf karışımıydı bu. Yıpranmış ellerini kaplayan ve boynuna kadar çıkan dövmeler bu uyumsuzluğu

daha da belirginleştiriyordu. Saçından geriye kalanlar uzun zaman önce beyazlamış ve ona yetmiş yılın her ânını taşıyan bir görüntü vermişti.

İçeri girip kapıyı kapadığımda başını kaldırıp baktı. "Duyduğuma göre Zeus'un kadınını çalmışsın."

"Sınırı kendi geçti."

Başını iki yana salladı. "Otuz yıl boyunca beladan uzak dur ve sonra her şeyi kısa etekli bir güzel için fırlat at."

Bu cümlenin hak ettiği bir bakış attım ona. "O aşağılık herife yeterince boyun eğdim. Önceden gerekliydi bu ama artık çocuk değilim. Ona haddini bildirmenin vakti geldi." Benden aldığı şeyin büyüklüğünü anlayacak yaşa geldiğimden beri istediğim şey buydu. Bu yüzden yıllarımı onun hakkında bilgi toplayarak geçirmiştim. Kaçıramayacağım bir fırsat ayağıma gelmişti.

Andreas uzun ve yavaş bir nefes verdi, nemli gözlerinde hâlâ hatırladığını gösteren bir korku belirdi. "Seni ezip geçecek."

"On yıl önce bunu yapabilirdi belki. Şu an yapamaz." Şimdiye dek çok dikkatli davranmış, güç merkezimi ne yaptığımı bilerek inşa etmiştim. Zeus, babamı henüz unvanını yeni almışken, dostla düşmanı ayırt edemeyecek kadar deneyimsizken öldürmüştü. Bütün hayatım o canavarı nasıl alt edeceğimi öğrenmekle geçmişti. On yedi yaşına basana kadar kukladan pek farklı olmasam da dümende aslında benim olduğum bir on altı yıl vardı. Bunu yapmak, kuma bir çizgi çekip Zeus'a meydan okumak için bundan doğru zaman olamazdı. Elime bir daha Persephone gibi bir fırsat, Zeus'u küçük düşürme ve varlığımı bilinir kılma fırsatı geçip geçmeyeceğini söylemek mümkün değildi. Olimpos'taki tüm gözlerin üzerimde olduğu düşüncesi bile midemin kasılmasına yetiyordu ama Zeus'un tepeden aşağı şehre bakıp buranın *hükümdarıymış* gibi dav-

ranması fazla uzun sürmüştü. "Zamanı geldi, Andreas. Geldi de geçiyor bile."

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bir kez daha başını iki yana salladı. Bunun benim için bu denli önemli olmasından hoşlanmıyordum ama Andreas, uzun süredir hayatımdaki en güçlü yol göstericiydi. Birkaç yıl önce emekli olması etkisini azaltmamıştı. Asla baba rolü üstlenmemiş olsa da hiçbir zaman sahip olmadığım amcamdı o. Ne yapmak gerektiğini iyi bilirdi. Nihayet öne doğru eğildi. "Planın ne?"

"Onunla taşak geçeceğim üç ay. Nehri geçmeye ve onu geri almaya kalkışırsa diğer On Üçler'den hiçbiri arkasında durmaz. O anlaşmayı yapmalarının bir sebebi var."

"On Üçler babanı korumadı. Seni neden korusunlar?"

Geçen yıllarda bu tartışmayı sayısız kez yapmıştık. Kızgınlığımı bastırıp bütün dikkatimi ona verdim. "Zeus babamı öldürdüğünde bu anlaşma yoktu çünkü." Bu anlaşmanın yapılması için annemle babamın ölmek zorunda kalması inanılamayacak kadar boktan bir durumdu ama olaylar On Üçler arasında bir meydan kavgasına dönüşürse onlar için en önemli olan şey zarar görürdü... önem verdikleri tek şey. On Üçler'in Zeus'un gücüne meydan okumaya yetecek bir süre ortak hareket edip ona kimsenin bozmaya istekli olmadığı bir anlaşmayı zorla imzalatmaları Olimpos tarihinde çok ender yaşanan bir durumdu.

Zeus buraya gelemezdi, ben de oraya gidemezdim. Hiç kimse On Üçler'den birine ya da ailesine zarar veremezdi, verirse de varlığını sürdüremezdi. Ne yazık ki bu kural Hera için uygulanmıyordu. Bir zamanlar en güçlü rollerden biriydi bu ama son birkaç Zeus, bu rolü eşleri için bir kukla rol konumuna indirene dek elinden geleni yapmıştı. Hera'nın tek başına bir birey olarak değil de Zeus'un bir uzantısı gibi

görünmesi Zeus'a sonuçlarına katlanmak zorunda kalmadan canının istediği gibi davranma fırsatı veriyordu.

Persephone onunla evlenirse anlaşma *onun* güvenliğini sağlayamayacaktı.

"Dört dörtlük bir plan denemez."

Yüzümde bezgin bir ifade varmış gibi dursa da hafif bir tebessüm yayılmasına izin verdim. "Ares'in küçük ordusunu nehirden geçirtmeye kalkışması ihtimaline karşı köprüdeki muhafızları iki katına çıkarmak daha iyi hissetmeni sağlar mı?" Böyle bir şey olmayacağını ikimiz de biliyorduk ama Zeus'un saldırma ihtimali çok düşük olsa da güvenliği artırmayı çoktan planlamıştım. Annemle babam gibi gafil avlanmayacaktım.

"Hayır," diye homurdandı. "Ama sanırım bu da bir başlangıç." Andreas fincanı bıraktı. "O kızı burada tutamazsın. Eğer mecbursan ona meydan oku ama o kızı burada tutamazsın. Buna izin vermeyecektir. Belki doğrudan sana saldıramaz ama anlaşmayı ihlal etmen için sana tuzak kurar ve ardından o sefil aptalların hepsi tüm güçleriyle üzerine gelir. Bundan sen bile kurtulamazsın. Hele halkın kesinlikle kurtulamaz."

Bu doğruydu. Tek başıma olmadığımı, omuzlarımda bir sürü canın sorumluluğu olduğunu sürekli hatırlatan şeydi bu. Yukarı şehirde vatandaşların canlarının sorumluluğu on iki omuzun üzerindeydi. Aşağı şehirde sadece ben vardım. "Bu sorun olmayacak."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama öyle olsaydı onu buraya getirmezdin."

"Onu zorla tutmuyorum." Bu düşünce bile çok gülünçtü. Zeus'un yüzüğünü takmak istemediği için Persephone'yi suçlayamazdım ama yine de hayatı boyunca her istediği verilmiş güzel bir prensesti o. Kış sürecini vahşi yakada dolaşarak geçirmek isteyebilirdi ama kalıcılık düşüncesi çığlık atarak gecenin

karanlığına dalmasına sebep olurdu. Bu sorun değildi. Bu tür bir kadına uzun vadeli ihtiyacım yoktu.

Andreas nihayet onaylarcasına başını salladı. "Endişelenmek için artık çok geç sanırım. Gidişata bakacaksın."

"Öyle yapacağım." Öyle ya da böyle.

Zeus'u anlaşmayı bozmaya teşvik etmek için ne gerekirdi? Çok az şey sanırım. Öfkesi dillere destandı. Güzeller güzeli gelinini herkesin gözü önünde "kirletmemi" hiç hoş karşılamazdı. Dedikodu çarkının dönmesini sağlayacak doğru insanlara küçük bir gösteri düzenlemek oldukça kolaydı, sonrasında bu olay kontrol altına alınamayan bir yangın gibi Olimpos'a yayılacaktı. Yeterince insan konuşmaya başlayınca Zeus acilen bir şey yapmak zorunda olduğunu düşünecekti. Gerçek sonuçları olacak bir şey.

Dahası Olimpos halkı nihayet gerçekle yüzleşecekti. Hades efsanelerde kalmamıştı ama hedefime ulaşmamı sağlayacaksa gerçek hayatta da umacı rolü oynamaktan kaçınmazdım.

Andreas'ın yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Beni bilgilendirir misin?"

"Elbette." Çalışma masamın kenarına oturdum. "Sana artık emekli olduğunu hatırlatırken yaparım bunu."

"Amaan!" Elini sallayarak geçiştirdi. "Şu küçük pislik Charon gibi davranıyorsun."

Charon'un onun biyolojik torunu olduğu ve sağ kolum olma yolunda güvenli adımlarla ilerlediği düşünüldüğünde "küçük pislik" tanımlaması ona pek uymuyordu. Yirmi yedi yaşındaydı ve emrim altındaki birçok kişiden çok daha yetenekliydi. "Niyeti iyi."

"Her şeye burnunu sokuyor."

Kapı çalındı ve hakkında konuşulan adam başını içeri uzattı. Hık demiş dedesinin burnundan düşmüştü ama omuzları geniş, başı koyu renk saçlarla kaplıydı. Yine de açık mavi

gözler, köşeli çene ve kendine güven birebir aynıydı. Andreas'ı görünce gülümsedi. "Selam Moruk. Biraz kestirmeye ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

Andreas'ın gözleri âdeta hançerler fırlattı. "Seni beş yaşında patakladığım gibi pataklayamayacağımı sanma."

"Aklıma bile getirmem." Ses tonu tam aksini söylüyordu ama konu Andreas olduğunda Charon ateşle oynamaktan büyük keyif alıyordu. İçeri girip kapıyı arkasından kapadı. "Beni mi görmek istedin?"

"Nöbet çizelgesindeki değişikliklerin üstünden geçmemiz gerek."

"Sorun mu var?" Bu ihtimal karşısında gözleri parıldadı. "Bunun o kadınla bir ilgisi var mı?"

"Bir süre burada kalacak." Planlarım hakkında Andreas'a dürüst davranmış olabilirdim; beni hayatta, bu bölgeyi bir arada tutmak için o kadar çok şey feda etmişti ki bunu hak ediyordu. Charon dışında başka biriyle konuşmaya hazır değildim ama bu saçmalığı kendime saklama pencerem hızla kapanıyordu. "Minthe'ye söyle dolabına göz atıp ben sipariş verene kadar Persephone'ye verebileceği birkaç kıyafet bulsun."

Charon kaşlarını kaldırdı. "Minthe buna bayılacak."

"Atlatır. Getirdiği her şeyin bedelini öderim." Bu, isteğimi bütünüyle hafifletmeyecekti, hele ki onun *kendisinin* gördüğü her şeyi aşırı sahiplenen biri olduğu düşünüldüğünde ama şu an bulduğum en iyi çözüm buydu. Yapmak üzere olduğum şeyden halkımı koruyacak savunmayı hazırlamak için bütün güne ihtiyacım vardı.

Ya yarın?

Yarın duyurumuzu o kadar sansasyonel yapmalıydık ki Dodona Kulesi'ndeki ışıltılı pislikler bile duymalıydı.

Telefonum çaldı, cevap vermek için masamın etrafından dolanırken arayanın kim olduğunu biliyordum. Çalışma odam-

daki iki adama bir bakış attım ve Charon dedesinin yanındaki sandalyeye çöktü. Sessiz olacaklardı. Derin bir nefes alarak hazırlanma fırsatı tanımadım kendime. Doğrudan cevap verdim. "Efendim?"

"Taşaklı adammışsın, seni küçük pislik."

İçimi tatmin duygusu kapladı. Yıllar içinde birkaç kez Zeus'la muhatap olmam gerekmişti ve her seferinde sanki varlığıyla bana büyük bir şey bahşediyormuş gibi küçümser ve ukala bir tavır içinde olmuştu. Şu ansa sadece çok öfkeliydi. "Zeus. Sesini duymak ne güzel."

"Hemen onu geri ver de bu küçük ihlali kimse duymasın. Bir süredir sorunsuz devam eden aramızdaki kırılgan barışı tehlikeye atacak bir şey yapmak istemezsin."

Bunca yıl sonra hâlâ bu denli aptal olduğumu düşünmesi beni çok şaşırtıyordu. Eskiden blöfü göğsümü dağlayan bir paniğe sebep olurdu ama o köprünün altından çok sular akmıştı. Korkutup sindireceği bir çocuk değildim artık. Onu daha çileden çıkaracağını bildiğimden yumuşak tonla konuşmaya devam ettim. "Anlaşmayı bozmadım."

"Karımı aldın."

"O senin karın değil." Bu cümle ağzımdan biraz sert çıktı ve sesimdeki her tür duyguyu yok etmek için yarım saniye kadar bekledim. "Köprüyü kendi iradesiyle geçti." Bu noktada bırakmam gerekirdi ama buz gibi bir öfke beni ele geçirmişti. Sırf Zeus olduğu için insanların hayatının içine edebileceğini sanıyordu. Bu, yukarı şehirde geçerli olabilirdi ama Olimpos'un geri kalanı ne düşünürse düşünsün aşağı şehir *benim* krallığımdı. "Aslında senden kaçıp kurtulmayı o kadar çok istiyordu ki ayaklarının kan içinde kalmasını ve hipoterminin eşiğine gelmeyi göze aldı. Yukarı şehirde aşk nasıl tanımlanıyor bilmiyorum ama burada evlilik teklifine verilen normal tepki bu değil."

"Onu bana geri ver, yoksa sonuçlarına katlanırsın. Tıpkı baban gibi."

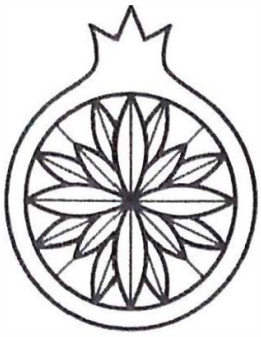
Beni geri adım atmaktan alıkoyan tek şey duygularımı gizlemeyi öğrenerek geçirdiğim yıllardı. *Aşağılık* herif. "Styx Nehri'ni geçti. Anlaşma yetkisi ve hükümlerine göre o artık benim." Sesimi alçalttım. "Onunla işim bittiğinde seve seve geri veririm ama ikimiz de ne tür oyunlar oynamayı sevdiğimi biliyoruz. Bu iş bittiğinde sahip olmak için yanıp tutuştuğun el değmemiş prenses olmayacak." Söylediklerim ağzımda iğrenç bir tat bıraktı ama bu önemli değildi. Persephone amacın bıçağı kanırtmak olduğu konusunda benimle hemfikirdi.

"Ona leş parmaklarından birini dahi sürersen canlı canlı derini yüzerim."

"Bir parmaktan fazlasını süreceğim." Sesime eğleniyormuş gibi bir ton vermeye çalıştım. "Çok komik, sence de öyle değil mi? Senin ona dokunmana izin vermektense o sımsıkı küçük bedene yapmak istediğim her tür sapkınlığı yapmamı tercih ediyor olması gerçekten çok komik." Pis pis güldüm. "*Bence* çok komik."

"Hades, bu teklifi son kez yapıyorum. İyi düşün." Sesindeki öfke yok olmuş, yerini buz gibi bir sakinlik almıştı. "Yirmi dört saat içinde onu bana ver ve bu hiç yaşanmamış gibi davranayım. Onu bırakmazsan sevdiğin her şeyi yok ederim."

"Çok geç, Zeus. O gemi otuz yıl önce kalktı." Annemle babamın ölümüne, benim her yerimin yara bere içinde kalmasına neden olan yangını çıkardığında. Sessizliğin kısa bir an uzamasına izin verdim ve ardından, "Şimdi sıra bende," dedim.

8

PERSEPHONE

Uzun boylu, asık suratlı, kafamı tek eliyle ezecekmiş gibi görünen esmer bir kadın bana birkaç elbise getirdi. Adını anlayamadan beni tekrar tek başıma bırakarak gitti.

Kız kardeşlerimle yaptığım telefon görüşmesi beklenildiği gibi geçmişti. İyilikleri için onları bu işin dışında bırakmama çok kızmışlardı. Bunun berbat bir plan olduğunu düşünüyorlardı. Başka bir seçenek bulmak için çabalamaya devam edeceklerine emindim ama onları durduramazdım.

Bu, güneşin gökyüzünde ilerleyip ufka inişine dek dikkatimi oldukça dağıttı. Bundan sonra olacakları kavramaya çalışmaktan uzaklaştırdı. Ya da daha ziyade *kavrayamamaktan*. Hades, söylediklerini destekleyecek çok az bilgi içeren korkutucu cümleler kurmaya bayılıyordu. Bana hazır olmamı söylemişti ama ne için hazır olmam gerektiği konusunda hiçbir bilgi vermemişti. Bir de o öpüşme vardı. Günün büyük bir kısmını dudaklarının dudaklarımda olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemek için çabalayarak ve başaramayarak geçirmiştim. Geri çekilmeseydi ne yapardım bilmiyordum ve bunun beni korkutması gerekirdi.

Bu durumla ilgili *her şeyin* beni korkutması gerekirdi ama Hades'in gözümü korkutup geri adım atmama neden olmasına izin vermeyecektim. Bu gece için ne planlıyor olursa olsun Zeus'tan kötü olamazdı. *Bundan* emindim.

Acele etmeden hazırlanmaya başladım. Bu odada şaşırtıcı sayıda saç ürünü vardı ki Hades'in kadınları bu odada tutma alışkanlığı olup olmadığını merak ettim. Bu beni ilgilendirmezdi. İstediğim zaman bu odadan da, bu evden de çıkıp gidebilirdim ve bunu bilmek benim için yeterliydi.

Elbiselerin hepsi çok güzeldi ama bana birkaç beden büyüklerdi. Umursamadım ve en sadesini giydim; dün gece giydiğime benzer tarzda üste oturan, boncuklarla süslü bir elbiseydi bu. Boncuklar kumaşı biraz ağırlaştırmıştı ve kumaş gerçekten tatmin edici bir biçimde salınıyordu. Kadının bıraktığı ayakkabılara göz attım, kapım çalındığında seçeneklerimi değerlendiriyordum.

Gösteri zamanı.

Derin bir nefes alıp salınarak kapıya doğru yürüdüm. Hades karşımdaydı ve tanrılar aşkına, daha önce hiçbir erkeğin simsiyah bir takımı Hades kadar iyi taşıdığını görmemiştim. Canlı bir gölge gibiydi; seksi, çok seksi, canlı bir gölge. Beni tepeden tırnağa süzdü ve gözleri ayaklarıma takıldı. Birden utanarak geri çekildim. "Tam da ayakkabılarımı giymek üzereydim."

"Saçmalama."

İki elimle öfkeme sımsıkı tutundum. Laf dalaşına girmek, korku ve belirsizliğin her şeyi bastırmasına fırsat vermekten daha iyiydi. "Saçmalamıyorum."

"Haklısın. Ayakların yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce yaralanmışken yüksek topuklu ayakkabı giymek saçmalık değil. Aptallık." Artık gözleri kapkaraydı. "Tıpkı üstünde ipek

bir elbise dışında hiçbir şey olmadan gece yarısı Olimpos'u bir uçtan bir uca koşarak geçmek gibi."

"Bu konuyu neden tekrar açtığımızı anlamıyorum."

"*Bu konuyu* tekrar açıyoruz çünkü sağlığını ve güvenliğini önemsemediğini görüyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hades, sadece ayakkabı."

"Sonuç değişmez." Odaya girdi, niyeti belliydi.

Sekerek geri kaçtım. "Sakın beni kucaklamaya kalkışma." Aramızdaki havayı tokatladım. "Buna yeterince katlandım."

"Çok şirin." Ses tonu aksini söylüyordu. Hades ondan beklediğimden çok daha hızlı hareket etti, hem de o kadar hızlı ki beni tutup kaldırmadan önce itibarımla bağdaşmayan bir çığlığı zar zor attım.

Donakaldım. "İndir beni." Daha önce Hades'i öpmek başka bir şeydi. Onunla sevişmeye karar vermek de öyle. Bu tamamen farklıydı. Canım daha fazla yanmasın diye beni kendine bu kadar yakın tutarak evinin koridorlarında yürümesi... Bu, çok ama *çok* farklı bir duyguydu. Kendimi yaralamamı istemediğini bilmek bu sabahki anlaşmada yararlı bir araçtı. Şimdiyse nasıl aşacağımı bilmediğim bir engel gibi geliyordu. "Benim bakımımı üstlenmene gerek yok."

"Doğru söylüyorsun, sen harika bir iş çıkarıyorsun zaten." Sesi bu durumdan o kadar rahatsız çıktı ki keyfim birden yerine geldi.

Onun canını sıkmak için duyduğum o hırçın arzu yeniden alevlendi ve direnmeye çalışmadım. Onun yerinde başımı omzuna yaslayıp sakalını çekiştirdim. "Belki beni korumaya kararlı iri yarı ve güçlü bir erkek tarafından taşınmak istiyorumdur sadece."

Hades tek kaşını kaldırıp hem kuşkulu hem de alaycı bir tonla, "Öyle mi?" dedi.

"Ah, evet." Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Görmüyor musun ne kadar çaresizim? Hırpalanmış siyah zırhlı Beyaz Atlı Prens beni kendimden kurtarmaya gelmeseydi ne yapardım?"

"Ben Beyaz Atlı Prens değilim."

"Bak bu konuda anlaşabiliriz." Sakalını hafifçe çekiştirdim. Bunu yaptığımda beni daha sıkı tutması hoşuma gitti. Ellerini elbisemden ayırmamaya, tenime değmemeye dikkat ediyordu ama... başka şeyler... yaparken parmaklarının vücuduma gömülmesi düşüncesi kıpırdanmama yetti.

"Kıpırdanıp durma."

"Bunun basit bir çözümü var. Beni indir ve yürümeme izin ver. Sorun çözülür."

Merdivenlerden ana kata indi... ve inmeye devam etti. Görünen o ki beni umursamamaya devam edecekti ki tartışma kazanmanın bir yolu da buydu. Çocukken aynı taktiği Psyche'ye uygulardım. Pysche hayali maceralara atılmak için sürekli oyuncaklarımı çalardı. Kavga etmek onu durdurmazdı. Anneme şikâyet etmek söz konusu bile olamazdı. Callisto'ya söylesem, yapacağı tek şey söz konusu oyuncakları parçalayarak sorunu "çözmek" olurdu. İşe yarayan tek yol, Psyche'yi tamamen yok saymaktı. Oyuncakları her seferinde kırıp er ya da geç geri getirirdi. Hatta bazen özür bile dilerdi.

Pes etmeyecektim.

Konuşmamızın sona erdiği açıkça belli olduğundan Hades'ın kolları arasına, tam olmak istediğim yere yerleştim. Birbirimize çok fazla temas etmeye başlayınca Hades gitgide gerilmeye başladı. Yüzümü gömleğine bastırarak gülümsememi gizledim. *Al bakalım!*

Nihayet bir kapının önünde durdu. *Siyah* bir kapının. Yüzeyini bozacak tek bir panel olmayan dümdüz bir kapıydı bu ve loş ışıkta korkutucu bir biçimde ışıldıyordu. Üstündeki belli belirsiz çarpık yansımamıza baktım. Yeni ay altındaki bir

havuza bakmak gibiydi. Dokunursam elim ânında içine batacakmış gibi tuhaf bir hisse kapıldım. "Buraya dalacak mıyız?"

Hades'in tereddüt ettiği tek an buydu. "Fikrini değiştirmek için son şansın. Bu kapıdan içeri geçtiğimiz an taahhüt altına girmiş olacaksın."

"Toplum içinde sapkın seks yapma taahhüttü mü?" Bana seçim şansı verme konusundaki ısrarı çok tatlıydı. Yüzünü görebilecek, onun da benim yüzümü görmesini sağlayacak kadar geri çekildim. Onun karanlık gözlerinde gördüğüm çelişkinin zerresini hissetmiyordum. "Evet dedim ya. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Bir saniye bekledi. İki saniye. "Bu durumda bir güvenlik kelimesi seçmen gerek."

Tepkimi saklayamadım, gözlerim kocaman açıldı. Çok okurdum ve güvenlik kelimesi kullanımının özel eğlencelerle birlikte anıldığını biliyordum. Hades'in ne tür çeşni tercih ettiğini merak ettim. Kırbaç mı, kölelik mi yoksa aşağılama mı? Belki de hepsi. Ne şeytani bir zevk.

Şaşkınlığımı kafa karışıklığı olarak aldı. "Güvenlik freni gibi düşün. Eğer işler çok şiddetlenirse ya da dayanılmayacak hâle gelirse güvenlik kelimeni söylersin ve her şey durur. Ne soru sorulur ne de açıklama beklenir."

"Öylece mi?"

"Öylece," diye onayladı. Hades önce kapıya sonra bana baktı. "Seks için pazarlık etmem dediğimde söylediğim tam olarak doğru değildi. Her ilişkinin kendi içinde pazarlık ve uzlaşma unsuru vardır. Asıl kastettiğim rıza göstermekti. Başka seçeneğin olmadığı için kabullenmek rıza göstermek değil."

"Hades, o kapıdan girmeden önce beni yere indirmeyi düşünüyor musun?" Ne olacaksa olsun artık.

"Hayır."

"Yani bu rıza gösterme meselesi sadece seks için geçerli, öyle mi?"

Gerildi, dönüp beni odama götürmek üzereydi sanki. "Haklısın. Bu bir hataydı."

"Dur, bekle." Amma da inatçıydı. Onu öpebilirdim. Öpmek yerine kaşlarımı çatıp baktım. "Bu konuşmayı daha önce yaptık, şu an nasıl resmetmek istediğinin bir önemi yok. Başka seçeneklerim de var. Ben bunu istiyorum. Beni taşımanla dalga geçiyorum sadece."

Karşılaştığımızdan beri ilk kez bana *gerçekten* baktığını hissettim. Hiçbir kısıtlama olmadan. Gergin maskeler olmadan. Beni şehvetli ısırıklarla tüketmek istiyormuş gibi tepeden tırnağa süzdü. Bana sahip olmanın onlarca yolunu kafasında çoktan tasarlamış ve bunları en ince ayrıntısına kadar planlamış gibi. Bana çoktan sahip olmuş ve bunu herkese göstermeye sonuna kadar niyetliymiş gibi.

Dudaklarımı yaladım. "Beni taşımandan hoşlandığımı söylesem önümüzdeki üç ay bunu sürekli yapacak mısın? Yoksa kendi başıma yürümeye zorlayarak beni cezalandırmaya mı karar vereceksin?" Birkaç dakika önce ters psikoloji uyguladığımı söylerdim ama şimdi cevabının ne olmasını istediğimi bile bilmiyordum.

Nihayet söylediklerimin çoğunun şaka olduğunu fark etti ve gözlerini devirerek beni şaşırttı. "Bu denli kararlı bir biçimde zorlayıcı biri olmaya çalışman beni hep şaşırtıyor. Güvenli bir kelime seç, Persephone."

İçim endişeyle ürperdi. Tüm şakalar bir yana bu gerçekti. Bunu gerçekten yapıyorduk ve o kapıdan geçtiğimiz anda güvenli kelimeme saygı gösterebilirdi ama nihayetinde bunu bilmemin bir yolu yoktu. İki gün öncesine kadar Hades, birkaç nesil önce yaşamış olma ihtimali olan soluk bir efsaneden öte değildi. Oysa şimdi çok gerçekti.

Sonunda içgüdülerime güvendim ki bu, Hades'e güvenmek demekti.

"Nar."

"Fena değil." Kapıyı itip açarak bambaşka bir dünyaya girdi.

Ya da en azından bana öyle geldi. Işık burada tuhaf bir biçimde hareket ediyordu, bunun tavana ışık huzmeleri gönderen lambalar ve sudan kaynaklı zekice bir hile olduğunu fark etmem birkaç dakika aldı. Burası Zeus'un ziyafet salonuyla taban tabana zıt görünüyordu. Hiç pencere yoktu; kırmızı, kalın duvar kâğıtları, klostrofobik hissettirmekten ziyade odaya sapkınca bir günaha davet havası veriyordu. Gerçek bir taht bile vardı ama odanın geri kalanı gibi o da siyahtı ve gerçekten rahat görünüyordu.

Ani bir farkındalık yaşayıp gülmeye başladım. "Vay canına, gerçekten dar kafalısın."

"Neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evet, var. Eksik olan tek şey devasa bir tablon." Ziyafet salonunu görmüş olmalıydı çünkü onun tam zıddı bir yer yapmıştı. Bu oda daha küçüktü ve daha çok mobilya vardı ama bağlantıyı görmemek mümkün değildi. Dahası, evin geri kalanıyla alakası yoktu. Hades'in pahalı şeyler sevdiği barizdi ama evin şimdiye dek gördüğüm kısımları çok daha sıcak ve yaşanası bir dokuya sahipti. Oysa bu oda Zeus'un kulesi kadar soğuktu.

Hades soğuk bir tonla, "Devasa bir tabloya ihtiyacım yok," dedi. "Bu kapılardan giren herkes burayı kimin yönettiğini bilir."

"Çok dar kafalı," diye tekrar ettim ve güldüm. "Hoşuma gitti."

"Anlaşıldı." Emin olamıyordum ama sanırım gülümsemesini bastırmaya çabalıyordu.

Aptal bir âşık gibi yakışıklı yüzüne bakmaktan kaçınmak için mekâna stratejik olarak yerleştirilmiş rahat –hepsi deri– kanepelerle sandalyelere ve daha önce görmüş olmasam da şekillerinden tanıdığım birkaç parça mobilyaya göz attım. Bir cezalandırma bankı. Bir esaret çarmıhı. Biri ipi yaratıcı şekilde kullandığında insan asmak için kullanılabilecek bir çerçeve.

Oda aynı zamanda tamamen boştu.

Hades'e bakmak için kollarının arasında döndüm. "Bu ne?"

Beni en yakın kanepeye oturtunca parmaklarımı yumuşak deride gezdirdim. Odadaki görebildiğim her mobilya gibi bu da kusursuz ve mükemmeldi. Ve soğuk. Buz gibi soğuk. Onunla ilgili efsaneler düşünüldüğünde Hades'ten beklediğim tam olarak bu olurdu, olduğu adam değil. Başımı kaldırıp baktığımda bana yaklaştığını gördüm. "Ne oluyor? Burada neden kimse yok?"

Hades başını yavaşça iki yana salladı. "İlk gece seni kurtların içine mi atacağımı sandın? Bana biraz güven, Persephone."

"Sana güvenmek zorunda değilim." Bu, ağzımdan biraz sert çıktı ama bunun için cesaretimi toplamıştım ve hayal kırıklığı başımı döndürüyordu. Bu *mekân* başımı döndürüyordu. Hiç beklediğim gibi değildi. *O* beklediğim gibi değildi. "Anlaşmaya uymak ve bunu şimdi yapmak zorundasın."

"Ve *sen* de bana ne yapmak *zorunda* olduğumu söylemekten vazgeçmek *zorundasın*." Düşünceli bir ifadeyle odaya göz attı. "Bakire olmadığını söylüyorsun, peki daha önce hiç alışılmadık fanteziler denedin mi?"

Bu öfkemi yatıştırdı. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu, en azından bu aşamada. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını yavaş yavaş kıvırdı. Bana bakmıyor, ortaya çıkan teninin her santimini gözlerimle yiyip bitirmemle ilgilenmiyordu. Hoş ön kolları vardı, kaslı ve dövmeliydi ama şeklin ne olduğunu

anlayamadım. Anaforlar gibi görünüyordu, dövmelerin yaralar etrafında dolandığını fark etmem epey uzun sürdü.

Bu adama ne *olmuştu*?

Aramızda bir minderlik boşluk bırakarak yanıma oturdu. "Önce cevaplaman gereken birkaç sorum var."

Kahkaha atmama engel olamadım. "Bunun bir giriş mülakatı olduğunu fark etmemiştim."

"Değil zaten." Omuz silkti, en ufak bir pişmanlık duymadan hakkı olandan daha fazla yer kaplayan bir kral gibi görünüyordu. Bunun sebebi vücudu değildi üstelik... o kadar iri yarı değildi. Duruşuydu. Bu geniş odayı beni nefessiz bırakacak kadar dolduruyordu. Beni o kadar yakından inceliyordu ki yüzümdeki en ufak ifadeyi bile kaçırmıyor olmasının verdiği o rahatsız edici duyguya kapıldım.

Nihayet eliyle odayı gösterdi. "Bu düzenlemenin zevkten öte bir amacı var ama travma geçirmene neden olmak istemem. Benimle sevişeceksen senin de keyif alman gerekir."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Çok düşüncelisin, Hades."

Alaycı cevabımı hiç umursamadı. Ama dudaklarının hafifçe kıvrıldığına *emindim.* "Cevaplar evet, hayır, belki olacak."

"Ben..."

"Bağlanma."

Bu düşünce bedenimin alev alev yanmasına neden oldu. "Evet."

"Başkalarının önünde sevişme."

Hayır. Ama bu cevap doğru değildi. Gerçek şuydu ki bunun düşüncesi bile beni çok tahrik ediyordu. Yüzüne baktım ama en ufak bir ifade yoktu. Ne cesaretlendirme. Ne yargılama. Belki de bu yüzden dürüstçe cevap verebildim. "Bunu konuştuk zaten. Evet."

"Teyit edilmesi gerekiyordu." Bu şekilde devam etti. O birbiri ardına bir şeyler saydı ve ben de elimden geldiğince

dürüst cevap vermeye çalıştım. Çoğunu kurgu dışında hiç düşünmemiştim. Okuduğum kitaplardan beni neyin tahrik ettiğini ve neyi iğrenç bulduğumu biliyordum ama bunları gerçek hayatta eyleme dökme ihtimali hayal dahi edebileceğim bir şey değildi.

Sohbet –tabii buna sohbet denebilirse– pek de rahat değildi, buna rağmen beni rahatlatıyordu. Beni sorgusuz sualsiz derin bir kuyuya atmak yerine gereken hazırlığı yapıyordu. En son ne zaman bu denli yoğun bir ilginin odağında olduğumu hatırlamıyordum; farkındalık yavaş dalgalar hâlinde içimi sarmaya başladı ve Hades'in söz ettiği her şeyi yapma düşüncesi nefesimin hızlanmasına neden oldu.

Nihayet arkasına yaslandı, yüzünde düşüncelere dalmış bir ifade vardı. "Bu kadar yeter."

Bekledim ama bakışları binlerce kilometre uzaktaydı. Hatta ben odada olmayabilirdim bile. Ağzımı açtım ama düşüncelerini gittiği yerde kesintiye uğratmamaya karar verdim. Bunun yerine ayağa kalktım ve en yakındaki fantezi mobilyasının yanına gittim. Doktor muayenehanesinde kullanılan koltuğun biraz daha az ruhsuz görünen hâliydi bu ve tam olarak nasıl kullanıldığını görmek istiyordum.

"Persephone."

Sesindeki sert ton donakalmama neden oldu ve olduğum yerde kalakaldım. Omzumun üzerinden baktım. "Evet?"

"Bu odadayken verilecek cevap, 'Evet, efendim,' olmalı." Az önce kalktığım yeri işaret etti. "Otur."

Parmağımı şaklatarak, "Ânında itaat etmezsem ne olur?" diye sordum.

Beni tekrar yakından izlemeye başladı, vücudu gergindi, sanki fırsatını bulduğu an üzerime atlayacakmış gibi görünüyordu. Bunun beni korkutması gerekirdi belki de ama damarlarımda gürül gürül akan şey korku değildi. Heyecandı.

Hades çok yavaşça, çok anlamlı bir ifadeyle öne doğru eğildi. "O zaman cezalandırılırsın."

"Anladım," dedim yavaşça. Bir seçenek vardı yani. Şu an hiç kimse izlemiyor, hiç kimseye rol yapmak gerekmiyordu. Mükemmel, neşeli, ışıltılı olmam ya da yıllar boyu edindiğim etiketlerden hiçbirine bürünmem gerekmiyordu. Bunu fark etmek başımı döndürdü, neredeyse sarhoş olmama neden oldu.

Odaya bir kez daha baktım. "Bu oda senin için ne? Etiketlerden kurtulma yolu mu?"

"Bu oda *etiketin* ta kendisi." Kaşlarımı çattığımda iç çekti. "Gücü elinde tutmanın sadece birkaç yolu var. Korku, sevgi, sadakat. Son ikisi en iyi ihtimalle değişken, ilki ise ellerini kirletmek istemezsen zor."

"Zeus gibi," diye mırıldandım.

"Zeus gibi," diye onayladı. "Ama o aşağılık herifte istemediğinde ellerini kirletmek zorunda kalmayacağı bir cazibe var."

"*Sen* ellerini kirletiyor musun?" Odaya bir kez daha baktım, anlamaya başlamıştım. "Ama herkes senden korkarsa kirletmek zorunda kalmazsın, değil mi?"

"Nam her şeydir."

"Bu bir cevap değil."

Hades dikkatle bana baktı. "Cevaba ihtiyacın mı var?"

Var mıydı? Bu, anlaşmamamız için gerekli değildi. Hâlihazırda kabul etmiştim ve sözümden dönmeye hiç niyetim yoktu. Ama dişlerini bana geçiren ve uzaklaşmayı kabul etmeyen merak duygusuna engel olamıyordum. Hades merakım yıllar öncesine dayanıyordu ama efsanenin arkasındaki gerçek adamla tanışmak binlerce kez daha merak uyandırıcıydı. Bu odanın, bu özenle düzenlenen sahnenin amacını anlamıştım. Benim asıl isteğim *onun* hakkında daha fazla şey öğrenmekti. Gözlerinin içine baktım. "Eğer vermek istersen cevabı duymak isterim."

Kısa bir an cevap vermeyeceğini düşündüm ama nihayet onaylarcasına başını salladı. "İnsanlar zaten Hades'ten korkmaya hazırlar. Senin de sürekli dile getirdiğin gibi unvanım Olimpos'un umacısı. Ben de bunu kullanıyor, bu düşünceyi güçlendiriyorum." Eliyle odayı gösterdi. "Burada yukarı şehrin özenle seçilmiş üyelerine özel partiler veriyorum. Haz aldığım şeyler zaten alışılmışın dışında; bu tercihimi amacıma hizmet etmesi için kullanıyorum sadece."

Odayı inceledim, gözlerimi tahta diktim. Zeus'un altın rengi tahtı karşında, Hades'e canlı hâlinden daha iri, karanlık bir kral imajı vermekte çok başarılıydı. İkisinin de izleyenlerine sergiledikleri imaj gerçek değildi ama ben Hades'inkini tercih ederdim. "Yani orada oturuyor ve bu batakhaneyi yönetiyor, izleyen herkesi korkudan titreten ve onlara fısır fısır anlatacakları bir hikâye veren bir yöntemle arzularını tatmin ediyorsun."

"Evet." Ses tonundaki tuhaf bir şey dönüp ona bakmama neden oldu. Hades, parçalarını birleşmeye can attığı bir yapbozmuşum gibi bakıyordu bana. Öne doğru eğildi. "Yukarı şehirde senin ne değerli bir varlık olduğunun farkında bile değiller, değil mi?"

Yüzümü her zamanki ışıl ışıl gülümsememle süsledim. "Neden söz ettiğini anlamadığıma eminim."

"O aptallar arasında harcanıyorsun."

"Sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum." Yavaşça ayağa kalktı. Yarattığı tehditkâr-seksi tabloyu tamamlamak için ihtiyacı olan tek şey omuzlarına atacağı bir pelerindi. "Buradaki ilk gecemizin nasıl olacağı konusunda bir tanıtım yapayım mı sana?"

Birden her şey çok gerçek oldu. Bir kısmı gerginlik bir kısmı beklentiden kaynaklanan bir ürperti kapladı içimi. "Evet, efendim."

Ayaklarıma baktı. "Canın yanıyor mu?"

Gerçeği söylemek gerekirse birkaç dakikadır ayakta durduğum için acıyorlardı. "Dayanamayacağım kadar değil."

"Dayanamayacağın kadar değil," diye tekrarladı yavaşça ve başını iki yana salladı. "Fırsatını bulduğunda bedenin tükenene kadar zorlarsın. İlk gecenin bir istisna olup olmadığını merak ediyordum ama değildi, değil mi? Kural bu."

İrkildim, içim suçluluk duygusuyla ürperdi oysa suçluluk hissetmem için hiçbir neden yoktu. Beden ***benim*** bedenimdi. Hayatta kalmam için gereken neyse yapardım ona. Ya bazen vücudum bunun bedelini ödüyorsa? Bu da hayatın bir bedeliydi. İçimde büyüyen rahatsız edici duygudan uzaklaşmak için geriye doğru bir adım daha attım. "Sorun olmadığını söyledim ve ciddiyim."

"Sana inanıyorum. Bu seferlik." Benim bir şey söylememe fırsat vermeden devam etti. "Ama gecenin sonunda bandajlarını kontrol *edeceğim* ve eğer inatçılığın yüzünden kendine daha fazla zarar vermişsen sonuçlarına katlanacaksın."

"Aşırı kibirlisin. Bu benim bedenim."

"Yanlış. Bu sahne süresince *benim*." Eliyle odanın ortasına konmuş alçak sahneyi gösterdi. "Çık."

Elimi avucuna koyup sadece otuz santim yükseklikteki platforma çıkmama yardım etmesine izin verirken hâlâ *o* cümleyi düşünüyordum. Platform fazla yüksek değildi ama odanın geri kalanına tepeden bakıyormuşsun gibi bir izlenim yaratıyordu. Sergileniyormuşsun gibi. Burada bizden başka kimsenin olmaması önemli değildi. Tüm o sandalyelerin ve kanepelerin dolu olduğunu hayal etmek nabzımı hızlandırdı.

Hades elimi bıraktı. "Biraz bekle."

Mobilyaların arasından geçerek özenle asılmış perdenin arkasına saklanmış, ne olduğu anlaşılmayan bir kapağa doğru gidişini izledim. Birkaç saniye sonra platformun üstündeki ışıklar titreşerek yandı. Çok parlak değillerdi ama nispeten

karanlık olan odada görüşümü birden kararttılar. Güçlükle yutkundum. "Sahnelemek derken şaka yapmıyordun, değil mi?"

"Hayır." Sesi beklemediğim bir yönden geldi... sağımdan, hafif arkamdan.

Ona döndüm ama parlaklıktan net olarak göremedim. "Bu da ne?"

"Güvenlik kelimeni söyle."

Bu bir cevap değildi ama gerçekten bir cevap bekliyor muydum? Beni korkutmaya mı çalıştığından yoksa bunun aslında izleyici önünde yapmaya niyetli olduğu şeyin provası mı olduğundan emin değildim. Dudaklarımı yaladım. "Nar."

"Elbiseni çıkar." Bu kez önümde bir yerde konuşuyordu.

Ellerim elbisemin eteğine indi ve durdum. Utangaç olduğumu sanmıyordum ama o güne dek yaşadığım az sayıdaki cinsel deneyimin hepsi kapalı kapılar ardında ve çoğunlukla karanlıkta gerçekleşmişti. Bu deneyimin tam tersiydi. Vücudumun titremesini durdurmaya çalışarak gözlerimi kapadım. *İstediğim buydu, aradığım buydu.* Elbisemin eteğini tutup kaldırmaya başladım.

Serin hava uyluklarımı, kalçamın alt kıvrımını ve kalçamı okşadı.

"Persephone." Sesinde aldatıcı bir yumuşaklık vardı.

Nefesim kesilmişti. Henüz hiçbir şey *yapmamıştık* ve bedenimin alev alev yandığını hissediyordum. "Evet... efendim?"

"Elbisenin altına hiçbir şey giymemişsin." Bunu sanki hava durumundan söz eder gibi söylemişti.

Elbisemi indirip çıplaklığımı örterek oradan kaçma arzumu zor zapt ettim. "Ödünç gardırobumda birkaç eşya eksik."

"Bu doğru mu?" Karanlıkta çıkıp platformda bana katıldı, ışıklar sanki onu aydınlatmıyordu. Etrafımda yavaşça bir daire çizip arkamda durdu. Bana dokunmuyordu ama orada

olduğunu *hissedebiliyordum*. "Beni baştan çıkarıp istediğini yaptırabileceğini mi düşündün yoksa?"

Bu düşünce aklımdan geçmişti. "Bunu yaparsam işe yarar mı?"

Ensemdeki saçları tutup kaldırdı. Bu tür dokunuşlarla kıyaslandığında bu masum bu dokunuştu ama sanki üstüme benzin döküp kibriti yakmış gibi hissettim. Diğer eli kalçamın çıplak teninde gezindi. "Elbiseyi çıkar, Persephone."

Yavaş bir nefes aldım ve elbisemi yukarı çekmeye devam ettim. Hades arkamda hiç hareket etmiyordu ama tenimin kumaş yukarı kalktıkça ortaya çıkan her santimi yalayıp yutan bakışlarını hissettiğime yemin edebilirdim. Bu ürkütücü derecede yakın ve inanılmaz derecede seksiydi. Nihayet elbiseyi başımdan çıkardım ve kısacık bir duraksama sonrası yere attım.

Artık vücudumu ondan saklayan hiçbir şey yoktu.

Parmak uçlarını üst kollarıma bastırmasıyla sıçradım. Hades belli belirsiz güldü. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çıplak." Bu soruya cevap vermek zorunda kalmak duyguyu daha yoğunlaştırdı sadece.

"*Çıplaksın.*" Parmaklarını omuzlarımda gezdirdi. "Bunu bir sonraki yapışımızda bu odadaki her göz üstünde olacak. Sana bakacak ve kendilerinin olmanı isteyecekler." Ve sonra oradaydı, vücudu vücuduma yaslandı, bir eli hafifçe boynuma dolandı. Baskı uygulamıyordu. Ayak parmaklarımı kıvırmamak için büyük bir çaba harcamama neden olan basit bir sahiplenme dokunuşuydu bu. "Ama sen onların değilsin, değil mi?"

Güçlükle yutkundum, boğazımın ucuna daha fazla baskı uygulanmasına neden olan bir hareketti bu. "Hayır, onların değilim."

"Onlar doyasıya bakabilirler ama sana sadece ben dokunurum." Nefesi kulak mememi okşadı. "Şimdi sana dokunacağım."

Titrememe engel olamıyordum ve bunun sebebi odanın ısısı değildi. "Şu an dokunuyorsun zaten." Bu nefes nefese, alçak ve davetkâr ses benim miydi? Vücudumun üstünde süzülüyormuşum ama aynı zamanda acı verici bir şekilde bedenimde sıkışıp kalmışım gibi hissediyordum.

Eli göğsüm boyunca ilerleyerek memelerimin altına kaydı. Hâlâ olması için yanıp tutuşmaya başladığım yerde değildi. Aslında henüz hemen hemen hiçbir şey yapmamıştı ama titrememi durduramıyordum. Alt dudağımı sertçe ısırdım ve Hades'in parmakları kaburgalarımdan kayarak karnımın altına inerken kıpırdamamaya çalıştım. "Persephone."

Ah, bu adamın adımı söyleme şekli. Sanki sadece ikimizin arasındaki bir sırmış gibi. "Dokun bana."

"Söylediğin gibi, sana *dokunuyorum*." İşte oradaydı, tatlı bir haz tınısı. Hareketsizleşti, elini karnımın alt kısmına koydu. O ağırlık beni bu dünyaya bağlı tutan tek şeydi. Parmağını kalça kemiklerimden birinde gezdirdi. "Aynen böyle devam edecek. Dikkatle dinle."

Çabalıyordum ama bütün dikkatimi bacaklarımı açmamaya ve elini yanıp tutuştuğum yere götürmesi için kendimi eğip bükmemeye vermiştim. Hafif bir baş sallamasıyla onayladım. "Evet, efendim." Komikti ama ona böyle hitap etmek hiç tuhaf gelmiyordu.

"O ihtiras dolu beyninde hayalini kurduğun her fanteziyi yaşatacağım sana. Karşılığında sen de tüm emirlerime uyacaksın."

Az önce arkama yaslanmış vücudunun, sert penisinin verdiği hissi düşünmeye çalışarak kaşlarımı çattım. Deliler gibi bu adama yaklaşmak, ona yakın olmak ve onu soyup şu an bana dokunduğu gibi dokunmak istiyordum. "Bir sürü fantezim var."

"Bundan şüphem yok." Dudakları şakağıma değdi. "Gerginlikten mi yoksa arzudan mı titriyorsun?"

"İkisi de." Bu kadarla bırakmak çok cezbediciydi ama anlamasını istiyordum. "Hoşuma gitmiyor değil."

"Ya insanların bu odaya doluşup sana böyle dokunduğumu izlemeleri düşüncesi?"

"Hoşuma gitmiyor değil," diye tekrar ettim.

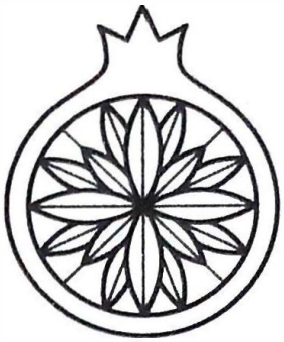
"Seni boşaltacağım, küçük Persephone. Sonra da üst kata götürüp ayaklarındaki bandajları kontrol edeceğim. Eğer uslu bir kız olur ve mızmızlanmadan durabilirsen sana ikinci orgazmı yaşatacağım." Karnımı bir kez daha yavaşça okşadı. "Yarın seni daha uygun giydireceğiz."

Parmakları amıma gitgide yaklaşırken odaklanmam çok zordu ama denedim. "Orgazm pazarlığı yaptığımızı sanıyordum."

"Orgazmdan fazlası var."

Bu oyunun sadece ana hatlarını anlıyordum ama sanki sadece bugün ona onlarca kez yeşil ışık yakmamışım gibi kendi tarzıyla izin istediğinin farkındaydım Beni derin bir kuyuya atıp batacak mıyım yoksa yüzecek miyim diye beklemiyordu. Dikkatli ve son derece kararlı bir şekilde beni tek bir yöne çekiyordu. Kadere inanmazdım ama şimdi ikimiz de yıllarımızı ayrı yollardan bu noktaya doğru koşarak geçirmişiz gibi hissediyordum. Artık geri dönemezdim. Dönmek istemiyordum.

"Evet. Kabul ediyorum."

9

HADES

Persephone hakkında yanılmıştım. Kaçarak yukarı şehirdeki evine gidip gitmeyeceğini anlamak için onu her zorladığımda, sınadığımda göğüs germişti. Ama bundan fazlası vardı. Sanırım birlikte olmak onu da beni heyecanlandırdığı kadar heyecanlandırıyordu. Dudakları her kıvrıldığında ve insan şeklinde bir güneş ışığına dönüştüğünde işlerin daha da ilginçleşeceğini fark ediyordum.

Ya şimdi?

Şu an ne hissettiğimi anlatacak kelime yoktu; o evimde çıplakken, bronz teni ona *dokunmam* arzusuyla alev alev yanarken bu mümkün değildi. Elimi karnına kaydırıyor, bu kadının hayatta kalmaya ve kaçıp gitmeye kendi bedeninin ihtiyaçlarını umursamayacak denli odaklanmasına neden olan şartlar yarattıkları için annesinden ve yukarı şehirdeki diğer insanlardan nefret ediyorum. Öyle inceydi ki. Kesinlikle kırılgan değildi ama kendine gerektiği kadar dikkat etmediğini doğruluyordu.

"Hades." Persephone tekrar bana yaslanıp başını omzuma koyarak kendini tamamen bana bıraktı. "Lütfen."

Sanki istesem durabilirmişim gibi. Yeraltı dünyasına giden bu yola birlikte çıkmış ve artık geri dönülecek noktayı geçmiştik. Amını avuçladım ve ne kadar ıslak, ne kadar arzu dolu olduğunu görünce inlememe engel olamadım. "Bu oyunlardan zevk alıyorsun. Teşhir edilmekten zevk alıyorsun."

Başını sallayarak onayladı. "Zevk aldığımı söyledim zaten."

Yavaş hareket etmeye odaklandım çünkü diğer seçenek ona aç bir hayvan gibi saldırmak ve oluşturduğum hassas güveni yıkmaktı. Yumuşak, ıslak ve inanılmaz ateşliydi. İki parmağımı içine soktum. Ağzından o güne dek duyduğum en tatlı inilti çıktı ve bana yapıştı. Yavaş yavaş onu keşfettim, onu eritecek noktaları bulmaya çalıştım ama bu yeterli değildi. Onu görmem gerekiyordu. Her yanını görmem.

Yakında.

Boştaki elimi aşağı uzattım, kalçasından tutup kaldırdım ve daha rahat erişebilmek için bacaklarını açtım. Olmayan izleyiciye teşhir ediyordum onu. Bu oyunu herkesin gözü önünde oynamaktan her zaman hoşlanmışımdır ve bir oda dolusu insanın gözü önünde ona sahip olmayı dört gözle beklediğimi inkâr edemezdim. Bu geceki tepkisi onun da bundan benim kadar zevk alacağını gösteriyordu.

Başparmağımla klitorisini okşamaya başladım ve bütün vücudunun gerildiği doğru noktayı bulana kadar denedim. Dudaklarım kulaklarına değecek kadar eğildim. "Yarın gece bu oda insan dolu olacak. Herkes o güzel amını görecek, seni ne kadar haz dolu boşalttığımı duyacak."

"Ah, tanrılar aşkına."

"Onlara güzel bir gösteri sunacak mısın, Persephone?" Dudaklarımı boynundan çekemiyordum. Ona nasıl istersem dokunabileceğimin, orgazmın eşiğinde olduğunun, daha fazlasını istediğinin farkına varmaktı bu... Sonunda anlıyordum.

Bu kadın *benimdi,* birkaç ay için bile olsa. Bu baş döndürücü bir kavrayıştı.

"Hades, *lütfen.*"

Hareketsizleştiğimde Persephone parmaklarımla becerilmeye devam etmek için kalçasını oynatmaya çalıştı. Bu, omzundan bir ısırığa mal oldu. "Lütfen ne? Açık ol."

"Boşalt beni." Nefesi düzensizdi. "Öp. Becer. Yeter ki durma."

"Durmayacağım." Bu kelimeler ağzımdan bir hırıltı gibi çıktı ama önemsemedim. Persephone'yi öptüm ve yeniden orgazma doğru sürüklemeye başladım. Tadı hâlâ yaz mevsimi gibiydi. Onu sarıp sarmalamak ve güvende tutmak istiyordum. Maskeleri parçalanıp ağlayarak sikime boşalana kadar becermek istiyordum.

İstiyordum.

Bu ânı uzatmaya niyetli olsam da ikimiz de kontrolü kaybetmenin eşiğindeydik. Elimi klitorisine bastırıp fazladan sürtünme sağladım ona. Hırıltılı ve alçak sesle inlemeye başladı; o sesi tekrar çıkarmasını sağlamak için her şeyi verirdim. Buna neden olanın ben olduğunu bilmek için. "Kendini serbest bırak. Seni tutuyorum." Yeniden boynuna döndüm ve bana sımsıkı yaslanmış kıvranırken onu öptüm. Nefesi hırıltılara dönüştü ve sonra tepetaklak yuvarlanmaya başladı. Kadınlığı parmaklarımın etrafında kasıla kasıla orgazm oldu.

Başımı kaldırırken dokunuşumu yumuşatıp onu yeniden yeryüzüne çektim. Persephone sırtını bana yaslamış, bütün ağırlığıyla kendini bana bırakmış kollarımın arasında titriyordu; hak etmediğim bir güven göstergesiydi bu. Bacaklarını yavaşça indirdim ama boynuna son bir öpücük kondurmaktan kendimi alamadım. Daha seks bile yapmamıştık ama şimdiden kollarımın arasında olmasının verdiği hissi, dilimde bıraktığı tadı cinnet sınırında bir arzuyla istiyordum.

Onu platforma yatırıp hemen becerme arzusuyla mücadele etmek için gözlerimi uzun bir süre kapamam gerekti. Düşünülmeden hareket edildiğinde kolayca parçalanacak örümcek ağları kadar zayıf hissetmememi gerektiren nedenler vardı.

Henüz olmazdı.

Kendime hâkim olmak, genelde gerçek kişiliğimden daha doğal gelen soğuk maskemin ardına sığınmak için büyük bir çaba harcadım. Persephone'den biraz uzaklaştım ama sendeleme ihtimaline karşı elimi kalçasından ayırmadım. Sendelemedi. Elbette.

Yüzünü bana döndüğünde sorgulayıcı bakışını görmezden geldim. Damarlarımda dolaşan arzunun kontrolü ele alacağı korkusuyla ona bakamıyordum, bu yüzden yere atılmış elbiseyi alıp başından geçirdim. Boğuk bir küfür savurdu ama kollarını doğru yerden geçirip kumaşın geri kalanını aşağı kadar çekmeyi başardı. Her şeyin altında yatanın ne olduğunu anlamadan önce bile kışkırtıcı bir sataşmaydı bu. Şimdi görevime odaklanmalıydım. Bu kadının üstüne atlamak ve gecenin geri kalanını dudaklarında o tatlı iniltileri nasıl çıkarabileceği keşfederek geçirmek ne kadar kolay olurdu. Teninde izlerimi bırakana dek tadını ve verdiği hissi ezberlemek.

İmkânsızdı bu. Ona doğru bir adım atarsam Persephone kilometrelerce koşardı. Onu çok iyi tanımıyor olabilirdim ama bundan zerre kadar kuşkum yoktu. Bu kadın bir kulede yaşayan terbiyeli bir prenses değildi. Lanet olası bir köpekbalığıydı ve eğer ufacık bir fırsat verilirse hâkimiyeti ele geçirmeye kalkışırdı.

Namım, gücüm, aşağı şehirdeki insanları koruma becerim... hepsi Styx Nehri'nin bu yakasındaki en kudretli, en kötü herif olmama bağlıydı. Ellerimi kana bulamak zorunda kalmamamın nedeni namımdı, herkes beni sınamaktan çok korkuyordu.

Güzel bir yukarı şehir sosyetiği beni parmağında oynatmaya başlarsa ömrüm boyunca savaştığım her şey tehlikeye girerdi.

Buna izin veremezdim.

Onu kucaklayıp kaldırdım. Onu böyle tuttuğumda böylesi güçlü bir kişi olmak için o kadar ufaktı ki. Bu var olmadığını sandığım koruma güdülerimi yüzeye çıkarıyordu. Kapıya doğru atılan her adımda vücudumun onu ne kadar istediğini yok saymak daha da kolaylaştı. Bir planım vardı ve ona bağlı kalacaktım. Nokta.

Persephone başımı omzuma yaslayıp bana baktı. "Hades?"

Bir tuzak olduğunu sezdim ama istesem de bu kadını yok sayamıyordum. "Evet?"

"Bu gece ve yarın için planın olduğunu biliyorum."

"Hı hı." Kapıyı açtım ve arkamızdan sıkıca kapandığından emin olmak için kısa bir an durdum. Sonra merdivenlere doğru koridorda ilerlemeye başladım. Beş dakika sonra odasına geri dönmüş olacaktık, böylece aramıza biraz mesafe koyabilecektim.

Elini göğsümden yukarı kaydırıp hafifçe boynuma dokundu. "Seninle sevişmek istiyorum dediğimde ciddiydim."

Neredeyse tökezledim. Neredeyse. Ona bakmamak için elimden geleni yaptım. Eğer bakarsam koridorun ortasında düzüşmeye başlardık. "Öyle mi?"

"Evet." Ensemin hassas tenini okşadı. "Orgazm güzeldi, hem de çok güzel ama beni bir oda dolusu insanın karşısında becermeden önce deneme yapmamız gerekmiyor mu sence de?"

Küçük sinsi. Ne yaptığını kesinlikle biliyordu. Merdivene ulaştım ve hızla çıkmaya odaklandım ama koşmak denebilecek denli hızlı değil.

Maskemi indirmek üzereymişim gibi hissetmeme neden olan hafif okşamasına devam etti. "Sanırım göz önünde bulundurman gereken bir planın var. Plan yapmayı seven bir adama benziyorsun ve buna saygı duyabilirim." Daha da so-

kulup yanağını göğsüme sürttü. "Bir anlaşmaya ne dersin? Gerçekten sana söylediğim kadar iyi olduğum konusundaki kuşkularını gidermen karşılığında sikini emsem?"

Odaya ulaşıp içeri girene kadar cevap vermedim. Sonra onu yatağa oturttum ve parmaklarımı ipeksi saçlarına doladım. Elimle sımsıkı kavradığımda aralanan dudakları yine inlememek için mücadele etmek zorunda bıraktı beni. "Persephone." Saçını tekrar çektim. "Anladığım kadarıyla istediğini elde etmeye alışıksın."

Sikimi çıkarıp ağzına vermemi ve ikimiz de kontrolü kaybedene kadar onu becermemi bekliyormuş gibi bakıyordu bana. Sırtını hafif kamburlaştırdı. "Sadece bazı durumlarda."

"Hımm." Saçını son bir kez daha çekip kendimi ona dokunmayı bırakmaya zorladım. Şu an kontrolü *kaybedemezdim,* kaybedersem yeniden ele alamazdım. Sıradan bir erkek olsaydım teklif ettiği her şeyi kabul etmekte bir an bile tereddüt etmezdim. Ama sıradan bir erkek değildim. Ben Hades'tim. "Alışsan iyi edeceğin bir kelimem var."

Kaşları çatıldı. "Neymiş o kelime?"

"Hayır." Arkamı dönüp darmadağınık Persephone'yi yatakta otururken bırakmak ve banyoya gitmek asla itiraf etmeyeceğim kadar büyük bir çaba gerektirdi. Mesafe işe yaramadı. Bu kadın damarlarımdaydı. Lavabonun altındaki dolapta ilk yardım çantasını aradım. Evin her banyosuna bir tane koymuştuk. Teknik olarak kimseyle savaş hâlinde değildim ama işim gereği çalışanlarım bazen beklenmedik yaralanmalara maruz kalıyordu. Kurşun yaraları gibi.

Odaya geri döndüğümde bir yanım Persephone'yi bir sonraki baştan çıkarma hamlesine hazır bulmayı bekliyordu ama bıraktığım yerde uslu uslu oturuyordu. Hatta saçını biraz düzeltmeyi başarmıştı ama tenindeki kızarıklık onu ele veriyordu. Arzu, öfke ya da ikisinin karışımı.

Yatağın yanında tek dizimin üstüne çöktüm ve ona bir bakış attım. "Uslu dur."

"Evet, efendim." Bu kelimeler o kadar tatlı ve zehirliydi ki bekliyor olmasaydım kıçımın üstüne çökerdim.

Daha önce evimde hiç köle tutmamıştım. Bu tür şeyleri oyun odası ve tekil sahnelerle sınırlı tutmayı tercih ediyordum, birkaç kez gelen partnerler bile olsa. Tek kural, gösteri bittiği an sona ermesiydi. Bu farklı bir şeydi ve Persephone'nin ayağındaki sargı bezini açıp yaralarını kontrol ederken göğsümü sıkıştıran çelişkili duygulara hazır değildim. Biraz düzelmişlerdi ama hâlâ kötü durumdaydılar. Yukarı şehirden buraya kadar koşması onu sakat kalmanın eşiğine getirmişti gerçekten. Benim yanıma kadar gelmeyi başardığında hipotermi geçirmesine ramak kaldığından söz etmiyordum bile. Gece dışarıda biraz daha uzun kalsaydı kendine geri dönüşü olmayan biçimde zarar verebilirdi.

Hatta *ölebilirdi.*

İş bu aşamaya gelseydi Zeus'un adamlarının müdahale edeceklerini düşünüyordum ama söz konusu Zeus olduğunda hiçbir şeye inancım yoktu. Ondan kaçışını cezalandırmak için ölümüne koşmasına izin de verebilirdi, sürükleyerek geri de götürebilirdi.

"Davetten ayrıldığında neden taksi çağırmadın?" Bu soruyu sesli sormaya niyetim yoktu ama farkında bile olmadan aramızdaki boşluğa iniverdi.

"Düşünmek istedim ve hareket hâlindeyken daha iyi düşünürüm." En kötü yaralarına Neosporin sürerken hafifçe kımıldandı. "Dün gece hakkında düşünmem gereken çok şey vardı."

"Aptallık."

Gerildi. "Aptallık değil. Takip edildiğimi fark ettiğimde nehre yönlendiriliyordum ve sonra..." Persephone bir elini kaldırıp indirdi. "Geri dönemezdim. *Dönmeyeceğim.*"

Burada kesmeliydim ama bu kadının yanında çenemi kapalı tutamıyordum sanırım. "Seni sinirlendirdiklerinde kendini yaralaman onlara hiçbir şey yapmaz. Bilakis istedikleri bu. Vücuduna düşmanın gibi davranıyorsun, bu da seni onlarla savaşamayacak kadar güçsüz kılıyor."

Persephone oflayarak nefes verdi. "Kendime isteyerek zarar veriyormuşum gibi davranıyorsun. Zaman zaman stres ve Demeter'in kızlarından biri olmanın gerektirdiği çeşit çeşit saçmalıkla uğraşmak yüzünden bedenimin ihtiyaçlarını geçici olarak geri planda tuttuğum doğru ama bunu kendime zarar vermek için yapmıyorum."

Her yaraya pomat sürdüğümden emin olduktan sonra ayaklarına yeniden sargı bezi sarmaya başladım. "Sadece bir vücudun var ve sen vücuduna hiç iyi bakmıyorsun."

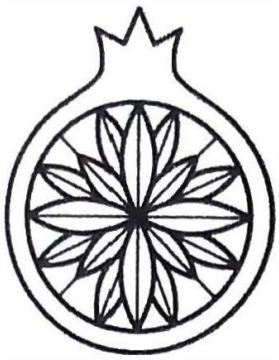
"Ufacık bir yarayı fazla ciddiye alıyorsun."

Belki de öyle yapıyordum ama yaşadığı tehlikeyi önemsiz göstermekte ısrar etmesi beni çok kızdırıyordu. Bu, aynı şeyi daha önce de yaptı demekti, hem de söz etmeye değmeyecek kadar sık. Bu, fırsat verilirse yine yapacak demekti. "Vücuduna dikkat edeceğin konusunda sana güvenmezsem bunu ben yaparım."

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki sonunda başımı kaldırıp baktım ve ağzı çok güzel bir "O" şeklinde bana baktığını gördüm. Nihayet kendini toparladı. "Bence bu hoş bir düşünce ama pek gerekli değil. Sevişmeyi kabul etmiş olabilirim –hem de büyük bir mutlulukla– ama seni dünyanın en huysuz bebek bakıcısı olarak işe almayı kabul etmedim. Beni kaşıkla beslemeyi de düşünüyor musun?" Işıl ışıl güldü. "Gülünç olma."

Bu çıkışı canımı gereğinden fazla yaktı. Sebep beni geri çevirmeye kalkışması değildi. Hayır, yapmacık neşesinin altında kırılgan bir şeyler vardı. Şimdiye dek herhangi biri Persephone'yle gerçekten ilgilenmiş miydi acaba? Bu beni ilgilendirmezdi. Ayağa kalkıp odadan çıkmam ve yapılması gereken halka açık gösteriye kadar *onu* yalnız bırakmam gerekiyordu.

Başka bir şey yapmak benim gibi bir adamı asla kurtulamayacağı bir felakete sürüklerdi.

10

PERSEPHONE

Hades bana bakacağını söylediğinde ona inanmadım. Neden inanacaktım ki? Ben yetişkin bir kadındım ve o ne düşünürse düşünsün kendime bakabilirdim. Bu kadar ısrarcı olmasa karşılaştığımız o gecenin sağlığım için tehlikeli olduğunu bile itiraf edebilirdim. *Niyetim* soğuğa ve acıya aldırmamak değildi ama bunun bir sorun olduğunu fark ettiğimde devam etmekten başka seçeneğim yoktu. Hatta bazen yemek yemeyi ya da bu tür ufak tefek şeyleri unutsam da kendime gerçekten zarar verecek şeyler yapma alışkanlığım olduğuna dair şüphelerini giderebilirdim.

Ama Hades *fazla* ısrarcıydı ve bir yanım bundan anlayamadığım bir biçimde keyif alıyor olsa da diğer yanım kendini karşı çıkmaktan alamıyordu.

Yavaşça ayağa kalkıp tepemde dikildi ve bedenim beklenti içinde gerildi. Rahatsız edici konuşmaya rağmen az önceki orgazmımın... güzelliğini anlatmaya kelimeler yetmezdi. Aldığım hazzın ona ait olduğunu iddia etmiş ve beni nasıl heyecanlandırıp tahrik edeceğini keşfetmesi yaklaşık otuz sa-

niyesini almıştı. Parmaklarıyla bunu yapabildiyse vücudunun geri kalanıyla neler başarabilirdi acaba?

Daha da bencilcesi, ona dokunmak ve tadına bakmak istiyordum. O şık siyah takımın altına ulaşmak ve bu adamın sunabileceği her şeyi görmek istiyordum. Birini bu kadar yoğun bir şekilde arzulayalı... ne kadar olduğunu hatırlayamıyordum. Belki Maria'dan, birkaç yıl önce yukarı depo bölgesindeki kuytu bir barda tanıştığım o kadından beri. En iyi ifadeyle aklımı başımdan almıştı; birlikte geçirdiğimiz vakit bir kaçamaktan öteye geçmese de hâlâ arada bir mesajlaşıyorduk.

Kaderimde sadece kısa süreli ilişki yaşayacağım insanlarla birlikte olmak mı vardı?

Bu düşünce keyfimi kaçırdı, bu yüzden kafamdan atıp ellerimi Hades'e uzattım. Ona dokunmama fırsat vermeden yakalayıp başını yavaşça iki yana salladı. "Görünen o ki uzanıp istediğini alabileceğin gibi yanlış bir izlenime kapılmışsın."

"İkimiz de istediğimize göre almamam için bir sebep yok."

Ellerimi bırakıp bir adım geri çekildi. "Biraz uyu. Yarın çok işimiz var."

Ancak kapıya vardığında bunun bir blöf olmadığını anladım. "Hades, dur."

Durdu ama dönmedi. "Ne oldu?"

Eğer aşağılanma öldürebilseydi yerde yapışkan bir pislik yığını olurdum. Gururum onun çıkıp gitmesine izin vermemi ve uykuya yenik düşüne dek ona bela okumamı söylüyordu. Psyche ve Callisto kadar kin tutamıyordum ama aptal da değildim. Benden tam olarak ne istediğini biliyordum ve bundan nefret ediyordum. Evet, bundan kesinlikle nefret ediyordum.

Dudaklarımı yaladım ve ses tonumu doğal tutmaya çalıştım. "Uslu durursam ikinci bir orgazm sözü vermiştin."

"Sence gerçekten *uslu durdun* mu, Persephone?"

Adımı her söylediğinde sert elleri çıplak tenimde geziniyormuş gibi hissediyordum. Bundan bu kadar çok hoşlanmamalıydım. Bunu tekrar tekrar yapmasını kesinlikle istememeliydim. Bana hâlâ bakmıyordu. Çenemi kaldırdım. "Biliyor musun sadece orgazmla motive olabilecek kadar hedonistim. Emeğimin karşılılığını ödersen yarın en uslu hâlimi takınabilirim sanırım."

Hades bir kahkaha attı. Kahkahası alaylı, neredeyse kabaydı ama gülerken dönüp sırtını kapıya yasladı. En azından henüz gitmiyordu. Ellerini ceplerine soktu, son derece sıradan olması gereken bir hareketti bu ama uyluklarımı birleştirip sıkmamak için mücadele etmeme neden oldu. Nihayet, "Tutmaya hiç niyetinin olmadığı sözler veriyorsun," dedi.

Masum gözlerle baktım. "Neden söz ettiğin hakkında en ufak bir fikrimin olduğunu sanmıyorum."

"Küçük Persephone, sen şımarık bir çocuksun." Kaba bir kahkaha daha attı. "Yukarı şehirdeki pislikler bunu biliyor mu?"

İğneleyici bir cevap yapıştırmak istedim ama bu soru her nedense beni durdurdu. "Hayır." Dürüst cevap vermiş olmam beni şaşırttı. "Onlar görmek istediklerini görür."

"Onlar *sen* onların ne görmesini istersen onu görür."

Omuz silktim. "Sanırım bu doğru bir değerlendirme." Bu adamda beni ışıltılı kişiliğimi bir kenara bırakmaya –ya da bir silah gibi kullanmaya– kışkırtan ne vardı bilmiyorum ama Hades sinir bozucuydu. Farklı şartlar altında etkilenebilirdim. Görülmek istemediğimde beni *görmeye* çok kararlıydı. Oysa ben bu şekilde görülmek istemiyordum. Savunmasızlık, aciz bırakılmaya ve parçalara ayrılmaya davetiyeydi. Annemin Demeter oluşunun ilk yılı acı bir biçimde öğrenmiştim bunu. Gerçek anlamda sadece kız kardeşlerime güvenebilirdim. Diğer herkes ya benden bir şey istiyor ya da kendi çıkarları için beni kullanmaya çalışıyordu. Bu çok yorucuydu ve onlara hiçbir şey vermemek daha kolaydı.

Görünen o ki Hades söz konusu olduğunda bu bir seçenek değildi.

Beni yakından gözlemliyor, düşünceleri kafamın içinden tereyağından kıl çeker gibi çekip alabiliyordu. "Kusursuzluk beklemiyorum."

Bu, gergin bir kahkaha atmama neden oldu. "Beni aptal yerine koyamazsın. Kusursuz bir itaat bekliyorsun."

"Tam olarak öyle değil." Şimdi omuz silkme sırası ondaydı. "Oyun birçok farklı biçimde oynanabilir. Tek bir sahne için birçok şey konusunda önceden anlaşılır. Bu durum çok daha karmaşık. Bu yüzden bir kez daha soracağım: Ne istiyorsun? Açıkçası kusursuzluk rahatsız eder. İtaatkârlığa zorlamamı mı istiyor? Seni özgür bırakıp çizgiyi aştığında cezalandırmamı mı istiyorsun?" Karanlık gözlerini beni yakıp kül etmeyi bekleyen bir cehennemdi. "Seni en çok tahrik eden ne, Persephone?"

Nefesim kesildi. "Yaramazlık yapmak istiyorum." Aslında niyetim bunu söylemek değildi. Gerçekten değildi. Ama Hades ihtiyacım olan her şeyi sunarken bunu yapamıyordum. Denediğim her alkolden daha baş döndürücüydü. Arzu ettiğimin farkında olmadığım bir tür ortaklık sunuyordu bana. Hükmeden o olabilirdi. Boyun eğen ben olabilirdim. Ancak güç dengesi şaşırtıcı derecede eşitti.

Böyle olabileceğini bilmiyordum.

"Hah, şöyle." Üç kelimeyle büyük bir şeyi açığa vurmuşum gibi söyledi bunu. Yavaş yavaş yatağa sokuldu. Daha önceki hâli dominant olmaksa bu hâli eziciydi; gözlerimi ondan ayıramadan yatakta geri geri kaçtım. Parmaklarını şaklattı. "Elbise. Çıkar onu."

Ellerim beynimin algılamasına fırsat vermeden elbisenin eteğine gitti. "Ya istemiyorsam?"

"O zaman giderim." O lanet kaşlar yine kalktı. "Senin tercihin elbette ama aslında ne istediğini ikimiz de biliyoruz. Elbiseni çıkar. Sonra sırtüstü uzan ve bacaklarını aç."

Beni köşeye kıstırmıştı ve kıstırmamış gibi davranamazdım. Ters bir bakış attım ama beklenti tenimi böylesine yalarken en iyi ihtimalle pek istekli değilmişim gibi görünmüştür. Ona sataşarak vakit kaybetmek istemedim. Elbiseyi çekip çıkardım ve kenara fırlattım.

Hades, onaylamadığını her hücresinden yayarak kumaşın hareketini izledi. "Bir dahaki sefere katla, aksi takdirde ceza olarak yerde süründürürüm seni."

Şok. Öfke. Katışıksız arzu.

Dirseklerime yaslanıp uzandım ve ters ters baktım. "Dene istersen."

"Küçük Persephone." Bacaklarımı açarken başını yavaşça iki yana salladı. "Ne arzuladığını bilmiyorsun bile, değil mi? Sorun değil. Sana göstereceğim."

Burada bırakmalıydım. Gerçekten bırakmam gerekirdi. Ama her nedense Hades'in yanında kendimi durduramıyordum. "Hadi oradan, ne istediğimi biliyorum."

"Kanıtla."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Anlamadım."

Sanki kadınlığımı bakışlarıyla yalayıp yutmuyormuş gibi umursamaz bir tavırla elini salladı. "Göster bana. Orgazm olmak için yanıp tutuşmuyor musun? Kendin yap."

Ters bakışım artık sadece oyun değildi. "İstediğim bu değil."

"Evet, bu." Yatağa çıkıp açık bacaklarımın arasına diz çöktü. Bana dokunmadı ama varlığını vücudumun her yanına kazıdı sanki. Bariz arzusu isteğimi daha da kamçıladı.

Bunu yapacaktım. Elimi bacaklarımın arasına götürecek ve onun karşısında boşalana kadar klitorisimi okşayacaktım. Şu

an ne kadar tahrik olduğum göz önüne alındığında çok uzun sürmezdi. Ve lanet olsun ki bunu... bunu yapmak istiyordum. Ama pes edemezdim. Doğamda yoktu. Dudaklarımı yaladım. "Bir anlaşma teklifim var."

O kaşlar yine kalktı ama sadece, "Dinliyorum," dedi.

"Çok istediğim bir şey var..." Utançtan ölmeden bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden fazla düşünmeden söyledim. "Ben boşalırken senin de boşalmanı istiyorum." Gözlerini benden ayırmadan bekleyince kendimi devam etmeye zorladım. "Madem ben kendimi tatmin edeceğim... o zaman senin de kendini tatmin etmeni istiyorum. Hem de *çok*."

Fikrimi değiştirmememi bekliyormuşçasına uzun bir süre bana baktı. *Bunda* kesinlikle bir tehlike olmadığını söyleyebilirdim ona ki birkaç saniye sonra o da bunu fark etmiş görünüyordu.

Kendine hâkim olamıyormuş gibi elleri uyluklarıma değdi ve hafifçe okşadı. "Bu gece istediğini alabilirsin ama fazla alışma."

Çenesindeki bir kasın seğirmesine neden olan ışıl ışıl bir gülümsemeyle baktım ona. "Eğer gerçekten istediğimi alsam çoktan içimde olurdun."

"Hımm." Başını iki yana salladı. "İflah olmazsın."

"Süslü laflar bunlar." Daha fazla dayanamadım. Elimi karnımda dolaştırarak aşağı indirdim ve kendimi araladım. Bana daha fazla dokunmamak için kendisiyle savaşırcasına uyluklarımı sıkması o kadar hoşuma gitti ki bu durumu daha da uzattım. Bu adamı çepeçevre saran bir kontrol zinciri vardı. Bu zincirlerin kırılması için ne gerektiğini merak ediyordum. Peki sonunda kırıldıklarına ne olacaktı?

Orta parmağımla ıslaklığımı yukarı çekip klitorisimin etrafına sürdüm. Hades burun kıvırdı. "Çok kurnazca."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum." Kasten yavaş ve kasten hafif dokunuyor olsam da zevk her yanıma dalga dalga yayılıyordu. Sadece bakışlarının gücüyle bile boşalabileceğim konusunda neredeyse isterinin eşiğinde bir düşünceye sahiptim. Parmağımı bir kez daha klitorisimde dolaştırdım. "Hades, *lütfen.*"

"Adımı söyleyiş tarzın çok hoşuma gidiyor." Parmaklarını bana dokunmayı bırakmak istemediğini açıkça belli eden bir yavaşlıkla uyluklarımdan çekip beni bıraktı. Ben de bırakmasını istemiyordum ama sonrasında olanlar rotadan geçici sapmaya değdi. Elini pantolonun ön kısmına götürdü. Aletini çıkarırken nefesimi tutup bekledim. O... Vay be. Mükemmeldi. Büyük ve kalındı; vücudum onu içime alma arzusuyla kasıldı. Aletini sertçe sıvazlamaya başladı. "Durma."

Hareketlerimin durma noktasına gelecek kadar yavaşladığını fark ettim ve yeniden hızlandım. O sıvazlamaya devam ederken gözlerimi aletinden alamıyordum. "Çok güzelsin."

Duymaya can attığımı yeni öğrenmeye başladığım o alaycı kahkahalarından birini attı. "Şehvetten sarhoş olmuşsun."

"Olabilir. Bu, durumu daha az gerçek yapmaz." Alt dudağımı ısırdım. "Bana dokunur musun? Lütfen." Hemen karşılık vermeyince zorladım. "Lütfen, Hades. Lütfen, *efendim.*"

Hades bir küfür savurup ellerimi hızla klitorisimden çekti. "Tam bir baş belasısın, bana kontrolümü kaybettiriyorsun."

Özür dilermiş gibi bir ifade takınmaya çalışarak, "Üzgünüm," diye mırıldandım.

"Hayır, değilsin. *Sakın* kımıldama yoksa bu iş biter."

"Kımıldamayacağım. Söz veriyorum."

Hades aletini avuçlayıp küt başını klitorisime yavaş yavaş sürtmeye başladığında gözümü vücuduma diktim. Oldukça müstehcen ve biraz yanlışmış gibi hissettiriyordu ve kesinlikle durmak istemiyordum. Tanrılar aşkına, nasıl oluyordu da bu

şimdiye kadar yaptığım tüm sekslerden daha ateşli oluyordu? Bunun tek sebebi *o* muydu? Cevabım yoktu. Henüz. Belki de hiç olmayacaktı.

Kısacık bir an bekledi, sonra az önce parmağımla yaptığım gibi daireler çizerek klitorisime sürtündü. Nefesimi tuttum, daha fazlasını yapmasını istiyordum. Hades aletini yavaş yavaş sürterek kendini benim arzumla ıslatırken kafamın içindeki her düşünceyi çekip alıyordu sanki. Tehlikeliydi. Bu çok ama çok tehlikeliydi.

Beni becermesi için yalvarmanın eşiğine geldim ama kelimeleri yuttum. Zevkten kendimi ne kadar kaybetmiş olursam olayım bu gece sınırlarını zorladığımı bilecek kadar kendimdeydim hâlâ. Daha fazla zorlarsam geri çekilme ihtimali yüksekti. Aletinin bacaklarımın arasındaki zevk veren hareketini kesmesine neden olurdu bu. Aşağı, sonra klitorisime sürtmek için yukarı, sonra tekrar aşağı.

Vajinama bastırırken gerildi ama tedbiri elden bırakma fırsatım olmadan, "Ellerini başının üstüne götür," dedi.

Duraksamadan dediğimi yaptım. Bu gece beni sınırda bırakacak değildi ya. O ne düşünürse düşünsün, uygun biçimde motive edildiğimde itaat *edebilirdim*. Bakışı, istediğimi alacaksam tartışmaktan ne çabuk vazgeçtiğimi anladığını belli ediyordu. Öne doğru hamle yapıp vücudumu yatağa sımsıkı bastırdı, bütün ağırlığıyla beni yatağa mıhladı. Sonra kalçalarını oynatmaya ve birden penisinin tamamını hafif baskılar uygulayarak klitorisime sürtmeye başladı.

Öylesine dikkatliydi ki. Bana karşı şimdi bile öylesine dikkatliydi ki. Beni âdeta eziyor olmasına rağmen ağırlığı nefesimi kesmesin diye büyük bir özen gösteriyordu. Bunun gereksiz bir çaba olduğunu söyleyebilirdim ona, aldığım haz bunu çoktan başarmıştı zaten. Her nefesi güçlükle veriyor;

hareketsiz kalmak, itaat etmek, durmasına neden olacak herhangi bir şey yapmamak için çaba harcıyordum.

Yavaş hareketleri giysisinin çıplak bedenime sürtünmesine neden oluyordu. O an onun da benim kadar çıplak olması için sağ ciğerimi verirdim.

Beni öpmesini bekledim ama o çenemi öperek yukarı çıkıp kulak mememi ısırdı. "İtaat etmek ne kadar iyi hissettiriyor gördün mü, küçük Persephone?" Aleti boydan boya klitorisime bir kez daha sürtündü. "Yarın istediğimi yaparsan sikimi içine almana izin veririm."

Düşüncelerim binlerce farklı yöne dağıldı. "Söz mü?"

"Söz." Hızını çok az artırdı. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve yay gibi gerilmeme engel olamadım. Hades tek kolunu kalçamın altına sokup bacaklarımı daha da açtı. Ufacık bir hareketle içimde olurdu. Bunu deli gibi istiyordum, yalvarmanın eşiğindeydim.

Bedenim bunu yapma fırsatı vermedi. Her kasım kasılarak, ayak parmaklarım kıvrılarak şiddetle boşaldım. Hades hareket etmeye devam etti ve sonra hızla geri çekilip karnıma boşaldı. Sersemlemiş bir hâlde tenimi damgalayan sıvıya baktım ve parmaklarımı içinde gezdirmek için saçma sapan bir istek duydum.

Ben kendime gelmeye çalışırken Hades üstünü başını düzeltip tekrar dizlerinin üstüne çöktü. Beni izleme tarzı... Henüz sevişmemiştik bile ve bu adam beni alıkoymak istiyormuş gibi bakıyordu bana. Koşarak kaçmam için bunun yeterli olması gerekirdi ama bunu düşünecek enerjiyi toplayamıyordum. Bir anlaşmamız vardı. Neden bu kadar emin olduğumu bilmiyordum ama Hades'in sözünden dönmeyeceğini *biliyordum*. Bu iş bittiğinde Olimpos'tan sağ salim çıkmamı sağlayacaktı.

"Kımıldama." Yataktan inip banyoya gitti. Birkaç saniye sonra elinde ıslak bir bezle geri döndü. Almak için elimi uzattım ama başını iki yana salladı. "Kımıldama."

Beni temizlemesini izledim. Bunun beni rahatsız etmesi gerekirdi... değil mi? Emin değildim, hele orgazmın etkisi hâlâ bu denli üzerimdeyken. Hades bezi kenara koyup yatak başucuna yaslandı. "Buraya gel."

Bir yanım yine ayak diremem gerektiğini söylüyordu ama ben çoktan ona doğru yönelmiş ve beni kucağına çekmesine izin vermiştim. Yine de çenemi tutamadım. "Sarılmayı pek seven biri değilim."

"Bu sarılmak değil." Elini sırtımdan aşağı kaydırıp başımı omzuna yasladı.

Bekledim ama o konuşmaya pek istekli görünmüyordu. Hafif bir kahkaha attım. "Lütfen kendini ayrıntılara girmek zorunda hissetme. Ben bu süre boyunca tatlı bir sersemlikle burada böyle otururum."

"Senin gibi bir namı olan biri için ağzın oldukça laf yapıyor." Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hatta yanılmıyorsam epey eğleniyordu.

İç çektim ve gevşeyerek ona yaslandım. Belli ki şu sarılmak-olmayan-şey her neyse o bitene kadar beni bırakmayacaktı ve bu süre boyunca gergin durmak fazla yorucuydu. Ayrıca... böyle uzanmak oldukça keyifliydi. Sadece kısa bir süre. "Neden bu kadar şaşırdığını bilmiyorum. Az önce namını bir silah gibi kullandığını itiraf ettin. Benim de aynı şeyi yapıyor olma ihtimalim çok mu garip?"

"Neden neşe küpünü oynamayı seçtin? Kardeşlerinin hiçbiri aynı seçimi yapmadı."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdığımı görsün diye hafifçe geri yaslandım. "Hades... bizim hakkımızda çok şey biliyor görünüyorsun. Dedikodu sayfalarını takip ediyor olmalısın."

Zerre kadar pişman görünmüyordu. "Satır aralarını okuyan ve biraz içgörüsü olan birinin edinebildiği bilgilere şaşarsın."

Buna karşı çıkmazdım. Ben de aynı şeyi hissediyorum. Hafifçe gülerek tekrar gevşeyip ona yaslandım. "Eurydice rol yapmıyor, nispeten. Tam anlamıyla masum bir hayalperest o, erkek arkadaş olarak o pisliği seçmesinin sebebi de bu."

Hades'in kıkırdaması göğsünde gümbürdedi. "Orpheus'u onaylamıyorsun."

"Sevdiğin biriyle ilişkisi olsa sen onaylar mıydın? Açlık çeken sanatçı klişesine bürünüyor; bu çok komik, özellikle de hepimiz gibi onun da güven fonu olduğu düşünüldüğünde. Şu an Eurydice'yi ilham perisi olarak görüyor olabilir ama ondan sıkıldığında ve *ilham* için ilişkilerinin dışında bir şeyler aramaya başladığında ne olacak?" Ne olacağını tam olarak biliyordum. Eurydice kahrolacaktı. Bu onu paramparça edebilirdi. En küçük kardeşimizi On Üçler'den bir adım uzak olan bir insan ne kadar korunabilirse o kadar korumuştuk. Eurydice'nin masumiyetini kaybettiği düşüncesi... Bu can yakıcıydı. Onun bunu yaşamasını istemiyordum.

"Ya diğer kardeşlerin?"

Yapabildiğim ölçüde omuz silktim. "Psyche dikkat çekmemeyi tercih eder. Ne düşündüğünü asla kimseye belli etmez, bazen bütün Olimpos onu bu yüzden seviyor gibi geliyor. Modayı o belirliyor denebilir ama bunun için hiç çaba harcamıyormuş gibi görünür, çaba harcamakla uğraşamazmış gibi." Ama bazen, kimse bakmıyor sandığında gözlerinde boş bir ifade yakalıyordum. Anne, Demeter olmadan önce hiç böyle bakmazdı.

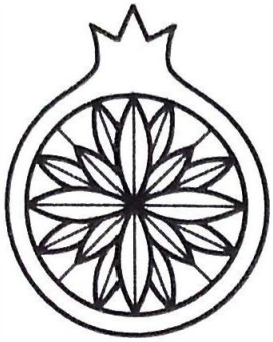
Boğazımı temizledim. "Callisto rol yapmıyor. Gerçekten göründüğü kadar öfkeli. On Üçler'den nefret ediyor, Olimpos'tan nefret ediyor, bizim dışımızdaki herkesten nefret ediyor." Onun neden çekip gitmediğini defalarca düşünmüştüm.

Aramızda güven fonuna erişimi olan sadece oydu ve bunu kaçış yolu bulmak için kullanmak yerine her geçen gün daha çok nefrete gömülüyordu.

Hades bir tutam saçımı yavaşça parmağına doladı. "Ya sen?"

"Biri barışı korumak zorunda." Olimpos'un sosyal ve siyasi merdivenlerini tırmanmadan önce bile küçük ailemizdeki rolüm buydu, bu yüzden de o rolü sürdürmek doğal gelmişti. Amacım sonsuza kadar sürdürmek değildi. Buradan kaçabilene kadardı sadece.

Tatlı, uysal kız çocuğu maskesi takmanın sonsuza kadar burada kısılıp kalmama neden olabileceğini hiç tahmin etmemiştim.

II

HADES

Persephone uykuya daldıktan sonra onu yatakta bırakıp gitmek tahmin ettiğimden daha fazla kararlılık gerektirdi. Onun kollarımın arasında olmasının verdiği his çok güzeldi. Fazla güzel. Uyanıp güzel bir rüyanın gerçek olduğunu görmek gibiydi ve bu, gerçekleşmesine izin veremeyeceğim tek düştü. Sonunda şakağına bir öpücük kondurup yanından ayrılmama neden olan da buydu.

Aşırı yorgundum ama her geceki turumu tamamlamadan dinlenmem mümkün değildi. Birçok kez teslim olduğum bir dürtüydü bu ve bu gece de istisna değildi. Yine de eskisinden daha iyiydim. Bir aralar evdeki her kapı ve pencereyi kontrol etmeden gözlerimi kapayamıyordum. Artık sadece kapıları ve zemin katın pencerelerini kontrol ediyor ve son olarak güvenlik odasına uğrayıp bitiriyordum. Çalışanlarım işlerini kontrol etmem konusunda hiçbir yorum yapmıyorlardı ki bunu taktir ediyordum. Bunu yapmamın sebebi onların yeteneklerinden ziyade gardımı indirdiğimde peşimi bırakmayan korkuydu.

Persephone'nin bu evdeki varlığının bunu daha kötüleştirmesini beklemiyordum. Onu koruyacağıma, burada güvende

olacağına söz vermiştim. On Üçler'in tehdidi Zeus'u engellemeye yetebilirdi ama ya kendisiyle ilişkilendirilemeyecek bir saldırı girişimi riskini göze almaya değeceğine karar verirse...

Persephone'nin içeride olduğunu bile bile burayı ateşe verir miydi?

Bu düşünce aklıma bile gelmeden önce cevabı biliyordum. Elbette verirdi. Bunu henüz yapmazdı, hâlâ onu geri alma şansı olduğunu düşünürken yapmazdı. Ancak adamlarının Persephone'yi böylesi bir mesafeye kadar takip etme gözü karalığı, onun ulaşamayacağı bir yerde olduğuna karar verirse bir an bile tereddüt etmeden saldıracağını kanıtlıyordu. Onun başkasına, *özellikle de* bana ait olmasındansa ölü olmasını tercih ederdi.

Bu, Persephone'ye söz etmem gereken bir konuydu ama en son istediğim şey ilk gece gözlerinde gördüğüm korkuyu yeniden canlandırmaktı. Burada güvende hissediyordu ve bana olan güvenini kaybetmeyi hiç istemiyordum. Ona her şeyi anlatma tereddüdüm ondan çok benden kaynaklanıyordu ve bu düşünceden ne kadar hoşlanmıyor olsam da yarın bu durumu düzeltmem şarttı.

Yatak odama girdiğim anda yalnız olmadığımı fark ettim. Komodinimin altındaki manyetik koruyucuda sakladığım silahıma yöneldim ama karanlığı bir kadın sesi deldiğinde sadece bir adım atabilmiştim. "Arkadaşına bir sürpriz yap ve vurulmana ramak kalsın. *Cık, cık.*"

Gerginliğimin bir kısmı içimden akıp gitti ve yerini bezginlik aldı. Kaşlarımı çatarak karanlığa baktım. "Burada ne arıyorsun, Hermes?"

Eline en pahalı kravatlarımdan birini dolamış hâlde dans edercesine soyunma odamdan çıkıp ışıl ışıl bir sırıtışla bana baktı. "Seni görmek istedim."

Gözlerimi devirmemek için çaba harcadım. "Daha çok şarap mahzenimin geri kalanı için gelmiş gibisin."

"Ee, tabii, o da var." Ceketimi çıkarıp soyunma odama girerken kenara çekildi. Kapı pervazına yaslandı. "Biliyor musun tüm pencerelerini ve kapılarını kilitli tutman arkadaşlarına özel bir mesaj veriyor. Sanki sana eşlik edilsin istemiyormuşsun gibi."

"Benim arkadaşım yok."

"Evet, biliyorum. Yalnızlığın yalnız dağısın sen." Elini savuştururcasına salladı.

Ceketimi yerine astım ve ayakkabılarımı çıkardım. "Bu seni pek dışarıda tutmuyor."

"Bu pek de yanlış sayılmaz." Bir kahkaha attı, ne kadar ufak tefek olduğu düşünüldüğünde bu ses aldatıcı derecede yüksekti. Güvenliğimi artırmaya çalışmama nedenlerinden biriydi bu kahkaha. Onun ve Dionysus'un maskaralıklarını ne kadar sinir bozucu bulursam bulayım onlar varken bu ev daha küçük ve daha az tehlikeli geliyordu.

Kaşlarını çatarak bana bakıp gömleğimi ve pantolonumu işaret etti. "Striptiz şovuna devam etmeyecek misin?"

Onun buradaki varlığına tahammül edebilirdim ama onun önünde tamamen soyunmam için gereken güven seviyesinde değildik. Kimseye o kadar güvenmiyordum ama bunu söylemek yerine ses tonumu özenle alçak tutarak, "Davet edilmediğin bir striptiz gösterisi mi?" diye sordum.

Sırıttı. "Bilmem ama yine de hoşuma giderdi."

Başımı iki yana salladım. "Neden buradasın?"

"Ha. Şu mesele. Görev icabı." Gözlerini devirdi. "Demeter'den resmî bir mesaj getirdim."

Persephone'nin annesi. Bu boktan şovda Persephone'nin gerçekten değinmediği bir unsur vardı; o da annesinin sırf hırs uğruna *kızının fikrini dahi almadan* onu tehlikeli bir adamla evlenmeye nasıl zorladığı. Bu konuda pek çok düşüncem vardı ama hiçbiri hoş değildi.

Ellerimi ceplerime soktum. "Peki ne söylemek istiyormuş duyalım bakalım."

Hermes dikleşti ve çenesini kaldırdı. Bir sürü farklılığa rağmen birden karşımda Demeter varmış gibi hissettim. Hermes konuştuğunda çıkan ses Demeter'indi. Hermes'in taklit becerisi onun nasıl Hermes olduğunun bir göstergesiydi ve her zamanki gibi mükemmeldi. "Zeus'a ve On Üçler'in geri kalanına karşı ne tür bir kin beslediğini bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Kızımı serbest bırak. Eğer ona zarar verir ya da geri vermeyi reddedersen kontrolüm altındaki tüm kaynakların aşağı şehirle bağlantısını keserim."

İç çektim. "Beklediğimden farklı değil." Zalimliği anlaşılır gibi değildi. Kızının bu oyuna boyun eğmesini istiyordu ve Persephone'yi yukarı şehre ve mihraba geri götürmek uğruna her şeyi yapardı. Ve bunun gerçekleşmesini sağlamak için halkımı ezecekti.

Hermes rahat duruşa geçip omuz silkti. "On Üçler'in nasıl olduğunu bilirsin."

"*Sen de* On Üçler'in bir üyesisin."

"Sen de öylesin. Ve ayrıca ben alışılmadık biriyim." Burnunu kırıştırdı. "Ve sevimliyim, şirinim ve belli bir seviyede güç çılgınlığım yok."

Buna kesinlikle karşı çıkamazdım. Hermes diğerlerinin oynadığı oyunları asla oynamazdı. Dionysus bile Olimpos'un güç haritasındaki kendi küçük köşesini genişletmeye odaklanmış durumdaydı. Hermes ise sadece... oradan oraya dolanıyordu. "O zaman bu konumu neden kabul ettin?"

Bir kahkaha attı ve omzuma vurdu. "Belki de kendilerini çok ciddiye alan güçlü insanlarla dalga geçmeyi sevdiğim içindir. Bu tanıma uyan birini tanıyor musun?"

"Büyüleyici."

"Evet, öyleyim." Düşünceli bir hâle büründü. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur. Şu an pek çok kişiyi kızdırıyorsun ve içimden bir ses bu iş bitmeden çok daha fazlasını kızdırmaya niyetli olduğunu söylüyor."

Haksız değildi ama yine de homurtumu bastırmak için çabalamam gerekti. "Herkes Persephone'nin Zeus ve Demeter'in planladığı evliliği istemediği için onlardan kaçtığını çabuk unutmuş görünüyor."

"Ah, biliyorum. Ve yalan yok, sırf bu yüzden ondan birazcık da olsa hoşlanmaya başladım." İşaret parmağıyla başparmağını birbirinden bir santim kadar uzak tuttu. "Ama bu bir şeyi değiştirmeyecek. Zeus dev aletini sallayarak etrafta dolanıyor ve herkes o ne isterse vermek için çırpınıyor."

Bunu duymazdan geldim. "Toprak ana rolüne kendini bu kadar adamış biri için Demeter kızlarını kurban etmeye fazla hevesli görünüyor."

"Kızlarını *gerçekten* seviyor." Hermes omuz silkti. "Orasının nasıl olduğunu bilmiyorsun. Nehrin bu tarafında kral sensin ve halkın için gerçekten iyi bir ortam oluşturdun. Yukarı şehrin şatafatını ve ihtişamını yeniden yaratmak için çaba ve kaynak harcamıyor ve elmas kaplı hançerlerle birbirlerini sırtlarından bıçaklamıyorlar." Bakışım karşısında hızla başını yukarı aşağı salladı. "Bu yaşandı. Kratos ve Ares arasındaki kavgayı hatırlıyor olmalısın. O orospu çocuğu partinin ortasında ona doğru yürüdü, hançerini çıkardı ve..." Hançer saplama hareketi yaptı. "Apollo müdahale etmeseydi olay ölümcül bir silahlı saldırıyla kalmayacak ve doğrudan cinayet olacaktı."

"Raporun Kratos'un söz konusu suçlamalardan tutuklandığından söz eden kısmı gözümden kaçmış olmalı."

Hermes omuz silkti. "Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Kratos On Üçler'den biri değil ve *bir süredir* Ares'in kârının

kaymağını yiyordu. Kavga güzel bir tiyatro oyunuydu; duruşma falan olmayacaktı."

On Üçler'in güçlerini nasıl kötüye kullandıklarına dair iyi bir örnek varsa o da buydu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Persephone köprüyü geçti. O burada." *Ve o benim.* İkincisini söylemedim ama Hermes gözlerini kısıp anlamışçasına bana baktı. Boğazımı temizledim. "İstediği zaman çekip gitmekte özgür. O, kalmayı tercih ediyor." Bu konuyu burada bırakmalıydım ama Demeter ve Zeus'un Persephone'yi yukarı şehre onun isteği dışında geri götürdükleri düşüncesi içimi öfkeyle doldurdu. "Onu almaya kalkışırlarsa önce beni geçmeleri gerek."

"'Önce beni geçmeleri gerek.'"

Gözlerimi kırpıştırdım. Hermes'in benim hakkımdaki izlenimi tamamen doğruydu. "Bu bir mesaj değildi."

"Değil miydi?" Tırnaklarını inceledi. "Bana bir mesaj gibi geldi."

"*Hermes.*"

"Herkes kurallara uyduğu sürece taraf tutmam. Tehditler kuralları bozmaz." Birden sırıttı. "Herkesin hayatına biraz renk katarlar sadece. Hoşça kal!"

"Hermes!"

Ama kapıdan fırlayarak çıkıp gitmişti. Peşinden gitmek hiçbir haltı değiştirmeyecekti. Kafasına bir şey koyduysa etrafındakiler ne derse desin onu yapardı. ***Renk katmak*** için. Ellerimle yüzümü sıvazladım. Bu çok karışık bir durumdu.

Demeter'in tehdidini yerine getirebilecek kapasitede olup olmadığını bilmiyordum. Yıllardır bu roldeydi ancak namını o kadar özenle şekillendirmişti ki böyle bir durumda ne yapacağını anlamak mümkün değildi. Tek suçları Styx Nehri'nin yanlış yakasında yaşamak olan binlerce insanın canını yakmaya gerçekten istekli miydi?

Siktir. Bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum.

Yukarı şehrin çoğu için lanet bir efsaneden ibaret olmasaydım bununla daha etkili bir şekilde mücadele edebilirdim. İtibarına gölge düşmesi riskini göze alamayacağından Demeter bu tür bir kumarı diğer On Üçler'den biriyle asla oynamazdı. Ben karanlıklardaydım, bu yüzden güvende olduğunu ve herhangi bir çıkar yolum olmadığını düşünüyordu. Buna kalkışırsa ne kadar yanıldığını anlayacaktı.

Gelinen noktada Demeter'in blöfünü görmeye meyilliydim. On Üçler'in kalanı aşağı şehri pek umursamazdı ama Demeter'in saldırmasına izin vermenin ne kadar tehlikeli olduğunu görmeleri gerekirdi. Bunun ötesinde, ömrüm On Üçler'e güvenmemekle geçmişti, bu yüzden halkım bize karşı yapacakları her saldırıyı püskürtmeye hazırlıklıydı.

Demeter sonuçlarıyla yüzleşmeden benimle uğraşabileceğini sanıyorsa tekrar düşünmesi gerekiyordu.

***

Çoğunlukla uykusuz geçen bir gecenin ardından hazırlandım ve kahve almak için mutfağa yöneldim. Zemin kata vardığımda boş koridorlarda kahkaha sesleri yankılanıyordu. ***Benim*** yanımda bu kadar özgürce hiç gülmemiş olsa da Persephone'nin sesini tanıdım. Onu sadece birkaç gündür tanıdığım için bu durumu kıskanmak aptalcaydı ama anlaşılan söz konusu bu kadın olduğunda mantık pencereden uçup gidiyordu.

Hiç acele etmeden, evin bu sabah ne kadar canlı olduğunun tadını çıkara çıkara mutfağa doğru yürüdüm. Şimdiye kadar bunun eksikliğin farkına varmamıştım ve bu farkındalık bana pek de iyi gelmedi. Persephone'nin evime nasıl bir ***canlılık*** getirdiğinin bir önemi yoktu çünkü birkaç hafta içinde gidecekti. Mutfağımda onun kahkahalarıyla uyanma fikrine alışmak bir hata olurdu.

Kapıyı itip içeri girdiğimde Georgie'yle onu ocağın başında buldum. Georgie teknik olarak benim kâhyamdı ama evin temizliğiyle ilgilenen küçük bir hizmetçi ordusu olduğundan o çoğunlukla mutfak ve yemek işleriyle ilgilenirdi. Çalışanlarımın çoğunun günde en az bir öğün için bu kapıdan geçmesinin bir nedeni vardı; Georgie mutlu, orta yaşlı, beyaz bir kadındı, elli yaşında da olabilirdi seksen yaşında da. Tek bildiğim, görevi devraldığından bu yana geçen yirmi yıl içinde hiç yaşlanmamış göründüğüydü. Saçları her zaman parlak kurşuni renkteydi ve gözleriyle ağzının etrafındaki gülme çizgileri her zaman vardı. Bugün kenarları fırfırlı, her zamanki önlüklerinden birini giyiyordu.

Bana bakmadan her zaman oturduğum sandalyeyi işaret etti. "Kahveyi yeni demledim. Kahvaltı sandviçleri de az sonra geliyor."

Otururken iki kadına baktım. Persephone adanın diğer tarafındaydı ve elbisesine un bulaşmıştı. Belli ki kahvaltı hazırlığına aktif olarak katılmıştı. Bunun farkına varmak tuhaf hissetmeme neden oldu. "Ne zamandan beri yardım etmemize izin veriyorsun?"

"'Biz' diye bir şey yok. Ben bazı ayarlamaları yaparken Persephone de birkaç küçük işin ucundan tutmayı teklif etti. O kadar."

O kadarmış. Sanki son otuz yıldır yaptığım tüm yardım tekliflerini geri çevirmemiş gibi. Kahvemi aldım ve ona ters ters bakmamaya çalıştım. Georgie'nin "yardım" etmeme izin verdiği tek şey, o birkaç malzeme bulmak için kileri karıştırırken on beş saniye boyunca bir tencere suyu izlemekti. Kesinlikle kıyafetime un bulaştıracak kadar kapsamlı bir yardım değildi.

"Georgie'nin mutfağında fırtına estirmeni istememesinin nedeni yüzündeki bu ifadedir belki de."

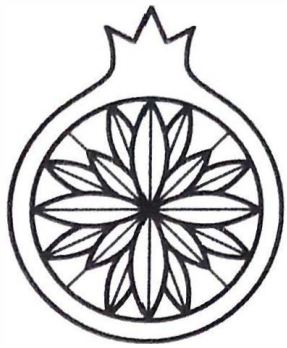
Persephone'ye bir bakış attım ve ela gözlerinin neşeyle dans ettiğini, gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördüm. Kaşlarımı kaldırdım. "Bu sabah birilerinin keyfi pek yerinde."

"Çok güzel rüyalar gördüm." Bana göz kırptı ve ocağa döndü.

Onu Demeter ve Zeus'a geri vermek gibi bir planım zaten yoktu ama bunu düşünüyor olsaydım dahi bu sabah vazgeçerdim. Persephone evime geleli kırk sekiz saat bile olmamıştı ve evden biri gibi davranmaya başlamıştı. Biraz daha kibirli olsaydım bunu dün geceki orgazmlara bağlardım ama işin aslını biliyordum. Kendini güvende hissediyordu ve bu yüzden gardını daha da indirmişti. Aşağılık bir herif olabilirdim ama bu yeni filizlenmeye başlayan güvene onu kurtlara atarak karşılık veremezdim.

Sözümü tutacaktım.

Ne pahasına olursa olsun.

12

PERSEPHONE

Hades'in evden çıkmama izin vermek yerine beni giydirmek için birilerini çağırmasını bekliyordum. Elbette hepsi güvenlik adınaydı. Bu yüzden beni sokak kapısına götürdüğünde şaşırdım. Orada bir çift koyun derisi çizme duruyordu. Antrenin arka tarafındaki bir nişe konmuş bankı işaret etti. "Otur."

"Bana çizme almışsın." İğrençtiler ama kaşlarımın kalkmasına neden olan şey bu değildi. "Senin uzlaşma anlayışın bu mu?"

"Evet, sanırım bu kelimeyi daha önce duymuştum." Sanki fırlayıp o giydirecekmiş gibi dikkatle izleyerek çizmeleri giymemi bekledi. Kaşlarımı kaldırdığımda ellerini ceplerine soktu, aşırı korumacı bir anne ayı değilmiş gibi davranmayı neredeyse başardı. "Sokakta kucakta taşınmaya razı olmayacağının farkındayım."

"Çok zekisin."

"Dediğin gibi: Uzlaşma." Ardından ödünç aldığım elbisemi örten trençkot tarzı büyük bir ceket geldi. Kesinlikle gülünç görünüyordum ama bu yüreğimin sıcacık olmasını engellemedi.

Aşağı şehrin kralı, Olimpos'un umacısı, gerçek olmaktan çok efsane olan Hades benimle ilgileniyordu.

Hades sokak kapısını açıp da dışarı adım attığımızda nefesimin kesildiğini hissettim. Burasının beni evine getirmek için kullandığı yeraltı geçidine çıkan dar sokakla hiç alakası yoktu. Çöp yoktu. Dip dibe evler ve pislik yoktu.

Yukarı şehrin her yanı gökdelenlerle, neredeyse gökyüzünü kapayacak kadar yüksek binalarla doluydu; şehir merkezinden uzaklaştıkça daha kişilikli hâle geliyor olabilirlerdi ama yüksekliklerinden bir şey kaybetmiyorlardı. Oysa *bu* caddedeki binaların hepsi üç ya da dört katlıydı ve etrafa göz attığımda bir çamaşırhane, iki restoran, ne iş yaptığını anlayamadığım birkaç mekân ve köşede küçük bir bakkal dükkânı gördüm. Tüm binalarda sanki yüz yıldır buradaymışlar ve yüz yıl sonra da burada olacaklarmış duygusu veren bir yıllanmışlık hissi hâkimdi. Sokaklar temizdi ve kaldırımlarda çok sayıda yaya trafiği vardı. İnsanlar çeşit çeşitti; iş kıyafetlerinden kot pantolonlara kadar farklı kıyafetler içindeydiler, hatta köşedeki dükkâna dalan pijamalı ve saçları yataktan yeni kalmış gibi darmadağınık olan bir adam bile vardı. Her şey çok *normaldi*. Bu insanlar belli ki bir köşeden paparazzilerin fırlayacağından ya da yanlış bir hareketin feci sosyal sonuçlara yol açacağından endişe etmiyorlardı. Burada nasıl açıklayacağımı bilemediğim bir huzur vardı.

Dönüp Hades'in evine baktım. Tam da beklediğim gibi görünüyordu, aynı içi gibiydi. Dik çatıları ve tüm stilize süslemeleriyle neredeyse Viktoryen. Uzun ve karmaşık bir tarihi olduğunu gösteren, hava kararduktan sonra çocukların koşup kapısını çalmak için birbirlerine meydan okudukları türden bir ev. Bahse girerim ki bu ev hakkında da içinde yaşayan adam hakkında olduğu kadar çok efsane vardı.

Mahallenin geri kalanıyla uyuşmaması gerekirdi ancak farklı unsurların uyumsuzluğundan meydana gelen tarz asla uyumsuz değildi. Garip bir şekilde kusursuz ve yukarı şehrin merkezinde olmayan bir karaktere sahipmiş gibi hissettiriyordu.

Bayılmıştım.

Arkama baktığımda Hades'in beni izlediğini gördüm. "Ne?"

"Hayranlıkla bakıyorsun."

Öyle bakıyordum sanırım. Sokağa bir kez daha göz attım, gözlerim bir süre çamaşırhaneyi çevreleyen sütunlarda takılı kaldı. Bu mesafeden emin olamıyordum ama sanki içlerine sahneler oyulmuş gibi görünüyordu. "Nehrin karşısına daha önce hiç geçmemiştim." Olimpos'un Styx Nehri tarafından ikiye bölünmüş olması bana daha önce hiç garip gelmemişti. İki yaka arasında geçiş olmaması. Diğer şehirler böyle değil miydi? Öte yandan Olimpos diğer şehirlere benzemezdi.

"Neden geçecektin ki?" Elimi tutup Avrupalı bir beyefendi gibi dirseğinin kıvrımına soktu. "Sadece inatçı –ya da çaresiz– olanlar davet edilmeden nehri geçer."

Yürüyüşüne ayak uydurdum. "Acaba..." Derin bir nefes aldım. "Bana etrafı gezdirir misin?"

Hades aniden durdu. "Bunu neden isteyesin ki?"

Sorunun sertliği karşısında şaşkına döndüm ama bu sadece kısacık bir an sürdü. Elbette bu yeri, bu insanları koruyacaktı. Dikkatle koluna dokundum. "Sadece anlamak istiyorum, Hades. Onlara bir turist gibi bakmak değil."

Önce elime, sonra yüzüme baktı, ifadesi okunmuyordu. Ama her zaman okunamaz olmuyordu, değil mi? Sadece mesafe koymak istediğinde ya da nasıl tepki vereceğini bilemediğinde buz gibi oluyordu. "Sana hava koşullarına uygun kıyafetler aldıktan sonra kısa bir yürüyüş yapabiliriz."

Bir yanım yürüyüşün *kısa* kısmına karşı çıkmak istedi ama gerçek şuydu ki ayaklarım ağrıyordu ve son birkaç günde

yaşanan olaylardan sonra fazla uzatmamak akıllıcaydı. "Teşekkür ederim."

Hades başıyla onayladı ve yeniden yürümeye başladık. Bir blok sonra sorularımı daha fazla içimde tutamadım. "İnsanların buraya davet edilmeden giremeyeceğini söylüyorsun ama Hermes'le Dionysus daha iki gün önce buradaydı. Onları sen mi davet ettin?"

"Hayır." Yüzünü buruşturdu. "O ikisini tutabilecek bir sınır yok. Çok sinir bozucu." Böyle söylüyordu ama ses tonunda gülümsememi bastırmak için çabalamam gereken belli seviyede bir sevgi vardı.

"Onlarla nasıl tanıştın?"

"Bu bir toplantıdan ziyade bir tuzaktı," dedi âdeta gürleyerek. Gözleri bir saldırı bekliyormuş gibi sokağı tarıyordu ama duruşu gevşek ve rahattı. "Hermes görevi devraldıktan kısa bir süre sonra mutfağımda yemeğimi yerken buldum onu. Güvenliği nasıl geçtiğinden hâlâ emin değilim. *Her seferinde* güvenliği nasıl geçtiğinden." Başını iki yana salladı. "Dionysus gelir gider çünkü dağıtım ikimizin de farklı bölümlerini idare ettiği bir iş ama Hermes ortaya kadar çıkana kadar iş toplantılarının dışında hiç gelmemişti. Adam sünger gibi içiyor ve her seferinde lanet olası buzdolabımdaki tatlılarımı yiyor."

İkisiyle de daha önce tanışmıştım elbette ama diğer On Üçler'in çoğunun aksine politikayı umursuyor gibi görünmüyorlardı. Son partide bir köşede oturmuşlar ve oldukça yüksek sesle sanki kırmızı halıdaymışlar gibi herkesin kıyafet seçimlerini eleştiren yorumlar yapmışlardı. Özellikle elbisesine "kabarık vajina" dedikleri Afrodit buna hiç mutlu olmamıştı.

Hermes muğlak bir roldü. Yukarı şehirdeki bütün güvenliği yöneten teknik bir dehaydı. Sırlarını kıskanç aşıklar gibi koruyan On Üçler'in onun bu kadar yakınlarında olmasına izin vermeleri bana hep garip gelmişti ama benim konumum

bir kademe uzaktı. Belki de benim bilmediğim bir şey biliyorlardı. Ya da belki de savunmalarındaki bu bariz zayıflığın azizliğine uğruyorlardı çünkü işler her zaman böyle yürümüştü. Söylemesi zordu.

Peki ya Dionysus? O, eğlence şemsiyesi altındaki tüm işlerin ustasıydı. Partiler, etkinlikler ve sosyal aktiviteler onun uzmanlık alanıydı. Uyuşturucu, alkol ve diğer yasadışı eğlenceler de öyle. Ya da en azından söylentiler bu yöndeydi. Annem onun etrafında olmamamız için elinden geleni yapardı ki beni *Zeus'a* bilfiil satmaya çalıştığını düşünürsek bu biraz ironikti.

Ürperdim.

"Üşüdün mü?"

"Hayır, sadece fazla ayrıntılı düşünüyorum." Kafamın içindekileri uzaklaştırdım. "Tuhaf bir dünyada yaşıyoruz."

"Bu yetersiz bir ifade." Köşeyi döndük ve birkaç blok boyunca huzurlu bir sessizlik içinde yürüdük. İnsanların burada ne kadar *rahat* oldukları bir kez daha dikkatimi çekti. Biz yanlarından geçerken kimse ne Hades'e bakıyordu ne de bana, bu özlediğimi daha önce fark etmediğim bir şeydi. Yukarı şehirde insanların politikadan ve hırstan daha çok sevdiği tek şey dedikodu yapmaktı. Sonuç olarak dedikodu siteleri On Üçler ve onların çevrelerindeki kişilerle ilgili resim ve haberler için iyi paralar ödüyorlardı. Kız kardeşlerimle benim, orta sınıf ünlüler gibi sürekli fotoğraflarımız çekiliyordu.

Burada ise herhangi biri olabilirdim. Bu inanılmaz ferahlatıcıydı.

Yukarı ve aşağı şehir arasındaki farkları düşünmekle o kadar meşguldüm ki Hades'in normalde olduğundan çok daha yavaş hareket ettiğini fark etmem on dakikamı aldı. Adımlarını kontrol ederken yakaladım onu. "Ben iyiyim."

"Değilsin demedim."

"Demedin ama şu yaşlı kadının sokağa dönerken bizi geçtiğine eminim" Söz konusu kır saçlı Latin kadını gösterdim. "Gerçekten, Hades. Ayaklarım çok daha iyi durumda. Bugün neredeyse hiç acımıyorlar." Bu, kesinlikle doğruydu ama bana inanacağını sanmıyordum.

Beklenildiği gibi makul olma çabamı anlamazdan geldi. "Neredeyse geldik."

Gözlerimi devirme dürtümle savaştım ve beni bir blok daha yürüterek depo bölgesi gibi görünen bir yere götürmesine izin verdim. Yukarı şehirde bunun gibi, birbiri ardına sıralanmış gri ve beyazın farklı tonlarında büyük binalardan oluşan birkaç bölgemiz vardı. Annem gıda tedarikiyle bağlantılı olandan sorumluydu.

Hades tabelası olmayan dar bir kapıya doğru ilerledi ve geçmem için kapıyı açtı. "Burası."

İçeri bir adım attım ve ânında durdum. "Vay canına." Depo dediği, bloğun büyük bir kısmını kaplayan devasa bir oda, akla gelebilecek her renk ve dokudaki kumaş ve giysilerle dolu kutsal bir mekândı. Bir kez daha, "Vay canına," dedim. Kız kardeşlerim bu mekânı didik didik etme şansı elde etmek için *ölürlerdi*.

Hades alçak sesle konuşuyordu, söylediklerini takip etmek güçtü. "Juliette eskiden Hera'nın baş tasarımcısıydı –iki Hera öncekinin– ama o öldüğünde Juliette, Zeus hakkındaki şüphelerini biraz fazla dile getirince Zeus onun işini batırmak için her yolu denedi. Juliette de sığınmak için nehri geçti."

Üzerinde muhteşem kırmızı bir elbise olan en yakın prova mankenine yaklaştım. "İki hafta önce Zeus'un en büyük kızı Helen'in üstünde buna benzer bir elbise gördüm."

"Evet." Hades kızgınlıkla söylendi. "Juliette'in fiilen sürgün edilmiş olması müşterilerini kaybettiği anlamına gelmiyor.

On Üçler'de işler böyle yürür. Bir şeyi herkesin gözü önünde, başka bir şeyi ise kapalı kapılar ardında yaparlar."

"*Senin de* On Üçler'den biri olduğunu bir kez daha hatırlatmak isterim."

"Teknik olarak."

Deponun uzak bir yerinden bir kadın sesi geldi. "Hades'i mi duyuyorum?"

Hades neredeyse sessiz bir iç çekiş salıverdi. "Merhaba Juliette."

Giysi raflarının arasından beliren siyahi kadının, podyumlarda başlayan ve yaşlandıkça daha da artan türden ebedi bir güzelliği vardı. Kısa siyah saçları yüzünü tamamen ortaya çıkarıyordu. Ne kadar muhteşem olduğunu görünce hafifçe iç çektim. Bir tablo ya da sanat eseri gibiydi. Kusursuzdu. Bize doğru yürümeye başladı, her hareketi o kadar zarifti ki eskiden podyumlarda vakit geçirdiğine iki kat daha emin oldum. Juliette tek bir bakışla beni âdeta içine çekti. "Bana bir hediye getirmişsin. Ne kadar düşüncelisin."

Hades beni yavaşça ona doğru itekledi. "İşimiz var."

"Hımm." Juliette bir köpekbalığı gibi zarif ve yırtıcı hareketlerle etrafımda döndü. "Bu kızı tanıyorum. Demeter'in ortanca kızı."

"Evet."

Karşımda durdu ve başını yana eğdi. "Evinden çok uzaktasın."

Ne söylemem gerektiğinden emin değilim. Bu kadını tam olarak anlayamıyorum. Normalde onu karşılaştığım diğer güzel ve güçlü insanlarla aynı kefeye koyardım ama Hades beni buraya getirecek kadar ona güveniyordu ve bunun bir anlamı vardı. Sonunda omuz silktim. "Yukarı şehir son derece acımasız olabiliyor."

"Gerçek bu, değil mi?" Hades'e baktı. "Kalıyor musun, gidiyor musun?"

"Burada takılacağım."

"Keyfin bilir." Juliette eliyle öne çıkmamı işaret etti. "Bu taraftan. Ölçülerini alalım ve neler yapabileceğimize bakalım."

Sonraki birkaç saat göz açıp kapayana kadar geçti. Juliette ölçülerimi aldı ve sonra denememem için askılar dolusu giysi getirdi. Çeşit çeşit elbise bekliyordum. Rahat kıyafetler ya da gündelik giysiler beklemiyordum. İç çamaşırlarını getirdiğinde ağrıyan ayaklarımın üstünde zor duruyordum.

Tabii ki bunu fark etti. "Neredeyse bitti."

"Burada uzun süre kalmayacağım. Bunların hepsine gerek olduğunu sanmıyorum." Ayrıca çıkacak fatura ödümü koparıyordu. Juliette'in veresiye çalıştığından şüpheliydim.

Başını iki yana salladı. "Sen bilirsin. Aşağı şehirde gösteriş yukarıdaki kadar bariz yapılmayabilir ama Hades seni bir mesaj vermek için kullanıyorsa sen de *bir mesaj vermek zorundasın.*"

"Hades'in beni bir mesaj vermek için kullandığını kim söylüyor?" Neden karşı geldiğimi bilmiyordum. Oysa anlaşmamız tam olarak buydu.

Juliette bana uzun uzun baktı. "Az önce zekâmı aşağılamamışsın gibi davranacağım. Hades'i yıllardır tanırım. O adam sebepsiz yere bir şey yapmaz ve ortalığı karıştırmak istemeseydi Zeus'un nişanlısını burnunun dibinden çalmazdı."

Zeus'la nişanlandığımı nereden bildiğini sormadım. Yukarı şehrin erişebildiği dedikodu sitelerine aşağı şehirdekiler de erişebiliyordu. Manşetlere bakmamış olmam onların var olmadığı anlamına gelmezdi. Hem nişanlanmamı hem de ortadan kaybolmamı haber yaptıkları kesindi. Zeus ve annem benden bu kadar emin olmasalardı işler bu noktaya gelmezdi belki de. Şimdi ikimiz de köşeye sıkışmış durumdaydık ve gözlerini ilk kırpıştıranın ben olmayacağım konusunda kararlıydım.

Derin bir nefes alıp son askılığa döndüm. "Sıra iç çamaşırlarında."

Hades'i deponun sadece bu iş için ayrılmış gibi görünen bir köşesinde kamp kurmuş hâlde bulana kadar bir saat daha askılar arasında dolandım. Odada birkaç sandalye, şu anda sessize ayarlanmış bir televizyon ve üzeri kitap dolu bir sehpa vardı. Hades'in kapağını kapayıp yığının üzerine bıraktığı kitap gözüme ilişti. "Seni gerçek suç hayranı olarak düşünmemiştim."

"Değilim." Ayağa kalktı. "Çok rahat görünüyorsun."

"Bunu bir hakaret olarak değil, iltifat olarak kabul edeceğim." İçi kürklü taytıma ve kazağıma bir bakış attım. Juliette bana dışarıdaki havayla savaşabilmem için inanılmaz sıcak tutan bir palto da vermişti. "Bana etrafı gezdireceğine söz vermiştin."

"Doğru." Paltoyu elimden aldı, beni sıcak tutmaya yetip yetmeyeceğine karar vermeye çalışıyormuşçasına inceledi. Bu aşırı korumacılık karşısında öfkelenmem *gerekirdi* ama tek hissettiğim göğsüme yayılan garip bir sıcaklıktı. Paltoyu omuzlarıma koyup beni tepeden tırnağa süzdüğünde bu his daha da alevlendi. Ellerini okşar gibi paltonun yakasını gezdirdiğinde kumaşa değil de *bana* dokunuyormuş gibi hissettim. "Güzel görünüyorsun, Persephone."

Dudaklarımı yaladım. "Teşekkür ederim."

Yaklaşmakta olan Juliette'e omzunun üzerinden baktı ama ne geri adım attı ne de ellerini indirdi. "Charon bugün siparişleri almaya uğrayacak."

"Elbette. Siz ikiniz keyfinize bakın." Ardından Juliette birkaç askıyı alıp hızla yanımızdan ayrıldı ve deponun içlerine dalıp gözden kayboldu.

Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamayarak gidişini izledim. "Ödeme yapmadım."

"Persephone." Ona bakmamı bekledi. "Senin hiç paran yok."

Utançtan tenim alev alev yanmaya başladı. "Ama..."

"Ben hallettim."

"Bunu yapmana izin veremem."

"Herhangi şey yapmama *izin* vermedin." Elimi tutup beni ön kapıya doğru çekiştirdi. Artık bana ne kadar rahat dokunduğu neredeyse gözümden kaçıyordu. Birkaç günden çok daha uzun süredir yaptığımız bir şeymiş gibi çok doğal gelmişti bu.

Sokağa çıktığımızda elimi bırakmadı. Öylece dönüp geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladı. Çizmelerim ayağımda olsa da olmasa da ayaklarım acıyor ve yorgunluk bedenime dalga dalga yayılıyordu. Her iki duyguyu da umursamadım. Aşağı şehri bir daha ne zaman görme şansım olacaktı ki, hem de Hades'in rehberliğinde. Sırf bedenim tam olarak toparlanmadı diye kaçıramayacağım kadar büyük bir fırsattı.

Belki Hades'le de biraz daha vakit geçirmek istiyordum.

Eve dönüş yolunun yarısında sağa döndü ve beni üzerine bir sürü rengârenk çiçek resmi olan bir kapıya götürdü. Yürüyüşümüz sırasında gördüğüm diğer iş yerleri gibi bunun da girişinin iki yanında beyaz sütunlar vardı. Diğerlerine yakından bakma fırsatım olmamıştı ama bunlar çiçeklerle çevrili bir şelalenin kıyısındaki bir grup kadını tasvir ediyordu. "Neden bazı iş yerlerinde sütun var da diğerlerinde yok?"

"Bu, bu mekânın şehrin kuruluşundan beri burada olduğunun bir işareti."

Tarih farkındalığı beni şaşırttı. Yukarı şehirde böyle bir şey yoktu. Varsa bile ben hiç görmemiştim. Ne kadar yanlış olursa olsun güç sahibi insanlar için tarih, cilalı bir imaj sunmaktan daha az önemliydi. "Çok ayrıntılılar."

"Hepsini tek bir sanatçı yaptı. Ya da en azından hikâye böyle. Tek işi bunların bakımını yapmak ve gerektiğinde onarmak olan bir ekibim var."

Tabii ki vardı. Tarihin bu izini, yerine yeni ve parlak olanı koymak için bozmak ve silmek yerine, değerli bir şey olarak görecekti elbette. "Çok güzeller. Hepsini görmek istiyorum."

Yüzünde garip bir ifade vardı. "Bahardan önce hepsini görebilir miyiz bilmiyorum. Ama deneyebiliriz."

Göğsümdeki garip sıcak his yeniden canlandı. "Teşekkür ederim, Hades."

"Hadi içeri girip soğuktan kurtulalım." Kapıyı açmak için bana sürtünerek yanımdan geçti.

İçeride ne bulmayı umduğumu bilmiyordum ama burası, tezgâhların etrafına içinde öbek öbek çiçekler olan sevimli teneke kovalar dizilmiş küçük bir çiçekçi dükkânıydı. Kafası tıraşlı ve aşırı etkileyici siyah bıyıklı beyaz bir adam bizi görünce yaslandığı duvardan uzaklaştı. "Hades!"

"Matthew." Hades başıyla selamladı. "Sera açık mı?"

"Senin için mi? Her zaman." Tezgâhın altına uzanıp bir anahtar kümesi fırlattı. Yakından bakmasaydım onun şevkini korkuyla karıştırabilirdim ama *bu* şevkti. Hades burada olduğu için çok mutluydu ve bunu gizleyemiyordu.

Hades başını bir kez daha yukarı aşağı salladı. "Teşekkür ederim." Başka bir şey söylemeden beni odanın arka köşesindeki küçük bir kapıya doğru çekti. Kapı dar bir koridora açılıyor ve oradan dik bir merdivenle başka bir kapıya çıkılıyordu. Her adımda bacaklarıma yayılan can sıkıcı acı yüzünden yüzümü ekşitmemeye çabalayarak basamakları sessizce çıktım.

Bu son kapının ardında bizi karşılayan manzara çektiğim rahatsızlığa fazlasıyla değdi. Elimi ağzıma götürüp bakakaldım. "Ah, Hades. Burası çok güzel." Binanın çatısının tamamını kapladığını tahmin ettiğim bir seraydı burası ve her türden,

her renkten sıra sıra çiçekle doluydu. Asılı saksılardan âdeta çağlayan gibi sarmaşıklar ve pembe-beyaz çiçekler dökülüyordu. Güller, zambaklar ve adını bilmediğim çiçekler tamamen gizlenmiş su borularının altlarına dikkatle dizilmişti. Hava ılık ve hafif nemliydi, bir anda ısındım.

Hades kenara çekildi ve koridorda ilerleyişimi izlemeye başladı. Kocaman mor bir topu andıran çiçek öbeğinin önünde durdum. Tanrım, çok güzellerdi. Hiç niyetim olmadığı hâlde kendimi konuşurken buldum. "Ben küçük bir kızken, annem Demeter olmadan önce Olimpos'u çevreleyen kırsalda yaşardık. Kır çiçekleriyle kaplı bir arazi vardı, kardeşlerimle orada oynardık." Beyaz gül öbeğine doğru ilerledim ve eğilip kokusunu içime çektim.

"Bu tür oyunlar oynamayacak yaşa gelene kadar periymişiz gibi davranırdık. Burası bana onu hatırlatıyor." Çiçekler doğadaki gibi kendiliğinden yetişmemiş, ekilmiş olsa da buranın büyülü bir havası vardı. Belki de bunun sebebi kışa bürünmüş bir şehrin ortasında biraz bahar havası yaymasıydı. Hafif buğulu camlar dışarıyı gizliyor ve bize başka bir dünyadaymışız hissi veriyordu.

Hades beni kapılardan geçirmeye kararlı görünüyordu. Önce siyah kapının ardındaki odaya girmiştik. Şimdi de bu küçük çiçek cennetine. Aşağı şehirde başka ne hazineler vardı acaba? Hepsini görmek istiyordum.

Aramızda özenle mesafe bıraksa da Hades'in arkamda olduğunu hissettim. ""Buradayken Olimpos'ta olduğunu unutmak çok kolay."

Hades'inki gibi yükleri taşıyan biri için çok değerli bir şeydi bu. On Üçler'in herkesin gözü önündeki aktif bir üyesi olmasa bile perde arkasında pek çok sorumluluğu olduğu gitgide daha bariz bir hâl alıyordu. Aşağı şehrin bütün sorumluluğu

onun omuzlarındayken zaman zaman kaçıp uzaklaşmak istemesi doğaldı.

Dönüp ona baktım. Simsiyah giysileri ve kasvetli bakışlarıyla buraya hiç uygun değildi, bir bahçe partisinde dolanan bir zebani gibiydi. "Neden burası?"

"Çiçekleri seviyorum." Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ve manzara olağanüstü."

Nefesimi kesen kısacık bir an *benden* söz ettiğini sandım. Bana öyle bir bakıyordu ki oda etrafımızda yok olmuş gibi hissettim. Nefesimi tutup sonrasında ne yapacağını beklemekten kendimi alamadım ama Hades yine elimi tuttu ve beni koridor boyunca çekerek daha önce fark etmediğim bir cam kapıdan geçirdi. Kapılar, neredeyse bir oturma odası gibi düzenlenmiş daha küçük ikinci bir odaya açıldı. Duvarlarda hâlâ çiçekler vardı ama odanın ortasındaki kalın halının üzerine birkaç sandalye ve bir kanepe yerleştirilmişti. Üzerinde bir yığın kitap bulunan alçak bir sehpa vardı ve bu manzara insanı birkaç saatliğine kıvrılıp kendinden geçmeye davet ediyordu.

Hades mobilyaların yanından geçip tavana kadar yükselen cam duvarın önünde durdu "Bak."

"Aa," diye fısıldadım.

Haklıydı. Manzara olağanüstüydü. Sera, Styx Nehri'nin yukarı ve aşağı şehir arasında kıvrılarak yaptığı yolculuğa bakıyordu. Nehrin bu bölümü kıvrılıp derin bir ters C yapıp suyu bize yaklaştırarak yukarı şehir tarafında küçük bir yarımada oluşturuyordu. Şehrin iki yakası arasındaki fark bu konumdan neredeyse hiç anlaşılmıyordu. Şehir merkezine yakın bir yerde değildik; yukarı şehirdeki binalar görmeye alışık olduğumdan daha eski ve daha farklıydı. Acaba onlarda da aşağı şehirde gördüğüm sütunların aynıları var mıydı yoksa onları yaratan sanatçı izlerini bırakmak için nehri mi geçmişti?

"Dükkânın sahibi eski bir aile dostumuz. Çocukken bir ara başım biraz belaya girdi ve cezam birkaç hafta boyunca serayla ilgilenmek oldu."

Bakışlarımı manzaradan zorla ayırıp ona baktım. "Ne tür bir bela?"

Yüzünü buruşturdu. "Boş ver."

Ah, şimdi öğrenmek zorundaydım. Ona yaklaştım ve gülümsedim. "Hadi ama, Hades. Söylesene. Ne tür bir belaya bulaşmış olabilirsin ki?"

Bir an tereddüt etti, hayal kırıklığı yüzünden ortamın havası bozulmak üzereydi ama neyse ki sonunda isteksizce, "Sahibinin arabasını kaçırıp dolaşmaya çıktım. On dört yaşındaydım. O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti," dedi.

"Çok ayıp."

Nehre baktı. "Olimpos'tan çekip gitmek ve asla arkama bakmamak istiyordum. Bazı günler her şey çok fazla geliyordu, anlıyor musun?"

"Biliyorum," diye fısıldadım. Ona dokunma arzusuyla doldum ama benden gelecek teselliyi kabul edeceğinden emin değildim. "Yakalandın mı?"

"Hayır." Gözlerini cama dikti. "Şehir sınırlarına kadar gittim ve yapamadım. Şehrin dışına çıkmaya bile çalışmadım. O rölantide çalışan arabanın içinde birkaç saat oturup kendime, aileme ve Andreas'a lanet okudum." Sorgulayan bakışlarım üzerine açıklama yaptı. "Andreas babamın sağ koluydu. Annemle babam öldükten sonra bana o baktı." Bir elini saçlarında gezdirdi. "Geri döndüm, arabayı geri getirdim ve Andreas'a ne yapmaya çalıştığımı anlattım. Seranın bir ceza mı yoksa biraz mola vermemi sağlayacak bir yol mu olduğundan hâlâ emin değilim."

Kalbim bu adamın on dört yaşındaki hâline acıdı, canı çok yanmış olmalıydı. "Burada çalışmak yardımcı olmuş sanki."

"Oldu." Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkti oysa çok şey ifade ettiği daha belli olamazdı. "Hâlâ bazen gelip yardım ediyorum ama Matthew babasının yerine geçtiğinden beri ne zaman gelsem sallanan sandalyelerle dolu bir odadaki kedi kadar ürkek davranıyor."

Hafifçe güldüm. "Ciddi bir ilahlaştırma söz konusu."

"Sebep o değil. Benden korkuyor."

Göz kırpıştırdım. "Hades, eğer adamın bir kuyruğu olsaydı sen kapıdan içeri girdiğin anda sallamaya başlardı. Bu korku değil. İnan bana, biliyorum." İkna olmuş görünmüyordu. Ama daha sonra, Hades'in kendini herkesten ayrı tuttuğu şaşırtıcı bir biçimde bariz hâle gelmeye başladı. İnsanların gözlerinde sadece korku ararken ona nasıl baktıklarını anlamaması normaldi.

Uzanıp koluna dokundum. "Bana burayı gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Eğer daha sonra buraya geri gelmek istersen ve ben müsait değilsem seni biriyle yollarım." Âdeta rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Evin zaman zaman boğucu olabileceğini biliyorum ve burası yeterince güvenli olsa da adamları seni tek başına yürürken görürlerse Zeus'un bir şey yapmaya kalkışmayacağına güvenmiyorum."

"Aslında evi keşfetmek için sabırsızlanıyorum." Odaya göz attım. "Ama şüphesiz bu teklifini geri çevirmeyeceğim. Burası gerçekten huzur verici." Esnediğimi fark edince çok şaşırdım ve elimi ağzıma bastırdım. "Özür dilerim."

"Geri dönelim."

"Tamam." Stresten mi yoksa uykusuz gecemden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Ya da vücudumun sinyallerini görmezden gelmekte çok başarılı olduğum konusunda Hades haklıydı. Kesinlikle sonuncusu değildi. Bir adım attım, ardından kendimi inatla yürümeye zorlayarak bir adım daha. Ama üçüncü adımda oda mide bulandırıcı bir şekilde dalga-

lanmaya başladı ve bacaklarım boşaldı. Düşüyordum ve kendimi kurtarmak için ellerimi zamanında kaldıramayacağımı şimdiden biliyordum.

"Seni inatçı küçük aptal." Hades bir küfür savurdu ve yere düşmeme fırsat vermeden beni kollarının arasına aldı. "Neden başının döndüğünü söylemedin?"

Bir kez daha Hades'in kollarında olduğumu, yerle sert temasın hiç gerçekleşmediğini kavramam kısa bir süre aldı. "Ben iyiyim."

"İyi falan değilsin. Neredeyse yere kapaklanıyordun." Yüzünde aşırı kızgın bir ifadeyle serayı boydan boya geçti ve merdivenleri ikişer ikişer indi. "Sen ve hayatındaki diğer herkes sağlığına gereken özeni göstermiyor olabilir ama ben öyle değilim."

Hades anahtarları geri fırlatırken korku içinde bakan Matthew bir an için gözüme ilişti ve sonra sokağa çıktık. Kollarında kıpırdandım. "Yürüyebilirim."

"Kesinlikle *yürüyemezsin*." Çiçekçi dükkânıyla evi arasındaki blokları şaşırtıcı bir hızla kat etti. Daha önce gelişigüzel dolaşırken adımlarını *gerçekten* kontrol ediyordu. Bir yanım tartışmaya devam etmek istiyordu ama gerçek şuydu ki hâlâ biraz başım dönüyordu.

Sokak kapısını neredeyse tekmeleyerek açtı. Beklediğimin aksine beni yere indirmeden ikinci sahanlığı da geçip merdivenlerden çıkmaya başladı. Her ne kadar çocuk muamelesi görmeye içerlesem de –belki de seraya giderken kendimi iyi hissetmediğimi söylemeliydim– merakımı uyandırmıştı. Georgie beni bu sabah gerçek bir keşif yapmaya fırsat bulamadan yakalamıştı, bu yüzden gördüğüm tek yerler seks zindanı, odam ve mutfaktı. Üçüncü kat benim için tamamen yeniydi.

Bu beni biraz neşelendirdi. "Nereye gidiyoruz?"

"Belli ki kendine dikkat etme konusunda güvenilmezsin, bu yüzden sana daha iyi göz kulak olmalıyım."

Pes ettim ve yanağımı omzuna yasladım. Bu adam tarafından taşınmaktan bu kadar keyif almamalıydım. "Muhtemelen kan şekerim düştü," diye mırıldandım. "Büyütülecek bir şey değil. Bir şeyler yemem gerek sadece."

Sanki ne dediğimi anlamamış gibi, "Büyütülecek bir şey değil," diye tekrarladı. "Daha birkaç saat önce kahvaltı ettin."

Vücudum alev alev yanmaya başladı ve gözlerinin içine bakamadım. "Bir şeyler atıştırdım."

"Persephone." Homurdanmayı andıran etkileyici bir ses çıkardı. "En son ne zaman gerçek bir yemek yedin?"

Dürüst olmak istemiyordum ama o böyle davrandığında ona yalan söylememem gerektiğini biliyordum. Tırnaklarımı inceledim. "Belki partinin olduğu gün kahvaltı etmişimdir."

"O üç gün önceydi."

"O zamandan beri bir şeyler yedim elbette. Sadece kastettiğinden şüphelendiğim şeyi değil." Hemen cevap vermedi, sonunda ona baktım. Hades o kadar soğuk duruyordu ki aramızdaki havada nefesimin buğu hâlinde görünmemesi bir mucizeydi. Kaşlarımı çattım. "Gergin olduğumda yemek yemem."

"Artık bu değişecek."

"Bir şeyin değişeceğini buyurup öyle olmasını sağlayamazsın."

"İzle de gör," dedi hırlarcasına.

Çalışma odası kapısı görüntüsünde bir kapı açtı ama kapı aralığından odanın diğer tarafında bir yatak gördüm. Beni kanepeye götürüp oturttu. "Kımıldama."

"Hades."

"Persephone, yemin ederim bu sefer de dediğimi yapmazsan seni bağlayıp ellerimle besleyeceğim." Küt parmağını

bana doğrulttu. "Sakın o kanepeden kalkma." Sonra odadan çıkıp gitti.

Kapalı kapıya dil çıkardım. "Dram kraliçesi."

Etrafı kurcalama dürtüsüne karşı koymak oldukça güçtü ama beni bağlama tehdidinin blöf olduğunu sanmıyordum, bu yüzden merakımı bastırıp kıpırdamadan oturmayı başardım. Hades beni fazla bekletmedi. On dakika geçmeden kapı açıldı ve peşinde yarım düzine insanla içeri girdi.

İçlerinden biri önüme küçük bir masa kurup diğer beşi de beş farklı restorandan aldıkları yiyecekleri masaya yerleştirirken gözlerimin gitgide büyüdüğünü hissettim. "Bu da ne, Hades? Birinin yemeğini mi çaldın da bu kadar çabuk getirebildin?" Sonra ne kadar fazla yemek olduğunu fark ettim. "Bunların *hepsini* yemem mümkün değil."

Hades hizmetkârlarının çıkmasını bekledi ve sonra kapıyı kapadı. "Bir *kısmını* yiyeceksin."

"Ama çoğu ziyan olacak."

"Lütfen. Epey tuhaf olsa da halkım artık yemeğe bayılır. Sen karnını doyurduktan sonra kalanlar bir gün içinde biter." Masanın üstündeki kutuları düzeltip hepsini bana yaklaştırdı. "Ye."

İçimden önemsiz olmayan bir parça sırf karşı çıkmış olmak için karşı çıkmak istiyordu. Ama bu anlık bir karardı. Başım dönüyorsa kaloriye ihtiyacım var demekti ve önümde bir ziyafet duruyordu. Bu basit bir mantıktı. Hâlâ ona ters ters bakıyordum. "Ben yemek yemeye çalışırken bana bakmayı kes."

"Tanrı korusun." Odanın diğer tarafındaki çalışma masasına gitti. Beklediğimden daha küçük bir masaydı bu ama koyu renk ahşap ve ayaklarındaki oymalı şekiller ona etkileyici bir hava katıyordu. İlk fırsatta yere çöküp bu oymaların neyi tasvir ettiğini anlamaya çalışacaktım. Binalardaki sütunların tarzına uyup uymadıklarını görecektim.

Burası asıl işlerini yürüttüğü yer değildi. Olamazdı. Hades çalışma alanının temiz ve düzenli olmasını tercih edecek kadar detaycı görünüyordu ama burası her gün kullanılıyor olması mümkün olmayacak kadar derli topluydu. Üstelik odası hemen köşedeki kapının ardındaydı. Kimse uyuduğu yere bu kadar yakın bir mekânda toplantı yapmazdı. Bu fazlasıyla aptalca olurdu.

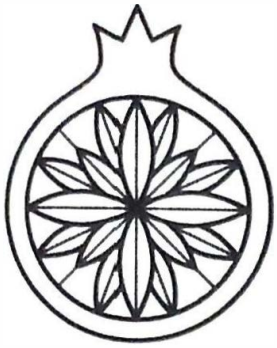
Yine de bu durum evdeki diğer odalardan biri yerine beni neden buraya getirdiğini tam olarak açıklamıyordu.

Bu düşünceyi bir kenara bıraktım ve yemek seçeneklerine göz atarken aklım tekrar seraya gitti. Hades'in bu denli baskıcı oluşuna ne kadar kızarsam kızayım gizli mekânını görmeme izin verdiği gerçeğini görmezden gelemiyordum. Orası onun için özel bir yerdi ve benim oraya girmeme izin vermişti, hem de bu izni *sürdürmeyi* planlıyordu. Hades gibi içine kapanık biri için bu verilebilecek en büyük hediyeydi.

Bunun bir anlamı olduğundan emin değildim ama varmış gibi geliyordu. Madem bana bu kadar güveniyordu o zaman ben de onun canını sıkmaktan vazgeçmeye çabalayabilirdim sanırım, en azından kendime bakma konusunda. Hades'in aşırı korumacı ve hırçın olması hoşuma gitse de.

Eminim onu kışkırtmanın başka bir yolunu bulabilirdim.

Hatta şimdiden birkaç fikrim vardı.

13

HADES

Persephone beni zor bir duruma sokmuştu. Haklıydı –bir an önce birlikte olduğumuzu duyurmamız gerekiyordu– ama aynı zamanda sağlığını ve güvenliğini öncelikler listesinde son sıraya koyacağını da tekrar tekrar kanıtlıyordu. Yukarı şehirdeki şerefsizler bunun için onu alkışlayabilirdi ama burada, aşağı şehirde bana karşı dürüst olacağına güvenemeyeceğim anlamına geliyordu bu. Yani dikkatli olmazsam ona zarar verebilirdim.

Dikkatli olmak istemiyordum. Kahretsin, daha önce başka biriyle kontrolümü kaybetmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım. O güzel pembe dudaklardan çıkan her zekice yorum ve o ela gözlerdeki her kurnaz eğlence belirtisi, onu benimle karanlığa sürüklemek istememe neden oluyordu. İstediğini kendine bile itiraf edemediği en karanlık, en ahlaksız fantezilerini keşfetmek... ve bunları ona vermek istememe.

Ama bu, onu neden seraya götürdüğümü açıklamıyordu gerçi. Orasının namımla ya da seksle bir ilgisi yoktu. Benim birkaç sığınağımdan biriydi. Onu oraya götürmüştüm çünkü o anda onun da biraz sığınmaya ihtiyacı var gibi görünüyordu.

Hepsi buydu. Bu kadar basitti, gerçekten. Daha fazla deşmeye gerek yoktu.

Elimdeki kitabın sayfasını çevirerek göz ucuyla onun yemek yiyişini izledim. Hareketleri hızlı ve sinirliydi ama çatalını bana saplamak ister gibi bakmayı bırakmıştı.

İç çekerek arkaya yaslanması beklediğimden uzun sürdü. "Bir lokma daha yiyemem."

Onu duymazdan gelip bir sayfa daha çevirdim. Geriye dönüp bu kitabın neresinde olduğumu bulmak felaket zor olacaktı çünkü şu anda kitabı kesinlikle okumuyordum. Persephone alçak sesle az kalsın gülümsememe neden olacak bir küfür savurdu ve kanepeye yaslandı.

Beş dakika içinde hafifçe horlamaya başladı.

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım. Tanrılar aşkına, en temel ihtiyaçlarını göz ardı ederek bugüne kadar gelmeyi nasıl başarmıştı? Annesi yıllardır Demeter'di. Bir insan, dünyası başına yıkılmadan önce hayatını ancak belli bir süre körlemesine ilerleyerek geçirebilirdi. Görünen o ki Persephone'ye bunu kimse öğretmemişti.

Charon'a mesaj attım, birkaç dakika sonra o ve diğer iki kişi yiyecekleri götürmek için sessizce geldiler. Duvara dayalı küçük sandıktan bir battaniye çıkarıp Persephone'nin üzerine örttüm. Uyurken daha ufak tefek görünüyordu. Bu, var olmadığını düşündüğüm içgüdülerin yüzeye çıkmasına neden oldu. Gerçi bu kadınla ilgili her şey içgüdülerimi altüst ediyordu.

Birkaç dakika uyumasını izledim, nefes alışını dinledim. İyiydi. İyi olduğunu biliyordum. Arkamı döndüğüm anda evimin yan tarafından aşağıya ineceğinden ya da bir karmaşa yaratacağından neden bu kadar emin olduğumu bilmiyordum.

Bu geceki planlarımın değişmesi gerekiyordu, bu da birkaç telefon görüşmesi yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Birkaç saat sonra Persephone uyandığında her şeyi istediğim gibi ayarlamıştım. Sanki biri kulağının dibinde ateş etmiş gibi birden doğrulup gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Uyuyakalmışım."

"Evet."

"Neden uyumama izin verdin?"

Sesi o kadar suçlayıcıydı ki neredeyse gülecektim. Yine. "İhtiyacın vardı. Hazırlanmak için bir saatin var. Juliette bu gece için birkaç şey gönderdi bile. Yatağımın üzerindeler." Bana bakmaktan başka bir şey yapmayınca onu kışkışlarcasına bir hareket yaptım. "Beni iyi olduğuna ikna etmeye çok kararlısın. Buna hâlim yok diyorsan o başka..."

"İyiyim." Ayağa kalkarken neredeyse battaniyeye dolanacaktı ama yere yuvarlanmadan önce kendini toparlamayı başardı. Bana sert bir bakış attı. "Biliyorsun, benim kendime ait odam var."

Burada ne kadar uzun süre kalırsa onun *gerçekte* benim korumam altında olmadığını hatırlamak o kadar zorlaşıyordu. Ona güvende olacağı sözü vermiştim, evet ama sıradan günlük işler bu şemsiyenin altında değildi. Ben istemediğim sürece. Bu fikir bana ne kadar cazip gelirse gelsin bundan sonra odamda kalacağını söylemem yanlış olurdu. "Hazırlan."

Kaşlarını çattı ama sonunda yatak odama girdi. Kapıdan girer girmez duraksadı. "Çok uzun sürerse, bayıldığımı düşünüp kapıyı mı kıracaksın?"

Suçluluk hissetmemem iyi bir şeydi yoksa kızarabilirdim. "Vücudunun ihtiyaçlarını görmezden gelme konusunda sabıkan var. Üstelik bu sadece son kırk sekiz saatte şahit olduğum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." O kadar sevimli bir tebessümle bana baktı ki eğer ensemde tüy olsaydı bu tebessüm karşısında diken diken olurdu. Persephone alt dudağını ısırdı. "Teatral giriş kısmını atlasak mı? Hem bekçi köpeği olup

hem gözetmenlik yapabilirsin." Parmaklarını şakağına bastırdı. "Bayılma riskim yok ama emin olamayız, değil mi?"

İçimi bir sıcaklık kapladı ve ona doğru bir adım atmamak için kendimi kasmak zorunda kaldım. "Kontrolümü kaybetmem için beni ayartmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Bana doğru döndü, tavrının az öncekinden daha cilveli olduğu kesindi. Ben ona bakarken kazağını başından çekip çıkararak yere attı. Altına hiçbir şey giymemişti.

Kendimi direnmeye zorlasam da peşinden yatak odama kadar gittim. Banyonun kapısında durup eğilerek taytını çıkardı. *Siktir.* Yuvarlak kalçalarını sergiledikten sonra banyoya girip gözden kayboldu.

Peşinden gitmek hataydı. İtaatkâr olması gereken oyken dizginleri eline almaya çalışıyordu ve bunu yapmasına izin verirsem...

Kontrolü neden elimde tutmam gerektiğini hatırlamakta zorlandım. Bizi cehenneme çevirecek ateşi Persephone alevlendirebilirdi ama işleri uzun süre yönetmesine izin vermeyecek kadar dominanttım. Ayrıca bahane uydurmaya başladığımı anlayacak kadar kendimin farkındaydım. Ama bu farkındalık peşinden banyoya kadar gitmemi engellemeye yetmedi.

Persephone sanki cazibenin vücut bulmuş hâli değilmiş gibi salına salına duşa girdi. Karşımda çırılçıplak olmaktan en ufak bir utanç duymaması hoşuma gitti. Kaplanı kuyruğundan yakalayacak kadar korkusuz olması. Kahretsin, *ondan* hoşlanıyordum.

"Persephone."

Durup omzunun üzerinden bana baktı. "Evet, efendim?"

Bana ne yaptığını çok iyi biliyor ve dizginlerin elinde olmasının tadını çıkarıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse bundan ben de keyif alıyordum. Duşun girişine yakın, sıçrayan sulardan uzak konuşlandırılmış banka oturdum. "Buraya gel."

Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. Vals yaparcasına bana doğru geldi ve dizlerinin bana değmesine ramak kala durdu. O, uzun sarı saçlarıyla altın bir tanrıça; vücudu, görmezden gelmeye niyetli olmadığım bir cazibeydi. "Evet, efendim?"

"Ağzın itaatkâr ama hareketlerin değil."

Yine o sevimli dudak ısırma hareketini yaptı, gözlerinde ışıltılar dans etti. "Sanırım bu ağzımı ödüllendirmek istediğin anlamına geliyor."

Bu beni o kadar şaşırttı ki bir kahkaha patlattım. Kulağa çatlak gelse de karşılığında dudaklarının kıvrılışı hoşuma gitti. Bu onun neşeli gülümsemesi değildi. Hayır, bu ifade gerçekten eğlendiğini gösteriyordu. Homurdandım. "Bu sonuca varmana hiç şaşırmadım."

Biraz öne eğilip pembe meme uçlarını tam göz hizama getirdi. "Ödülümü ben mi belirleyeceğim?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Zamanını boşa harcıyorsun. Duş al, Persephone."

Sanki onu şaşırtmışım gibi bir an duraksadı ve sonra itaat etmek için harekete geçti. Sıcak buhar birkaç saniye içinde etrafımı sardı. Duşun altına girip ellerini yavaşça vücudunda gezdirmeye başladı. Beni tahrik ediyordu. Kendini tahrik ediyordu. Asıl amacının hangisi olduğunu bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Aletim o kadar sertleşmişti ki ona neden dokunmamam gerektiğini güçlükle hatırlayabiliyordum. Henüz dokunamazdım.

Eğer başlarsam duramazdım. Dün gece sınıra kadar gelmiştim. Eğer aletimi içine almak için yalvarmasaydı direnme şansım daha yüksek olabilirdi ama Persephone bunu benden daha çok istiyordu ki yirmi dört saat önce bunun mümkün olabileceği aklıma dahi gelmemişti. Oysa şimdi? Yalnızken ikimize de güvenmiyordum. Bu kadını yatağıma sürüklersem günlerce, hatta haftalarca oradan çıkamazdık. Bu ikimiz için de

haz dolu olabilirdi ama Zeus'u kalbinden vurmaya yaramazdı. Olimpos'un geri kalanının bilmediği bir şey onu yaralamazdı.

Ki bu bir sorundu.

Persephone meme uçlarını mıncıkladı ve ellerini karnında gezdirdi. Başımı iki yana sallamaya başlamıştım bile. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Ne dediğimi duydun."

Ellerini kalçalarına koydu. "Beni istiyorsun."

"Evet."

"O zaman *al* beni."

Evet, bu artık kesindi. Ondan hoşlanıyordum. Dudağımı ısırarak gülümsememi sakladım. "Alacağım. Hazır olduğumda." Yavaşça ayağa kalktım. "Her şey kontrolün altında görünüyor. Çok uzun sürmesin. Hazır olsan da olmasan da..." Saatime baktım. "Kırk dakika sonra çıkacağız. Acele etsen iyi olur."

Küfürleri beni yatak odasına kadar takip etti. Ancak odama girdiğimde kendime sırıtma izni verdim. Onunla bu oyunu oynayacağımız hiç aklıma gelmemişti, hele bu kadar zevk alacağım hiç. Çalışma odasına geri döndüm ve oturup beklemeye başladım.

Otuz sekiz dakika sonra Persephone odaya daldı. "Bana gerçeği söyle, Hades. Prenses Leia fetişin var, değil mi?"

Ona baktım. Nutkum tutuldu. *Nutkum* tam anlamıyla tutuldu. Saçlarını tacı andıracak şekilde toplamıştı ve onun için seçtiğim kıyafetleri giymişti. Memelerini, belini ve kalçalarını saran ipek şeritler olmasa sıradan sayılabilecek bir sutyen ve külot takımı. İncecik kumaştan yapılmış iki uzun ve dar parçadan ibaret eteğin Leia'nın bikini kostümüne çarpıcı bir şekilde benzediğini itiraf etmeliydim.

Açmak için sabırsızlandığım bir hediye paketine benziyordu.

Parmağımla etrafında dönmesini işaret ettim. Oflasa da itaat ederek yavaş yavaş döndü. Sutyenle külotun modeli tek-

nik olarak kapalı olsa da dantel olduğundan altındaki iştah kabartıcı meme uçlarıyla kadınlığını gözler önüne seriyordu. Onu ağzımda istiyordum, hem de şimdi istiyordum.

Tekrar bana döndüğünde kendimi kontrol altına almayı başarmıştım. Büyük oranda. Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Bu gece için özel bir planım var."

"Umarım öyledir. Bu şeyin içine girmem tam yirmi dakikamı aldı." Şeritlerden birini çekiştirdi ve yüzünü buruşturdu. Bana doğru attığı her adımda bacakları ortaya çıkıyordu. Muhteşemdi. Ayaklarına göz attığımda ben bir şey söyleyemeden atladı. "İnce bandajlarım var. Kalın olanlara ihtiyacım yoktu."

Kontrol etmek için yanıp tutuşuyordum ama gözlerindeki ateşli bakış, "Hele bir dene. Canına okurum," diyordu. İkimiz için de dikkatli olmam gerektiği bu denli barizken ona karşı aşırı dikkatli olduğumu söylemek istemiyordum ama bu gece gözümü üstünden ayırmamayı planlıyordum. Bu düşünce beni gülümsetti. "Hadi gidelim."

Birlikte odadan çıktığımızda Charon'u bizi beklerken bulduk. Persephone'ye kısa bir bakış attı ama dikkati bendeydi. "Hazırız."

Eskisi kadar sık misafir ağırlamıyordum. Aşağı şehirde karanlık tarafta kurtlarını dökmek isteyen zengin ve sapkınlara hitap eden başka yerler de vardı. *Benim* evim herkese açık değildi; sadece davetliler girebiliyordu. Yirmili yaşlarımın başında kimin geldiğinin umurumda olmadığı, kayıtsızlığımın partilerime neredeyse efsanevi bir ün kazandırdığı bir zaman olmuştu ki bu sadece Hades efsanesine katkı sağlamıştı. Bu uzun zaman önceydi. Artık o kapıdan kimin gireceğini seçiyordum.

Bu gece dizginleri biraz gevşetmiş, uzun bekleme listesinden birkaç isim seçmiştim. Charon ve diğer adamlarım yeni davetlilerin uygun yerlerde durmalarını ve bu işe dahil

olmak gibi saçma sapan fikre kapılmamalarını sağlamak için gerekeni yapacaklardı. "Kapıda iki kişi mi var?"

"Evet, Hades."

"Diğer girişlerde daha fazlası var."

Gözlerini devirmedi ama devirmek istiyormuş gibi görünüyordu. "Daha önce bütün planın üzerinden geçtik. Dediklerini harfiyen uyguladım. Her şey yolunda. Kimse senin istemediğin bir şey yapmayacak."

Yeterli değildi ama idare etmek zorundaydı. "Güzel."

Persephone'ye dün gösterdiğim kapıya doğru ilerledik. O kadar parlaktı ki yaklaştığımızda neredeyse bir ayna vazifesi gördü ve benim takım elbiseli, onun da o kıyafet içindeki yansıması... Persephone güzel bir hediyeydi –güzel bir tutsak– ve ben de onu elimden almaya çalışan herkesi öldürecek ürkütücü, aşağılık bir heriftim.

Bunu zihnimden attım. Böyle düşünmenin faydası yoktu. Bir süreliğine benim olabilirdi ama gerçekte *benim* değildi. Benimle kalmayacaktı. Bunu unutmayı göze alamazdım, bir saniye bile.

Charon kapının yanında pozisyonunu aldı. Persephone'nin elini dirseğimin kıvrımına soktum. "Seyirci karşına çıkmak üzereyiz. Bu sefer gerçek olacak."

Derin bir nefes aldı. "Ben hazırım."

Değildi ama bu gecenin bir katkısı da buydu. Onu alıştırmak. Sahip olmak, evet ama bunu onu boğulacağı kadar derinlere atmayacak bir şekilde yapmak. "Ben senin çıpanım, bunu unutma."

Dudakları ukalaca bir cevap verecekmiş gibi titredi ama sonunda başıyla onayladı. "İtaatkâr olabilirim."

Güldüm. Kahretsin, yirmi dört saat içinde dördüncü kez olmuştu bu. Charon'un bana attığı şaşkın bakışı görmezden geldim ve başımla kapıyı gösterdim. "Gidelim."

Bu odaya girmek her zaman başka bir dünyaya giriyormuş hissi verirdi ama bu gece bu etki daha belirgindi. Işıkların hepsi loştu, bu da odanın gerçekte olduğundan daha büyük görünmesini sağlıyordu. Persephone dün tam üstüne basmıştı; burası gerçekten de Zeus'un ziyafet salonunun tersiydi. Suyun tavana yaydığı gümüşi ışık, yeryüzünün altında bir yerde olduğumuz izlenimini veriyordu. Gerçek bir Yeraltı Dünyası fantezisi.

Işıklar platformu henüz tam olarak aydınlatmıyordu. Bu, gösterinin başlamak üzere olduğunun işareti olacaktı. İnsanlar koltuklarda ve sandalyelerde oturmuş bekliyorlardı. Bazıları sohbet ediyordu, bazıları ise çoktan kendi küçük partilerine başlamıştı. Yukarı şehrin kuralları burada geçerli değildi ve nehri geçen insanlar kendilerini hazzın kollarına pervasızca bırakma eğilimindeydi.

Yavaşlayıp loş ışığa alışması için Persephone'ye zaman verdim. Bizi görmeleri ve nihayet her şeyin başlamak üzere olduğunu fark etmeleri için misafirlerimize zaman tanıdım. Gözler bize döndü ve kolumda kimin olduğunu fark ettiklerinde salonda hafif bir mırıltı yükseldi.

Persephone'yi odanın ortasındaki duvara dayalı siyah tahta yönlendirdim. Aşırı teatral ve kesinlikle gülünçtü ama amacına hizmet ediyordu. Bir kral ancak etrafındaki herkes kabul ederse kraldır. Yukarı şehre bir daha adımımı atmayacak olabilirdim ama bu odadaki herkese *buraya* hükmedenin kim olduğunu hatırlatma çıkarıma hizmet ediyordu.

Netice de korumam gereken bir itibarım vardı.

Koltuğa çöküp Persephone'yi çekerek kucağıma oturttum. Kaskatıydı, kucağımda duran bir heykelden farksızdı. Tek kaşımı kaldırdım. "Gevşemezsen canın yanar."

"Herkes bakıyor," dedi ağzının kenarından.

"Amaç bu zaten."

Kenetlenmiş ellerine baktı, çenesi kasılmıştı. "Amacın bu olduğunu biliyorum ama bilmek ve yaşamak farklı şeyler."

Geceyle ilgili ilk planlarımı işte tam da bu yüzden değiştirmiştim. Aşırı korkusuzdu; aklı ve vücudu ona yavaşlaması için bağırsa da ileri atılıyordu. Onu da çekerek koltuğa daha da gömüldüm. Önce direndi ama ona anlamlı bir bakış attınca onu göğsüme yaslamama izin verdi. "Gösteri birazdan başlıyor." Sonra odadaki insanları kafasına takamayacak kadar dikkati dağılacaktı.

"*Ne* gösterisi?"

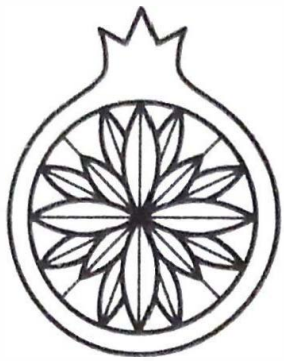
Gülümseyerek bir kolumu gevşekçe beline doladım. Odanın her yerinde ışıklar bir nebze loşlaştı ve ortadaki platforma dönük olanlar biraz aydınlandı. "O sahnede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Elbette. Dün oradaydım."

Onu kucağıma daha sıkı oturttum. Başka bir gece olsa onun aklının karışık olması işime gelirdi ama şu an rahatlamasını istiyorum. "Bu gece oraya çıkmayacaksın."

Kaslarının hafifçe gevşediğini hissettim. İzlenme fikrinin onu tahrik ettiğini biliyordum ama bu işte yeniydi. Onu en merkezi yere çıkarmak çok fazla, çok erken olurdu ve benimle geçirdiği andan zevk almasını çok istediğimi inkâr edemezdim. "Çıkmayacak mıyım?"

"Hayır. Şimdi gevşe ve gösterinin tadını çıkar," diye mırıldandım kulağına. "Bu sadece senin için."

14

PERSEPHONE

Hades *her yerime* dokunurken "gösteriye" nasıl odaklanabilirdim? Kalçalarım altındaki uylukları sert, sırtımdaki göğsü kaskatı, kalçamı saran kolu demir bir şerit gibiydi ve bunu hiç umursamıyordum. Beni baskı altında tutmadan kısıtlamaya çalışmasının verdiği gerginliğini hissetmek için biraz kıpırdandım.

"Kıpırdama."

Sırf söylediğinin aksini yapmak için tekrar kıpırdandım ve sonra sert aletini kıçımda hissettiğimde verdiğim karardan pişmanlık duydum. Tadını çıkarmama izin verilmeyen bir baştan çıkarıcıydı bu, en azından şimdilik. Duşta fikrini değiştirmesi için onu kandırabileceğimi düşünmüştüm ama öyle olmayacağını bilmem gerekirdi. Hades tereddüt dahi etmemişti. Çıplak ve ıslakken bile bana sahip olmaya ikna edemediysem üstümde bu şerit dolu iç çamaşırı olsa da olmasa da şu an hiç şansım yoktu.

Platforma çıkan iki kişi yüzünden dikkatim bir an dağıldı. Beyaz bir adam ve tanımadığım kilolu beyaz bir kadın. Adamın üzerinde düşük bel deri bir pantolon vardı, kadın ise çırılçıp-

lakrı. Odada yaklaşık elli kişi olmalıydı ama adamın gözleri sadece kadının üzerindeydi. Bulunduğum yerde birbirlerine ne dediklerini duyamıyordum ama kadın sanki bu hareket sadece kas hafızasıymış gibi zarifçe dizlerinin üzerine çöktü.

İçimi tepki verme dürtüsü kapladı. Hades'e iyice yaslandım ve başımı hafifçe çevirdim. "Onlar kim?"

"Fark eder mi? İzle. Dikkatini ver."

Uflarcasına bir nefes verip başımı tekrar platforma çevirdim. Adam parmağını kadının çenesini bastırıp başını yukarı kaldırdı. Her ne söylediyse kadının dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi. Adam henüz hiçbir şey *yapmamıştı* ama elimde olmadan kendimi kaptırmıştım. Birkaç adım uzaklaştı ve o an platformun kenarında bir çanta olduğunu fark ettim. Adam uzun bir ip aldı ve partnerini bağlamaya başladı.

Bu, başların hâlâ bize dönük olduğu gerçeğini gözden kaçırmama *neredeyse* yetecekti. Gölgeler yüzünden seyircilerin çoğunu net olarak göremiyordum ama geldiğimizde başlayan ve hiç azalmayan alçak mırıltıyı farklı yorumlamak mümkün değildi. Adımın söylendiğini duydum ve gerilmemek için kendimi zor tuttum.

Artık geri dönüşü yoktu.

Hiç olmamıştı.

Gözlerimi uzun bir süre kapayıp içimde kabaran heyecana karşı savaştım. Bunu ben seçmiştim. Bunu seçmeye devam edecektim. Ve küçük, gizli bir yanım bu ilgiden, bu insanlardan bazılarının hissettiğini bildiğim şoktan hoşlanıyordu. Onları şok etmeye devam etmek istiyordum.

Hafif bir nefes alıp yeniden platformdaki çifte odaklandım. Adam partnerini bağlamayı yarılamıştı bile. Kadının kıvrımlı vücudunu gözle görünür biçimde kesen her düğüm, her dolayış içimi kaplayan heyecanın gitgide artmasına neden oluyordu. Bir sanatçının başyapıt yaratmasını izlemek gibiydi,

tek fark o başyapıt başka bir insandı ve ikisi arasındaki bariz arzu, geçen her dakika titreşerek yayılıyordu. Nefesim kesildi ve Hades'e sımsıkı yapışıp kıpırdanma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Dudakları kulak mememe değdi. "Seni bu kadar azdıran ve kıskanmana neden olan bağlanmak mı yoksa teşhir edilmek mi?"

Fısıldayarak, "Herkes izliyor," diye karşılık verdim. "Kadının *her yerini* görebiliyoruz." En azından artık görebiliyorduk çünkü adam onun bacaklarını iyice açarak bağlamıştı ve uyluklarına bir dizi düğüm atıyordu. Kadının tenine yayılan kızarıklık, bunu deneyimlemekten benim izlemekten aldığımdan daha fazla zevk aldığını gösteriyordu.

Hades kımıldayıp parmak uçlarını karnımda yavaşça gezdirdi. Vücudumu saran şeritleri takip ettiğini anlamam birkaç saniye sürdü ve giyindiğim kıyafetle karşımızda sergilenen gösteri arasında bağlantı kurmam da birkaç saniye daha aldı. Nefesi boynumda dolandı. "Şimdi sana dokunacağım."

"Dokunuyorsun *zaten*." Neden karşı çıktığımı, bana daha fazla dokunsun diye yalvarmamak için neden kendimi zor tutmuyormuş gibi davrandığımı bilmiyordum.

"Persephone." Keyifle karışık bir azardı bu. "Seni burada herkesin önünde parmaklarsam dün gecekinden fazla zevk almayacağını söyle... Söyle de durayım."

Yalan söylemeden cevap veremezdim. Aniden beni sahneye çıkarmasını, bir sandalyenin üzerine domaltmasını ya da yere atmasını ve bir sürü göz üzerimizdeyken becermesini istiyordum. Bizi, benim onları gördüğümden daha net göremiyor olsalar da gözler *zaten* üzerimizdeydi. Hades'in elini külotumun içine soktuğunu fark edecekler miydi? Fark etmelerini istiyor muydum?

Evet.

Dikkatle geri kaydım ve kalçalarına tutunmak için kollarımı aşağı indirdim. Yeni pozisyon vücudumu ona tamamen açık bıraktı. Yutkundum ve talepkâr bir ses tonu yerine nazik ve pişmanlık dolu bir ses tonuyla konuşmaya gayret ettim. "Lütfen dokun bana, Hades."

"Söz konusu haz almak olduğunda tuhaf bir şekilde istekli oluyorsun." Omzumun üstünde kıkırdadı. Neredeyse yalvarma raddesine gelmiş olmama rağmen hızını artırmadı. Orta parmağını belimi saran şerit boyunca gezdirdi. "Buradaki gözlerin yarısı senin üzerinde, Persephone."

Ürperdim ve kımıldamamak için ellerimi kalçalarına daha da sıkı bastırdım. "Mesaj vermek istiyoruz, değil mi?"

"Evet. Etrafına bak." Omzumda gerçek bir iblis olsaydı bundan daha baştan çıkarıcı olamazdı. Hades, elini eteğimden içeri sokup serçe parmağını külotumun üst kısmına değecek kadar indirdi.

Kesinlikle haklıydı. Loş ışığa rağmen, salondaki insanların yarısının platformdaki çifti değil bizi izlediğini açıkça görebiliyordum. Sanki aldığım *hazzı* artırmak için buradalarmış gibi hissettim. Dün Hades bana soyunmamı söylediğinde gözlerin üzerimde olduğunu hayal etmemiş miydim? Aynı platformda beni bacaklarım titreyecek kadar şiddetli boşalttığında bunu hayal etmemiş miydim? Gerçeği çok daha tahrik ediciydi.

Hades'in sakalı çıplak omzumu gıdıkladı. "Transparan bir etek. Dantel iç çamaşırları. Güzel amcığına yaptığım her şeyi görebilecekler. Buna hazır mısın?"

Hazır mıydım?

Bedenimde yarattığı şehvet dolu efsunu devam ettirmezse oracıkta ölebileceğimden oldukça emindim. Dudaklarımı yaladım ve kalçalarımı kaldırıp elini aşağıya doğru yönlendirmemek için mücadele ettim. "Evet, efendim."

Omzuma bir öpücük kondurdu. "Güvenli kelimeyi söylemen yeter, hemen dururum. Zarar vermek yok, rahatsız etmek yok."

Bir canavar olarak etiketlenmeye bu kadar kararlı biri için benim zevkimi ve rızamı fazlasıyla dikkate alıyordu. Bir nevi güç heyecanı içimi yalayıp geçti. Yetki bende değildi. Hayal gücüm ne kadar geniş olursa olsun. Ama Hades bana ne yaparsa yapsın bunu *benim* seçtiğimi bilmek... Bu seksi olmanın da ötesindeydi. "Biliyorum. Sana güveniyorum."

Onu şaşırtmışım gibi hafif bir tereddüt... "Güzel." Hâlâ yavaş hareketlerle elini eteğimin altına sokup kadınlığımı avuçlamak için kaydırdı. Kumaş yok denecek denli inceydi ve avucunun sıcaklığı karşısında hafifçe sıçradım. Hades alçak sesle küfretti. "Ne kadar da ıslanmışsın."

"Bir şeyler yap o zaman."

Daha da sıkı kavrayıp üstünlüğünü kabul ettirircesine beni o mahrem yere bastırdı. "Bir gün dizginleri ele almaya çalışmaktan vazgeçmeyi öğreneceksin." Boştaki elini sağ mememe götürüp danteli hızla aşağı çekerek beni tüm odaya ifşa etti. Geri kaykıldım ama göğsü bana kımıldayacak yer vermedi ve bacaklarımın arasındaki eliyle beni yönlendirerek bedenimi kendine daha da bastırdı. Aynı şeyi sol mememe de yaptı. İpek şeritler vücudumu hâlâ kapıyordu ama meme uçlarım çıplak ve gözler önündeydi. Alçak tonla onaylamadığını belli eden bir ses çıkardı. "Sırf bu isyankârlığın yüzünden seni bu insanların gözü önünde bağırta çağırta boşaltacağım."

Memelerimi örtmek aklıma bile gelmedi, hatta bacaklarımı daha da açtım. "Elinden geleni ardına koyma."

"Elimden geleni mi, Persephone?" Sesi alçaldı, neredeyse hırıltıya dönüştü. "Ayak parmaklarından birini suya daldırıyor ve Styx Nehri'ni geçmeye hazır olduğunu sanıyorsun. *Elimden gelenin* sunduklarıyla baş edemezsin." Sonunda elini kaldırıp külotuma soktu ve iki parmağını içime daldırdı. Bu hareket

sırtımın gerilmesine neden oldu ama diğer eli boğazıma dolanıp beni yerimde tuttu. "Tüm gözlerin üstünde olduğunu hissedebiliyor musun?"

Ona kafa tutmak istiyordum ama zevkten sarhoş olmuştum. Oysa parmaklarıyla beni becermiyordu bile. Vücudumu aşağı doğru sımsıkı bastırmış, daha önce hiç tatmadığım biçimde bana sahip oluyordu. Bir oda dolusu tanığın karşısında en ilkel biçimde beni kendine ayırdığını gösteriyordu. *Hayır, en ilkel biçim, beni bu koltuğa domaltıp avaz avaz bağırtana kadar becermek olurdu.* Titremeye başladım. "Evet," dedim soluk soluğa. "İzlediklerini hissedebiliyorum."

"Ne gördüklerini biliyor musun?" Kımıldamıyordu, beni kendisine sımsıkı yapıştırmıştı sadece. "Güzel bir prensesi bir çırpıda yalayıp yutacak bir canavar görüyorlar. Kendilerinden olan birini aldığımı ve onu benimle karanlığa çektiğimi görüyorlar. Gözlerinin önünde seni beceriyorum."

"Güzel," diye fısıldadım arzu dolu bir sesle. "Becer beni, Hades. Bunu istiyorum."

"Parmaklarımın etrafında kasılıyorsun." Sesi daha da boğuklaştı. "Bu hoşuna gidiyor."

"Elbette hoşuma gidiyor." Hades elini kaydırıp avucunu klitorisime sürtmeye başladı ve kelimeler birden dudaklarımdan döküldü. "Beni kendine ayırman çok hoşuma gidiyor."

"Öyle mi yapıyorum?" Nihayet elini hareket ettirdi, araştıran parmaklarla G noktasını buldu ve hafif darbeler indirmeye başladı.

"Öyle değil mi?" Kalçalarımı kaldırmamak için savaşmalıydım, inlememek için savaşmalıydım. "Kendine ayırıyorsun. Beni kirletiyorsun. Başka hiç kimseyi yaklaştırmıyorsun."

"Persephone." Adımı sanki yeni ezberlediği bir şarkıymış gibi söyledi. "Başka hiç kimseyi yaklaştırmamakla ilgili bir şey söyleyen oldu mu?" Kulak mememi hafifçe ısırdı. "Ya

paylaşmak istersem? Külotunu çıkarıp bir kenara atarsam ve sen göğsüme yaslı dururken kimin ilgisini çekerse buraya gelip seni becermesine izin verirsem?"

Bütün vücudum kasıldı ama bunun karşı çıkma dürtüsünden mi yoksa arzudan kaynaklandığına karar veremeyecek kadar sersemlemiş hâldeydim. "Bunu yapar mısın?"

Sonsuz gibi gelen bir an boyunca hareketsiz kaldı. Sonra küfredip beni yukarı çekerek yanlamasına kucağında oturttu. Bir eliyle saçlarımı kavradı ve diğer dirseğiyle bacaklarımı açtı. Ve oyalanmaktan vazgeçti. Parmaklarının her darbesi beni zirveye yaklaştırıyordu. "Hayır, küçük Persephone. Paylaşmak bana göre değil. Sana dokunan tek kişi ben olacağım. Amcığın benim, ta ki artık benim olmayacağı güne kadar ve onu bir başkasına hediye ederek tek bir ânımı bile boşa harcamayacağım."

İlkel kelimeler.

Seksi kelimeler.

Titreyen elimi ensesine uzattım. "Hades?"

"Evet?" Darbelerini yavaşlattı ve başparmağını da devreye sokup klitorisimin etrafında yıkıcı daireler çizmeye başladı. "Bir şey istiyorsun."

İtaatkâr olmayı unuttum. Kuralları unuttum. Dikkatli olmazsam beni boğacağından aniden emin olduğum bir dalga gibi yaklaşan hazzın şiddetinden başka her şeyi unuttum. Katışıksız dürüstlükten başka bir şey kalmadı. "Seni istiyorum."

"Kelimeleri çok seviyorsun. Kullan onları."

"Becer beni," dedim nefes nefese. "Hepsinin gözü önünde becer beni. Her birine sana ait olduğumu göster." Susmam gerekirdi, kelimeleri içimde saklamam gerekirdi ama o bana böyle dokunurken yapamıyordum. "Seninim, Hades. Zeus'un değil. Asla onun olmadım."

Yüzünde çelişkiye benzer bir ifade belirdi ve dalgalı suda titreşen ay ışığı kadar hızla yok oldu. "Bunu hak edip etmediğine henüz karar vermedim."

Nefes alabilseydim gülebilirdim. Elimi göğsünden aşağı doğru kaydırıp aletine bastırdım. "İstersen beni daha sonra cezalandır. Şu an ikimizin de ihtiyacı olanı ver yeter." Platformdan gelen seks nidalarını, etin ete çarpma sesini uzaktan uzağa duyuyordum ama gözüm Hades'ten başka bir şey görmüyordu. "N'olur." Onu öptüm. Tadı viski ve günah gibiydi, bu öylesine baştan çıkarıcıydı ki tamamen benim olsun istiyordum. Vücudum şehvetle bu denli doluyken, bu anlaşmayı kabul etme nedenlerim bana uzak gelmeye başlamıştı. Ona ihtiyacım vardı. Ona yemekten, sudan, *havadan* daha çok ihtiyacım vardı. Dişlerimi hafifçe alt dudağıma sürttüm. "Lütfen, Hades."

"Ölümüm ellerinden olacak," diye mırıldandı.

Buna karşılık verme fırsatı bulamadan parmaklarını geri çekti. Bir yırtılma sesi geldi ve eteğimin önü gitti. Bir başka sert çekişi sonrası külotum da gitti. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve Hades şeytani bir ifadeyle sırıttı. "Bir kez daha düşünmek ister misin?"

"Asla." Bacaklarımı açıp onun üstüne oturmak için beni teşvik etmesine gerek yoktu. Seks düşkünü bir canavar gibi aletini pantolonundan çıkarmak üzereydim. Kendimi tutmayı zor, *çok zor* başardım. "Kondom?"

"Hı hı." Sandalyenin yan tarafına uzandı ve folyo bir paket çıkardı. Oysa sanıyordum ki... Emin değildim. Şu an Hades'in ne yaptığını tahmin etmeye çabalamama hiç gerek yoktu. Kondomu elime koyup pantolonunu indirmek için beni biraz geri itti.

Hades aletini çıkarırken paketi yırtarak açtım. Dudaklarımı yaladım. "Yakında seni çırılçıplak bırakmama izin vereceğine söz ver."

"Hayır."

Kızgın bir bakış attım, neyse ki yarım yamalak bir bakıştı. Onu o kadar istiyordum ki. Kondomu ânında sert uzunluğuna geçirdim. Bir eliyle kalçamı kavradı ve ona bakana kadar beni sımsıkı tuttu. "Ne?"

"Bunu yaparsan geri dönüşü yok. Bu kadar insan izlerken üzerime binersen gerçekten benim olduğuna inanırlar."

Söylediği kulağa ciddi geliyordu, vücudum ona duyduğu arzudan kelimenin tam anlamıyla ağlarken derinlemesine düşünemeyeceğim bir sürü katmanla doluydu. Yarın. Her şeyi yarın çözecektim. "Evet, bunu söylemiştin." Birden fikrini değiştireceği korkusuna kapıldım. Her iki durumda da orgazm olacağımdan kuşkuluydum ama aletini, şu an onurlu davranamayacağım kadar çok içimde istiyordum. Dudaklarım kulağına değene kadar eğildim. "Senin olanı al, Hades. Bunu yapmanı istiyorum."

"Sen bir prenses değilsin. Lanet olası bir sirensin*." Beni hızla öne çekip içime girdi. Aleti içimi neredeyse rahatsız edici derecede doldururken zar zor nefes alabiliyordum.

"Yüce tanrılar."

"Onların bununla hiçbir ilgisi yok." Öfkeli ve azmış görünüyordu ama yine de olmasını birden istediğim kadar haşin değildi. "İstediğin buydu, küçük siren. Aletim içinde." Birden beni bırakıp kollarını koltuktan sarkıttı. Her şeyiyle hoşgörülü bir kral gibi görünüyordu "Devam et, Persephone. Beni kullanarak boşal."

---

* Yunan mitolojisinde bir adada yaşadıklarına ve söyledikleri şarkılarla denizcileri kandırıp kayalıklara çektiklerine inanılan deniz yaratıkları. -ç.n

Şaşkınlıktan donakaldım. O yanı başımdayken bir oda dolusu insanın önünde seks yapmak zaten zordu, bir de bir santim bile hareket etmemiş olsa bile aramıza zorla mesafe koyuyordu. Birdenbire teşhir edilen *ben* oluyordum, *ikimiz* değil.

Bu... hoşuma gitti.

Bu sahneyi izleyen tek bir kişi bile benim istekli bir katılımcıdan başka bir şey olduğumu düşünemezdi. Hades bunu biliyor olmalıydı, bunun ne kadar önemli olduğunu biliyor olmalıydı. Onu burada, bu şekilde becermek bütün Olimpos'a gerçekten onun olduğumu haykırmakla eşdeğerdi.

Gömleği yerine tenini hissetmeyi arzulayarak ellerimi göğsünde gezdirdim. Başka zaman. Başka zamanlar *olacaktı.* Omuzlarını kavrayıp hareket etmeye başladım. Nabzım ne kadar çılgınca atarsa atsın bunun sürmesini istiyordum.

Evet, bu bir gösteriydi ama daha da önemlisi bu bizim ilk sevişmemizdi. Bunun çok erken bitmesini istemiyordum.

Aletinin üstünde yavaş yavaş inip kalmaya başladım, aldığım zevk coşkumu daha da arttı. Hem yeterli değildi hem de çok fazlaydı. Daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çok daha fazlasına.

Aramızdaki mesafeyi kapayıp Hades'i tekrar öpmek istiyor olsam da beni izleyiş tarzı sarhoş ediciydi. Bakışları, neredeyse tenimde hissettiğim bir heyecanla vücudumda geziniyordu. Elleriyle koltuğun kollarını sımsıkı tutmuş, onu becermemin manzarasını âdeta içiyordu. Soğuk maskesini takmış olabilirdi ama bana dokunmamak için kendisiyle savaşıyordu.

Gözlerimi gözlerine dikip geriye doğru kaykıldım, ellerimi bacaklarına dayadım ve sırtımı gererek memelerimi gözler önüne serdim. Bir yanım sadece ona değil, daha fazlasına gösteri yaptığımın farkındaydı ama o anda umursadığım tek kişi oydu. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

"Dizginleri eline almaya çalışan bir geveze."

Orgazm olmak üzereydim. Hades ve ben iki inatçı keçi gibiydik; önce kimin boyun eğeceğini görmek için birbirimize doğru hızla ilerliyorduk. Geçmişte boyun eğen hep ben olmuştum. Aileme, On Üçler'e, *her şeye*. Beni kırmasınlar diye gözümü ufuktan ayırmadan boyun eğmiştim.

Şu an bunu yapmayacaktım. Reddediyordum.

Alt dudağımı ısırıp daha da yavaşlayarak kalçamla küçük, işkence edici daireler çizmeye başladım. "Hades."

"Hı?"

Nefesim kesildi. Hades her hareketimde inip kalkan memelerimi izliyordu. Doğru kelimeleri bulmak için iki kez denemem gerekti. "Yerine getirmen gereken bir tehdidin var."

"Öyle mi?" O lanet kaş kaldırışını yaptı. "Çekinme, söyle."

"Beni herkesin önünde bağırta çağırta boşaltacağını söylemiştin." Her zamanki neşe dolu gülümsememi tam olarak takınamadım. "Bana buradaki herkese senin olduğumu gösterecek şekilde sahip olacağını söylemiştin."

Vücudu altımda gerildi. "Öyle dedim, değil mi?" Ne yaptığını fark etmeme fırsat kalmadan beni kaldırıp aletini içimden çıkardı. İtiraz etmeme fırsat kalmadan döndürüp tekrar üzerine oturttu. Bacaklarım kalçalarının iki yanında, yüzüm odaya dönüktü ve apaçık ortadaydım. Elini yine boğazıma götürdü, başparmağı hassas derimi okşarken hırıltılı bir sesle kulağıma, "Gösterinin geri kalanını kaçırmaları hiç hoşuma gitmez," dedi.

Platformda, adam kadını bağlı ve çaresiz bir hâlde yüzüstü yere yatırmış arkadan beceriyordu. Kadının güzel yüzündeki mutluluk ifadesi, adamın yüzündeki mutlak konsantrasyonla o kadar uyumluydu ki. Aşırı seksiydi.

Ama görebildiğim insanların çoğu *bizden* tarafa dönmüştü. Hades'le düzüşmemi, bana dokunarak aldığım hazzı gitgide artırmasını izliyorlardı.

Hades elini karnımdan aşağı kaydırıp klitorisimi hafif hafif okşamaya başladı. "Durma. İhtiyacın olanı al."

Nefesim âdeta hıçkırık gibi çıkıyordu. Onun üstünde bu şekilde oturmak biraz daha zordu ama idare ediyordum. Her harekette parmakları klitorisime kayıyor ama bütün işi bana yaptırtıyordu. Bu pozisyonda kaç kişinin bizi izlediğini görmezden gelmek mümkün değildi. Bu ilgi beni sadece daha tahrik etti ve daha çaresiz hissettirdi. "Hades, lütfen."

"Bunun için bana yalvarma. Kendin al."

Beden dışı bir deneyim yaşıyordum ama yine de aniden her bir sinir ucunu tek tek hissedebildiğimi fark ettim. Arkamdaki gücü, onu becerirken beni yerime sabitleyen kolları, onca insanın ilgisi... Hepsi daha önce hiç yaşamadığım bir deneyimdi. Ellerimi koltuğa dayayıp vücudumu büktüm ve aletine oturup klitorisimi parmaklarına sürtmeye başladım. Haz içimi gitgide o kadar yoğun sardı ki gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Tutulmuş bir nefes, uçurumun kenarından düşmek üzereymiş gibi bir his... ve sonra daha önce hiç boşalmadığım kadar şiddetli boşaldım. Ağzımdan kelimeler dökülüyordu ama ne söylediğimi anlayamayacak kadar kendimi kaybetmiştim. Tek bildiğim bunun asla bitmesini istemediğimdi.

Hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi.

Hades yumuşak dokunuşlarla beni yeryüzüne geri getirirken zirveye çıkan dalgalar yavaşça geri çekildi. İçimden kayarak çıktı ve beni aletini saklayacak kadar kaydırdı ama beni kendi istediği biçimde hareket ettirmesine izin vermekten başka bir şey yapamıyordum. Nihayet beni kucağına aldığında başımı göğsüne yaslayıp yavaşça nefes verdim. "Hımm."

Kahkahası yanağımda patladı. "Evet?"

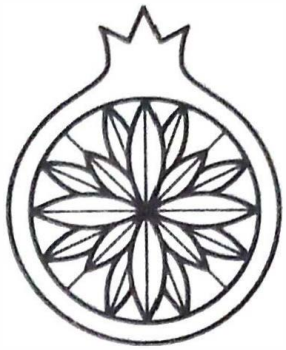
Ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Teşekkür mü edecektim? Daha önce hiç *böyle* bir orgazm yaşamadığım için bana sihirli bir afrodizyak verip vermediğini mi soracaktım?

Onu hile yapmakla mı suçlayacaktım? Daha sıkı sarıldım. "Sen boşalmadın."

"Hayır, boşalmadım."

İçimde öz güvensizliği andıran bir his dolaşıyor, kemiklerimdeki hoş ağırlıksız hissi köreltiyordu. "Neden?"

Bir elini omurgamda gezdirdi. "Çünkü seninle işim henüz bitmedi."

15

HADES

Persephone'yi odama taşımak ve başladığımız işi bitirmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerektiği hâlde beni yine şaşırtmıştı. Onu tekrar tekrar boşaltabilmek için keşfetmeye devam etmek, her fantezisini öğrenmek istiyordum.

Ne yazık ki gece daha bitmemişti. Eğlencemizi yapmıştık, şimdi politika zamanıydı.

Şakağına bir öpücük kondurmadan edemedim. "Gösteri neredeyse bitti."

"En azından bir tanesi bitti." Sevilmek isteyen bir kedi gibi göğsüme sokuldu. Bu, kalbimin rahatsız edici bir gümbürtü çıkarmasına neden oldu. Gözlerini kapadı ve bana en sevdiği battaniyesiymişim gibi sarıldı. Bu... çok sevimliydi.

"Persephone." Ses tonuma bana bakmasını sağlayacak kadar sertlik kattım. "En azından bir süre daha sahada oynamalıyız. Bu gece bunun içindi." Ama onun içine girdiğimde bunu kolayca unutmuştum. Oda gitgide bulanıklaşmış, sonunda tek gördüğüm o olmuştu.

Kaşları çatıldı ve iç çekti. "Şafak sökene kadar sevişmeye devam etmeyi istemenin çok fazla olacağını biliyordum."

Gülümsememi bastırmak için çabalamam gerekti. "Sanırım bunun için gereken zamanı ayırabiliriz."

"Hı-hı." Gömlek düğmelerimden biriyle oynayarak bana muzip bir bakış attı. "Daha sonra bunu telafi etmezsin herhalde?"

"İnanılmazsın."

"Bu yönümü ortaya çıkaran tek kişi sensin."

Bu, sapıkça bir biçimde hoşuma gitti. Persephone'yi, daha önce tanıştığım hiç kimsede hissetmediğim bir takıntı hâline getirmiş olabilirdim ama şakalaşmalarımızdan almamam gereken bir keyif alıyordum. Persephone'yle ilgili pek çok şeyden hoşlanıyordum. Işıkların biraz aydınlanması ve beyaz bir adamın yaklaşmasıyla bir yanıt bulmak zorunda kalmaktan kurtuldum. Adam nefes kesici güzellikteydi; yüz hatları o kadar mükemmeldi ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu. Köşeli bir çene, şehvetli dudaklar; kıvırcık, kahverengi, dağınık saçlı bir baş. Ciddiye alınmayacak kadar güzel görünüyordu ama o Afrodit'in oğluydu. Afrodit ellerini tertemiz tutabilsin diye kirli işleriyle oğlunun ilgilendiğini biliyordum. Aşırı derecede tehlikeli biriydi.

Parmağımı Persephone'nin kalçasına hafifçe vurup arkama yaslandım. "Eros."

Güldü, dişleri bembeyaz ve dümdüzdü. "Gösteri için teşekkürler." Bakışları Persephone'ye kaydı. "Yukarı şehirdeki pek çok insanı kızdırdın."

Persephone kucağımda kımıldandı. Kızarmasını, kekelemesini, kendine başkalarının önünde bu kadar ileri gitme iznini verdiği için pişman olduğunu gösterecek bir şey yapmasını bekledim. Daha önce hiç demin yaptığımız gibi bir şey yapmamıştı; Persephone gibi fildişi kulede yaşayan bir prenses

için seyircilerin karşısında seks yapmak büyük olaydı. Onu kurtarmak için bir şeyler söylemek üzereydim.

Persephone beni yine şaşırttı. Sesi hastalıklı bir şekilde tatlılaştı ve zehirle kaplandı. "Komik ama yukarı şehirdeki pek çok insan da beni kızdırdı."

Eros'un mavi gözleri soğuk olsa da gülüşü bozulmadı. "Zeus çok öfkeli ve onu mutlu etmek herkesin yararına."

"Zeus'u mutlu etmek gibi bir derdim yok." Işıl ışıl gülümsedi. "Bir iyilik yap ve Afrodit'e selamlarımı ilet. Bu kadar zamandır Zeus'u o idare ediyor. Eminim onu bir süre daha idare edebilir."

Bu sözlere Eros'un gülümsemesini yok etti. Sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Bu duyguyu anlayabiliyordum. Hafifçe ıslık çaldı. "Anlaşılan birileri Demeter'in mükemmel kızını hafife almış."

Persephone'nin sesi sert bir ton kazandı. "Emin ol öyle. Bu akşamın raporunu verirken bunu da söylemeyi unutma."

Eros ellerini kaldırdı, rahat gülümsemesi geri döndü. Bu bir maskeydi ama Persephone'ninki kadar başarılı değildi. "Bu gece sadece eğlenmek için buradayım."

Bu gece. Kuşkuları gidermek için burada olduğunun en açık ifadesiydi bu. Gözlerinin içine baktım. "O zaman bu gece... keyfine bak. Ama kimin misafirperverliğinden yararlandığını unutma."

Eros hafifçe hayali şapkasına dokunup uzaklaştı. Platformun diğer tarafındaki kanepede oturan bir çift ona el sallayınca onlara katıldı. Birkaç saniye içinde onu da eğlenceye katmak için soymaya başladılar. Başımı eğip baktığımda Persephone'nin kaşlarını çatarak izlediğini gördüm. "Casus olarak burada olduğunu biliyorsun."

"Afrodit'in intikamını almak için burada olmasından iyidir." Düzenli olarak yaptığı söylenen bir şeydi bu.

Odaya göz attı ve sonunda kalabalıktaki yüzlerini seçmeye başlayınca aklının karıştığını fark ettim. "Yukarı şehirden beklediğimden çok daha fazla insan var burada. Eskiden benim katıldığım partilere katılan insanlar."

"Evet." Sarı saçlarından bir tutamı parmaklarıma dolayarak düşündüğü şeyi çözmesini bekledim.

"Burada olduğunu *biliyorlardı*. Bu kadar insan senin varlığını biliyorsa neden sadece bir söylentisin?"

Başparmağımı saçlarında gezdirdim. "Aslında bu kolay bir soru ama karmaşık bir cevabı var. Basitleştirilmiş versiyonu, beni bir efsane olarak tutmak Zeus'un çıkarına."

Bana baktı. "Çünkü bu onu daha güçlü kılıyor. Poseidon çoğunlukla rıhtım civarındaki topraklarında oluyor ve politikaya tahammülü yok. Diğer tek efsanevi isim sensin. Sen işin içinde olmazsan Zeus'un bütün Olimpos'un kralını oynamasına engel olacak kimse yok."

Akıllı küçük siren.

"Evet." Diğer On Üçler'in hepsi Zeus'a kendi yöntemleriyle karşılık verirlerdi ama hiçbiri kalıtsal unvanlarından birinin sağladığı gücü ortaya koyamazdı. Şehrin gıda kaynaklarını kontrol eden Demeter ya da sözleşmeli askerlerden oluşan küçük bir ordusu olan Ares bile.

Persephone kaşlarını çatmaya devam edince saçlarını hafifçe çekiştirdim. "Başka?"

"Bu çok... ikiyüzlüce. Yukarı şehirde her şey namus kültürüne dayalı ve hepsi bu tür temel insani ihtiyaçların üzerindeymiş gibi davranıyor, arzularını yok saymak değerliymiş numarası yapıyor. Sonra buraya geliyorlar ve senin misafirperverliğinden yararlanarak sosyal çevrelerinden sürülmelerine ve toplum içinde ayıplanmalarına neden olacak türden seks oyunları oynuyorlar." Odaya göz attı. "Gerçi sadece seks oyunları değil, değil

mi? Aşağı şehre başkalarının bilmesini istemedikleri bir sürü şey için geliyorlar."

Persephone'nin noktaları bu kadar çabuk birleştirmesi beni gerçekten şaşırtmadı, hele ki çok hoş ama boş kadın imajının ardında ince bir zekâya sahip olduğu zaten kanıtlanmışken. "Karanlıkta işlenen günahlar, günah sayılır mı?"

Yüz ifadesi kesinlikle aşırı saldırgandı. "Seni kullanıyorlar ve sonra tekrar karanlıklara sokup bir umacıymışsın gibi davranıyorlar. Bu haksızlık."

Göğsümdeki o garip çarpıntı arttı. Sanırım nutkum tutulmuştu. Ona daha önce hiç görmemiş gibi bakmamın tek açıklaması buydu. Ama sebep sadece bu da değildi. Onu daha önce de çok öfkeli görmüştüm ama hiç *beni* savunmak için öfkelenmemişti. Bu garip ve yeni bir şeydi. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Neyse ki Hermes ve Dionysus'un yanımıza gelmesiyle bir cevap bulmak zorunda kalmaktan kurtuldum. Resmî ve gayriresmî gösteriler bittiğinden beri etrafımızdaki herkes soyunma ve faaliyete başlamanın çeşitli aşamasındaydı. Bu ikisi hariç. Her gösteriye gelirlerdi ama katılan tek Hermes olurdu, o da nadiren. Dionysus'a gelince, onun kötü alışkanlıkları arasında hiçbir türden seks yoktu.

Dionysus iki kadın tarafından işgal edilmiş olan koltuğu işaret etti. "Kalkın."

Kadınlar kalkıp birkaç metre uzaklaştılar ve Dionysus koltuğu yanımıza çekti. "Güzel parti."

Soğuk bir tonla, "Beğenmene sevindim," dedim. Dionysus koltuğa çöktü, Hermes de kolçağına tünedi. Parmaklarını dalgın dalgın Dionysus'un saçlarında gezdirdi ama koyu gözlerinde kurnaz bir ifade vardı. İç çektim. "Dökül, Hermes."

"Biliyorsun, hayatını nasıl yaşayacağını söylemekten hoşlanmam."

"Bu seni ne zaman durdurdu ki?" Persephone'nin tehdit altındaki bir yılan gibi gerildiğini hissettim ve ellerimi vücudunda gezdirerek onu kendime daha da yapıştırıp kolumu beline doladım. Küçük sirenimin bırakın On Üçler'den birine, kimseye fiziksel olarak saldıracağını *sanmıyordum* ama Eros'u bu kadar etkili bir şekilde alt etmesini de beklemiyordum. Sürprizlerle doluydu ve bunun beni şu an olduğu kadar mutlu etmemesi gerekiyordu.

Dionysus kolunu Hermes'in beline dolayıp kadın dalgın dalgın okşamasına daha rahat devam etsin diye başını eğdi. Ne kadar gevşemiş görünürse görünsün o da şu an Hermes kadar ayık ve kurnazdı. "Arı kovanına çomak sokuyorsun, dostum. Bundan sonra olacaklara hazır mısın?"

Hem Hermes'in hem de Dionysus'un ayıkken sarhoş olduklarından *daha* dramatik olmaları mümkün olmamalıydı. Ama işte öyleydiler. "Hiçbirimiz acele karar vermeyelim."

"Biliyorsun, rahatlaman gerektiğini söylediğimizde kastettiğimiz, kesinlikle ağzından köpükler saça saça yukarı şehre koşup gördüklerini tüm ayrıntılarıyla anlatacak elli kişinin gözü önünde Zeus'un nişanlısını becermen değildi." Hermes gözlüğünü düzeltti. "Bizi kastetmiyorum elbette. Biz bu tür hikâyeleri yaymaya meraklı değiliz."

Homurdandım. "Bu odada bu söylediğine inanacak biri varsa Ohio'da okyanus kıyısında ona satacak güzel bir evim var."

"Hades." Dionysus'u okşamayı bıraktı ve dikleşti. "Bu bir *şaka* mıydı?" Persephone'ye döndü. "Ona ne yaptın böyle? Sen geleli üç gün oldu ve Hades şaka yapmaya başladı. Bu çok garip ve hiç doğal değil. İkinizin de derhâl bundan vazgeçmeniz şart."

Persephone kızgın bir nefes verdi. "Konuşmasına fırsat verecek kadar susabilsen onun iyi mizah anlayışına sahip olduğunu anlardın."

Hermes gözlerini yavaşça kırpıştırdı. "Hımm."

"Ayrıca, madem bu kadar iyi arkadaşsınız, her ziyaretiniz sonrası koşa koşa Zeus'a gidip burada gördüğünüz şeyler hakkında boşboğazlık yapmamayı düşünebilirsiniz. Bu tür şeyler sizi iyi bir arkadaş değil, *berbat* bir arkadaş yapar, Hades'in evine kaç gece kafayı bulmuş hâlde çat kapı gelmiş olursanız olun."

Hermes bir kez daha gözlerini hafifçe kırpıştırdı. "Hades, ben âşık oldum."

"Sakin ol, kızım."

"Bu da *başka* bir şaka." Kahkahalarla güldü ve öyle kıpırdandı ki Dionysus, koltuğun kolçağından düşmesini engellemek için ani bir hamle yapmak zorunda kaldı. "Tanrılar adını, bu kıza *bayıldım*." Doğruldu ve sırıtarak Persephone'ye baktı. "Gerçekten çok tatlısın."

Persephone bana döndü. "Az önce ona ağzıma geleni söyledim, o ise beni ne kadar sevdiğini söylüyor. Nesi var bunun?"

"Hermes işte." Omuz silktim. "Styx Nehri'nin iki yakası arasında laf taşımak işinin bir parçası. Bu insanların hepsi bu yüzden burada."

Persephone'nin yanakları hafifçe kızardı. "Doğru. Bir an için unuttum."

Unutmuştu çünkü ânında beni savunmaya girişmişti. Anlamıyordum. Beni savunarak elde edeceği hiçbir şey yoktu. Korunmak için *bana* gelmişti, tam tersi için değil. Dionysus bir kez daha uygun bir cevap bulmaya çalışmaktan kurtardı beni.

Bir kahkaha attı. "Zeus'un ne kadar sinirlendiğini görmeliydin. Halkın içinde sakin davranıyor ama söylentilere göre nereye gittiğini öğrenince bütün odayı yerle bir etmiş. Herkesin gözü önünde Hades'in aletinde zıpladığını öğrendiğinde ne mi olacak?" Başını iki yana salladı. "Çıldıracak demek yetersiz kalır."

Persephone gerildi; kız kardeşlerini düşündüğünü anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. Annesi hakkında çelişkili duygular besliyor olabilirdi ama söylediklerine ve gördüklerime bakılırsa diğer Dimitriou kardeşler için aynısı söylenemezdi. Zeus'un elinde kullanabileceği bir silah varsa onlardı. *Siktir.* Bunu daha önce düşünmeliydim. Onları güvende tutmak için adamlarımı göndermem anlaşmayı ihlal etmeden mümkün değildi ve evime girmelerine izin verirsem Zeus'un buna seyirci kalmasına imkân yoktu. Bu sorunun çözümü şu an için yoktu ama bir yolunu bulacaktım.

Persephone'nin şakağına bir öpücük kondurdum. "Yorgun musun?"

"Bu, üstü kapalı bir biçimde buradan çıkıp odana gitmek istiyorum mu demek?" Hafifçe dönüp dudaklarını dudaklarıma değirdi. "Eğer öyleyse evet, yorgunum. Değilse, seni aksine ikna etmeme hazır ol."

"Bu. Kadına. Bayıldım." Hermes ellerini çırptı. "Hades, onu bırakmamalısın. Seni insan yapıyor, sen de onu ilginç biri yapıyorsun. Üstelik daha bir hafta bile olmadı. Birkaç yıl içinde ikinizin de ne kadar eğlenceli olacağını düşünsene."

"Hermes." Ses tonuma herkesi şok edecek kadar uyarı kattım.

Doğal olarak Hermes beni duymazdan geldi. "Yine de sanırım Zeus'u saldırmaya kışkırtırsan savaşla karşı karşıya kalırız ve bu da işleri zora sokar."

Persephone ona döndü. "Savaş mı? Zeus anlaşmayı bozarsa On Üçler peşine düşer. İşler öyle yürüyor."

"Düzeltiyorum. İşlerin böyle yürümesi *gerekiyor.*" Hermes omuz silkti. "Gerçek şu ki, en azından üçte biri Zeus'un küçük yalakaları ve mevcut durumu korumak için büyük yatırımlar yapıyorlar. Eğer ortalığı karıştıracağını düşünürlerse Hades'i yok etmek için ona katılırlar."

"Peki ya diğer üçte ikisi?"

Bir omuz silkme daha. "Her iki şekilde de davranabilirler."

Bu bilgi tam olarak sürpriz değildi ancak büyük bir hayal kırıklığıydı. Çizgiyi aşan *ben* olursam hepsi tereddüt etmeden beni alaşağı etmek için birleşecekti. Hermes ve Dionysus bu konuda kendilerini kötü hissedebilirlerdi ama iş o noktaya geldiğinde onlar da diğerlerine katılacaktı. Tabii konu Zeus denen pislik olduğunda aynı şey geçerli değildi.

Yürüyebileceğine dair itirazlarını duymazdan gelip Persephone'yi kucakladım ve ayağa kalktım. Şu an onu taşımamın ne yapıp ne yapamayacağıyla alakası yoktu. Benim ne istediğimle, kendime izin vereceğim küçük bir parça huzurla alakası vardı. Düşünmek zorundaydım ve bunu burada yapamazdım. Ama başarmayı umduğum şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Planımızı çoktan hazırlamış ve hızla uygulamıştık. Artık geri dönüşü yoktu. Sonuçları ne olursa olsun bunu sonuna kadar götürmek zorundaydık.

Çözmem gereken tek konu, sorumlu olduğum herkesi bu süreçte öldürtmemeyi nasıl sağlayacağımdı.

16

PERSEPHONE

Hades beni kucağında odadan çıkarırken hâlâ az önce öğrendiklerimi düşünüyordum. Bu şekilde taşınmaya itiraz ediyordum ama küçük, gizli bir yanım bundan gerçekten hoşlanıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Hades'in pek çok yönünü seviyordum. Aksi ve baskıcı biriydi ama henüz birkaç gündür burada olmama rağmen onun gerçek yüzünü görebiliyordum.

"Hades." Başımı omzuna yasladım ve sabit kalp atışının beni rahatlatmasına izin verdim. "Sırrını biliyorum."

Merdivenlere yöneldi. "Neymiş o?"

"Hırlıyor, tersliyor ve homurdanıyorsun ama sert dış görünüşünün altında pamuk gibi bir insan var." İşaret parmağımı üst düğmesinde gezdirdim. "*Önemsiyorsun.* Bence diğer On Üçler'in hepsinden daha fazla önemsiyorsun ki Olimpos'taki rolün düşünüldüğünde bu ironik bir durum."

"Bunu sana söyleten ne?" Hâlâ bana bakmıyordu ama sorun değildi. Aslında tek bir keskin bakışla aklımı okuyabildiğini hissetmeden onunla bu şekilde konuşmak daha kolaydı.

"Zeus'un yaptıklarının bedelini ödemesini istiyorsun ama halkın zarar görmeden. Ve onlar *senin* insanların. Georgie'yle ilişkini gördüm, Juliette ve Matthew'la da. Herkesle böylesin, değil mi? Hepsi senin için ateşe atlar, sen de onları yüce ve anaç varlığınla korursun."

"Anaç değilim."

"Sen anaç olmanın birebir tanımısın."

Homurdandı. "Kesinlikle annenden daha fazla ilgilenmiyorum. Bütün şehrin beslenmesi ve ihtiyaçların tedarik edilmesini sağlayan o."

"Evet, öyle." Ses tonumdaki öfkeyi saklamak imkânsızdı. "İşinde çok iyi ama bunu hayırsever bir ruha sahip olduğundan yapmıyor. Güç ve prestij peşinde koşuyor. *Yeter* sınırı hep bir sonraki ufukta. Beni Zeus'a satacaktı. O böyle görmeyecektir ama bu nişan bir... alışverişti. Beni seviyor ama bu diğer her şeyin yanında ikinci planda kalıyor."

Hades hemen cevap vermedi; başımı kaldırıp ona baktığımda yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Neredeyse... kendiyle savaşıyormuş gibi görünüyordu. Gerildim. "Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

"Bir sürü şey."

Bu saçma sapan espri yüzünden dikkatimin dağılmasına izin vermedim. "Hades, lütfen. Öyle ya da böyle, kışın geri kalanı boyunca bu işte birlikteyiz. Söyle."

Tereddüdü uzadıkça kaygım da artmaya başladı. Yatak odasına varana ve evin geri kalanıyla aramızdaki kapı kapanana kadar bekledikten sonra nihayet cevap verdi. "Annen bir tür ültimatom verdi."

Neden şaşırdığımı bilmiyordum. Tabii ki yapmıştı. Kaçıp gitmem onu Zeus'tan daha çok öfkelendirmişti. Özenle hazırladığı tüm planlar itaatsiz kızı yüzünden boşa gitmişti. Nerede olduğumu bilmese bile buna müsamaha göstermesi

mümkün değildi. Kıpırdanmaya başladım, sonunda Hades beni dikkatlice yere indirdi. Bu beni daha fazla sakinleştirmedi. Bir kez daha, "Söyle," dedim.

"Seni geri göndermezsem aşağı şehrin erzakını kesecekmiş."

Gözlerimi kırpıştırarak kelimelerin kendilerini kulağa mantıklı gelecek bir düzene sokmasını bekledim. "Ama bu... Aşağı şehirde binlerce insan var. Bu insanların ne seninle ne benimle ne de On Üçler'le ilgisi var."

"Evet," dedi basitçe.

"Onları aç bırakmakla tehdit ediyor."

"Evet." Başka tarafa bakmadı, istediğim dürüstlüğü vermekten başka bir şey yapmadı.

Bekledim ama devam etmedi. Bir anda her şey değişmişti. Bu kadar insan zarar görecekken bu planı uygulamaya kesinlikle devam edemezdik. Gelirleri ne olursa olsun herkesin dengeli beslenme kaynaklarına erişebilmesi için uygun fiyat pazarlığı yapmak Demeter'in sorumluluk alanlarından biriydi; bunun da ötesinde, Olimpos'u dünyanın geri kalanından ayrı tutan set o kadar güçlüydü ki insanların yiyecek bulmak için şehirden ayrılmaları imkânsızdı. Bu yiyecekler gelmezse insanlar aç kalacaktı.

Bunu yapacağına inanamıyordum ama annem blöf yapmazdı.

Yavaşça nefes aldım. "O zaman geri dönmek zorundayım."

"Geri dönmek *istiyor musun*?"

Aciz bir kahkaha attım. "İronik olan –tabii buna ironi denebilirse– annemle tek ortak noktamızın ikimizin de gözünü ufka dikmesi. Tek istediğim buradan kurtulmak ve Demeter'in ortanca kızı olmadığımda kim olduğumu keşfetmek. Hayatta kalmak için belirli bir rolü oynamak zorunda olmadığımda nasıl bir insana dönüşebileceğimi."

"Persephone..."

Dinlemiyordum. "Bu da beni onun kadar bencil yapıyor sanırım, değil mi? İkimiz de istediğimizi elde etmek istiyoruz ve bunun bedelini başka birinin ödemesini umursamıyoruz." Başımı iki yana salladım. "Hayır, ben bunu yapmayacağım. Kendi özgürlüğüm için halkının zarar görmesine izin vermeyeceğim."

"Persephone." Hades aramızdaki boşluğu yeniden kapadı ve nazikçe ama sıkıca omuzlarımı tuttu. "Geri dönmek istiyor musun?"

Ona yalan söylemezdim. "Hayır, ama bunun nasıl..."

Sanki bu tek sorudan daha fazlasını yanıtlamışım gibi başını salladı. "O zaman dönmeyeceksin."

"Ne? Az önce dedin ki..."

"Halkımın sağlığı ve refahı konusunda On Üçler'e güvenecek kadar saf olduğumu mu sanıyorsun? Onlardan birini kızdırıp böyle bir kargaşaya neden olmaktan bir adım uzaktaydık zaten." Bakışları hâlâ soğuk olsa da dudakları seğiriyordu. "Halkım açlıktan ölmeyecek. Aşağı şehirde bol miktarda kaynağımız var. İşler bir süreliğine karışabilir ama kimse onarılamayacak şekilde zarar görmeyecek."

Ne?

"Erzakı nereden sağlıyorsunuz?"

"Triton ve benim gizli bir anlaşmamız var." Şaşırmış ya da kızmış değildi; şu anda bana geçen hiçbir duygu yoktu. Endişeli bile değildi.

Şok edici bilgiler arka arkaya geliyordu. "Yani sen... On Üçler'i bertaraf etmek için Poseidon'un sağkoluyla anlaşma yaptın. Bu ne zamandır devam ediyor?"

"On yedi yaşında yönetimi devraldığımdan beri." Gözlerimin içine baktı. "On Üçler'in iyi niyetine güvenilmeyeceğini çok iyi biliyorum. İçlerinden birinin bana zarar vermek için halkımı kullanmaya kalkışması an meselesiydi."

Ona yeni bir gözle baktım. Bu adam... Tanrılar adına, tahmin ettiğimden daha karmaşık biriydi. Gerçek bir lider. "Bana yardım etmeyi kabul ettiğinde bunun olabileceğini biliyordun."

"Bunun büyük bir olasılık olduğunu biliyordum." Ellerini kaldırıp yüzümü avuçlarının arasına aldı ve başparmaklarını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdirdi. "Yukarı şehirdeki o pisliklerin bir daha bana ait hiçbir şeye zarar vermesine izin vermeyeceğime dair uzun zaman önce kendime söz verdim. Savaş haricinde, buradaki işleri aşırı derecede etkileyecek yapabilecekleri çok az şey var."

Olimpos'u Zeus yerine Hades yönetseydi nasıl olurdu acaba? Bunu hayal dahi edemiyordum. Hades gerçekten *umursuyordu.*

Onu öptüm ve ânında ne yaptığımı idrak ettim. Plan yoktu, hile yoktu, sadece ona göstermek istiyordum ki... Ne olduğundan emin değildim. Bir şey. Kelimelere dökemediğim bir şey. Kısacık bir an kadar hareketsiz kaldı ve sonra ellerini kalçalarıma götürüp beni kendine çekti. Beni ateşli bir şekilde öptü, göğsümde kabaran ateşin aynısıydı bu. Çaresizlik sınırında ama daha karmaşık bir duygu.

Hafifçe geri çekildim. "Sana ihtiyacım var."

Çoktan hareket etmeye başlamış, beni geri geri yatağa doğru itiyordu. Neredeyse çıplak olan vücuduma baktı ve hırıltılı bir ses çıkardı. "Seni çıplak istiyorum."

"Umarım beklemeye hazırsındır."

"Değilim." Elini ceketine sokup bir çakı çıkardı. "Kımıldama."

Kıpırdamadan durdum. Çakıyı tenimle ilk şerit arasında kaydırırken nefesimi tuttum. Çakı, muhtemelen vücuduna bu kadar yakın olduğu için şaşırtıcı derecede sıcaktı. Şerit bıçağın keskin kenarı altında kolayca koptu. Karşısında çırılçıplak kalana kadar biri daha, ardından diğeri ve sonra bir

tane daha. Çakıyı kapayıp bir adım geri çekilerek beni baştan aşağı süzdü. "Daha iyi."

Işık düğmesine gitti ve benim sessiz karşı çıkışımı görmezden gelerek ışığı söndürdü. Görmek *istiyordum*. Yanımdan geçip pencerelere giderek ağır perdeleri açtı. Gözlerim çabucak alıştı ve az da olsa görebildiğimi fark ettim. Şehrin ışıkları odayı loş bir parıltıyla kapladı.

Hades soyunarak bana doğru yürümeye başladı. Ceket ve gömlek. Ayakkabı ve pantolon. Birkaç adım ötemde durdu; ona doğru uzanmaktan kendimi alamadım. Bana özlemini çektiğim görüntüyü sunuyor olabilirdi ama benim daha da hayati bir şeye ihtiyacım vardı... teninin tenime değmesine.

Ancak ben göğsüne dokunmadan elimi yakalayıp boynuna götürdü. Aramızdaki mesafeyi tamamen kapayıp bizi göğüs göğse getirdi. Tenime değen sert yara izlerini belli belirsiz hissettim ama Hades beni tekrar öpünce onu bir an önce içime almaktan başka her şeyi unuttum.

Beni kaldırdı, bacaklarımı beline doladım. Yeni pozisyonda aleti neredeyse ona en ihtiyacım olan yerle aynı hizadaydı ama ben bundan faydalanacak kadar aklımı kaybetmeden önce hareket etti. Duyduğum istek, onu gördüğüm andan itibaren gitgide artan ve her şeyi tüketen bir histi. Kalabalığın önünde seks yapmak başlı başına bir olaydı ama arzumu köreltmemişti. O itibarla ilgiliydi. Buysa *bizimle*.

Hades bizi yatağa ilerletti ve o da yatağa çıktı. Ellerimi tutup yatak başına doğru götürdü. "Ellerini burada tut."

"Hades." Sanki çok uzun bir mesafe koşmuşum gibi nefes nefeseydim. "Lütfen. Sana dokunmak istiyorum."

Bileklerimi sıkarak, "Ellerini burada tut," diye tekrarladı.

Tekrarlamasına gerek yoktu. Başımı onaylarcasına sallamaya başlamıştım bile. Bunu devam ettirmek, bu ânın bitmesini engellemek için her şeyi yapardım. "Tamam."

Hades geriye doğru kayarak açık bacaklarımın arasına diz çöktü. Ön tarafı gölgedeydi ama pencerelerden gelen ışıktan beni tüm ayrıntılarıyla görebildiğini hissediyordum. Memelerimi avuçladı ama fazla oyalanmadan vücudumdan aşağı kaydı ve göbek deliğimin hemen altındaki hassas noktaya bir öpücük kondurdu. Ve sonrasında bacaklarımın arasındaydı. Nefesi klitorisimde titreşiyordu; sanki o da bu andan benim kadar etkilenmiş gibiydi. Belki de daha fazla.

"Sana sahip olacağım, küçük siren. Her pozisyonda, ta ki tenine her şekilde kazınana kadar."

Benimle mi yoksa kendisiyle mi konuşuyor bilmiyordum ama umurumda değildi. Yatak başını sıkıca kavradım ve hareketsiz kalmak için âdeta savaş verdim. "O zaman al beni." Tahtta ona söylediklerimin bir yankısıydı bu ama şimdi farklı bir anlama geliyordu. Bunu sadece ortak itibarımız için istiyormuşum gibi davranamazdım.

Hayır, sadece *onu* istiyordum.

Hades'in kuru, hırıltılı kahkahasını duyma arzum ciddi bir bağımlılık hâline gelmeye başlamıştı. Bu sesi bacaklarımın arasında çıkardığında bin kat daha iyi oluyordu. Dilini üzerimde gezdirdi. Kalçalarımı kavrayıp yukarı kaldırdı ve bastırıp dışarı doğru çıkararak beni tamamen açık tutmadan önce aldığım tek uyarı onun hırıltısı oldu. Keyfine varmak yoktu, tahrik etmek yoktu, baştan çıkarmak yoktu. Sanki bir daha böyle bir şansı olmayacakmış gibi kadınlığıma ulaşmaya çalışıyordu. Sanki benim orgazm olmama bir sonraki nefesinden daha çok ihtiyacı varmış gibi.

Her nefes verişte hıçkırıklara boğuluyordum. Düşünemiyor, hareket edemiyor, onun yatak başını tutma emrine itaat etmekten ve dilinin her hareketiyle yükselen zevki yaşamaktan başka bir şey yapamıyordum. Titremeye başladım, duramıyordum. "Hades!"

Cevap vermedi, aynı hareketleri sürdürerek arzunun içimde gitgide daha da artmasına neden oldu sadece. Bu çok iyiydi. Bu muhteşemdi ve vadedilen finali istiyordum, bir an öne *istiyordum*. Hades klitorisimi sertçe emmeye başladı ve iki parmağını içime soktu. O kadar sert boşalmaya başladım ki tüm hayati sistemlerim âdeta teker teker kapandı.

Sanki bu orgazm onun sınırlarını kaldırmıştı; ağzını karnımda gezdiriyor, meme kıvrımlarını öpüyordu. Başım hâlâ dönüyordu ama hem her dokunuşu hem de üstümdeki vücudunun ağırlığı beni yavaş yavaş yeryüzüne geri çekiyordu. Dudaklarımı yaladım. "Hades."

Duraksadı. "Efendim."

"Sana dokunabilir miyim? Lütfen."

Titrek nefesi boynumu yaladı. "Dokunuyorsun zaten."

"Demek istediğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun." Yatak başını bırakmamıştım, izin almadan emrinden dışarı çıkmayacaktım. Bu önemli bir anmış, sanki *büyük* bir şeyin eşiğinde duruyormuşuz duygusuna kapıldım. Bu çok mantıksızdı. Alt tarafı seksti, temel bileşenlere indirgenebilen basit bir eylem. Onu arzuluyordum ve doğal olarak ona dokunmak istiyordum. Bunun sona ermesini istemiyordum, bu yüzden de onun emirlerine itaat edecektim.

Ama bu kadar basitmiş gibi gelmiyordu.

Hades benden tamamen bilinçli bir şekilde saklanıyordu. Görmemden, dokunmamdan, her şeyden. Kendini benim zevkime bu denli adamışken aramızdaki bu son mesafe kırıntısına içerlememeliydim. Ama içerliyordum. Her şeyi istiyordum, tıpkı onun benden talep ettiği gibi. Göğsüm sıkıştı. "Hades, lütfen."

O kadar uzun süre tereddüt etti ki beni yine reddedeceğini düşündüm. Sonunda bir küfür savurup başımın üzerinden uzandı ve ellerimden birini tutarak aşağı indirip göğsüne bastırdı. Ardından aynı hareketi diğer elime yaptı. Teni bozulmuş

gibiydi, bazı yerleri çok yumuşak, bazı yerleri ise pürüzlüydü. Yara izleri. Yara izlerini hissettim.

Tek kelime etmeden ellerimi göğsünde aşağı yukarı dolaştırarak onu okşadım. Hades hiç kıpırdamadan duruyordu. Nefes aldığından bile emin değildim. Bir şey –biri– ona zarar vermişti, hem de çok kötü bir şekilde. Hasarın boyutunu görmeden bile hayatta olduğu için şanslı olduğunu söyleyebilirdim.

Belki bir gün onu tamamen görmeme izin verecek kadar bana güvenirdi.

Hafifçe doğrulup onu öptüm. Şu an daha fazla konuşmamıza gerek yoktu. Bana yaslı vücudu ânında gevşedi ve bir an için ondan uzaklaşmamı beklediğini düşündüm. Aptal adam. Keşfettiğim her parçası, her küçük ayrıntı ve gizem onu daha çok istememe neden oluyordu sadece. Hades, keşfetmek için bir ömür harcayabileceğim ve resmin tamamını asla çözemeyeceğim bir bulmacaydı.

Ne yazık ki sadece üç ayım vardı.

Öpüşmeyi kısa bir an kesip komodine uzanarak bir kondom çıkardı. Kondomu alıp elimi göğsüne koyarak onu geri ittim. "Bana bırak."

"İtaat işinde çok kötüsün," diye mırıldandı ama sesinde o gıcırtılı kahkaha tonu vardı.

"Yanlış." Paketi yırtıp açtım. "İtaat işinde harikayım. İstediğimi istediğim zaman söyleme konusunda da aynı derecede harikayım. Buna uyumlu olmak deniyor."

"Öyle mi?" Aletini okşarken tıslarcasına bir nefes verdi, bunun üzerine tekrar okşadım.

"Hades?"

Gergin bir kahkaha attı. "Evet?"

"Yakında sana oral seks yapmama izin vereceğine söz ver. Çok yakında. Şu anda içimde olmana çok ihtiyacım var ama bunu da çok istiyorum."

Uzanıp başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Ne zaman aletimi ağzına almak istediğine karar verirsen diz çök ve kibarca rica et. Kendimi yeterince nazik hissedersem, onu bile verebilirim sana."

Başparmağını hafifçe ısırdım. "Tamam, bunu hak ettim."

"Kondomu tak, Persephone. Şimdi."

Anlaşılan ben de ona daha fazla sataşacak havada değildim. Kondomu aletine geçirdim. Hades beni yatağa geri ittiğinde ellerimi son anda çekebildim. Onunla birlikte olmadan önce biri bana sorsa ister dikkatli bir şekilde olsun isterse başka bir şekilde itilip kakılmaktan hoşlanmadığımı söylerdim. Meğer beni yönetecek doğru kişiye ihtiyacım varmış. Beni iterek yan tarafıma döndürdü ve bir bacağımı kaldırarak kolunun üzerine koyup bacaklarımın arasına diz çöktü. Garip bir pozisyondu ama hiç beklemeden içime girince yorum yapacak zamanım kalmadı. Aletini dibine kadar soktu ve birlikte nefes alıp vermeye başladık.

Hades beni becermeye başlamadan önce uyum sağlamam için bana bir saniye bile vermedi. Beni yatağa tamamen mıhlayan uzun, derin darbeler. "Kendine dokun," diye homurdandı. "Aletim içindeyken boşaldığını hissetmek istiyorum. Tanık yok. Seyirci yok. Bu sefer sadece benim için."

Klitorisimi okşamak için elimi aşağı kaydırarak söylediğini yaptım, muhteşem bir duyguydu. Birlikte yaptığımız her şey muhteşem hissettiriyordu. Hades'le birlikte olmak, hiç uyanmak istemediğim ateşli bir rüyada olmak gibiydi. Bu asla ama asla bitmesin istiyordum.

Hades açısını ayarlayıp hızını artırarak her yanımı zapt edemediğim bir zevk dalgası kaplamasına neden oldu. "Tanrılar aşkına."

"Durma. Sakın durayım deme." Sanki sözcükleri göğsümden çekip alıyor ve bana geri söylüyordu.

İstesem bile yapamazdım zaten. Kelimeler, onun ismine dönüşüp dudaklarımdan dökülüyordu. Eğildi, bedenimi kendine göre ayarlardı ve ben boşalırken dudaklarıma yapıştı. Darbeleri sertleşti, daha düzensizleşti ve sonra o da hemen peşimden boşaldı.

Öpüşmeyi sonlandırmama mücadelesi verirken kemiklerim âdeta sıvılaştı. Öpüşme ateşliden nazik, neredeyse sevgi dolu bir şeye dönüştü. Benden ne kadar zevk aldığını kelimeler olmadan söylüyordu sanki. Şimdiye dek ihtiyacım olduğunu hiç düşünmediğim bir şeydi bu ama göğsümdeki sivri bir parçayı törpülemişti.

Hades nihayet benden uzaklaştı. "Hareket etme."

"İstesem de yapamam zaten."

Banyoya doğru yürürken hırıltılı kıkırdaması onu takip etti. Birkaç saniye sonra geri döndü. Daha iyi bir ışık olmasını dileyerek yatağa doğru gelişini izledim. Bu hâliyle pek insana benzemiyordu. Karanlık arzularımı yerine getirmek için gönderilmiş ve sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yok olacak bir karabasandı sanki. "Kal."

Hades aniden durdu. "Ne?"

"Kal." Doğruldum, boğazımda paniği andıran bir duygu titreşiyordu. "Gitme."

"Persephone." Yatağa çıkıp beni kollarının arasına aldı. "Küçük siren, hiçbir yere gitmiyorum." Battaniyenin altına girmek için ikimiz de kıpırdandık ama Hades bu süre boyunca bana dokunmaktan vazgeçmedi. Sonunda yan döndük ve bana arkadan sarıldı.

Ancak tamamen bana dolandığında tekrar nefes alabildim. "Teşekkür ederim."

"Nereye gideceğim ki? Benim yatağımdasın."

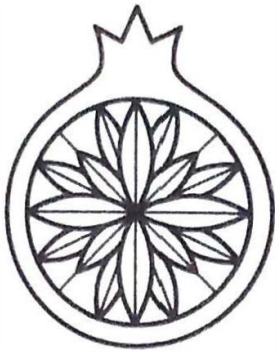
Gülmek istedim ama gülemedim. Onun yerine kollarını okşadım. "Ama er ya da geç gideceksin. Aslında ben gideceğim." Bu ne kadar iyi olursa olsun er ya da geç *bitecekti.*

"Evet."

Verdiği cevabın beni sürüklediği hayal kırıklığından nefret ederek gözlerimi kapadım. Ne bekliyordum ki? Birbirimizi bir haftadan daha az süredir tanıyorduk. Bu anlaşmayı bu kadar zorlamamın tek nedeni iyi durumda olmak ve gerçekten özgür davranabilmekti. Zeus'la nişanlanmaktan Hades'le pazarlığa atlamak... Bu özgürlük değildi. Bunu biliyordum ama yine de bunun biteceğini düşününce gözlerimde garip bir yanma oluyordu.

Henüz bitemezdi.

Biraz daha zamanım vardı ve her ânın tadını sonuna kadar çıkarmayı planlıyordum.

17

HADES

Güneşle beraber kalktım. Gözlerimi açtığımda Persephone'yi yatağımda bulmak, çok detaylı sorgulamaktan korktuğum bir duyguya kapılmama neden oldu. Onun burada olması hoşuma gidiyordu. Beni *rahatlatıyordu* ki bu saçmalıktı. Kalmam için bana yalvaran gözlerinin içine bakmayı gece boyunca göze alamamıştım. Sergilenmenin ve seksin neden olduğu adrenalin yüzünden âdeta çökmüştü. Yatağımda olmasaydık bile o anda onu o hâlde bırakmazdım.

Bu, onun altın sarısı saçlarının benimkinin yanındaki yastığa yayılmış hâlini görmekten hoşlandığım gerçeğini değiştirmiyordu. Beline dolanıp memelerini pencerelerden süzülen sabah ışığıyla buluşması için çıplak bırakan çarşaf ne kadar deli yattığının kanıtıydı. Az kalsın kendimi unutup onu öperek uyandıracaktım.

Az kalsın.

Göğsüme, ailemi öldüren yangından kalan yara izlerine baktım. Asla kaçamayacağım bir anıydı bu çünkü derime kazınmıştı. İç çekerek yataktan çıktım, üşümemesi için Persephone'nin üzerine battaniyeyi özenle örttüm ve perdeleri

kapamaya gittim. Hızlı bir duş alıp giyindim. Tam ana kattaki çalışma odama inecektim ki durdum. Persephone bunu bir reddediş olarak görür, onu terk ettiğimi düşünür müydü? Emin olamıyordum. Lanet olsun, ne olursa olsun umursamamalıydım. Seks ne kadar harika olursa olsun biz sevgili değildik. Bu gerçeği unutmak, bu işin sona ereceği tarihi unutmak felakete davetiye çıkarırdı.

Yatak odasından uzak çalışma odamdaki çok ender kullandığım masamın sandalyesine çökerken bile kendime bunu söylemeye devam ediyordum. Telefonumu hızlıca kontrol ettiğimde yarım düzine mesaj geldiğini gördüm. Mesajları kaydırarak ilerleyip Hermes'ten gelen mesajda durdum.

Hermes: Zorunlu toplantı @9.
Sakın kaçırma, Hades. Hiç olmadığım kadar ciddiyim.

Bunun olacağını biliyordum ama günler önce yapılmasını bekliyordum. Derin bir nefes alıp dizüstü bilgisayarı açtım. Her şeyin açılması birkaç dakika sürdü, buna rağmen toplantıya on dakika erken katıldım. Tam da beklenildiği gibi herkes buradaydı.

Ekran dörde bölündü. Birinde kendi görüntüm bana bakıyordu. Diğerinde bir otel yatağında oturmuş Cheetos yiyor gibi görünen ve üstlerinde hâlâ dün geceki kıyafetleri olan Hermes ve Dionysus vardı. Üçüncüsü iri omuzlarıyla çerçeveyi dolduran Poseidon'du. Kızıl saçları ve sakalının altında o da benim gibi burada olmayı hiç istemiyormuş gibi sinirli bir ifade takınmıştı. Son karede ise On Üçler'in geri kalanını temsil eden diğer sekiz kişi bir toplantı masasının etrafında oturuyordu. Zeus, son Hera öldükten sonra evlenmediğinden bir kişi eksiktik.

Persephone'nin o masada oturduğunu düşünmek midemi bulandırdı.

Zeus ortada oturuyordu ve sandalyesinin diğerlerinden biraz daha yüksek olduğu dikkatimden kaçmadı. Teknik olarak güç grubun bütününde olsa da kendisini her zaman günümüzün kralı olarak görürdü. Sağında kusursuz teni ve omuzlarına dökülen özenle şekillendirilmiş siyah saçlarıyla Afrodit oturuyordu. Solunda ise Demeter.

Persephone'nin annesini inceledim. Onu daha önce de görmüştüm elbette. Dedikodu köşelerinde ve haber akışlarında onu görmemek mümkün değildi. Demeter'inki yaşla birlikte biraz yumuşamış olsa da delici ela gözlerinde ve çenesinin hatlarında Persephone'den izler gördüm. Pantolon takımının içinde bir kraliçe kadar asil ve kellemi almaya hazır görünüyordu. Çok güzel.

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Arkama yaslandım. Sessizliği bozacak kişi kesinlikle ben olmayacaktım. Bu toplantıyı ben istememiştim. Burada olmamı Zeus istemişti, o yüzden bir an önce başlasa iyi olurdu.

Zeus, düşüncelerimi okumuş gibi öne doğru eğildi. "Nişanlımı geri ver."

"Anlaşmaya aykırı bir şey yok ve sen de bunu biliyorsun. Senden kaçtı, senden yeterince hızlı uzaklaşabilmek için ayakları kanayana ve donarak ölmenin eşiğine gelene kadar koştu. Styx Nehri'ni kendi iradesiyle geçti. İstediği zaman geri dönmekte özgür." Cevap vermeden önce toplanan herkese tek tek bakarak âdeta şov yaptım. "Dönmek istemiyor. Bu konuyla herkesin zamanını boşa harcıyorsun."

"Bebeğimi kirletiyorsun, pis canavar."

Kaşlarımı kaldırarak Demeter'e baktım. "*Bebeğini* karılarını öldürmekle ün salmış bir adama satmaya hazırdın. O yüzden beni eleştirmeyelim."

Demeter'in nefesi kesildi ama bu tam anlamıyla bir numaraydı. Yüzündeki ifadenin suçluluktan mı yoksa öfkeden mi kaynaklandığını anlayabilecek kadar iyi tanımıyordum onu. Benim için fark etmezdi. Persephone bu insanlardan kurtulmak için her şeyi yapacaktı ve ben de onu kendi isteği dışında geri vereceğime kendimi gerçek bir kılıcın üzerine atardım.

Zeus başını iki yana salladı. "Beni sınama. Son Hades..."

"Yani babam. Öldürdüğün kişi. Bu anlaşmanın yapılmasının nedeni." Öne doğru eğildim. "Eğer beni tehdit edeceksen daha iyi bir silah seç." On Üçler'in diğer üyelerinin gözlerinin içine tek tek baktım. "Ben anlaşmaya uydum. Persephone istediği gibi gelip gitmekte özgür. Burada işimiz bitti mi?"

Demeter âdeta hırlarcasına, "İspatla," dedi.

Persephone omzuma hafifçe dokunmadan kısa bir an önce arkamda olduğunu hissettim. Onu çarşafıma sarılmış hâlde omzumun üstünden monitöre bakarken gördüm. Saçları dağınıktı, boynunda sakal yanıkları vardı ve göğsünün çok az bir kısmı görünüyordu. Eğilip ekrana dik dik baktı. "Olmak istediğim yerdeyim, Anne. Hades'le *çok mutluyum*." Omzumun üzerinden uzanıp dizüstü bilgisayarı kapadı.

Yavaşça dönüp ona baktım. "Az önce bilgisayarı On Üçler'in suratına kapattın."

"Hepsinin canı cehenneme."

Gülsem mi yoksa onu sarıp sarmalayıp Zeus'un kaçınılmaz intikamından koruyacak bir yere mi götürsem karar veremedim. "Persephone."

"Hades." Kontrolcü ses tonumu taklit etti. "Gözleriyle görmeden sana inanmayacaklardı ve yarısı hâlâ inanmıyor. Zeus'un atıp tutmasına izin vermek herkesin zamanını boşa harcamaktan başka bir işe yaramaz. Bana teşekkür etmelisin."

"Sana teşekkür mü etmeliyim?"

"Evet." Kucağıma çıkıp ata biner gibi oturdu. "Bir şey değil."

Ellerimi kalçalarına koydum. "Gerçekte kim olduğun hakkında hiçbir fikirleri yok, değil mi?"

"Yok." Ellerini göğsümde gezdirdi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Ama ben de gerçekte kim olduğumu bilmiyorum zaten. Olimpos'tan çekip gitmenin bunu çözmeme yardımcı olacağını umuyordum."

Ellerimi ellerinin üstüne koydum. "Hâlâ Olimpos'tan gideceksin." Bunu söylemek bana acı verse de bu duygu ses tonuma yansımadı. Bir söz vermiştim ve son birkaç gündür onunla olmaktan ne kadar keyif almış olursam olayım sözümü tutacaktım. Nisana kadar vaktimiz vardı. Bu yeterli olacaktı.

Yeterli olmak zorundaydı.

Hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı. "Evine dalmalarını istemiyorsan en kısa zamanda kız kardeşlerimi arayıp tekrar bilgilendirmem gerek."

"Bugün sana bir telefon veririm." Kısa bir an sustum. "Dinlenmeyen bir telefon."

"Teşekkür ederim." Yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi. Şaşkınlığa yakın bir ifadeyle baktım ona. Persephone'yi kurnaz, neşeli ve öfkeli görmüştüm. Ama hiç böyle görmemiştim. Bu mutluluk muydu? Her zamanki maskelerinden biri olduğunu duymak istemediğimden sormaya korkuyordum.

Persephone dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu, sonra kucağımdan kayarak yere indi ve bacaklarımın arasına diz çöktü. Bana beklenti dolu bir bakış attı ve ben de karmakarışık duygularımı bir kenara bırakıp âna odakladım. "Bir şey mi istiyorsun, küçük siren?"

Ellerini uyluklarımda gezdirdi ve alt dudağını ısırdı. "Dizlerimin üzerine çöküp kibarca istersem aletini alabileceğime

söz vermiştin." Pantolonumun önüne uzandı. "Aletini çok ama çok istiyorum, Hades. Lütfen."

Ellerini tuttum. "Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun."

"Evet, farkındayım." Sanki bana boyun eğiyormuş gibi çaresiz bir bakış attı. "Bana istemediğim bir şeyi yapmak zorunda olmadığımı söylemen çok saçma çünkü seninle her şeyi yapmak *istiyorum*. Hem de her şeyi."

Seksten bahsediyordu sadece ama kalbim, uzun bir uykudan uyanır gibi cansız bir çarpıntıyla tepki verdi. Körelmiş ve kullanılmamış ama hâlâ canlı. Onu bırakıp titreyen ellerimi sandalyemin kolçaklarına bastırdım. "O zaman seni durdurmama izin verme."

"Olaylara benim gibi bakmana çok sevindim." Pantolonumu açıp sikimi dışarı çıkardı. Dudaklarını yaladı. "Ah, Hades. Keşke sanata yeteneğim olsaydı çünkü senin resmini yapmayı çok isterdim."

Eğilip sikimi ağzına aldığında hâlâ bu tuhaf ifadeyi düşünüyordum. Bekliyordum... Ne beklediğimi bilmiyordum. Persephone'nin asla düşündüğüm gibi biri olmadığını şimdiye kadar anlamış olmalıydım. Sanki her santimini tatmak ve tadını çıkarmak istiyormuş gibi emiyordu beni. Vücudumdaki her kasın gerilmesine neden olan sıcak, ıslak bir kayganlıkla. O keşfini bitirip başını kaldırana kadar kıpırdamadan durmak, bu ânı yaşamasına izin vermek için mücadele ettim.

Gözleri kararmış, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Hades?"

"Evet?"

Parmak uçlarıyla uyluklarımı ovaladı. "Bana haddinden fazla kibar davranmayı bırak ve ne istediğini söyle."

Şaşkınlıktan dürüstçe cevap verdim. "Seni ağlatana kadar ağzından becermek istiyorum."

Yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı. "İşte bu. O kadar zor muydu?" Birkaç santim geri çekildi. "Büyük, kötü kurdu oynuyorsun ama tanıştığımızdan beri bana karşı aşırı dikkatlisin. Öyle olmak zorunda değilsin. İnan, bana verdiğin her şeyi alabilirim." Sarındığı çarşafın yere düşmesine izin verdi. Bu kadın benim resmimi yapmak istediğini söylüyordu ama asıl sanat eseri *oydu,* ona adını verdiğim sirenin ta kendisiydi.

Bu kadın için seve seve boğulabileceğimi düşünmeye başlıyordum.

Yavaşça ayağa kalkıp saçlarını geriye çektim. Kahretsin, o kadar güzeldi ki nefesimi kesiyordu. Onu hayatım boyunca herhangi bir şeyi istediğimden daha çok istiyordum ve bu gerçeğe çok yakından bakmaya hazır değildim. Saçlarını elime dolayıp çekiştirdim. "Eğer çok fazla gelirse bacağıma vur."

"Çok fazla gelmez."

Başparmağımla alt dudağına hafifçe vurdum. "Aç ağzını."

Sikimi yavaşça ağzına soktuğumda Persephone zevkten delirdi. Yavaş yavaş başlayıp açıya alışmasına fırsat verdim ama söylediğimi tam olarak yapmak için hissettiğim karanlık arzu çok güçlüydü. Hızımı artırdım, daha derine bastırdım. Boğazına. Gözlerini kapadı.

"Hayır. Kapama. Seni ağzından becerirken bana bak. Bana ne yaptığını gözlerinle gör."

Ânında gözlerini açtı. Persephone gevşedi ve rahatladı, bana tamamen teslim oldu. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum, bu da olayı daha tatlı kılıyordu. Her itişte zevk artıyor, beni parçalara ayırmakla tehdit ediyordu. Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülmeye başladığında aldığım haz daha da yoğunlaştı. Yüzünü avuçlayıp bu soğukkanlı gaddarlık ânında bile gözyaşlarını başparmaklarımla nazikçe sildim.

Bu çok fazlaydı. Asla yeterli olmayacaktı. "Boşalmak üzereyim," dedim dişlerimin arasından.

Ellerini uyluklarımda gezdirdi ve sıktı. Onaylıyordu. Bu izin kendimi bırakmama yetti. Gözlerimi açık tutmaya çalıştım, onun istekli ağzına gire çıka orgazm olurken bana verdiği bu hediyenin her ânının tadını çıkarmaya çalıştım. Persephone gözlerimin içine bakarak beni içti. Beni *gerçekten* görüyormuş gibi bakıyordu. Bunu benim kadar seviyormuş gibi.

Hayatımda hiç bu kadar sahiplenildiğimi hissetmemiştim.

Bununla ne yapacağımı, nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Kendimi onu bırakmaya zorladım ve o sikimi son bir kez emip arkasına yasladı ve dudaklarını yaladı. Yanaklarında gözyaşlarının izleri ve kendinden özellikle memnun bir sırıtış vardı. Bu ne yapacağımı bilemediğim bir çelişki yaşamam neden oldu, bu yüzden onu çekip ayağa kaldırarak uzun uzun ve sertçe öptüm. "Sen bir armağansın."

Dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan güldü. "Biliyorum." Onu yatak odamın kapısına yönlendirdim. "Bugün yapacak işlerim var."

"Öyle mi?" Persephone kollarını boynuma doladı ve hiç pişmanlık duymayan bir bakışla gülümseyerek bana baktı. "Git de yap o zaman."

"Hımm." Kalçasından tutup kaldırarak tekrar yatağa attım onu. "Biraz bekleyebilir." Yatağın kenarına diz çöküp bacaklarını ayırdım. Amcığı güzel ve pembeydi. Ve o kadar ıslaktı ki. Başparmaklarımla dudaklarını ayırıp klitorisine doğru nefes verdim. "Ağzını becermem hoşuna gitti mi?"

"Hem de çok." Başını beni görecek kadar kaldırdı. "Yapabileceğin her şeyin üstesinden gelebileceğimi söylemiştim. Daha da açık konuşmak gerekirse... Bana yapacağın her şey ama her şey için *yanıp tutuşuyorum*."

Bana duyduğu güven ne tatlı bir lanetti. Bunu hak ettiğimden hâlâ emin değildim.

Gözlerinin içine bakarak dilimin ucunu klitorisinin etrafında döndürdüm. "Sanırım iş biraz daha bekleyebilir." Buna gülümseyerek yanıt vermesi yeterince ödüllendiriciydi ama yüzüme oturma ihtiyacıyla neredeyse titriyordu...

Aslında bu harika bir fikirdi.

Onu yukarı doğru kaydırıp yatağa çıktım. "Gel buraya."

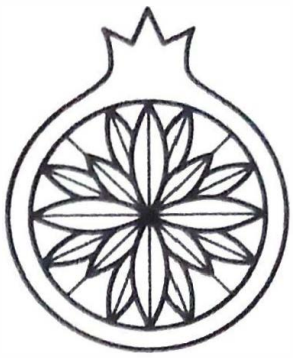
Persephone ânında itaat edip benim yönlendirmemle bacaklarını açıp göğsüme oturdu. Aşağı kaydım ve işte orada, tam istediğim yerdeydi. "Kendini tutma, küçük siren. Yaramazlık yapmak istediğini biliyorum."

Ne olacağını görmek için hafifçe aşağı kaydı ve ben de onu uzun bir yalamayla ödüllendirdim. Persephone'nin ağzımın üzerinde sarsılmaya başlaması, ben onun tadında kendimi kaybederken kendi orgazmının peşine düşmesi fazla uzun sürmedi. Dilime sürtünürken vücudu üstümde titreyerek ismime çok benzeyen bir çığlıkla boşaldı.

Bu yeterli değildi. *Asla* yetmeyeceğini kabul etmeden önce bunu daha kaç kez düşünecektim? Fark etmezdi. En azından bir kez daha.

Onu yatağa yatırıp yalamaya devam ettim. Bunu şey kılma arzusuyla hareket ediyordum... Bilmiyordum. Nereye giderse gitsin ya da ne kadar zaman geçerse geçsin bunu hep hatırlayacağından emin olmak için bu zevkin anısını tenine kazımak istiyordum.

Beni hep hatırlayacağından.

18

PERSEPHONE

Hades'le ben neredeyse öğle yemeğine kadar yataktan çıkmadık. Ancak daha sonra guruldayan midem onu kişisel olarak rahatsız etmiş olmalı ki kendimi önümde üç tabak yemekle mutfak adasında otururken buldum. Hermes içeri girdiğinde hâlâ patates kızartmalarını didikliyordum.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen hiç evine gitmiyor musun?"

"Ev çok değişken bir kavram." Başıyla tezgâhın üzerinde dirseğimin yanında duran yepyeni telefonu işaret etti. "Demek *artık* telefonun var. Zavallı kız kardeşlerin sana ulaşamadıkları için çareyi beni elçi olarak kullanmakta buldular."

Ona dikkatle baktım. "Seni buraya kardeşlerim mi gönderdi?"

"Anlaşılan birkaç gün önce onlarla temasa geçmen gerekiyormuş ve geçmeyince en kötüsünü düşünmüşler. Psyche sana mesaj gönderdi." Boğazını temizledi ve sonra dudaklarından kız kardeşimin sesi döküldü. "Callisto'yu sadece bir ya da iki gün daha oyalayabilirim. Bunu alır almaz ara ki onu sakinleştirebilelim. Anne'yle kavga edip duruyor ve bunun

nasıl olduğunu biliyorsun." Hermes sırıttı ve tabağımdan bir parça patates kızartması çaldı. "Mesaj bu kadar."

"Teşekkürler." Bunu yapabildiğini duymuştum ama yine de tanık olmak tüyler ürperticiydi.

"Bu benim işim." Bir kızartma daha kaptı. "Demek sen ve Hades sadece rol icabı değil, gerçek hayatta da sevişiyorsunuz. Aslında pek de şaşırmadım ama aynı zamanda çok ama çok şaşırdım."

Asıl işi bilgi toplamak olan bir kadınla sırlarımı paylaşacak değildim. Kaşlarımı kaldırdım. "Sen ve Dionysus sadece arkadaş olamayacak yakın görünüyorsunuz. Dionysus'un seksle pek ilgilenmediği doğru mu?"

"Mesaj alındı." Bir kahkaha attı. "Kız kardeşlerini arasan iyi olur. Callisto'nun Zeus'u kızdıracak bir şey yapmasını hiç istemem."

Bu düşünce buz kesmeme neden oldu. Psyche, bu oyunu oynamayı epey iyi biliyordu. Erkek arkadaşı yüzünden Eurydice'nin aklı başında değildi. Ya Callisto? Callisto ve annemiz karşı karşıya gelirse şehrin bundan kurtulabileceğinden emin değildim. Eğer Zeus'un peşinden düşerse... "Onları arayacağım."

"Aferin kızıma." Omzumu okşadı ve odadan çıkıp muhtemelen başka bir masum ruha eziyet etmeye gitti. Buna rağmen ondan hoşlanıyordum. Hermes tahmin edebileceğimden çok daha karmaşık oyunlar oynuyor olabilirdi ama en azından ilginç biriydi. Hem bence o ve Dionysus, Hades'i gerçekten önemsiyorlardı. İş o noktaya gelirse bunun diğer On Üçler'in yanında yer almalarını engellemeye yeteceğinden emin değildim ama bu başka bir günün endişesiydi.

Yemeğimden son bir ısırık alıp Hades'in bana daha önce verdiği telefonu aldım ve mutfaktan çıktım, koridordan geçip birinci katta üstünkörü bir keşif yaparken bulduğum bir odaya gittim. Sanırım bir oturma odasıydı ama iki rahat koltuğu, dev

şöminesi ve kurgu dışı kitaplardan fantastiğe kadar her çeşit kitapla dolu birkaç rafıyla küçük, rahat bir okuma köşesiymiş duygusu veriyordu.

Koyu mor koltuğa gömüldüm ve telefonu açtım. İçinde kız kardeşlerimin iletişim bilgileri ve görüntülü sohbet uygulaması yüklüydü. Derin bir nefes alıp Psyche'yi aradım.

Ânında cevap verdi. "Oh, tanrılara şükürler olsun." Arkasına yaslandı. "Persephone arıyor!"

Arkasında Callisto ve Eurydice belirdi. Dördümüzü gören biri kardeş olduğumuzu tahmin edemezdi. Aslında hepimiz üvey kardeştik. Annem On Üçler'den biri olma hedefine ulaşmadan önce dört evlilik yapmış ve hedeflerini daha öteye götürmek için erkeklerden vazgeçmişti. Hepimiz ela gözlerimizi annemden almıştık ama benzerlik bu kadardı.

Eurydice ağlamaya hazır görünüyordu, açık kahverengi teni şimdiden kızarmıştı. "Yaşıyorsun."

"Evet, yaşıyorum." İçimi suçluluk duygusu kapladı. Hades'e olabildiğince yaklaşmayı kafama o kadar takmıştım ki kız kardeşlerimi aramayı unutmuştum. Bencilce. Çok bencilce. Ama Olimpos'u sonsuza dek terk etme planıma başka ne denebilirdi ki zaten? Bu düşünceyi bir kenara ittim.

Callisto öne doğru eğilerek eleştirel bir gözle beni süzdü. "İyi görünüyorsun."

"İyiyim." Durumu önemsiz gibi göstermek çok cazip gelse de yapılması gereken tek şey onlara karşı dürüst olmaktı. "Hades'le bir anlaşma yaptık. Ben Olimpos'tan ayrılabilecek duruma gelene kadar beni güvende tutacak."

Callisto gözlerini kısarak, "Ne karşılığında?" diye sordu.

İşte en önemli nokta buydu. Gözlerinin içine baktım "Hades'le yattığım için Zeus beni daha değersiz görürse çekip gittiğimde peşime düşmeye kalkışmayacaktır." Kız kardeşlerim gözlerini dikip bana bakmaktan başka bir şey yapmayınca iç

çektim. "Ayrıca evet, anneme kızgınım, Zeus'a da kızgınım ve bir şey ispatlamak istedim."

Psyche kaşlarını çattı. "Seninle Hades'in aşağı şehrin yarısının önünde seks yaptığınıza dair bu sabah bir söylenti dolaşmaya başladı. Bunun sadece insanların saçma sapan dedikodularından biri olduğunu düşünmüştüm ama..."

"Bu doğru." Yüzümün kızardığını hissettim. "Sadece birlikteymişiz gibi davranırsak planımız işe yaramaz. Gerçek olmak zorunda."

Sonrasında konuşan tatlı ve masum kız kardeşim Eurydice'ydi, sesi alçak ve öfkeliydi. "Hemen seni almaya geliyoruz. Eğer seni zorlayabileceğini düşünüyorsa..."

"Kimse beni bir şey yapmaya *zorlamıyor*." Elimi kaldırdım. Bunun önüne geçmeliydim. Belirsiz davranmaya çalışmanın onların koruyucu içgüdülerini harekete geçireceğini bilmem gerekirdi. "Size bütün gerçeği anlatacağım ama tepki vermeden dinlemelisiniz."

Psyche elini Eurydice'nin omzuna koydu. "Önce anlat, nasıl tepki vereceğimize sonrasında karar veririz."

Alabileceğim en iyi teklif buydu. İç çektim ve onlara her şeyi anlattım. Onu anlaşmaya nasıl zorladığımı. Hades'in bitmek tükenmek bilmez anaçlığını. *Seksin* ne kadar iyi olduğunu.

Hades'in geçmişte Zeus'la ne yaşadığından, bütün bedenini kaplayan ve ailesini öldüren yangının sonucu olduğu su götürmez olan yara izlerinden söz etmedim. *Zeus'un* sebep olduğu yangından. Kız kardeşlerime güvenim tamdı ama içimden bir ses bu hikâyeyi paylaşmama karşı çıkıyordu. Bu bir sır sayılmazdı ama Hades'le paylaştığımız, bizi birbirimize daha da bağlayan bir bilgiymiş gibi hissediyordum.

Ve...

Kısa bir an tereddüt ettim ama sonuçta bu konuyu başka kiminle konuşabilirdim ki? "Burada nefes alabildiğimi his-

sediyorum. Hades'e karşı rol yapmak zorunda değilim, her zaman mükemmel ve ışıltılı olmak zorunda değilim. Sanki... sonunda maskenin ardındaki benin kim olduğumu anlamaya başlıyormuşum gibi hissediyorum."

Eurydice'nin *gözlerinde* kalpler belirdi. "Kaçmayı ve seni korumak için her şeyi yapmaya kararlı seksi bir adamla yatağa girmeyi sadece sen başarabilirdin. Sen gerçekten tanrılar tarafından kutsanmışsın, Persephone."

"Nişanlımı duyurduklarında öyle gelmemişti."

Eurydice'nin yüzündeki mutluluk bir anda soldu. "Hayır, sanırım öyle gelmemişti."

Psyche sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu bana. "Bunun ayrıntılı hazırlanmış bir tuzak olmadığından emin misin? Bu tür bir savunma mekanizması geliştirmenin *nedeni* var."

İçgüdüsel inkârımı bastırdım ve kendimi bu konuyu düşünmeye zorladım. "Hayır, bu ayrıntılı hazırlanmış bir tuzak değil. O da Zeus'tan en az benim kadar nefret ediyor; beni kırmanın benden başkasına zarar vereceğini düşünmesi için hiçbir neden yok. Zaten öyle biri değil. On Üçler'in diğer üyeleri gibi değil." Bunu gerçekten biliyordum. Olimpos'un güç ve etki ortamında bu kadar uzun süre ayakta kalmamı sağlayan şey içgüdülerime güvenmek ve herkesin gözlerinin içine baka baka yalan söylemekti. Hades'e yalan söylemek zorunda değildim. Ayrıca içgüdülerim onun güvenilir olduğunu söylüyordu.

"Emin misin? Çünkü hepimiz baştan beri Hades unvanına bir hayranlığın olduğunu biliyoruz..."

"Sorun *Hades* değil." Anne hakkında öğrendiğim şeyi onlara söylemek istemiyordum ama bilmeleri gerekiyordu. "Anne, beni geri gönderene kadar aşağı şehrin tüm tedarik kanallarını kesmekle tehdit etmiş onu."

"Biliyoruz." Callisto elini uzun, koyu renk saçlarında gezdirdi. "Sen gittiğinden beri bu konuda atıp tutuyor, çılgına dönmüş durumda."

Eurydice, "Endişeleniyor," dedi.

Callisto homurdandı. "Çok *kızgın*. Ona karşı çıktın ve On Üçler'in geri kalanının önünde onu küçük düşürdün. Onurunu kurtarmaya çalışmaktan kafayı yiyecek."

"*Ve* endişeli." Eurydice ablamıza bir bakış attı. "Temizlik yapıyordu."

İç çektim. Annemi Zeus'un yanındaki cani olarak resmetmek kolaydı ama o bizi *gerçekten* seviyordu. Bu sevginin ihtirasının önüne geçmesine izin vermiyordu sadece. Annem savaşa girmek üzere olan bir general gibi emirlerini verirken duygularını belli etmeyecek bir ifade takınabilirdi ama endişeli olduğunda temizlik yapardı. Duygularını tek ifade ediş tarzı buydu.

Sonuçta bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. "Bana oyun oynamamalıydı."

"Buna kimsenin itirazı yok." Psyche ellerini kaldırdı. "Hiç kimsenin herhangi *bir şeye* itirazı yok. Sadece endişeliyiz. Aradığın için teşekkürler."

"Kendinize dikkat edin. Sizi özledim."

"Biz de seni özledik." Psyche gülümsedi. "Bizi merak etme. Burada işler olabildiğince kontrol altında." Ne söylediğini idrak etmeme fırsat kalmadan telefonu kapadı.

Onları merak etme.

Merak *etmiyordum,* merak ettiğim söylenemezdi. Şu âna dek.

Tekrar aradım. Uzun süre çaldıktan sonra Psyche telefonu açtı. Callisto'yla Eurydice bu sefer ortalıkta yoktu ve Psyche birkaç dakika önceki kadar neşeli görünmüyordu. Kaşlarımı çattım. "Neler oluyor? Bana söylemediğiniz şey ne?"

"Biz iyiyiz."

"Evet, bunu söyleyip duruyorsun ama beni ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor sadece. *İkna olmuyorum.* Açık konuş. Ne haltlar dönüyor?"

Psyche omzunun üstünden baktı ve odadaki ışık sanki kapı ya da pencere kapatılmış gibi loşlaştı. "Sanırım biri Eurydice'yi takip ediyor. Aslında sadece onu değil. Callisto bir şey söylemedi ama bu durumda olması gerekenden daha da gergin. Ve sanırım çatı katından son üç çıkışımda aynı kadını gördüm."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Nerede olduğumu biliyorlar. Bana ulaşmak için neden sizin peşinize düşsünler ki?"

Psyche dudaklarını birbirine bastırdı ve sonunda, "Sanırım hiçbirimizin kaçmaya kalkışmayacağından emin olmak istiyorlar," dedi.

"Anne neden..." Cümlemi tamamlamadım. "Anne değil. Zeus."

"Ben de öyle düşünüyorum." Psyche parmaklarını saçlarında gezdirip bir bukleyi parmağına doladı, çocukluğumuzdan beri gergin olduğunda yaptığı bir hareketti bu. Korkuyordu.

Buna ben neden olmuştum. Ben kaçmadan önce Zeus hiçbirimizi takip etmiyordu. Gözlerimi kapayıp olası senaryoları, yukarı şehirde kalmalarını sağlamanın ötesinde bunu yapmasının olası nedenlerini kafamda canlandırmaya çalıştım. Dönüp dolaşıp geldiğim nokta hoşuma gitmedi. "Annemin benim yerime sizden birini evlendireceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Eğer durum buysa geri dönmek *zorundaydım.* Kız kardeşlerimden birinin o canavarla evlenmesine sebep olamazdım, bunun olmaması için her şeyi göze almam gerekse bile.

"Hayır." Başını iki yana salladı, ardından daha kesin bir ifadeyle tekrar salladı. "Kesinlikle hayır. Bunu herkese ilan ederek kendilerini köşeye sıkıştırdılar. İçimizden birini senin

yerini almaya *zorlarlarsa* aptal gibi görünürler. Zeus'la annemin yapmayacağı bir şey bu."

Bu içimi rahatlattı ama istediğim kadar değil. "Peki neden o zaman?"

"Bence Zeus, geri dönmen için seni oyuna getirmeye çalışıyor olabilir." Psyche, şimdiye dek hiç görmediğim kadar ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Bunu yapamazsın, Persephone. Ne olursa olsun, Hades'le yaptığınız plana sadık kal ve Olimpos'tan ayrıl. Biz başa çıkıyoruz."

Bütün vücudum buz kesti. Zeus beni geri almak için ne kadar ileri gidecekti? Beni nasıl alabileceğine o kadar odaklanmıştım ki olaya başka bir açıdan bakmamıştım. Anne, bizi satranç taşları gibi oradan oraya oynatsa da kızlarına asla zarar vermezdi. Belli bir düzeye kadar tehlikede olmamıza izin verebilirdi ama tam anlamıyla canavar değildi. İçimden bir ses, eğer evlenseydim sonumun diğer Heralar gibi olmamasını sağlamak için bir B planı olduğunu söylüyordu. Yine de fark etmezdi çünkü bana sormamıştı.

Peki ya Zeus?

O namı boşuna kazanmamıştı. Eş katili olduğu sadece bir söylenti olsa bile düşmanlarıyla başa çıkma şekli öyle değildi. Olimpos'taki sarsılmaz hakimiyetini nazik ve düşünceli davranarak ve acımasız kararlar almaktan çekinerek sürdürmüyordu. İnsanların ona itaat etmesinin sebebi ondan korkmalarıydı. Çünkü ondan korkmaları için sebep vermişti.

Psyche yüzümdeki korkuyu görmüş olmalıydı ki öne doğru eğilip sesini alçalttı. "Ciddiyim, Persephone. Biz iyiyiz ve başa çıkıyoruz. *Sakın* bizim için dönmeye kalkma."

Günlerdir aklıma getirmemeye çalıştığım suçluluk duygusu nefesimi kesmek üzereydi. Planıma, finale o kadar odaklamıştım ki bunun bedelini kardeşlerimin ödeyeceğini düşünmemiştim. "Ben çok kötü bir kardeşim."

"Hayır." Psyche başını iki yana salladı. "Hiç de değil. Buradan gitmek istiyorsun, bu yüzden de gitmelisin. İstersek üçümüz de gidebiliriz."

Bu daha iyi hissetmemi sağlamadı. Hatta daha kötü hissetmeme neden oldu. "O çatı katında olmak, o insanlarla birlikte olmak... Boğuluyormuşum gibi hissettiriyor."

"Biliyorum." Koyu renk gözleri anlayışlı bir ifadeyle bakıyordu. "Kendini bana savunmak zorunda değilsin."

"Ama bencilliğim..."

"Kes şunu." Kardeşimin ses tonu biraz sertleşti. "Eğer birini suçlamak istiyorsan Anne'yi suçla. Zeus'u suçla. İstersen On Üçler'in hepsini suçla. Bu hayatı biz seçmedik. Sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz. Bu hayat dördümüz için de farklı. Benden özür *dileme* ve kendine asla bencil deme."

Boğazım yanıyordu ama kendime acıyarak ağlama dürtüme teslim olmadım. Kendimi gülümsemeye zorladım. "Küçük bir kız kardeşe göre oldukça zekisin."

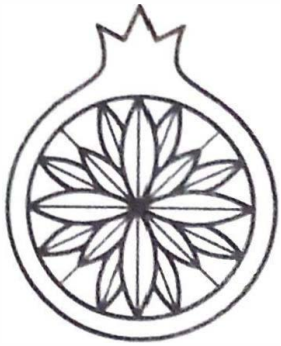
"Örnek aldığım iki zeki ablam var." Başka tarafa baktı. "Kapamak zorundayım. Bir şeye ihtiyacın olursa ara ama sakın bizim için planlarını değiştirme."

Sesindeki sertlik bunu yapmayacağımı sağlama almak içindi. Zorla başımı sallayarak onayladım. "Değiştirmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Güzel. Kendine dikkat et. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Sonra kapadı ve beni boş şömineye bakıp korkunç bir hata yapıp yapmadığımı düşünmeye bıraktı.

19

HADES

Bugün yapmam gereken işleri bitirip Persephone'yi bulmaya gittiğimde alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Bölgemiz gelecek olanlara karşı olabildiğince hazırlıklıydı. Adamlarıma tedarikte aksamalar olabileceğini ve buna göre plan yapmalarını gerektiği bilgisini vermiştim. Yukarı şehirdeki casuslar tetikteydi ve nehri geçip güvenli bir yere gitmeye hazırlardı. Herkes Zeus ve Demeter'in ne yapacağını izliyor ve bekliyordu.

Yorgundum. Hem de çok yorgundum. Fark ettirmeden yaklaşan, insanı adım adım tüketen türden bir yorgunluktu bu.

Küçük kütüphaneye girip Persephone'yi kanepeye kıvrılmış bulana dek onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Juliette'in verdiği elbiselerden parlak mavi olanı giymişti ve kitap okuyordu. Şöminede küçük bir ateş çıtırdıyordu ve sahnenin bu denli normal görünmesi beni neredeyse kıç üstü yere serecekti. Her günün sonunda beni karşılayan manzaranın ***bu*** olduğunu hayal ettim kısacık bir an. Sürüne sürüne yatak odama gidip tek başıma yatağıma yığılmak yerine bu kadını beni beklerken bulduğumu hayal ettim.

Hayal kurmayı bir kenara bıraktım. Böyle şeyler arzu etmeyi göze alamazdım. Ne genel olarak ne de onunla. Geçiciydi. Tüm bu yaşananlar *geçiciydi.*

Kendimi toparlayıp bir adım daha atarak odaya girdim ve kapıyı ardımdan yavaşça kapadım. Persephone başını kaldırdığında yüzündeki dehşet dolu ifade hiç duraksamadan yanına gitmeme neden oldu. "Neyin var?"

"Bariz olanın dışında mı?"

Kanepede yanına, isterse yaklaşabileceği kadar yakın ama ihtiyacı olursa ona alan açacak kadar uzağa oturdum. Persephone kucağıma çıkıp bacaklarını uyluklarımın üstünde dengede duracak kadar yukarı çektiğinde henüz yerleşmiştim. Kollarımı ona doladım ve çenemi başına yasladım. "Ne oldu?"

"Hermes kardeşlerimden bir mesaj getirdi."

Bunu biliyordum elbette. Hermes'in korumalarımı atlatma konusunda olağanüstü bir yeteneği olabilirdi ama o bile kameralardan tamamen kaçamıyordu. "Onları aradın ve kız kardeşlerinle yaptığınız konuşma seni üzdü."

"Öyle de denebilir." Yavaş yavaş gevşeyip bana yaslandı. "Onlarla konuştuğumdan beri burada oturmuş kendime acıyorum. Sırf özgür olmak istediğim için bütün bu karmaşayı başlatan bencil bir pisliğim."

Sesinin bu kadar acı çıktığını hiç duymamıştım. Hafifçe sırtını okşadım ve Persephone buna iç çekerek karşılık verince bir kez daha yaptım. "Annen, Demeter olmaya zorlanmadı. Bu konumu almak için her şeyi yaptı."

"Farkındayım." Parmağını düğmelerimde gezdirdi. "Dediğim gibi, kendime acıyordum ki bu pek affedilir bir durum değil ama kız kardeşlerim için endişeleniyorum ve korkarım annemin planlarına uymak yerine kaçarak durumu daha da kötüleştirdim."

Kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için ne diyeceğimi bilmiyordum. Tek çocuk ve yetim olmamın yan etkilerinden biri de sosyal becerilerimin çok gelişmemesiydi. Gözdağı verebilirdim, tehdit edebilirdim ve hükmedebilirdim ama teselli etmek beni aşıyordu. Sanki bu, dağılmış parçalarını yeniden bir araya getirmeye yetecekmiş gibi onu kendime çektim. "Kız kardeşlerin senin yarın kadar becerikliyse onlara hiçbir şey olmaz."

Titrek bir kahkaha attı. "Benden daha becerikli bile olabilirler bence. En azından Callisto'yla Psyche. Eurydice henüz çok *genç*. Yıllarca ona kol kanat gerdik ama şimdi bunun bir hata olup olmadığından emin değilim."

"Orpheus yüzünden."

"Kötü bir çocuk değil sanırım. Ama kendini ve müziğini kız kardeşimi sevdiğinden daha çok seviyor. Bunu asla kabullenemeyeceğim." Konuştukça rahatlıyor, son gerginlik kırıntıları da yavaş yavaş uçup gidiyordu. Bir dikkat dağıtma yeterli olacaktı. Teselli etme konusunda düşündüğüm kadar kötü değildim belki de. Kendime bunun gereksiz olduğunu söylesem de bu bilgiyi daha sonrası için kayda aldım. Zamanımız hızla tükeniyordu, elimizde sadece kışın geri kalanı vardı. Ondan sonra Persephone üzgün olduğunda onu nasıl teselli edeceğimi bilmemin bir önemi kalmayacaktı. O gitmiş olacaktı.

Dikkatini sevişerek dağıtma düşüncesi çok baştan çıkarıcıydı ama şu anda ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu sanmıyordum. "Kısa bir süre buradan uzaklaşmak ister misin?"

Birden canlanması bunun doğru bir karar olduğunu kanıtladı. Persephone o iri ela gözlerini bana çevirdi. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Ona daha sıcak giysiler giymesini söyleme isteğimi bastırdım. Çok uzağa gitmeyecektik ve şu anda onu herhangi bir konuda çok fazla zorlamayı istemiyordum, hele

de kendini bu kadar kırılgan hissederken. Onu kucağımdan indirdim ve ayağa kalkarken elini tuttum. "Hadi."

Persephone ışıl ışıl bir gülümsemeyle bana baktı. "Sera gibi bir sürpriz daha mı?"

Bunu onunla paylaşmanın ne kadar yakın hissettirdiğine hâlâ inanamıyordum. Sanki başka kimsenin göremediği bir parçamı görmüş gibiydi. Dönüp gitmemiş, o yerin benim için ne anlama geldiğini anlamıştı. Başımı yavaşça iki yana salladım. "Hayır, başka bir şey yapacağız. Aşağı şehrin perde arkasına kısa bir bakış atacağız."

Beklediğimin tersine gözleri daha da ışıldadı. "Hadi gidelim."

On beş dakika sonra el ele caddede yürüyorduk. Bir yanım elimi geri çeksem mi diye düşündü ama bunu hiç istemiyordum. Avucunun avucuma değmesinin, parmaklarımızın birbirine kenetlenmesinin verdiği his hoşuma gidiyordu. Evden çıkınca onu doğuya yönlendirdim ve onu fazla yormayacak bir tempoda yürümeye başladım. Ne derse desin, Persephone onu bana getiren geceden beri tam olarak iyileşmemişti. Ya da sadece onunla ilgilenmek için bir bahane arıyor olabilirdim.

Huzurlu bir sessizlik içinde yürüyorduk ama aklının hâlâ kız kardeşleriyle meşgul olduğunun farkındaydım. Bu konuda onu gerçekten teselli edecek ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden kafasını bu düşünceden uzaklaştıracak bir şeyler söylemeye koyuldum. "Neredeyse geldik."

Sonunda bana baktı. "*Neresi* olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır."

"Tam bir baş belasısın."

Elini sıktım. "Belki de bir şeyi ilk deneyimlediğinde yüzünde beliren ifadeyi seviyorumdur."

Karanlığın gölgesinde kestirmesi zordu ama sanırım kızardı. "Biliyor musun, dikkatimi dağıtmak istiyorsan en iyi seçenek her zaman sekstir."

"Bunu aklımda tutacağım." Dar bir sokağa döndüm ve Persephone sondaki büyük metal kapıya ulaşana dek hiç tereddüt etmeden beni takip etti. Ona bakış attım. "Gergin misin?"

Ânında, "Hayır," diye karşılık verdi. "Seninleyim ve bana herhangi bir şey olmasına izin vermeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bana bu kadar mı güveniyorsun?"

Gülümsedi, gözlerindeki endişenin bir kısmı dağıldı. "Elbette güveniyorum. Sen herkesin korktuğu Hades'sin. Kimse sana bulaşamaz, bu da demek oluyor ki seninleyken kimse bana da bulaşamaz." Bana yaslanıp memelerini koluma bastırdı. "Haksız mıyım?"

"Haklısın," dedim alçak sesle. Kayıtsızca söylediği cümleye o kadar şaşırmıştım ki tahrik edici hareketinin tadını bile çıkaramıyordum. *Seninleyim ve bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini ikimiz de biliyoruz.* Sanki bu kadar basitmiş gibi. Sanki gerçekmiş gibi.

Gerçekti. Persephone'yi güvende tutmak için affedilmez eylemlerde bulunabilirdim. Ama nedense onun bunu yüksek sesle dile getirdiğini duymak olayı çok daha gerçek kılıyordu.

Bana güveniyordu.

Sırf bir şey yapmış olmak için kapıyı işaret ettim. "Eğer sütunları incelemek istersen hava hâlâ yeterince aydınlık."

"İsterim." Elimi bırakmadan kapının iki yanındaki beyaz sütunları dikkatle inceledi. Bense sütunlara bakmak yerine onu izledim, ne gördüğünü zaten biliyordum. Büyülü bir ormanda yiyip içen ve eğlenen satirlerle periler. Persephone sonunda doğrulup gülümseyerek bana baktı. "Sihirli bir geçit daha."

"Sihirli bir geçit mi?"

"Bana kapının arkasında ne olduğunu göster, Hades."

Kapıyı iterek açtığımda diğer taraftaki keşmekeş karşısında Persephone'nin nefesi neredeyse kesildi. Beni iterek geçmeye çalıştı ama elini bırakmadım. "Acele etmeye gerek yok."

"Kendi adına konuş." Gözleri her zamankinden daha da kocaman açılmış hâlde karşımızdaki manzarayı inceliyordu.

Kapalı çarşı kış aylarında haftanın çoğu gecesi açıktı. Tavan karanlıkta kaybolmuştu, pazar yeri yankı dolu bir boşluktu... ya da boş olsaydı öyle olurdu. Yılın bu zamanları oradan oraya koşuşturan müşteriler ve satıcılarla dolup taşıyordu. Geçici tezgâhlar dar sıralar hâlinde dizilmişti. Hepsi aynı büyüklükteydi ama sahipleri, parlak renkli tenteler ve zerzevattan sabuna, çeşit çeşit tatlıdan hediyelik eşyalara kadar her şeyin reklamını yapan tabelalarla her tezgâhı kendilerine özgü hâle getirmişlerdi. Hepsinin aşağı şehrin dört bir yanına dağılmış dükkanları vardı ama burada da birkaç ürün numunesi bulunduruyorlardı.

Bu insanların bazılarının dükkânları çocukluğumdan beri vardı. Bazılarınınki ise nesiller öncesine dayanıyordu. Bütün pazar yeri alışveriş ve satış yapan insanların gürültüsü ve lezzetli yemeklerin birbirine karışan kokularıyla doluydu.

Bu gürültüyü bahane ederek kolumu Persephone'nin beline dolayıp kulağının dibinde konuşmak için onu kendime çektim. "Aç mısın?"

"Evet." Gözlerini pazar yerinden hâlâ ayırmamıştı. Meydan bu gece hafta sonları olduğu kadar kalabalık değildi ama yine de tezgâhların arasındaki boşlukları tıka basa dolduran çok sayıda insan vardı. "Hades, bu ne böyle?"

"Kış pazarı." Onun yaz kokusunu içime çektim. "Daha sıcak aylarda tüm bunlar şehirde bunun için ayrılmış bir alana taşınır. Haftanın her gecesi açıktır ama bazı satıcılar dönüşümlü olarak çalışır."

Dönüp bana baktı. "Burası gizli bir dünya gibi. Acaba... keşfedebilir miyiz?" Merakı ve neşesi ruhuma, özlemini çektiğimi hiç bilmediğim bir merhem gibi geldi.

"Bunun için buradayız." Kalabalığın arasına daldığında onu bir kez daha geri çektim. "Önce yemek. Tek şartım bu."

Persephone sırıttı. "Baş üstüne, efendim." Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Beni buradaki en sevdiğin yemek mekânına götür."

Başka kimsenin göremediği yanlarımı bu kadınla paylaşma hissi bir kez daha beni ele geçirdi. Aşağı şehrin hükümdarı, On Üçler'in gölge üyesi Hades olmayan yanlarımı takdir etmesinin ve bunlardan zevk almasının verdiği his. Bunun gibi anlarda sanki beni gerçekten *görüyordu* ve bu aşırı derecede sarhoş edici bir histi.

Sonunda bir döner tezgâhına gittik ve tezgâhın arkasındaki Damien'ı başımla selamladım. Damien gülerek baktı bana. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Selam." Persephone'yi hafifçe iterek tezgâha yaklaştırdım. "Damien, bu Persephone. Persephone, bu Damien. Ailesi Olimpos'ta döner satar. Kaç kuşaktır? Üç müydü?"

"Beş." Damien bir kahkaha attı. "Ama amcama sorarsan neredeyse on, hatta soyumuz Yunanistan'a, Sezar'a hizmet eden baş aşçıya kadar uzanabilir."

"İnanırım." Benden beklediği gibi bir kahkaha attım. Bu sohbeti onlarca kez yapmıştık ama o bundan hoşlanıyordu, ben de onu mutlu etmekten büyük bir keyif alıyordum. "Her zamankinden iki tane."

"Hemen geliyor." Dönerleri hazırlamak birkaç dakikasını aldı ve ben de onun yılların deneyimini yansıtan yumuşak hareketlerini izlemenin tadını çıkardım. Gençken buraya gelişimi ve Damien sipariş alıp döner hazırlarken babasının oğlunu gıpta ettiğim bir sabır ve sevgiyle gözlemlemesini izleyişimi

hâlâ hatırlıyordum. Çok iyi bir ilişkileri vardı ve bu, özellikle kaygı dolu ergenlik yıllarında o ortamda bulunarak tadını çıkarmak istediğim bir şeydi.

Damien dönerleri uzattı. "Benden."

"Sen bilirsin." Cebimden para çıkarıp onun gönülsüz itirazlarını duymazdan gelerek tezgâha koydum. Bunu da neredeyse her geldiğimde yapıyorduk Dönerlerden birini alıp Persephone'ye uzattım. "Bu taraftan." Onu pazarın arka tarafında duvara dayanmış birkaç masa ve sandalyenin olduğu yere yönlendirdim. Alanın dört bir yanına dağılmış benzer birkaç oturma alanı vardı, böylece herhangi bir yerden yiyecek alan biri oturup yemek için fazla yürümek zorunda kalmıyordu.

Persephone'ye göz attığımda yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Buraya ne sıklıkla geliyorsun?"

Tenim karıncalandı ve yüzümün kızardığına dair rahatsız edici bir şüpheye kapıldım. "Genellikle haftada en az bir kez." Bana bakmaya devam ettiğini görünce ayaklarımı sürümemek için mücadele etmek zorunda kaldım. "Karmaşayı huzur verici buluyorum."

"Nedeni tam olarak bu değil."

Sezgileri yine çok güçlüydü. Tuhaf bir şekilde açıklamakta sakınca görmedim. "Burası aşağı şehirdeki nüfusun sadece küçük bir kısmı ama burada işleriyle uğraşan insanları görmek hoşuma gidiyor. Bu normal."

Döner paketini açtı. "Çünkü güvendeler."

"Evet."

"Çünkü *sen* onların güvende olmasını sağlıyorsun." Cevap vermeme fırsat kalmadan dönerinden bir ısırık aldı ve resmen seksi bir tonla inledi. "Imm, Hades. Bu harika."

Konuşmadan yemeye devam ettik; bu ânın normalliği beni göğsümden vurdu. Kısa bir süre için Persephone ve ben,

yanlış bir davranışımızın bütün Olimpos'u tepetaklak edeceği tehdidi olmadan hayatlarını yaşayan sıradan iki insan olabilirdik. Bu ilk randevu olabilirdi ya da üçüncü randevu veya gelecek on yıldaki herhangi bir randevu. Gözlerimi kapayıp bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Biz sıradan değildik ve bu bir randevu değildi; birlikte geçireceğimiz belli bir sürenin ardından Persephone Olimpos'tan ayrılacaktı. On yıl sonra ben muhtemelen yine burada oturmuş geçmişte sayısız kez yaptığım gibi tek başıma dönerin tadını çıkaracaktım ama o çok uzaklarda bir yerde, her zaman istediği hayatı yaşıyor olacaktı.

Gün ışığında yaşanan bir hayatı.

Boş paketini buruşturdu. Öne doğru eğildi, yüzünde istekli bir ifade vardı. "Her şeyi göster bana."

"Her şeyi bu gece görmemiz mümkün değil." Dudaklarını sarkıtmasına fırsat vermeden devam ettim. "Ama bu gece bir kısmını görebilir ve istediğin her şeyi görene kadar birkaç günde bir tekrar gelebilirsin."

Gülümsemesi o kadar masumdu ki sanki göğüs kafesimi yarmış ve kalbimi avucuna almış gibi hissettim. "Söz mü?"

Sanki onu bu basit zevkten mahrum bırakabilirmişim gibi. Sanki onu *herhangi* bir zevkten mahrum bırakabilirmişim gibi. "Söz."

Tezgâhların arasında bir saat dolaştıktan sonra Persephone'yi girişe yönlendirdim. Bu süre zarfında karşılaştığı herkesi etkilemeyi başarmıştı ve sonunda kucak dolusu şeker, gözüne çarpan bir elbise ve kız kardeşleri için üç cam heykelcik almıştık. Ona ayırdığım zamanı kısa kestiğim için neredeyse kendimi suçlu hissediyordum ama eve dönerken bunun ne kadar akıllıca olduğu ortaya çıktı. Evin olduğu bloğa vardığımızda Persephone bana yaslanmış yürüyordu.

"Yorgun değilim."

Gülmemi zor bastırdım. "Eminim."

"Değilim. Enerjimi tasarruflu kullanıyorum."

"Hı hı." İçeri girdikten sonra kapıyı kilitledim ve ona dikkatle baktım. "O zaman seni yukarı taşıyıp yatağa yatırma arzuma direnmeliyim."

Persephone alt dudağını dişledi. "Hımm, madem beni taşımak *istiyorsun* itirazlarımı minimum düzeyde tutabilirim sanırım."

Kalbimdeki sıkışma hissi daha da güçlendi. "Bu durumda..." Onu torbaları ve diğer her şeyiyle kucağıma alıp minik çığlığının tadını çıkardım. Başını göğsüme güvenle yaslayışının tadını çıkardım. Onun her şeyinin tadını çıkardım.

İkinci katın sahanlığında kısa bir an tereddüt ettim ama Persephone eğilip boynuma bir öpücük kondurdu. "Beni yatağa götür, Hades." Onun yatağına değil, benimkine.

Onaylarcasına başımı kısaca salladım ve merdiveni tırmanıp odama gittim. Persephone'yi yatağa koyup geri çekildim. "Eşyalarını buraya getirtmemi ister misin?"

Yine o sevimli dudak kemirme hareketini yaptı. "Bu haddini aşmak olmaz mı? Dün gecenin farklı bir şey biliyorum ama bu konuda ısrarcı davranıyorum, değil mi?"

Öyle davranıyor olabilirdi ama evimde, hayatımda kendine bir yer edinmesi hoşuma gidiyordu. "Seni burada istemeseydim teklif etmezdim."

"O zaman evet, lütfen." Bana uzandı. "Yatağa gel."

Gömleğimin düğmelerini açmaya başlamadan önce ellerini yakaladım. "Eşyalarını yerleştir. Başka bir şey olmadan günlük kontrollerimi yapmam gerek."

"Günlük kontrollerin." Bana baktı, her zaman olduğu gibi çok fazla şey görmüştü. Gergin bir hâlde, paranın satın alabileceği en iyi güvenlik sistemlerinden birine ve güvenlik görevlilerinden oluşan bir ekibe sahipken neden kilitleri kontrol

etme ihtiyacı hissettiğimi sormasını bekledim. Ama o sadece başıyla onayladı. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben beklerim."

İşimi bir an önce bitirmeye can atsam da zemin kattaki tüm giriş ve çıkışları düzgün bir şekilde kontrol edene kadar uyuyamayacağımı biliyordum. Özellikle de Persephone buradayken ve onu güvende tutacağıma bu kadar güvenirken. İşin aslı, bunun farkında olmanın omuzlarıma yük bindirmesi gerekirdi ama kendimi garip bir şekilde rahat hissediyordum. Sanki her şeyin böyle olması gerekiyormuş gibi. Bu bana hiç mantıklı gelmedi, bu yüzden de düşünmekten vazgeçtim.

Adamlarımı kontrol etmek için güvenlik odasına uğradım ama beklenildiği gibi rapor edilecek yeni bir şey yoktu. Zeus'un nasıl bir hamle yapacağı henüz belli değildi ama bunu bu gece yapması pek olası görünmüyordu.

Yeni bir hamle yapmam için *zamanım* olacaktı ama bunu yapmakta tereddüt ediyordum. Henüz olmazdı, Persephone'yle işler bu kadar iyi giderken olmazdı. Bir şey yapmadan önce işleri biraz akışına bırakıp Zeus'un ne yapacağını görmek en iyisiydi.

Bu bahane, muhtemelen gerçekten öyle olduğu için çok sudan geldi. Umurumda değildi. Düşünceleri bir kenara itip odama geri döndüm. Ne beklediğimden emin değildim ama Persephone'yi yatağımda mışıl mışıl uyurken bulmak olmadığı kesindi.

Orada durup baktım, bu görüntünün beni dalga dalga içine çekmesine izin verdim. Kıvrılarak yan yatmış ve battaniyeyi gevşek bir yumrukla göğsüne yapıştırmıştı. Saçları yastığının üzerinde karmakarışık bir kütleydi. Benim yanına yatmamı ve arkadan ona sarılmamı bekler gibi yatağın dün gece yattığım tarafına sırtını dönmüştü.

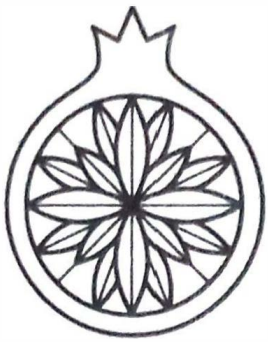
Sanki oradaki ağrıyı hafifletecekmiş gibi başparmağımı göğüs kafesime sürttüm. Şu anda yatakta ona katılmak çok

cazipti ama kendimi zorlayarak giyinme odama gidip soyundum ve gece ritüelimi yerine getirmek için banyoya girdim.

Döndüğümde Persephone tam olarak bıraktığım yerdeydi; ışıkları söndürüp yavaşça battaniyenin altına girdim. Belki de buna çok fazla anlam yüklüyordum. Uykuya dalmıştı ama zaten sarılmaktan pek hoşlanmadığını söylemişti. Burada olması bunun bir davet olduğu anlamına gelmiyordu...

Persephone elini arkaya uzatıp elimi tuttu. Bir yandan arkaya kayarken diğer yandan beni kendine doğru çekti. Ve gövdeden bacaklara kadar birbirimize yapıştığımızda durdu. Kolumu yukarı çekip battaniyeyle birlikte göğsüne doladı ve uykulu bir iç çekti. "İyi geceler Hades."

Gözlerimi kırpıştırarak karanlığa baktım, bu kadının hayatımı geri döndürülmez şekilde değiştirdiği gerçeğini artık inkâr edemezdim. "İyi geceler Persephone."

20

PERSEPHONE

Bir gün geçti, ardından bir hafta ve bir sonrakine dönüşen bir hafta daha. Günlerimi dönüşümlü olarak annemle Zeus'un ne zaman harekete geçeceklerine kafa yorarak ve Hades'le yaşamanın neden olduğu dikkat dağınıklığına gömülmüş olarak geçiriyordum. Her oda yeni bir keşif, kalbime yakın tutmam gereken bir sır içeriyordu. En ücra köşelerde raflar vardı, hepsi de defalarca okunmaktan yıpranmış kitaplarla doluydu. Günde bir oda keşfediyor, bu yolculuğu uzatıyor, bu evin sahibi olan adamı tanımaya her geçen gün daha da yaklaştığımı hissediyordum.

Haftada birkaç kez kış pazarına gidiyorduk ve ben etrafı keşfederken Hades, onu çok sevilen bir pelüş hayvan gibi yanımda sürüklememe izin veriyordu. Ayrıca bana aşağı şehrin sunduğu diğer gizli cevherleri de göstermeye başlamıştı. Her biri orada süregelen işle bağlantılı eşsiz bir sahneyi tasvir eden düzinelerce sütun görmüştüm. Gördüklerime ne kadar değer verdiğimi fark ettiğinde Hades'in yüzündeki tedbirli ifadenin az da olsa şaşkınlığa dönüştüğünü görmekten hiç bıkmıyordum. Bana şehrin bu bölgesini tanıma fırsatı verdiğini

hissediyordum; yaptığı tam olarak buydu ama aynı zamanda onu yöneten adamı da tanıma fırsatı veriyordu.

Peki ya geceleri? Gecelerim onu bambaşka bir yönden tanımakla doluydu.

Aslında okumadığım kitabı kapadım ve ona baktım. Bir yığın evrak ve dizüstü bilgisayarla kanepenin diğer tarafında oturuyordu. Gözlerimi biraz kıssam neredeyse sıradan insanlar olduğumuzu varsayabilirdim. Eve iş getirmiş olduğunu. Benim de ev kadını ya da şu anki durumuma uygun etiket her neyse o olmaktan gayet hoşnut olduğumu.

Hades başını kaldırmadan, "Orada oturmuş epey fazla şey düşünüyorsun," dedi.

Kitabı kurcaladım. "Bu kitap çok güzel. Çok merak uyandırıcı." Sesim kulağa inandırıcı gelmedi.

"Persephone." Ses tonundaki ciddiyet bir yanıt beklediğini gösteriyordu. *Dürüst* bir yanıt.

Kelimeler hiç düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. "O günden sonra beni seks zindanına tekrar götürmedin."

"Orası seks zindanı değil."

"Hades, orası tam anlamıyla seks zindanı."

Bunun üzerine dizüstü bilgisayarını nihayet bir kenara bırakıp bütün dikkatini bana verdi. Kaşları çatıldı. "Birlikte iyi vakit geçiriyoruz."

"'İyi vakit geçirmek' yeterli bir ifade değil. Evini ve aşağı şehri keşfetmekten büyük keyif alıyorum. *Seni* keşfetmekten büyük keyif alıyorum." Yanaklarım kızardı ama kararlı bir tavırla devam ettim. "Ama insanların bizi ciddiye almasını istediğini söyledin. Bana senden bekledikleri gibi davranmazsan bizi nasıl ciddiye alabilirler?"

"Seni yukarı şehrin röntgencileriyle paylaşmak istemiyorum." Bunu o kadar sıradan bir şeymiş, sanki ortaya bir bomba bırakmamış gibi söylemişti ki. Hades altına kıvrıl-

dığım battaniyeyi çekip yere fırlattı. "Ama haklısın. Tam anlamıyla kışkırtmadığımız için henüz harekete geçmemiş olmaları mümkün."

Elinin ayak bileğime dolandığını hissettiğimde âdeta içim eridi. Onunlayken hep böyle oluyordu. Yoğunluğun azalacağını, istediğimiz her an birbirimize ulaşabilir olmanın sevişmenin ışıltısını yok edeceğini düşünmüştüm. Henüz öyle bir şey olmamıştı. Aksine, son birkaç haftada onu daha çok arzular olmuştum. Ben Pavlov'un köpeğiydim. Bana dokunduğu an onu arzulamaya başlıyordum.

Hem biz demin neden söz ediyorduk?

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp odaklanmaya çalıştım. "Onları harekete geçirmeye çalışacak mıyız?"

"Canlarını yakmaya çalışacağız. Ya da en azından Zeus'un." Hades elini baldırımdan yukarı kaydırarak dizimin arkasını kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Caddenin aşağısındaki küçük, sevimli bir restoranda yemek yedikten sonra doğrudan onun odasına gelmiştik, bu yüzden üstümde hâlâ Juliette'in benim için tasarladığı seksi elbiselerden biri vardı. Hades'in üzerimde gezinen ateşli bakışlarından anladığım kadarıyla elbisenin bacaklarımın üst kısmında toplanması daha da hoşuna gitmişti. "Göster bana."

Titreyen ellerimi aşağı indirip elbiseyi azıcık, onun altında ne olduğunu görmesini sağlayacak kadar yukarı çektim.

Hades kaşlarını kaldırdı. "Vay vay, terbiyeli kızlar gibi iç çamaşırı giymişsin."

"Evet, bazen sataşmak hoşuma gidiyor." Eteğimi belime kadar çekip külotumu yana kaydırdım. Hades'in daha önce her yerimi görmüş ve dudaklarını vücudumun her santimimde gezdirmiş olmasının bir önemi yoktu. Bu *harika* hissettiriyordu ve bu duygunun sınırlarında gezinmek asla kurtulamayaca-

ğım bir bağımlılıktı. Bunu şimdi düşünemezdim, *sonrasını* da düşünemezdim.

Kış bittikten sonrasını. Özgürlüğümü kazandıktan sonrasını. Hades'in hayatından sonsuza dek çıkıp gitmemden sonrasını.

Beni birkaç santim daha kendine doğru çekti ve açılmış bacaklarımın arasına girmek için eğildi. Tek bir bakışı, külotumu bırakıp dirseklerimin üzerinde doğrulmama yetti. Hades ipek kumaşa sesli bir öpücük kondurdu. İnledim. "Ah, bu muhteşem."

Külotumu çıkarmakla uğraşmadan kumaşın üstünden öpmeye devam ederek sırılsıklam olmama ve kayganlaşmama neden oldu. Ancak güçlükle nefes almaya ve kalçalarımı kaldırmamak için mücadele etmeye başladığımda başını kaldırdı. "Yarın bir parti vereceğiz."

"Bir... parti."

"Hı hı." Nihayet, *nihayet* külotu burnuyla yana çekip kadınlığıma yavaş, muhteşem bir öpücük kondurdu. "Bana ne istediğini söyle. Ayrıntılılarıyla anlat."

İnlememi bastırmak için dudağımı ısırmak zorunda kaldım. "Ne?"

"Şimdi."

Ona baktım. Beni diliyle becerirken ne istediğimi tarif etmemi mi istiyordu? Anlaşılan öyleydi. Alt dudağımı ısırdım ve vücuduma gönderdiği zevk dalgalarına odaklanmaya çalıştım. Nelerden zevk aldığımı, Hades'in nelerden zevk aldığını öğrenmek için çok zamanım olmuştu ama bu tamamen farklı bir seviye gibi geliyordu. "Ben, şey, ben..."

Söylemek istemiyordum.

Parmaklarımı saçına daldırıp daha rahat erişebilsin diye kalçamı kaldırdım. Bir sonraki yalama asla gelmedi. Onu sımsıkı tutuyor olmama rağmen Hades kolayca doğrulup benden uzaklaştı. Kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Son birkaç

haftadır yaşadıklarımızdan sonra tereddüt etmene neden olacak ne istiyor olabilirsin?"

"Seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum. Birlikte yaptığımız her şeyi çok seviyorum."

Kaşları daha da çatıldı. "Persephone, istediğin şeyi vermeye hazır olmasaydım bunu sormazdım."

İstemiyordum. Gerçekten, gerçekten istemiyordum. Bu yanlıştı, bu fazlasıyla çirkindi, bizim için bile. Benimleyken kendini tuttuğu için Hades'e söylenirken aynı şeyi ona yapmanın aşırı derecede ikiyüzlülük olduğunun farkındaydım ama bu farklı geliyordu. Bu *farklıydı*.

Ben hâlâ kendimle savaşırken doğrulup oturdu ve beni kucağına çekti. Sırtımı göğsüne dayadım, bacaklarımı uyluklarının üstünden uzatıp açtım. Tıpkı beni herkesin gözü önünde boşaltıp aletine oturttuğu o gece gibi.

Seslendirmekten korktuğum fantezimin tohumlarının atıldığı o gece gibi.

Hades elini külotumun içine sokup kadınlığımı avuçladı ve iki parmağını içime soktu. Sonra hareketsizleşerek beni mümkün olan en mahrem şekilde sabit tuttu. "Gerginsin, küçük siren. Bu, anılarını mı canlandırıyor?"

"Tabii ki hayır. Bu da nereden çıktı?" Çok hızlı konuşuyordum, sesim meydan okumamı inandırıcı kılmayacak kadar soluk soluğa çıkıyordu.

Boynumu öperek kulağıma doğru çıktı. "Söyle."

"Söylemek istemiyorum."

"Seni yargılayacağımı mı düşünüyorsun?"

Sorun bu değildi. Parmaklarını iç duvarımda gezdirmeye başladığında inledim ve gerçek bir anda dudaklarımdan döküldü. "Senin yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak istemiyorum."

Uzun bir süre hareketsiz kaldıktan sonra dudakları tenimde kıkırdadı. "O gece hassas bir noktaya dokundum, değil mi?"

Parmak uçlarının kıvrılmasıyla yaşanan bir zevk daha. Sesi kulağımda âdeta gürledi. "Hadi söyle. O partiden beri aklının bir köşesinde dönüp duran fantezini anlat bana."

Direncim paramparça oldu. Gözlerimi kapadım. "Platformdaki kadın olmak istiyorum, seninle loş bir köşede değil. Sen beni herkesin önünde becerirken spot ışıklarının altında olmak istiyorum. Herkesin görebileceği bir yerde bana sahip olmanı istiyorum."

G noktamı okşamaya devam etti. "Bunu söylemek çok mu zordu?"

"*Evet.*" Ön kolunu kavradım ama onu uzaklaştırmaya mı yoksa bana dokunmasını sağlamaya mı çalıştığımı ben bile bilmiyordum. "O kadar ifşa olmaktan hoşlanmadığını biliyorum."

"Hımm." Kulak mememi ısırdı. Avucunu klitorisime bastırdı. "Benim olduğun sürece sana vermeyeceğim bir şey var mı sence? Sen ne *istersen*, küçük siren."

Söyleyecek sözüm yoktu ama sorun değildi çünkü görünüşe göre onun ikimize de yetecek kadar söyleyecek şeyi vardı. Yavaş hareketine devam ettikçe içimi gitgide yoğunlaşan bitmek tükenmek bilmez bir zevk dalgası kaplıyordu, yeryüzündeki tüm zamanlar bize aitti âdeta.

Oysa sahip olmadığımız tek şey zamandı.

Boştaki eliyle askıları omuzlarımdan çekip elbisemi belime kadar indirdi. Beni parmaklarıyla becerirken yarı giyinik olmak, çıplak olmaktan bile daha seksi hissettirdi her nedense. Hades her zaman beni en çok neyin azdıracağını bilir ve bunu gerçeğe dönüştürmekte asla tereddüt etmezdi. "Seni bir sandalyeye domaltıp eteğini yukarı kaldıracağım, böylece herkes o arzu dolu muhtaç küçük amcığını görebilecek. Parmaklarımla seni iyice açacağım."

"Evet," dedim nefes nefese.

"Bunu sana vereceğim, aşkım. Sana her şeyi vereceğim." Gizemli bir tonla güldü. "Gerçeği bilmek ister misin?"

"Evet."

"Bu fanteziyi gerçekleştirirken ben de tahrik olacağım." Üçüncü parmağını da içime soktu. "Seni soyup merhamet dilenene kadar becerdiğimde tam da bunu istiyor olacağım. Çünkü bu bana zevk veriyor. Çünkü bu seni boşaltacak. Çünkü senin benden isteyip de veremeyeceğim hiçbir şey yok. Anladın mı?"

"*Evet.*" İşte tam olarak anlayamadığım şey buydu; böylesi karanlık bir tehdidin benim için bu kadar umut vadetmesinin nedeni. Anlayacağını bilmeliydim, ondan şüphe etmemeliydim.

Hades beni çekip ayağa kaldırarak kanepenin kolçağına eğdi. Eteğimi yukarı çekti ve külotumu bacaklarıma indirdi. "Kıpırdama." Birkaç saniye uzaklaştı ve bir kondom paketinin hışırtısı duyuldu. Ve sonrasında yıkıcı hamlelerle santim santim içime girmeye başladı.

Bu pozisyon vajinamın daha sıkı olmasını sağlıyor ve külotum bacaklarımı açmamı engelliyordu. Bu hayal edilebilecek en hafif esaretti ama seksi bin kat daha ateşli kılıyordu. Hades parmaklarını kalçalarıma geçirdi ve sonra beni becermeye başladı. Yastığa tutunmak için çabaladım ama parmaklarım derinin üzerinde kaydı, tutunacak bir yer bulamıyordum. Hades duraksamadı bile. Beni kaldırıp göğsüne yasladı, bir eli boğazımı kavrarken diğeri aşağı inip klitorisime baskı yaptı. Her darbe, beni yeni zirvelere çıkaran enfes bir sürtünme yaratıyordu.

Sesi o kadar alçak ki duymaktan çok hissediyordum sanki. "Amcığın benim, istediğim gibi kullanırım. Herkesin içinde. Yalnızken. Nerede istersem. Tıpkı senin *benim* olduğun gibi, küçük siren."

"Eğer ben seninsem..." Ki öyleydim. Kesinlikle öyleydim. Nefesime hâkim olamıyordum, sonraki kelimeleri söylemekte zorlanıyordum. "Sen de benimsin."

"Evet." Sert sesi kulağımın dibindeydi. "Lanet olsun, evet, seninim."

Elinde ve aletinde kıvranarak şiddetle boşaldım. Hades beni tekrar kanepeye eğip art arda gelen sert darbelerle boşaldı. İçimden çıktı ve sırtımdaki varlığının yok olduğunu algılama fırsatım olmadan geri dönüp beni kucakladı. Kış pazarına gittiğimiz ilk geceden sonra beni taşıdığı için yalandan şikâyet etmeyi bırakmıştım. İkimiz de biliyorduk ki bunu sürdürmek yalan söylemekti çünkü bu anlardan ben de en az onun kadar keyif alıyorum.

Artık ikimizin yatak odası olan odaya götürdü beni ve yatağa bıraktı. Her zaman yaptığı gibi ışık düğmesine gitmeden önce bileğini yakaladım. "Hades?"

"Evet?"

Bakışlarımı kaçırma, bu işin peşini bırakma dürtüsü baskın gelmek üzereydi ki onun yanındayken dürüst ve savunmasız olmamı talep ettikten sonra benim de ondan aynı şeyi talep etmekten başka bir şey yapmamam gerektiğini düşündüm. Gözlerinin içine baktım. "Işıklar açık kalabilir mi? Lütfen."

O kadar donakaldı ki nefesi kesildi sandım. "Bunu istiyor olamazsın."

"İstemeseydim söylemezdim." Zorlamayı bırakmam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. "Dönüp gitmeyeceğim konusunda bana güvenmiyor musun?"

Titrek bir nefes aldı. "Mesele o değil."

Oymuş gibi geliyordu. Ama bu kadarını söylemek bile onu çok rahatsız etmişti. Nasıl ki o, ona güvenmemi istiyordu, ben de onun bana güvenmesini istiyordum ve bunu elde etmenin yolu zorlamak değildi. İsteksizce bileğini bıraktım. "Peki."

"Persephone..." Tereddüt etti. "Emin misin?"

Göğsümde bir şeyler pır pır etti, umut kadar hafif ve akıcı ama bir şekilde daha güçlü bir şeyler. "Eğer seni rahatsız etmeyecekse, evet."

"Tamam." Elleri gömleğinin düğmelerine gitti ve kısa bir an durdu. Bir kez daha, "Tamam," dedi. Yavaşça, çok yavaşça giysilerini çıkarmaya başladı.

İçimden kendime gözümü dikip bakmamam gerektiğini söylesem bile onun görüntüsünü içime çekmekten kendimi alamıyordum. Yara izlerini hissetmiştim ama onları ışıkta görmek dehşet vericiydi. Yaşadığı büyük tehlike, çektiği acılar beni nefessiz bıraktı. Yanıklar vücudunun üst kısmının büyük bölümünü kaplıyor ve sağ kalçasından aşağı iniyordu. Bacaklarında daha küçük yara izleri vardı ama hiçbiri göğsü ve sırtındakiler kadar kötü değildi.

Bunu ona Zeus yapmıştı.

O aşağılık herif, Hades'in annesiyle babasını öldürdüğü gibi küçük bir çocuğu da öldürmeye kalkışmıştı.

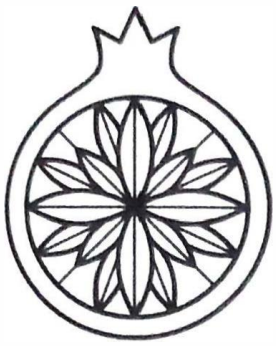
Bu adamı sarıp sarmalama ve koruma duygum sesimin öfkeli çıkmasına neden oldu. "Çok güzelsin."

"Sakın bana yalan söylemeye kalkışma."

"Yalan söylemiyorum." Ellerimi kaldırıp dikkatlice göğsüne bastırdım. Ona onlarca kez dokunmuştum ama onu ilk kez tam olarak görüyordum. Bir yanım yangından bu yana geçen yıllarda, sevişirken bile kendini bu kadar saklamasına neden olan ne yaşadığını merak ediyor ve içimde dönüp duran koruma arzusu daha da güçleniyordu. Bu adamın yaralarını iyileştiremezdim... ne içsel ne de dışsal... ama eminim az da olsa yardım edebilirdim, değil mi? "Benim için güzelsin. Yara izleri bunun bir parçası, *senin* bir parçan. Atlattığın her şeyin, ne kadar güçlü olduğunun işareti onlar. O piç seni çocukken

öldürmeye çalıştı ve sen ondan kurtuldun. Onu yeneceksin, Hades. Bunu başaracaksın."

Belli belirsiz bir tebessümle bana baktı. "Onu yenmek istemiyorum. Ölmesini istiyorum."

21

HADES

Kollarımda Persephone'yle uyandım. Onun sıcaklığını hissederek uykudan uyanıklığa geçişim günün en sevdiğim ânı hâline gelmişti. İlk seferinde söylediğinin aksine sarılmaktan çok hoşlanıyor ve uykuya dalarken nasıl yattığımızın hiç önemi olmaksızın karanlıkta beni buluyordu. Her geceyi yatağımda birlikte geçiriyorduk.

İyimser bir adam olsaydım bunu daha fazlası için bir işaret olarak görürdüm. Ama işin aslını biliyordum. Persephone birlikte yaptıklarımızdan hoşlanıyordu. Hatta en azından katlanılabilir miktarda *benden* de hoşlanıyordu. Ama şu anda birlikte olmamızın tek nedeni Zeus'a bedel ödetmek istememizdi. Bunu başardığımız an bu iş bitecekti.

İkimiz de son birkaç haftanın fırtına öncesi sessizliğin ötesinde bir şey olduğuna inanacak kadar aptal değildik. Herkes Zeus'un ışıltılı ve dikkat çekici olduğunu düşünüyordu ama o sadece dikkatleri perde arkasında yaptıklarından uzaklaştırmak için böyle davranıyordu. Üç haftadır partilere katılıyor ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordu. Demeter tehdidini resmî olarak yerine getirmemişti ama aşağı şehre yapılan sev-

kiyatlar belirgin bir şekilde azalmıştı. Erzakımızın kesilme riskine karşı yıllardır hazırlanıyor olmasaydık şu an halkım sıkıntı çekiyor olacaktı.

Ve hepsi de gurur uğrunaydı.

Persephone'nin altın sarısı saçlarını yüzünden çektim. Daha iyi bir adam olsaydım... Ama değildim. Kendimi bu yola kendim sokmuştum ve sonuna kadar gidecektim. O gece ona tarif ettiğim fanteziyi gerçekleştirmek istemesine sevinmeliydim. Belki benimle sevişmesi Zeus'u herhangi bir adım atmaya zorlamak için yeterli olmazdı ama herkesin içinde sikime her oturuşu bizi o noktaya daha çok yaklaştırırdı. İnsanların oyun odamı ziyaret ettiklerinde şahit oldukları hakkındaki dedikodu çarkı her döndüğünde Persephone'nin Zeus'un gözündeki değeri azalacaktı. Akılcı nedenlerle yapmıyor olsam bile akılcı bir hamleydi bu.

Persephone bunu istiyordu. Ben de ona bunu vermek istiyordum. Bu benim için yeterli bir sebepti.

Persephone bana sürtünerek kıpırdandı ve ela gözlerini açtı. Gülümsedi. "Günaydın."

Onun yanında hissettiğim can sıkıcı çarpıntı dişlerini ve tırnaklarını göğsüme daha da geçirmeye başladı. Bir yanım bu yataktan kalkıp yürümeye başlamak ve kendimi kontrol altına alana kadar durmamak istese de gülümsememe engel olamadım. Daha önce hiç böyle hissetmemiş olmam neler olduğunun farkında olmadığım anlamına gelmiyordu.

Persephone'ye âşık oluyordum.

Şimdi geri adım atsam kendimi kurtarmak için zamanım olabilirdi belki ama o kadar da emin değildim. Her iki durumda da bunun bir önemli yoktu. Sonu ne kadar acı verici olursa olsun mecbur kalana kadar durmayacaktım. Saçlarını tekrar düzelttim. "Günaydın."

Kıvrılıp bana daha da yaklaştı ve başını yara izi dolu göğsüme koydu... bu görüntü ona hiç itici gelmiyor gibiydi. Kim bilir? Belki de gelmiyordu. Ama bundan rahatsız olmayan tek kişi oydu. Çok önceleri partnerimin karşısında çıplak kaldığım bir ilişkim olmuştu ve adamın tepkisi bunu bir daha asla yapmamama neden olacak kadar güçlüydü. Belki başkaları daha hoş karşılayabilirdi ama onlara hiç şans vermemiştim.

Şu an Persephone'ye verdiğim gibi.

"Her şey yolunda mı?" Eli beni okşamak ister gibi titredi ama sonra kendini zorlayarak belime koydu. Sabah ışığında yaralarım açıkta yatmanın benim için hâlâ zor oluşuna saygı gösterdi. "Bu hafta erzak tedariki ve bu tür konulardan pek söz etmedin."

Yavaşça nefes verip gevşemeye çalıştım. Bana dokunmak mı yoksa dokunmamak mı istediğini bilmiyordum. Görünen o ki konu bu kadın olduğunda hiçbir bok bilmiyordum. Yatak odası dışındaki daha büyük bir soruna odaklanmak neredeyse rahat bir nefes almamı sağladı. "Askıya alınmış durumdayız. Erzak azalıyor ama buna hazırlıklıydık. Zeus henüz sınırlarıma dokunmadı."

Persephone gerildi. "Annemin bu kadar zalim olduğuna inanamıyorum. Çok üzgünüm. Aslında sandım ki..." Üzgün bir kahkaha attı. "İlk gece ne düşündüğümü bilmiyorum. Ortadan kaybolursam kimsenin beni özlemeyeceğini mi? Şimdi geriye dönüp baktığımda öngörüden yoksun olduğumu görebiliyorum."

"Ben senin korktuğun ya da tepki verdiğin kadar öngörüsüz biri değilim." Ama artık Persephone'yi, plan olmadan eyleme geçmenin onun için affedilmez bir günah anlamına geldiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. "Sonuçta insansın. İnsanlar bazen korkar ve kaçar. Bunun için kendini yıpratmana gerek yok."

Oflarcasına bir nefes verdi ama dikkati hâlâ bu odanın dışındaki olaylardaydı. "Herhangi bir insan gibi hata yapma şansım yok. Bütün geleceğim tehlikedeyken böyle bir şey yapamam. Hatta o sırada bile kendimi değil, başkalarını düşünmeliydim."

Aynı konuya geri dönmüştük.

Onu kollarımın arasına alıp kendime çektim. "Bana güveniyor musun, Persephone?"

"Ne?" Yüzümü görmek için boynunu uzattı, kara kaşları çatıldı. "Bu ne biçim bir soru böyle?"

"Yerinde bir soru." Nefesimi tutmamaya çabalayarak cevabını bekledim.

Neyse ki beni fazla bekletmedi. Birden ciddileşerek evet dercesine başını salladı. "Evet, Hades, sana güveniyorum."

Göğsümdeki pençelenme hissi daha da güçlendi. Kalbim, üzerini kaplayan taşlaşmış tabakayı kazıyıp dışarı çıkmaya ve ona ulaşmaya çalışıyordu sanki. Kahretsin, sırf ona armağan etmek için göğsümü yarıp kalbimi çıkaracağım noktaya hızla yaklaşıyordum. Neyim vardı benim böyle? O gidecekti. Başından beri gidecekti.

Giderken parçalanmış kalbimi de yanında götüreceğini hiç düşünmemiştim.

"Hades?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve bu yeni aydınlanmayı zihnimden uzaklaştırdım. "Madem bana güveniyorsun, o zaman senin durumunda olan herhangi birinin yapabileceğinden daha iyisini yaptığını söylediğimde de bana güven."

Yine kaşlarını çattı. "Bu, o kadar basit değil."

"Kesinlikle o kadar basit."

"Sen öyle olduğuna karar verip aklımdaki tüm şüpheleri silemezsin."

Kıkırdadım. "Yapabilsem bile yapmazdım. Zor olman hoşuma gidiyor."

Persephone dönüp bir bacağını kalçamın üzerinden geçirdi ve ata biner gibi oturarak bana yaklaştı. Dağınık saçları ve perdelerin arasından sızan soluk sabah güneşinin arkadan aydınlattığı vücuduyla bir tür bahar tanrıçasını andırıyordu... sıcak ve doğal.

Gözlerimin içinde baktı. "Madem güvenden söz ediyoruz, ben de korunma hakkında konuşmak istiyorum." Sanki aletimin sertleştiğini fark etmemiş gibi hiç kıpırdamadan oturmaya devam etti. "Yani korunmak istemiyorum."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum, Hades. Seninleyken yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim."

Bunu bu denli kolay söylemesinin bana hissettirdiği... Bana hissettiriyordu. Hem de çok şeyi. Ellerimi hafifçe kalçalarına koydum. "Düzenli olarak test yaptırıyorum."

Bundan başka bir şeyi beklemiyormuş gibi başını yukarı aşağı sallayarak söylediğime inandığını ifade etti. Bana bu denli güven duyması biraz şaşırtıcıydı. Persephone ellerini ellerimin üstüne koydu. "Eski kız arkadaşımdan beri kimseyle birlikte olmadım ve ondan sonra test yaptırdım. Ayrıca doğum kontrol yöntemi kullanıyorum, bir rahim içi aracı."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim bir kez daha. Şu an engelleyici hiçbir şey olmadan onun içinde olmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu ama yüzde yüz hazır olmadığı bir şeyi kabul etmesini de istemiyordum. Aslında şimdiye dek Persephone'yi tanımış olmalıydım.

"Hades." Kımıldamadı. "*Sen* istemiyor musun? İstemiyorsan sorun değil. Doğum kontrolü konusunun güvene dayalı

olduğunu biliyorum ve kendini rahat hissetmeyeceksen sorun yok. Gerçekten yok."

Kısa bir süre ona şaşkın şaşkın baktım. En son ne zaman biri *benim* rahatımı düşünmüştü? Bilmiyordum. Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Geçmişte partnerlerimle birlikte olduğumda baskın olan bendim, sahneleri tasarlamak ve onları yönetmekten sorumlu taraf bendim. Bu rolü seviyordum, başkalarının bana boyun eğmesini seviyordum ama Persephone bana minicik bir düşünme fırsatı verene dek ne kadar *yorgun* olduğumu fark etmemiştim.

Yeniden kaşlarını çattı. "Lanet olsun, sınırı aştım, değil mi? Özür dilerim. Söylediğimi unut."

Kalçasını sımsıkı kavrayarak kımıldamasına fırsat vermedim. "Bekle. Bana biraz zaman ver."

"İstediğin kadar." Bunu o kadar süklüm püklüm söyledi ki neredeyse kahkaha atacaktım.

Nihayet kendimi toparladım. "Sanırım aynı fikirdeyiz." Tane tane, kelimeleri seçerek konuşuyordum. "Eğer herhangi bir noktada fikrini değiştirirsen kondom kullanmaya yeniden başlarız."

"Aynı şey sen fikrini değiştirirsen de geçerli." Yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı ve bileklerimi kavrayarak ellerimi yavaşça memelerine götürdü. "Başlamak için bundan daha iyi bir zaman olamaz."

"Buna itiraz edemem."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? *Birazcık* bile itiraz etmeyecek misin? Ne büyük hayal kırıklığı."

Ensesini kavrayıp dudaklarına ulaşmak için onu aşağı doğru çektim. Onunla atışmaktan ne kadar hoşlansam da şu anda havamda değildim. Bana duyduğu güvenin miktarı, beni başa çıkmaya hazır olmadığım bir seviyede şaşırtmıştı. Bu birbirimize doğruları söylemek kadar basit bir şey değildi.

Şu an benim yanımda güvende olduğu konusunda sözüme güveniyordu.

Persephone gevşeyerek göğsüme yaslandı ve dudaklarımı arzuyla karşıladı. Ellerimi aşağı kaydırıp kalçasını kavradım ve onu, aletim girişine değecek kadar kaldırdım. Hiç kıpırdamadan durup fikrini değiştirmesi için yeterince zaman tanıdım. Şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi. Persephone bu yola kendi çıkmıştı ve diğer her şeyde yaptığı gibi hevesle ilerlemeye hazır görünüyordu.

Kalçalarıyla yavaş daireler çizerek aletimin başını içine aldı. Sonra hafifçe kayarak kulağıma, "Bu harika hissettiriyor, değil mi?" diye fısıldadı. "O kadar sertleştin ki beni çıldırtıyorsun." Kalçalarını bir kez daha döndürdü. "Konuş benimle, Hades. Bana ne kadar iyi hissettirdiğimi söyle. İçimdeyken kulaklarıma seksi şeyler söylemene bayılıyorum."

Buna ben de bayılıyordum. Ellerimi kalçasından aşağı indirip kıvrımın uyluklarının arkasıyla birleştiği noktayı okşamaya başladım. "Çok dar ve ıslaksın, küçük siren. Ahlaksız olmak hoşuna gidiyor sanırım."

"Evet." Yavaşça bir santim aşağı indi.

"Naz yapma. Aletimi istedin. Şimdi al onu."

İnledi ve beni dibine kadar içine aldı. Parmaklarımı saçlarına dolayıp tekrar öpmek için onu kendime çektim. Dağınık ve mükemmeldi. Öpüşmeyi bırakmamak için âdeta savaşarak hareket etmeye, kalçalarını döndürmeye başladığında daha da muhteşem oldu. Bunun yeterli olmayacağını şimdiden söyleyebilirdim.

Onu bıraktım ve elimi göğsünün ortasına bastırıp geri iterek üstüme oturmaya zorladım. "Şov senin."

İtaat etti ve sırtını hafifçe kamburlaştırıp yavaş yavaş gidip gelmeye başladı. Aletimin içinde kayboluşunu izledim ve bu görüntü karşısında boşalmamak için kendimi tutmak

zorunda kaldım. Aramızda bir engel olmadığını hissetmek, bana duyduğu güvenin büyüklüğü... hepsi çok baş döndürücüydü. Düşünemiyordum. O beni yavaş yavaş dibine kadar alırken onu sımsıkı tutmak dışında hiçbir şey yapamadığımdan beden dışı bir deneyim yaşıyor gibi hissediyordum.

O bir altın tanrıçaydı, ben ise onu hiçbir zaman hak etmeyecek bir mahlûk.

Persephone bileklerimi tekrar kavrayıp bir elimi bacaklarının arasına götürdü. "Dokun bana. Lütfen, Hades. Boşalt beni." Diğer elimi boğazına götürdü ve sıkıca kavramam için eğildi. "Sakın durma."

Muhteşem.

Kolumu gererek boğazını avucuma daha sert bastırmasına fırsat verdim, baskı kontrolünü ona bıraktım ve başparmağımla klitorisinin etrafında yavaş daireler çizmeye başladım. Hazdan gözleri kayarak kapandı ve sonrasında amı aletimin etrafında kasılarak boşalmaya başladı. Bu çok fazlaydı. Başka zaman daha yavaş davranır, daha uzun sürdürdüm ama şu anda tek istediğim onun kendini kaybedişine eşlik etmekti. Kalçamı yükselterek daha da derine girdim ve her yanımı güçlü bir haz kapladı.

Persephone, her şeyi yavaşlatan ve beni hücre hücre bedenime geri döndüren bir öpücükle dudaklarıma yapıştı, *bana* yapıştı. Kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarıldım. Kalbim âdeta kanıyor, kavruluyordu ve bunun beni korkutması gerekirdi ama aksine son derece arındırıcı bir histi bu. Anlamıyordum, anlamama da gerek yoktu.

Alnına bir öpücük kondurdum. "Hadi duş alıp çıkalım."

"Gerçekten mi?" Bana yaslanarak gerindi, teninin tenime değmesi sarhoş edici bir histi. "Düşündüm de belki bugün sadece kaçamak yapar ve yatakta kalırız."

"Öyle yaparsak bugün seraya gidemeyiz."

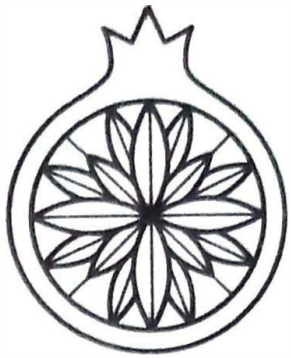
Başını o kadar ani kaldırdı ki az kalsın çeneme çarpıyordu. "Seraya mı?"

O günkü planlarımla ilgili herhangi bir kuşkum olsaydı bile yüzüne yayılan mutluluk ifadesi hepsini yok ederdi. "Evet."

Toparlanmama fırsat vermeden kalkıp üstümden indi. "O zaman ne bekliyorsun? Hadi gidelim."

Sekerek odanın diğer ucuna gidip banyo kapısında gözden kaybolana kadar poposunu seyrettim. Birkaç saniye sonra su açıldı ve sesi duyuldu. "Geliyor musun? Birlikte duş alırsak zaman kazanırız bence." Sesindeki hınzır tını söylediğinde gerçeklik payı olmadığı duygusu veriyordu.

Yataktan çıkıp banyoya doğru ilerlerken kendimi sırıtırken buldum. "Zamandan ve sudan tasarruf. Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

22

PERSEPHONE

Hades'le serada çok keyifli bir saat geçirdikten sonra eve dönüş yolunda o hem etrafı görsün hem de görülsün diye birkaç yere uğradık. Önce küçük bir marketin, sonra hırdavatçı rafları arasında gezinmemizin nedeninin bu olduğunu açıkça söylemedi ama insanların onu nasıl izlediğini görüyordum. Boş rafları dikkatle incelediğini görünce kafasının içinde tedarik zincirindeki eksiklerin bir listesini yaptığından ve halkının sıkıntı çekmemesi için bu eksikleri gidermenin yollarını aradığından kuşkum kalmadı.

Kabalığa varacak kadar ters ve dobraydı, buna rağmen halkının onun ayağının değdiği yerlere taptığı çok barizdi. Ortam bu denli gerginken kendileriyle ilgilendiği için ona teşekkür eden dükkân sahiplerini sayamadım bile.

Daha da ötesi, insanlar herkesle ilgilenildiğinden emin olmak için el birliğiyle çalışıyordu. Bu, Olimpos'a taşınmadan önceki zamanlardan hayal meyal hatırladığım bir zihniyetti ama yukarı şehirde geçirdiğim yıllar yeni ve alışılmamış gelmesine neden olmuştu. Yukarı şehirdeki herkesin bencil ya da kötü olduğunu söylemiyordum. Asla. Asıl sorun halkın On

Üçler'i örnek alması ve asla gerçekten güvende olmadıklarının fazlasıyla farkında olmasıydı.

Hades'i Zeus'tan ayıran pek çok farktan biri daha.

Hırdavatçıdan çıkıp caddede yürümeye başladık. Bu yürüyüşlerde hep olduğu gibi Hades'in elini tutarak yürümek yine dünyanın en doğal şeyi gibi geliyordu. Parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve bu *o kadar doğru* geldi ki birkaç adım boyunca nefes alamadım. Bir şey söylemek için ağzımı açtım... Ne söyleyeceğimi bilmiyordum bile.

Herhangi bir şey söylemeye fırsat bulamadan tabelayı gördüm. Aniden durdum. "Burası ne?"

Hades bakışlarımı takip etti. "Evcil hayvan dükkânı. Aile işletmesi, yanlış hatırlamıyorsam üç ya da dört nesildir bu işi yapıyorlar. Şu anda işleten üç kişiyi saymıyorum." Tıpkı kış pazarındaki döner tezgâhını işleten aileden söz ederken yaptığı gibi bu ayrıntıları sıralarken, tüm bunları aklında tutmasının ne kadar tuhaf olduğunun farkında değildi.

"İçeri girebilir miyiz?" Heyecanımı saklamaya çabalamadım. Tek kaşını kaldırdığında açıklamaya çalışmaktan kendimi alamadım. "Ben çok küçükken iki köpeğimiz vardı. Elbette işçi köpeklerdi –endüstriyel olsun ya da olmasın, bir çiftlikte hiçbir şey ziyan olmaz– ama onları severdim. Çok katlı binalarda evcil hayvan beslemek kesinlikle yasak, tabii ki." Bir çocuk gibi zıplama isteğimi güçlükle bastırdım. "Lütfen, Hades. Sadece bakmak istiyorum."

Kaşları daha da kalktı. "Nedense sana inanmıyorum." Ama sonra yüzüne o nazik gülümsemelerinden biri yayıldı. "Elbette girebiliriz, Persephone. Önden buyur."

Kapıdan girdiğimizde başımızın üstünden bir çan sesi geldi. Hayvan ve talaşın karışık kokusunu içime çektim ve içimde kısmen nostaljik kısmen de tanımlayamadığım bir duygu kabardı. Annem Demeter olmadan ve biz şehre taşınmadan

önceki hayatımı pek düşünmezdim. Annemin bizi ardında bırakması mümkün değildi ve artık benim olmayan bir hayatın özlemini çekmek bana delilik gibi geliyordu. Geleceğe ve özgürlüğe giden yoluma odaklanmak daha iyi, daha kolaydı.

Bir evcil hayvan dükkânının tüm bunları neden yeniden hatırlattığını bilmiyordum bile ama ginepiglere ve parlak renkli kuşlara bakarak ilk koridordan geçerken kalbim boğazımda düğümlendi. Dükkânın arka tarafındaki tezgâha gittik ve orada başlarını bir bilgisayara eğmiş hâlde ayakta duran iki güzel siyahi kadın gördük. Başlarını kaldırıp baktılar ve bizi gördüler. Üzerinde solmuş bir kot pantolon ve turuncu örgü bir kazak olan kadın onu görünce gülümsedi. "Sonunda tavsiyeme kulak vermeye mi karar verdin?"

"Merhaba Gayle." Hades yanımdan geçip kadına sarıldı. "Dolaşıyoruz sadece."

"Ha, anladım." Umursamaz bir ifadeyle elini salladı. "Biz iyiyiz. Bunu sağlamak için elinden geleni fazlasıyla yapıyorsun." Hades'in omuzlarını sıkıp ona baktı. "Arkandayız. Ne olursa olsun."

İşte yine Hades'in alışık olduğu katıksız sadakat. Bunu tehditler savurmadan ya da bol keseden vaatlerde bulunmadan yapıyordu. Halkı onu dünyanın sonuna kadar takip ederdi çünkü onlara saygı duyuyor ve iyi bakıldıklarını görmek için elinden geleni yapıyordu. Buna tanık olmak çok güçlü bir duyguydu.

Hades başını yukarı aşağı salladı. "Minnettarım."

Kadın ellerini indirdi ve tekrar gülümsedi. "O devasa evde tek başına yaşamaman için seni bir ya da iki köpek almaya ikna edeceğim günün bugün olduğunu sanmıyorum, haksız mıyım?"

Birden neşelendim. "Köpek mi?"

Kadın sonunda bana baktı ve tavrı biraz soğuklaştı. "Normalde dükkânda İhtiyar Joe'dan başka köpek tutmuyoruz." İçinde bir sürü havlu olduğunu düşündüğüm arkasındaki köpek yatağını işaret etti. Yataktan bir baş yükseldi ve o an bunun havlu olmadığını fark ettim. Komondor ırkı bir köpekti. Silkelenerek tüylerini gözlerinden çekti ve ağzını kocaman açarak esnedi.

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadım. "Hades, şu muhteşem yaratığa bak."

Buz gibi bir tonla, "Görüyorum," dedi.

Gayle omuz silkti. "Söylediğim gibi normalde burada köpek tutmayız ama Jessie, Cypress Köprüsü'nde içinde yavrular olan bir kutu buldu. Yukarı şehirden biri mi bıraktı yoksa bizden biri miydi bilmiyorum ama..." İç çekti. "Bazen insanlar gerçek bir pislik olabiliyor."

Bunun üzerine dikkatimi köpekten uzaklaştırmayı başardım. "Onları oraya öylece bırakmışlar mı?" Daha önce hiç görmediğim bu yavrulara karşı yakınlık hissetmem yersizdi ama bunun kaderin garip bir cilvesi olduğunu da inkâr edemezdim. "Onları görebilir miyiz?"

"Elbette." Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Buradalar. Sütten kesilecek yaşta gibi görünüyorlar, bu da bir umut ışığı."

Çoktan harekete geçmiş, Hades ve Gayle'i geçip kadının gösterdiği yöne doğru ilerlemeye koyulmuştum. Dükkânın arka tarafına büyük bir kutu yerleştirilmişti. Eğilip içine baktım ve nefesim kesildi. "*Tanrılar* aşkına."

Üç taneydiler, hepsi de simsiyahtı. Hangi ırk olduklarından tam olarak emin değildim –sanırım kırmaydılar– ama hepsi aynı köşeye büzüşmüş, tüy topağı hâlinde uyurken çok sevimliydiler. Elimi uzattım, sonra durup Gayle'e baktım. "Alabilir miyim?"

"Elbette." Bana baktığında soğukluğunun çoğu yok olmuştu, koyu renk gözlerinde şaşkın bir ifade gördüğüme emindim. "Sanırım köpekleri seviyorsun."

"Ayrım yapmayan bir hayvanseverim." Kutunun yanında diz çöktüm ve uzanıp en üstteki yavru köpeğin sırtını hafifçe okşadım. "Kedileri de severim. Balıklar olsa da olur olmasa da."

"Anlaşıldı." Gayle artık kesinlikle kahkahalarını bastırmaya çalışıyordu ama bu sorun değildi. Beni komik bulması umurumda değildi.

"Hades, *bak*."

Yanımda diz çöktü. "Bakıyorum." Ses tonunda bir tuhaflık vardı ve bu dikkatimi yavru köpeklerden uzaklaştırmama yetti. *Uff, ne kadar da yumuşaklar.*

Yüzünü inceledim. Neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Sorun ne?"

"Bir şey yok."

Yüzümü buruşturdum. "Ağzın 'bir şey yok' diyor ama ifaden tamamen başka bir şey söylüyor."

İç çekti ama sinirli bir hiç çekiş değildi bu. Daha ziyade pes etmiş gibi bir iç çekişti. "Çok tatlılar." Uzanıp birini dikkatlice kollarına aldı. Şimdi *gerçekten* acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Bu şekilde bırakılmamalıydılar."

Gayle'in, annesi olduğunu tahmin ettiğim kadınla bilgisayarın başına geçmesinin sebebinin bizi yalnız bırakmak ya da en azından yalnız bırakmış gibi davranmak olduğunu fark ettim. "Bu çok olur, özellikle de safkan değillerse. Hayvan üreticileri için değersizler; kırma köpekleri doyurulması gereken daha fazla karın olarak görüyorlar. Berbat bir durum."

Hades, "Berbat bir durum," diye tekrarladı. Yavru köpek burnunu göğsüne sürterek bir iç çekişle kollarına yerleşti. Hades canını yakmaktan korkuyormuş gibi tek parmağıyla başını okşuyordu. "İstenmemek korkunç bir şey."

Kalbim acıyla burkuldu. Kendime düşünme fırsatı vermeden konuşmaya başladım. "Birini sahiplensene. Gayle evin büyük ve boş olduğu konusunda haklı, ayrıca bir köpeğin verdiği sevgiyi kimse veremez. Sen farkına bile varmadan kalbini kazanır."

Hâlâ yavaş yavaş okşayarak yavru köpeğe baktı. "Bu iyi bir fikir değil."

"Neden?"

"Umursamamak daha kolay."

Odada biraz hava kalmış olsaydı gülebilirdim. Hades umursamıyormuş gibi davranabilirdi ama bu adam tanıdığım herkesten daha fazla umursuyordu. İnsanları kendinden uzak tutmak için çok çabalıyordu ama anlaşılan ne kadar başarısız olduğunun farkında değildi. Ona bunu söyleyecek kişinin ben olmam gerektiğinden, perdeyi açıp içinde bulunduğu koşulların gerçeklerini göstermenin benim üstüme vazife olduğundan emin değildim. Bu düşünce beni boşlukta hissettirdi.

Birden onu yavru köpeği almaya ikna etmeye karar verdim. Ben gittikten sonra Hades'in bir yalnızlık ve hüzün lordu gibi evin koridorlarında tek başına dolaştığı düşüncesi... Buna katlanamazdım. Bunun olmasına izin veremezdim. "Hades, bu yavruyu sahiplenmelisin."

Nihayet başını kaldırıp bana baktı. "Bu senin için çok önemli."

"Evet." Başka hiçbir şey söylemeden sadece beklediğini görünce ona gerçeğin bir kısmını söyledim. "Herkes hayatında en az bir kez evcil hayvan sahibi olmalı. Bu büyük bir şans ve bence seni mutlu eder. Senin mutlu olman düşüncesi hoşuma gidiyor, Hades." Sonuncusu neredeyse bir itiraf gibi göründü. Sadece ikimizin arasındaki bir sır gibi.

Bana uzun uzun baktı ve onun kara gözlerinin ardında neler olduğunu tahmin edemedim. O da son günün yaklaştığını

mı düşünüyordu? Bunu söylemek imkânsızdı. Sonunda yavaşça başıyla onayladı. "Belki de bir köpek fena fikir değildir."

Nefesimin kesilmesine engel olamadım. "Gerçekten mi?"

"Evet." Dikkati kalan iki yavruya yöneldi. "Bu yavru kardeşleri olmadan çok yalnız kalacak."

"Iıı." Gözlerimin yuvalarından fırlama tehlikesiyle karşı karşıya olduğundan emindim. "Ne?"

Bana cevap vermek yerine seslendi. "Gayle?" Gayle tekrar ortaya çıkınca Hades başıyla yavruları işaret etti. "Hepsini alacağız."

Gayle dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne yapacağını söylemek bana düşmez."

Hades tek kaşını kaldırdı. "Bu seni ne zaman durdurdu?"

"Üç köpek çok fazla, Hades. Üç yavru hem de. Boyundan büyük bir işe kalkışıyorsun." Yavru köpekleri işaret etti. "Üstelik pahalı ayakkabılarını kemirecekler."

Hades kararlıydı. Bu yola kendi çıkmıştı ve geri dönmeyecekti. "Personele risk ödemesi yaparım. Sorun olmaz."

Kısa bir an Gayle'in tartışmaya devam edeceğini düşündüm ama sonunda omuz silkti. "Bir ya da iki hafta sonra diş çıkarma dönemi başladığında ağlayarak bana gelme."

"Gelmem."

Gayle son bir bakış atıp başını iki yana salladı. "Bari adamlarını çağır da yavruları eve götürmene yardım etsinler. Evin yavru köpekler için hazır değil, sana bir sürü şey vermemiz gerek."

"Olmuş bil. Sen neyin gerekli olduğunu düşünüyorsan onu alırız."

Gayle başını iki yana sallamaya devam edip inatçı erkekler hakkında söylenerek uzaklaştı. Hades'e döndüm ve yüzüme kocaman bir gülümseme yayılmasına engel olamadım. "Üç köpek alıyorsun."

"Üç köpek *alıyoruz*." Yavru köpek hâlâ kollarının arasındayken kolayca ayağa kalktı. "Sana hayır diyemeyeceğimi şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın, Persephone. O iri ela gözlerini bana çevirdiğinde elinde oyuncak oluyorum."

Gülmeme engel olamadım. "Saçma sapan konuşuyorsun."

"Laflara bak," diye mırıldandı, gözleri keyifle parıldıyordu.

Kahkaha attım. Her yanımı saran baş dönmesi saf, su katılmamış bir mutluluktandı. Kafamızı meşgul eden bunca şey varken hakkım olmayan bir duyguydu bu ama bir şekilde onu daha değerli kılıyordu. Bu âna tutunmak, gerçekliği bir kenara itmek ve bu ânı kesintisiz yaşamak istiyordum.

Çünkü ne derse desin bu köpekler gerçekten benim değildi. Olması gerektiği gibi onundu. Kışın geri kalanında benim de olacaklardı hepsi bu. Sonra gidecektim ve o yavrular Hades'in minik meşgalesi olacaktı. Etrafındaki insanları uzak tutuyor olsa da izin vereceğine ümit ettiğim bir dostluk kurulacaktı.

Küçük mutluluk balonum ânında söndü. Hades, hayatın ona dağıttığı elden çok daha fazlasını hak ediyordu. Mutlu olmayı hak ediyordu. Etrafında devasa evini kahkahalar ve yaşanmışlıklarla dolduracak arkadaşları ve sevdikleri olmasını hak ediyordu. O kadar iyi bir insandı ki –Olimpos'a göre acımasız olsa da çok *iyi* biriydi– en azından Olimpos'un ona inanan bölgeleri için.

İhtiyacımız olan her şeyi almamız ve Hades'in sağkolu Charon'un onları eve taşımak için iki adamla gelmesi tam yarım saat sürdü. Ön kapıdan içeri girene kadar burayı bugünden önce bile *evim* olarak gördüğümü fark ettim. Kız kardeşlerim olsa da olmasa da burası bana annemin yüksek çatı katındaki evinden daha çok yuva hissi veriyordu.

İçimi ani bir korku kapladı. Hades'le geçirdiğim zamandan ne kadar keyif alırsam alayım burası evim *olamazdı*. Hayalimi gerçekleştirmek için çok şey feda etmiştim, kız kardeşlerim-

den çok fazla fedakârlık yapmalarını istemiştim. Yirmi beş yaşıma bastığımda ayrılmak zorundaydım, güven fonumu alıp Olimpos'tan çıkmak zorundaydım. Eğer yapmazsam... Ne anlamı vardı ki?

Güzel bir kafesten çıkıp başka bir güzel kafese girmiş olacaktım.

Ve böyle bir şeye izin veremezdim.

23

HADES

"Hades, geç kalacağız."

Yerde oturuyordum, üç siyah yavru kucağıma ine çıka oynuyordu. Bu ortama alışmaları günün büyük bir kısmını almıştı ve tuvalet ihtiyaçları için dışarıya kolayca erişebilmemiz gerektiğinden iç avluya yakın bir odayı boşaltmaya karar vermiştik. Düşünecek o kadar çok şey vardı ki dikkatim yaklaşmakta olan şeyden neredeyse uzaklaşmıştı.

Neredeyse.

Başımı kaldırıp baktığımda nefesim boğazımda düğümlendi. Persephone'ye giydiği her şey çok yakışıyordu ama siyahlar içinde *nefes kesiciydi.* Yalın renkler altın rengi teninin ve sarı saçlarının güzelliğini daha da ortaya çıkarıyordu. Üstündeki elbise, ışıltısını tamamen gizlemiyor ama yolunu kaybetmiş ve yolu bir şekilde Yeraltı Dünyası'na düşmüş bir güneş ışını hissi veriyordu. Tenine yağ gibi yapışıyor, memelerinin üzerinden ve kalçalarından aşağı akarak ayaklarının etrafına dökülüyordu.

Tam bir kraliçe gibi görünüyordu.

"Hades?"

Kendimi toparlamaya çalıştım ama gözlerimi ondan alamıyordum. "Çok güzel görünüyorsun."

Kendine bir göz attı ve ellerini kalçasında gezdirdi. "Juliette bu elbiseyle kendini aşmış. Aldatıcı derecede basit ama kesimi ve kumaşı tam bir usta işi."

Yavruları dikkatle kucağımdan indirip ayağa kalktım. "Başka birinin üzerinde bu kadar usta işi durmazdı."

"Sen geç dalganı!" Ama sanki iltifatlarım onu mutlu ediyormuş gibi gülümsüyordu. Eğer yüzünde bu ifade belirecekse ona her gün iltifat edeceğime söz verme dürtümü dizginlemem gerekti. Son birkaç haftadır nasıl yavaş yavaş rahatladığını ve açıldığını fark etmiş miydi? Ben etmiştim. Ağzından her çıkana dikkat etmeyi, her konuşmayı galip çıkacağı bir savaş alanı gibi görmeyi bırakmıştı. Bana duyduğu güvenin bir başka açık göstergesiydi bu.

Kendini ne kadar güvende hissettiğinin göstergesi.

Başıyla yavru köpekleri işaret etti, yüzünde sevecen bir ifade belirdi. "İsim düşündün mü?"

"Köpek." Ciddi değildim. Bunu sadece bana gözlerini devirdiğini görmek için söylemiştim.

Beni hayal kırıklığına uğratmadı. "Hades, üç köpeğin var. Hepsine 'köpek' diyemezsin. İsim koyman lazım."

"Kerberos." Üçü arasında en iri, bu yaşta bile açık ara lider olanı gösterdim. "Bu, Kerberos."

"Beğendim." Gülümsedi. "Şimdi, diğer ikisi."

"Onların adını senin koymanı istiyorum."

Kaşlarını çattı ve odaya girdiğinden beri ilk kez kararsız göründü. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Çünkü gidecekti.

İçgüdülerim geri adım atmamı, kendimi korumamı söylüyordu ama zamanın kısıtlı olması tedbirli davranmamı engelledi. "Persephone."

"Evet?" Sesinde umut mu vardı? Öyle olduğunu düşünmeye korkuyordum.

O an söyleyebileceğim, söylemek istediğim binlerce şey vardı. Son birkaç haftayı onunla geçirmek bana hiç tatmadığım mutluluğu tattırmıştı. Bana meydan okuyor, karşılığında keyif veriyordu ve içimden bir ses bu kadının yıllar sonra bile beni şaşırtmanın yollarını bulmaya devam edeceğini söylüyordu. Birdenbire umutsuzca bu kışın hiç bitmemesini, baharın hiç gelmemesini, onun sonsuza kadar yanımda kalmasını istedim.

Ama sonsuza kadar diye bir şey yoktu. Bizim için yoktu.

Yanına gidip yüzünü ellerimin arasına aldım. "Farklı koşullarda farklı kişiler olsaydık dizlerimin üzerine çöker ve kış bittiğinde kalman için sana yalvarırdım. Seni yanımda tutmak için yeri, göğü ve Yeraltı Dünyası'nı yerinden oynatırdım."

O iri ela gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve dudaklarını yaladı. "Eğer..." Sesi o kadar tereddütlü geliyordu ki onu hem kollarımın arasına almak istedim hem de cümlesini bitirmez korkusuyla yerimden kıpırdamamak. Beni fazla bekletmedi. "Eğer farklı kişiler olsaydık yalvarmana gerek kalmazdı. Köklerimi bu eve sallardım ve beni buradan ancak bir felaket ayırırdı."

Eğer. Anahtar kelime, çok önemli bir kelime, hatta olmak istemediğim kadar aptal olduğum o gelecekle aramızda yüz metrelik bir duvar olabilecek bir kelime. "Farklı kişiler değiliz."

Gözleri biraz parladı. "Hayır. Farklı kişiler değiliz."

Gerçek iliklerime o kadar işledi ki bütün bedenim ağırlaştı. Bu kadını seviyordum. Tam olarak söylediğim şeyi yapmamak, dizlerimin üzerine çöküp kalması için yalvarmamak için kendimi zor tuttum. Onu böyle oyuna getirmek haksızlıktı. Sonunda öfke duyacağı başka bir gardiyan olmak istemiyordum. Persephone özgür olmak istiyordu ve bunu elde etmesinin tek yolu da Olimpos'tan ayrılmaktı. Planını gerçekleştirememesinin sebebi ben olamazdım. Olmayı reddediyordum.

Sonunda kelimeler dudaklarımdan dökülmeye başladığında sesim boğuk çıktı. Onu yanımda tutacak kelimeler değildi bunlar. Onu seviyor olabilirdim –kahretsin, bu düşünce bile başımı döndürmeye yetiyordu– ama bunu ona söylemem her şeyi değiştirirdi. Ona bu tuzağı kurmayacaktım. "Bana bir parçanı bırak, küçük siren. Yavruların adlarını sen koy."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve sonunda kabul ettiğini belli edercesine başını salladı. "Peki." Geri çekildi ve onu serbest bıraktım. Bacaklarına tırmanmaya çalışan yavruları sevmek için eğilmesini izledim. "Bu Charybdis olsun."

"*Charybdis mi?*"

Beni duymazdan geldi. "Bu ufaklık ise Scylla."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu isimler... çok anlamlı."

"Öyleler, değil mi?" Muzip bir gülümsemeyle bana baktı. "Büyüdüklerinde isimlerine uyacaklarına eminim."

Georgie telaşla odaya dalıp ikimize de şöyle bir baktıktan sonra ellerini kalçalarına koydu. "Hâlâ burada ne yapıyorsunuz?"

Persephone ânında, "Yavru köpeklere isim veriyoruz," diye karşılık verdi. "Kerberos, Charybdis ve Scylla'yla tanıştırayım seni."

Georgie bu isimler son derece sıradan ve beklenilen isimlermiş gibi başını yukarı aşağı salladı. "Güzel, güçlü köpeklere uygun güzel ve güçlü isimler. Artık buradan çıkın ve onları bana bırakın." Yavrularla kapıdan girerken bize şöyle bir bakmış ve onların hiç sahip olamayacağı torunları olduğunu söylemişti. İçimden bir ses, ileriki günlerde köpeklerle zaman geçirmek için Georgie'yle bilek güreşi yapmak zorunda kalacağımı söylüyordu ama bir şekilde çözecektik.

Kolumu Persephone'ye uzattım ve o da az önce benzettiğim gibi bir kraliçe zarafeti ve asaletiyle elini koluma koydu. Koridorlardan bodrum katına doğru yürürken, bunun bir sonu

olmasaydı nasıl olabileceğini hayal ettim. Benim yanımda hüküm sürseydi, aşağı şehrin kralının karanlık kraliçesi olsaydı.

Onun sonsuza kadar gölgelerde kalmasına izin vermezdim. Bulabildiğim her güneş ışığını ve mutluluğu ona vermek için savaşırdım.

Bu, bizim için mümkün değildi.

Dikkatimi ileri vermek için kendimi zorladım ve kapıya az kala durdum. "Bunun nasıl olacağını biliyorsun. Fikrini değiştirirsen ya da devam etmek istemezsen söylemen yeter, her şey sona erer."

Bana belli belirsiz gülümsedi. "Biliyorum." Bir saniyeliğine gergin göründü ama hemen toparlandı. "Hazırım."

"Hazır değilsen sorun değil."

Persephone bir şey söylemek üzere ağzını açtı, sonra tekrar düşünüyormuş gibi kısa bir an durdu. "Düşündüğümden daha gerginim. Geçen sefer loş ışıkta sevişmiştik ve insanlar izlese bile farklı hissettirmişti. Bunu fanteziyi düşündüğümde çok tahrik edici geliyor ve hazırmışım gibi hissediyorum ama gerçekten olacağını bilmek biraz... korkutucu. "

Yüzündeki ifadeyi inceledim. Sadece gergin mi olduğunu yoksa bunu istediğine pişman olmaya mı başladığını anlayamadım. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Kendinden emin ses tonu geri geldi. "Seninleyken istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığımı biliyorum." Derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. "Belki duruma göre hareket ederiz, olur mu?"

"Bu, kulağa iyi bir plan gibi geliyor." Şu anda ne hissettiğimi bilmiyordum. Herkesin gözü önünde, spotlar altında sevişmeye karşı değildim. İşin içinde doğru taraflar ve net olarak belirlenmiş beklentiler varsa çok ateşli olabilirdi. Persephone sonunda istediğinin bu olduğunu itiraf ettiğinde ben de onun kadar tahrik olmuştum.

O gece bu kadar duygusal değildim. Onu önemsediğimi biliyordum ama aşk? Otuz üç yıl bu duyguyu tatmadan yaşamıştım, bu yüzden kendimi âşık olmayı beceremediğime epey inandırmıştım. Bu kadının beni yalancı çıkaracağı kesindi.

Yeniden yürümeye başladık ve kapıdan geçip odaya girdik. Davetiyeleri daha bu sabah göndermiş olmama rağmen oda tıklım tıklım doluydu. Oynaşmaya gelmiş olma ihtimalleri de vardı tabii ama asıl Zeus'un burnunun dibinden çaldığım sosyete güzelinin benimle sunacağı bir gösteriyi daha izlemek için buradaydılar. Keşke bu gerçek olsaydı. O zaman onu elimde tutabilirdim.

Elini tutup mobilyaların arasından dolanarak ilerlemeye başladım. Tahta giden tek yol bizi birkaç koltuk ve kanepenin arasından geçiriyordu. Beni hayvanat bahçesindeki kaplanları izler gibi izlemelerini sağlamak için bu şekilde tasarlanmıştı, Dokunacak kadar yakınlardı ama bunu denememeleri gerektiğini biliyorlardı. Odada ilerlerken tanıdık yüzler gördüm. Eros yine buradaydı; bir kolunun altında bir adam, diğerinin altında bir kadın vardı. Yanından geçerken küstah ve kibirli bir gülümsemeyle bize baktı. Bu kez kimse partiye bizsiz başlamamış gibi görünüyordu.

Hepsi gösteriyi bekliyordu.

Persephone'nin yürüyüşü her adımda doğallığını biraz daha kaybediyordu. Arkama baktım ve neşeli gülümsemesi yüzünde olsa da ela gözlerinin cam gibi olduğunu gördüm. *Maskesi.* Siktir.

Tahtım her zamanki gibi boştu. Oturup Persephone'yi kucağıma çektim. O kadar gergindi ki titriyordu, bu da şüphelendiğim şeyi doğruluyordu. Bacaklarını kıvırıp uyluklarımın üzerine koyarak vücudumla onu mümkün olduğunca sardım. "Yavaş yavaş nefes al, Persephone."

"Deniyorum." Sesi boğulur gibi çıkıyordu. Arzudan değildi bu. Beklentiden de değildi. Korkudandı.

Çenesini tutup gözleri gözlerimle buluşana dek başını kaldırdım. "Fikrimi değiştirdim."

"Ne?"

Çok dikkatli oynamalıydım. Onu kandırdığım için bana teşekkür etmeyecekti ama sırf bunu yapmak adına devam etmesine de izin vermeyecektim. Başka geceler, başka fırsatlar olacaktı. Ona zarar verecek bir şey yapmayacaktım. Uzun uzun baktım ona. "Bu gece sahnede o güzel amcığını becerecek havada değilim."

Gözlerinde rahatlamanın verdiği parıltılar belirdi ve yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı. "O kadar şeffaf mıyım?"

"Seni herkesten daha iyi okumayı öğrendim." Eğildim. "Ama doğruyu söylüyorum. Henüz seni o seviyede sergilemeye hazır değilim. Loş tarafta kalmamız, sahip olduğumuz şeyin sadece bize ait olması hoşuma gidiyor. Beni affeder misin?"

"Her zaman." Gevşeyerek bana yaslandı ve ağzımın kenarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Teoride kulağa çok ateşli geliyor ama buraya gelince..."

"Hiç hazır olmazsan ve bunun fantezi olarak kalmasına karar verirsen de sorun değil."

Arkasına yaslandı. "Ama bu senin istediğin bir şey. Er ya da geç olacak."

Elini tutup başparmağımı eklem yerlerinde gezdirdim. "Evet, beni tahrik ettiği doğru. Ama bunun bir kısmı *senin* aldığın zevkten kaynaklı. Eğer seni heyecanlandırmıyorsa tartışmaya kapalı."

"Hımm." Ellerimizi izledi. "Bu gece loş bir yerde, bu tahtta başlayabiliriz belki. Gelecek sefer oraya çıkarız, olmaz mı?"

Temkinli bir tonla, "Eğer istersen," dedim. O etkileyici beyninde dolaşan tüm kirli oyunları oynamak için altı haftadan

çok daha uzun bir süreye ihtiyacımız olduğunu dile getirmedim. Bu dürüstlük olmazdı ve onu incitmek istemiyordum, kazara olsa bile.

"Ama bu gece değil?"

"Bu gece değil," diye onayladım onu.

"Tamam." Daha da rahatlamış göründü, sonra dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O hâlde, Hades, geceye sen tahtında oturmuş beni ağzımdan becerirken başlamak istiyorum."

Kalakaldım. İlk seferinden sonra dudakları onlarca kez aletime sarılmıştı ama ondan böylesi müstehcen sözler duymaya alışacağımı hiç sanmıyordum. Ama duymayı arzulamaktan da asla vazgeçmeyecektim. Ona gecenin yeni başladığını söylemedim. Bana karşı hep savunmasız olmuştu ve şimdi ikimizin de daha rahat olacağı bir şey sunuyordu. Onu serbest bıraktım ve arkama yaslanarak kollarımı kolçaklardan sarkıttım. "Elbette, küçük siren. Dizlerinin üzerine çök."

Hiç vakit kaybetmeden kayarak üzerimden inip dediğimi yaptı. Dizleri üstünde bile tam bir kraliçe gibi görünüyordu. Pantolonumun önünü açıp aletimi çıkardı. Dudaklarında hafif, muzip bir ifade belirdi ve bana baktı. "Herkes izliyor, değil mi?"

Cevabı bilmek için bakmama gerek olmamasına rağmen baktım. Gündemin değiştiğini fark ettikleri için çoktan sevişmeye başlamış, göze hayal meyal görünen birkaç kişi vardı ama çoğu kanepelere ve koltuklara yayılmış bize bakıyordu. "Net olarak göremiyorlar ama hayal güçleri devrede."

"Hımm." Titredi, bu kez tamamen arzudandı. "Bize bakıyorlar ve Zeus'un malının namusuna leke sürdüğünü görüyorlar."

"Sen onun malı değilsin." Sesim istediğimden daha sert çıktı.

Bir elini aletimin dibine doladı. "Biliyorum." Yürek parçalayıcı bir gülümsemeyle bana baktı. "İtibarımı yerle bir et, Hades. Sadece bizim için iyi bir gösteri sergile."

Biz.

Bu kadın böyle konuşmaya, bütün dünyaya karşı sadece ikimizmişiz gibi konuşmaya devam ederse beni öldürecekti. Bir ekip, bir takım, bir çiftmişiz gibi. Ama onu düzeltmedim. Aksine kendimi onun kuruyor göründüğü hayale teslim ettim. *Bizim* hayalimize.

Saçlarını elime dolayıp yüzüme soğuk ve kontrollü bir ifade yerleştirdim. "Sikimi em, küçük siren. Düzgün yap."

"Evet, efendim." Hiç tereddüt etmedi, dudakları aletimin dibine kadar indirip elini çekmek zorunda kalana kadar beni âdeta yuttu. Hafif öğürdü ama bu onu hiç caydırmadı. Persephone oldukça rahat bir ritim tutturmuş, aşağı her inişte aletim tarafından neredeyse boğulma raddesine gelirken boşalmayı geciktirmekten başka bir şey yapmıyordum. Ama yapıyor görünüyordum. Gözyaşları rimelini akıttığı, ruju aletimin dibine ve dudak kenarlarına bulaştığı için onu zorluyormuşum gibi görünüyordu.

Odadaki cinsel gerilimin artığını bakmadan bile hissedebilirdim. Ama baktım. Persephone aletimi gırtlağına kadar almaya çabalarken odayı inceledim ve kiminin bu sahneyi şehvetle izlediğini, kimin neredeyse endişeli göründüğünü gördüm.

Bundan nefret ettim.

Şimdiye dek yaptığım bu tür her gösterinin tek amacı Hades efsanesine yeni bir bölüm daha eklemek, uğraşılmaması gereken bir adam olduğum hakkındaki ünüme ün katmak içindi. Daha önce de bana korkuyla bakmışlardı ve bu beni hiç rahatsız etmemişti çünkü korkuları bir amaca hizmet ediyordu. Persephone böyle bir gösteride rol alan, sonrasında normal hayatına dönecek olan adı sanı bilinmeyen bir part-

ner değildi. Onun da bu sahneye, sonunda olacaklara benim kadar ihtiyacı olması önemli değildi. Zeus'un nişanlısını sırf intikam için lekelediğimi düşünmeleri göğsüme kırık bir cam parçası gibi battı.

Seks gibi insani ve doğal bir şeyin bir insanın namusu lekeleyeceğine inandıkları gerçeği bu kırıkların daha da derine saplanmasına neden oldu.

Parmaklarını uyluklarıma batırınca bakışlarımı hızla odadan Persephone'ye çevirdim. Aletimden hafifçe uzaklaşıp, "Benimle kal, Hades. Bu gece önemli olan sadece biziz," dedi.

Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Kısacık bir süre gözlerimi kapayıp tekrar açtım. Bu odada önemli olan tek kişi bacaklarımın arasında diz çökmüştü ve ela gözleriyle bana o kadar ateşli bakıyordu ki ikimizin de oracıkta alev almaması bir mucizeydi. Çok güzeldi ve *bana* bunun için izin verdiğini bilmek... İşte bu, sarhoş edici bir duyguydu.

"Buradayım." Aniden sıkışan boğazımı temizledim. "Seninleyim."

Gülümseyip aletimi tekrar ağzına aldı, zevkten aklımı başımdan almaya kaldığı yerden devam etti. Kendimi tutmaya çabaladım. Persephone beni bu kadar tatlı emerken tutamazdım, o bunu onlar için bir gösteriye değil sadece bizim yaşadığımız bir şeye dönüştürmüşken olmazdı. Başparmaklarımı yanaklarında gezdirerek gözyaşlarını sildim. "Boşalmak üzereyim." Bir uyarı ve bir vaat. Persephone hızını artırıp sanki kurtuluşu bu orgazmın sonrasındaymış gibi aletimi emmeye devam etti.

Kendimi bıraktım. Bütün oda küçüldü, sadece biz kaldık. Ben boşalırken yalayıp yuttu ve onu itip aletimden uzaklaştırmak zorunda kalana kadar emmeye devam etti. Sonra dudaklarını yaladı ve mutlu bir gülümsemeyle bana baktı. "Seni böyle boşalırken görmeyi çok ama çok seviyorum."

Seni çok ama çok seviyorum.

Bir şekilde kelimeleri içimde tutmayı başardım. Onu kendime zincirlemeden, her şeyi mahvetmeden bunu söyleyemezdim. Ama... ona gösterebilirdim. Son birkaç haftadır bana verdiği ve bu sahnede doruğa ulaşan her şeyin karşılığında ona bir hediye verebilirdim. Bu kadın dizlerinin üzerinde olmayı hak etmiyordu. Tapınılmayı hak ediyordu. Benim dengim olarak tahtta oturmayı hak ediyordu.

Onu oraya oturtmaya niyetliydim.

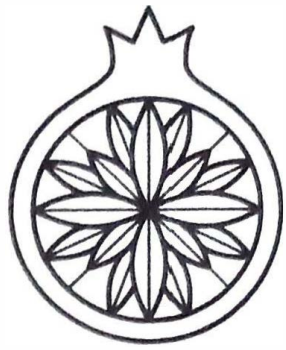
Aletimi pantolonumun içine soktum. "Kalk."

Tekrar kucağıma oturacağını düşünüyor olmalıydı çünkü kalkıp onu az önce oturduğum koltuğa ittiğimde gözleri kocaman açıldı. Tahta. Kaşlarını çattı ama beni sorgulamasına fırsat vermedim. Önünde diz çöktüm sadece.

Gözleri kocaman açıldı. "Hades, ne yapıyorsun?"

Kısa bir an gözlerimi ona diktim. Elbisesi bacaklarından dökülerek yere iniyor, arkasındaki koyu taht ve özenli aydınlatma sarı saçlarında hale etkisi yaratıyordu. Makyajı biraz bozulmuş olsa da varlığının her hücresinde titreşen gücü inkâr etmek mümkün değildi. Daha önce bir kraliçeye benzediğini düşünmüştüm ama yanılmıştım.

O tam bir tanrıçaydı.

24

PERSEPHONE

Odanın geri kalanına bakmaya dayanamıyordum, bu yüzden dikkatimi tamamen ayaklarımın dibinde diz çöken adama verdim. Bunun ne kadar tuhaf olduğunun farkında değil miydi? Evet, daha önce de benim önümde diz çökmüştü ama o zaman farklıydı. O, yalnızken, sadece ikimizin arasındaydı. Konumlarımız ne olursa olsun onun ruhunun en ücra köşesine kadar baskın olduğu konusunda en ufak bir kuşkum yoktu. Şimdiye dek hiçbir zaman bana *teslim* olmamıştı.

Şu anda da teslim olmuyordu.

Ama öyle görünüyordu ki, tanıklık eden insanlar için önemli olan da buydu. On Üçler'in Hades'inin *onun* tahtında oturan bir kadının ayaklarının dibinde diz çökmesini izliyorlardı. Sadece ona ait olduğumu gösterdiğimizi sanıyordum ama bu durum planımıza uymuyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Saygılarımı sunuyorum."

Bu kelimeler hiçbir anlam ifade etmedi ama Hades anlamam için bana zaman tanımadı. Elbisemin eteğini tutup kumaşı yukarı çekerek ellerini okşarcasına bacaklarımın üst

tarafına doğru kaydırdı. Baldırlarımı, dizlerimi, uyluklarımı ortaya çıkardı ve sonunda elbise kalçamda toplandı.

Bu odada son kez bulunduğumuzdan öyle farklıydı ki. O zaman namus konusunu kafama takmamıştım, duyduğum istek aklımı başımdan o kadar almıştı ki loş ışıkta yaptıklarımızı kimin gördüğünü umursamamıştım ama şu an Hades'in tavrı bu eylemin mahrem olduğu duygusu veriyordu.

Sanki sadece ikimiz içindi.

Bana, sanki beni daha önce hiç görmemiş, bu denklemde güçlü olan benmişim ve kendi konumunun üstündeki birine saygılarını sunuyormuş gibi bakıyordu. Bu hiç mantıklı gelmiyordu ama kafa karışıklığım arzumu azaltmaya yetmedi. Özellikle de başparmaklarını uyluklarımın iç kısmında gezdirip bacaklarımı açmaya zorladığında.

Bütün dikkatini kadınlığıma yöneltti. "Sikimi emmeye bayılıyorsun."

"Suçluyum. Ama sen bunu zaten biliyordun." İkimiz de alçak bir sesle, fısıldarcasına konuşuyorduk. Üzerimizdeki gözlere rağmen bu, şu âna fazladan bir yakınlık katıyordu. "Hades..." Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne söylemem *gerektiğini* bilmiyordum. "Biz ne yapıyoruz?"

Kelimelerle değil, ağzını kullanarak cevap verdi. Başını eğdi ve kadınlığımı öptü. Aklımdaki tüm soruları uzaklaştıran uzun, yavaş bir öpüştü bu. O sorular bekleyeceklerdi. Şu anda baskın olan zevkti ve o da bunu fazlasıyla veriyordu. Bacaklarımdan birini tahtın kolçağına doğru kaldırıp bacaklarımı daha da açtı.

Her yalayışı ve öpüşüyle beni hafızasına kazıyordu sanki. Kan damarlarımda arzudan zonklayarak akıyor olsa da amacı bana orgazm yaşatmak değildi. Bana oral seks yapıyor olabilirdi ama bunu sadece *kendi* zevki için yapıyormuş gibiydi. Nedense bu, yaşananı çok daha ateşli kılıyordu.

Ve sonra başımı kaldırıp baktım.

Odadaki tüm gözlerin üstümüzde olduğunu söylemek abartı olmazdı. İnsanlar, biz küçük gösterimize başlamadan önce yaptıkları her şeyi bırakmıştı. Duydukları arzu bana kadar ulaştı ve benim arzumu daha da artırdı. Art arda buluştuğum gözler, o gözlerde gördüğüm kıskançlık ve istek içimi güç ve hedefe ulaşma arzusuyla doldurdu.

Bazıları ben olmak istiyordu.

Bazıları ayaklarımın dibinde diz çöken kişi olmak istiyordu.

Onları bundan mahrum bırakmak daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Loş ışıkta kalmakla, kendimizi spotlar altında sergilememekle doğru bir şey yapmıştık. Bunu odadaki herkesin görebildiği ama dokunamadığı bir yasak meyve hayaline dönüştürmüş olmak çok daha iyiydi.

Hades'ten başka kimsenin dokunamadığı.

Hades dilini de kullanarak klitorisimi emmiyordu. Bu, hafif dokunuşları ve tahrik edici yalamalarından sonra o kadar şok ediciydi ki sırtımın geriye doğru bükülmesine ve dudaklarımdan bir çığlık kopmasına neden oldu. Odadaki heyecan birkaç kademe arttı ama ben artık seyircilerimize bakmıyordum. Hayır, dikkatim sadece Hades'teydi. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve sımsıkı tutup onu kendime çektim.

Dudaklarını tenimden ayırmadan inledi ve bu o kadar harika hissettirdi ki dayanamaz hâle geldim. "Beni boşalt," diye fısıldadım.

Bir an için geri çekileceğini, ne kadar eşit olursak olalım şu an iplerin *onun* elinde olduğunu hatırlatacağını düşündüm. Ama bunu yapmadı. Aksine... itaat etti.

Önce bir, sonra iki parmağını içime sokup bir yandan dilinin ucuyla klitorisimde daireler çizmeye devam ederken diğer yandan bileğini bükerek tüm eklemlerimi sıvılaştıracak o noktayı bulmaya çalıştı. Öncesinde zevkin kendi kontrolümle

gelen sabit dalgalar olmasına izin veren bu adam şimdi mücadele etme umudumun olmadığı bir arzu tsunamisi yaratıyordu.

Mücadele etmeye hiç niyetim yoktu.

Dudaklarımdan onun adı dökülerek boşaldım, ses odanın her köşesinden çınladı sanki. Dokunuşlarını yumuşatıp beni kendine çektiğinde bile bundan sonra hiçbir şeyin aynı olmayacağı duygusuyla sarsılmış hâldeydim. Fark etmeden sınırı geçmiştik. Artık geri dönüşü yoktu. Yol hâlâ açık olsa bile geri dönmek istediğimden emin değildim.

Hades sonunda elbisemi aşağı çekip ayağa kalktı. İlk bakışta gayet sakin görünüyordu... en azından ben gözlerini görene kadar. Çılgınca bakışları derimin altında kabaran arzunun aynısını hissettiğini gösteriyordu. Bu yeterli değildi. Bu arzuyu köreltmeye yetmiyordu.

Elini uzattı.

Kısacık bir süre ona baktım. Yaptığı çok basit bir hareketmiş gibi görünse de, ne kadar sarsılmış olursam olayım işin aslını biliyordum. Talep etmiyordu. Rica ediyordu. Bizi eşit zemine koyuyordu. Anlamadığım şey bunu *neden* yaptığıydı.

Sonuçta fark etmezdi. Elimi onun avucuna bırakıp beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Odadakilere döndü, hepsi bize bakmaktan başka bir şey yapıyormuş gibi davranmaktan vazgeçmişti. Bu... garip hissettirdi ama kötü anlamda değil. Merakla bakarak bekliyorlardı ve biz istediğimiz sürece bekleyeceklerdi.

Güç böyle bir duygu muydu?

Hades orada bulunan herkesi tek tek süzdü. "Yukarı şehirdeki yüksek binalarınıza ve göz alıcı hayatlarınıza geri döndüğünüzde bu gece burada olanlarla ilgili bütün gerçeği anlattığınızdan emin olun. O benim." Elimi çok kısa bir an sıktı. "Ve ben de onunum."

Bu, planın bir parçası değildi. Bu gece sahneye çıkmayı gözüm yemedikten sonrasında bir plan *olup olmadığından* kesinlikle emin değildim. Ama Hades benim kendisinin olduğumu, bu işin başından beri olduğu üzere Zeus'u kışkırtmak için tasarladığı şekilde ilan etmiyordu.

Bunun karşılıklı olduğunu ilan ediyordu.

Bu, yalnızken bahsettiğimiz bir şeydi ama *böylesi* tamamen farklıydı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ne anlama geldiğini bilmediğimden Hades bizi kapıya yönlendirirken ve odadan çıkarken yüz ifademi kontrol altında tutmak için mücadele ettim. "Bu gece misafirleri ağırlamak yok mu?" diye mırıldandığımda kapı arkamdan ancak kapanıyordu.

"Siktir et onları." Sesi neredeyse başka birine aitmiş gibi çıktı. "Onlar sadece dedikodu için buradalar ve ben caniyi oynayacak havada değilim." Neredeyse beni peşinden sürükleyerek koridordan merdivenlere doğru yürümeye başladı. "Beni görmüyorlar. Senden başka kimse beni *görmüyor*."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Ne?"

Ama yatak odasına girip kapıyı arkasından çarpana kadar bir daha konuşmadı. Onu hiç böyle görmemiştim. Sinirli görmüştüm. Hatta biraz paniklemiş de görmüştüm. Ama bu? Bunun ne olduğunu bilmiyordum. "Hades, sorun ne?"

"Bunu yapmayacağıma yemin ettim." Ellerini saçlarında gezdirdi. "Aramızdaki yaşanan basit bir şey değil ama kendimi bildim bileli bir başkasına karşı en dürüst olduğum şey. Bunun bir anlamı var, Persephone. Senin için bir şey ifade etmese bile benim için ediyor."

Hâlâ anlamıyordum ama en azından buna bir cevabım vardı. "Benim için de çok şey ifade ediyor."

Bu onu biraz sakinleştirdi. Kanepeye çöküp sert bir nefes verdi. "Bana bir dakika ver. Bu senin suçun değil. Kafamın içindeki bir saçmalık. Sadece... bir dakikaya ihtiyacım var."

Ama ona bir dakika bile vermek istemiyordum. Onu neyin üzdüğünü anlamak istiyordum. Bunu düzeltmek istiyordum. Son birkaç haftada bana çok şey vermişti, sayamayacağım kadar çok şey. Hiçbir şey yapmadan durup onun acı çekmesine izin veremezdim. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Ona doğru yürüdüm ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm. O beni izlemekten başka bir şey yapmazken beni ya itmek ya da yol açmak zorunda bırakacak kadar bacaklarının arasına girdim. O yürek parçalayıcı iç çekişlerinden biriyle bacaklarını açtı. "Bu gece aletimi bir kez emdin zaten, küçük siren."

"Bu öyle bir şey değil." İşe yarayacağını bir saniye bile düşünsem onu seve seve ağzıma alırdım. Ama seks bunu düzeltmeyecekti. Bundan emindim.

Onun yerine vücudumu vücuduna bastırıp kollarımı olabildiğince ona doladım. O kadar hareketsiz kaldı ki yüzümün altındaki göğsünün yükselip alçaldığını hissetmesem nefesini tuttuğunu düşünebilirdim. Yavaşça, çok yavaşça kollarını bana doladı. Önce hafifçe, sonra sımsıkı sarıldı.

"Gidişin acı verecek."

O kadar alçak sesle konuştu ki kelimeleri zar zor algıladım. Hedefe ulaştıklarındaysa nükleer patlama etkisi yarattılar.

Bana değer verdiğinden şüphelenmiştim elbette. Hades pek çok açıdan korkutucu olabilirdi ama bedeniyle yalan söyleyemeyecek kadar dürüsttü. Bana, sanki onun için çok şey ifade ediyormuşum gibi dokunuyordu. Aşağı şehrin bazı bölgelerindeki perdeleri açmıştı, bana önemsediği şeyleri göstermişti, beni içeri almıştı. Kendime *bunun* altında saklı olan şeyleri çok irdeleme izni vermemiş olsam da fark etmiştim. Tabii ki fark etmiştim.

Ben de ona değer veriyordum.

"Hades..."

"Daha önce söylediğimde ciddiydim. Senden kalmanı istemeyeceğim. Bunun mümkün olmadığını biliyorum." Uzun bir nefes verdi.

Başka bir şey söyleyemeden önce dilimi ısırdım. Haklıydı, kalmam mümkün değildi ama bu, bu gece söylediklerimde ciddi olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Eğer farklı insanlar olsaydık bu ev yuvam, bu adam da benim olurdu.

"Bunu kabul ettiğimde üç ay bana sonsuzluk gibi gelmişti."

Gömleğinde boğulan hafif bir kahkaha attım. "Artık sonsuzluk gibi gelmiyor." İki aydan az kalmıştı ve bu süre göz açıp kapayana kadar geçecekti. Ânı yaşamazsam aramızda gitgide artan bir mesafe bırakarak geçip gidecekti.

Hades'i bir daha hiç görmeyecektim.

Bunca şey olup biterken her nasılsa *bu* hiç aklıma gelmemişti. Bu adamı özleyebileceğim. Çekip gittiğimde bir yanımı burada bırakacağım. Aptalca, salakça düşünceler. Sadece birkaç hafta olmuştu. Belki diğer kız kardeşlerimden biri bu süre içinde birine delice âşık olabilirdi ama ben öyle biri değildim. Hades'i anlaşmaya ikna etmek için çok uğraştığımda bunun sınırlarını biliyordum. Bu sadece göstermelikti, başka seçeneğimiz olmadığı içindi.

Onun olmadan önce Zeus'un olmasaydım beni seçmezdi.

Yukarı şehirle ilgili nefret ettiği her şeyin timsali olan bir kadına, yani bana ikinci kez bakmazdı bile. Yürüyen bir güneş ışığı, insanlara istediğimi yaptırmak için yarattığım sahte bir kişilik.

Arkama yaslanıp bir kahkaha daha atmaya çalıştım. Sesim kesik kesik, daha ziyade hıçkırık gibi çıktı. "Ben..." Ne söylemem gerekiyordu? Hiçbir şey yolumuzu değiştirmeyecekti. Onun intikam, benim özgürlük arzumun örtüşmesi yüzünden kısa bir süreliğine paylaşılan bir yoldu bu.

Asla sonsuza kadar sürsün diye çıkılan bir yol değildi.

Hades'in kalmamı istemeyeceğini, ikimizin de istememesi gereken şeylerle etrafımızdaki suları bulandırmayacağını bilmek beni rahatlatmalıydı. Ama öyle olmadı. Aksine garip bir çaresizlik pençelerini vücuduma geçirip dudaklarımdan, "Öp beni," cümlesi dökülene kadar yukarı tırmandı.

Hades, aramızdaki kısa mesafeyi kapayıp dudaklarıma ulaşmadan önce sanki yüz hatlarımı ezberlemek istercesine kısa bir an duraksadı. Sonra beni sertçe, defalarca gösterdiği şefkatin zerresini göstermeden öptü. *Güzel.* Onun şefkatini istemiyordum. Anısının iliklerime kadar işlemesini istiyordum.

Öpüşmeyi zar zor kesip beni de çekerek ayağa kalktı. Birbirimizin üstündekileri yırtarcasına çıkardık, hatta kumaş yeterince hızlı kaymadığı için elbisem gerçekten yırtıldı ve Hades'in gömleğinin düğmeleri havada uçuştu. Beni geri geri yatağına doğru götürdüğünde elbiseyi hâlâ tekmeleyerek çıkarmaya çalışıyordum.

"Bekleyemeyeceğim."

Evet dercesine başımı sallamaya başlamıştım bile. Şu anda yavaş yavaş baştan çıkarılmaya ihtiyacım yoktu. Sadece ona ihtiyacım vardı. "Acele et."

Beni kaldırdı ve bacaklarımı beline doladım. Minik bir düzeltmeyle aleti içime girmeye başladı, Hades kalçamı sımsıkı tutarak onu içime alışımı kontrol ediyordu. Hızlı, fazla hızlı, çok hızlıydı. Umurumda değildi. Kıvranarak yaklaşmaya çalışıyordum. Öpüşmeyi bırakmadık, doyamıyorduk. Hades varken kimin nefes almaya ihtiyacı vardı ki? Benim nefesim oydu.

Bu düşünce beni korkutmalıydı. Belki bunu düşünmek için biraz zamanım olduğunda korkutacaktı. Şu andaysa tek ihtiyacım olan oydu.

Beni kaldırıp indiriyor, ayakta becermek için bütün gücünü kullanıyordu. Bu başımı döndürmeye yetti. Dudaklarımı kısa bir an onunkilerden ayırıp, "Devam et. Daha sert," dedim.

Beni yatağa götürmesini bekledim. Ama o dönüp şifonyere giderek beni üzerine oturttu. Boğazımı kavrayıp iterek duvara yasladı. "İzle." Sanki başkası konuşuyordu, sesi alçak ve saldırgandı. "Şu anda bana ne kadar ihtiyacın olduğunu izle. Özgür olduğunda ve istediğin o hayatın hayalinin peşine düştüğünde benim tarafımdan doldurulmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayacaksın, küçük siren." Sertçe içime girip çıkıyordu, aleti ıslaklığımla parlıyordu.

Sözleriyle beni baştan çıkarmaya, şaşırtmaya devam etti. "Bir gün herhangi bir pisliğin seni baştan çıkarmasına izin verdiğinde ve onun aletini içine aldığında bu geceyi hatırla ve hiç kimsenin benimle kıyaslanamayacağını anla. O senin içindeyken beni düşün."

Bakışlarım hızla yüzüne kaydı; oradaki sahiplenici öfke vücuduma yaptıkları kadar ateşliydi. Bu duygunun içine dalmak ve bir daha yüzeye çıkmamak istiyordum. Ama yapamazdım. *Yapamam*. "Bu kadar acımasız olma," dedim soluk soluğa.

"Ben *acımasızım*." Tekrar hızla içime girdi, bizi iki insanın olabileceği en yakın şekilde birbirimize mühürledi ve beni sertçe öptü. Bir an başını kaldırıp, "Beni *mahvettin*, Persephone," dedi. "Bu iyiliğinin karşılığını vermek istediğim için beni affet."

Ve artık söyleyecek bir şey kalmamıştı. Paylaştığımız hazzın peşinden kendi benliğimize döndük. Boşaldığımda orgazmım benden sökülüp alınmış gibi hissediyordum, sanki asla geri alamayacağım bir şeymiş gibi. Birkaç dakika sonra Hades de bizi birbirimize yapıştırıp yüzünü boynuma gömerek kontrolden çıkmışçasına boşaldı.

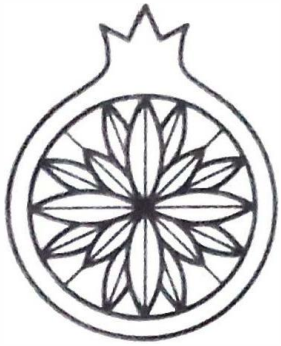
İkimiz de hareketsizleştik.

Ona sımsıkı sarıldım ve gerçek bana ulaşamasın diye gözlerimi kapadım. Yine de orada, gitgide azalan hazzın kenarında dolanıyordu. Terden sırılsıklam olmuş tenimizi yalayan odanın

serinliğinde. Birbirimize yaptıklarımızdan dolayı vücudumun muhtelif yerlerinin ağrısında. Hades'in, tıpkı benimki gibi gitgide yavaşlayan sert nefes alıp verişlerinde.

Sonunda başını kaldırdı ama bana bakmadı. "Üzgünüm."

Bu şekilde bitmesine izin vermeliydim. İstediğimiz kadar etrafında dolanabilirdik ama bu ne durumumuzu değiştirirdi ne de veda tarihimizi. Sertçe yutkundum. "Ben değilim."

25

HADES

Uyuyamıyordum. Duş aldıktan, yatakta Persephone'nin yanına uzandıktan ve nefesi giderek tekdüzeleşirken onu kollarımın arasına aldıktan sonra bile uyku tutmamıştı. Onun içinden çıktığım andan itibaren her dakika artan korkuyu üzerimden atamıyordum, sert sözlerim kulaklarımda hâlâ çınlıyordu. Çizgiyi aşmıştım ve onun yanımda olması bu gerçeği değiştirmiyordu.

Gitmesini istemiyordum.

Gerçekleşmesi imkânsız bir senaryoydu bu. Persephone'yi yanımda tutmaya çalışmak Ay'ı kementle yakalamaktan farksızdı. Persephone bunu istese bile bedeli çok yüksekti. Annesi, küçük kızının Zeus'un sarayının sunduğu ışıltılı zehir yerine aşağı şehri tercih etme ihtimalini –*beni* tercih etme ihtimalini– asla kabul etmeyecekti. Beni onu geri göndermeye zorlamak için halkımı cezalandırmaya devam edecekti. Triton'la kurduğum tedarik zincirini çok fazla zorlamazsak birkaç yıl dayanabilirdik ancak Poseidon veya Demeter neler olduğunu anladığı anda bu yol da bize kapanacaktı. Güvenliklerini sağlayacağıma güvenen insanlar acı çekecekti.

Ya Zeus?

Persephone benim yanımda olduğu sürece rahat durmayacaktı. Şimdiye kadar çoktan plan yaptığını düşünmüştüm ama o yaşlı pislik tahmin ettiğimden daha kurnaz çıkmıştı. Bana karşı harekete geçecekti ama ucu ona dokunmayacak şekilde yapacaktı bunu. Eğer ispat edemezsem...

Hayır, Persephone'yle yaptığım anlaşmaya sadık kalmak ve özgürlüğünü kazanmasının yolunu açmak için binlerce neden vardı. Ondan kalmasını istemek içinse tek bir neden... Ona olan aşkım. Bu yeterli değildi. Bize karşı bu denli çok şey varken asla yeterli olmayacaktı.

Kafam o kadar doluydu ki telefonun çaldığını fark etmem zaman aldı. Başımı kaldırdım ama çalan zil benim telefonumun değildi. "Persephone."

Kıpırdandı ve iri ela gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Hades?"

"Biri seni arıyor." O kendine gelmeye çalışırken ben yataktan kalkıp şifonyerden telefonunu aldım. Ekrana göz attığımda Eurydice'nin adını gördüm. "En küçük kardeşin arıyor."

Bu onu harekete geçirdi. Doğruldu ve bir eliyle saçlarını geriye atarken diğer eliyle telefona uzandı. Özel konuşmak için banyoya ya da oturma odasına gidip cevap vermesini bekledim ama hoparlörü açtı. "Eurydice?"

"Persephone? Tanrılara şükürler olsun. Başka kimse cevap vermiyor." Kadının sesindeki panik ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Neler oluyor?"

"Biri beni takip ediyor. Barda Orpheus'la buluşacaktım ama gelmedi ve o adam çok saldırganlaştı, o yüzden oradan ayrıldım ama..." Sesi ağlıyormuş gibi çıkıyordu. "Hâlâ peşimde. Taksi bulamadım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Etrafta insanlar vardı ama sonrasında nehre çok yaklaştığımdan so-

kaklar tenhalaştı. Orpheus'a ulaşmaya çalıştım ama açmadı. Ne yapacağım, Persephone?"

Kız kardeşinin sesindeki korku arttıkça Persephone duygularını daha da bastırıyor, sesi daha da serleşiyordu. "Neredesin? Tam konum ver."

"Iıı..." Hoparlörden rüzgâr sesi geldi. "Juniper'le Elli Altıncı Sokak arasında."

Persephone'nin gözlerinin içine baktım. Kardeşi Styx Nehri'ne yakın sayılırdı ama yeterince yakın değildi. Karşıya geçmeye kalkışırsa Zeus'un adamları onu yakalamak için her şeyi yapardı. Eğer ben geçersem anlaşmayı ihlal etmiş olurdum. "Nehre ulaşması gerek," diye mırıldandım.

Persephone başıyla onayladı. "Styx Nehri'ni geçmen gerek, Eurydice. Beni anlıyor musun? Juniper'den aşağı doğru inersen köprüyü görürsün. Orada buluşuruz."

Eurydice'nin sorgulamaması ne kadar korktuğunun göstergesiydi. "Korkuyorum, Persephone."

"Geliyoruz."

Çoktan harekete geçmiş, soyunma odama koşup elime geçen ilk şeyi giymiş ve belime bir silah sokmuştum. Umarım bu gece ihtiyacımız olmazdı ama hazırlıklı olmakta yarar vardı. Persephone için de bir kot pantolonla bluz kaptım. Tekrar odaya girdiğimde telefonu kapıyordu. Charon'a mesaj yazıp yanında bir ekiple bizimle kapıda buluşmasını söyledim. Bu oyunu dikkatli oynamalıydık ama Persephone'nin yüz ifadesindeki gerginliği görünce tedbirli olmayı aklımdan bile geçirmeyeceğimi ve kız kardeşinin güvende olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağımı anladım.

"Benim yüzümden."

Persephone cümlesini bitirmeden başımı iki yana sallamaya başlamıştım. "Hayır, bunu üstüne alma."

"Nasıl böyle söylersin? Bu sana tanıdık gelmiyor mu? Yabancı bir adamın bir kadını nehre doğru gitmeye zorlaması. Bunun Zeus'un işi olduğu bariz."

Haklıydı ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Köprüye gitmemiz şarttı. "Bunu onun güvenliğini sağladıktan sonra çözeriz. Şu an sadece buna odaklan."

Bir yanım karşı çıkmasını bekliyordu ama Persephone omuzlarını dikleştirip yavaş bir nefes aldı. "Tamam."

"Hadi gidelim."

Telaşla merdivenleri indiğimizde Charon ve diğerlerini beklerken bulduk. Juniper Köprüsü yürüyerek gidilemeyecek kadar uzak olduğu için hepimiz iki arabaya doluştuk. Yol boyunca Persephone'nin elini tuttum. Önem verdiği biri tehlikedeyken gerginliğini gidermeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Yapabileceğim tek şey az da olsa elimden gelen teselliyi sunmaktı. Art arda birini aradı ve sonunda küfretti. "O orospu çocuğu beni doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor. Telefonu daha önce hiç kapalı olmamıştı ama şimdi kapalı."

Kimden bahsettiğini anlamak zor değildi. "Orpheus pek güvenilir değildir." Tarafsız bir ifadeydi bu çünkü şu anda neye ihtiyacı olduğundan emin değildim.

"Onu *asla* affetmeyeceğim." Gözleri buz kesti. "Eurydice'ye bir şey olursa onu kendi ellerimle öldürürüm."

Buna söylenecek en ufak bir şey yoktu. Şu anda ne kadar endişeli ve öfkeli olursa olsun, *Onu senin için öldürürüm,* cümlesi insanın duymak isteyeceği romantik bir cümle değildi. Köprüye varışımızla daha iyi bir yanıt bulmak zorunda kalmaktan kurtuldum.

Acı bir frenle durduk ve arabadan indik. İnsanların kötü şeyler yapabileceği bir geceydi; hava basık ve yapış yapıştı, nehir ve toprak alçak bir sisle kaplıydı. Ortama ürkütücü bir hava katıyor ve görüşümüzü engelliyordu.

Persephone'nin Styx Nehri'ni geçtiği geceyi hatırlattı bana.

Juniper Köprüsü'nün nehrin bizim tarafımızdaki sınırının net göstergesi olan her iki taraftaki büyük sütunlara varana dek Persephone'yi takip ettim. Burası en iyi aydınlatılan köprülerden biriydi ve tıpkı benim gibi onun da diğer yakada kız kardeşinin izini aradığının farkındaydım. Çabuk gelmiştik ama Eurydice yürümüş dahi olsa şimdiye kadar ulaşmış olmalıydı.

"Hades." Persephone'nin sesindeki korku cevap vermeden duramadığım feryattı. O, asla ama asla korkmamalıydı. Hele ki benimleyken.

"Gelecek." Kuşkularını bu şekilde gidermeye çalışmaya hakkım yoktu. Eurydice'nin takip ediliyor olması dışında neler olduğunu bilmiyordum.

Bunu söyleyerek sanki onu çağırmışım gibi köprünün diğer tarafındaki sis hafif dağıldı ve ortaya bir kadın silueti çıktı. Koşmuyordu. Sendeleyerek yürüyordu. Bu mesafeden ayrıntıları seçemiyordum ama sanki yaralıymış gibi kolunu vücuduna yapıştırmıştı.

Siktir.

Persephone koluma yapışıp sessiz bir çığlık attı. Bir adım atmıştı ki onu belinden yakaladım. "Köprüyü geçemeyiz."

"Biz..." Gerisini söyleme fırsatı bulamadı. Eurydice'nin arkasındaki sisin içinden bir adam, yaralı güvercini avlayan bir şahin gibi çıktı. Persephone donakaldı, konuşmaya başladığında sesi tuhaf derecede sakindi. "Bırak gideyim."

Bırakırsam kardeşine koşup muhtemelen Zeus'un ekmeğine yağ sürecekti. Zeus'un onu bu gece sokakta mı yakalayacağının yoksa daha uzun bir oyun mu planladığının önemi yoktu. Bu olacaktı.

Kardeşinin başına bir şey gelirken onu burada tutarsam kış sonundan çok daha önce kaybederdim onu. Daha da ötesi,

bir kadına zarar verilirken hiçbir şey yapmadan durursam kendimi asla affetmezdim. "Persephone..."

Eurydice'yi kovalayan adam ona ulaştı ve omzundan tutup kendi etrafında döndürdü. Eurydice çığlık attı, sesi tiz ve dehşet vericiydi. Karar verdiğimi fark edemeden harekete geçtim. Dönüp Persephone'yi Charon'un kollarına attım. "Köprüyü geçmesine izin *verme*." Bu gece sınırı geçme suçunun bedelini ödeyecek tek kişi ben olacaktım. Bu bedeli onun ödemesine izin vermeyecektim.

Persephone küfrederek onun elinden kurtulmaya çalıştı ama Charon ona sımsıkı sarılıp kollarını iki yanına sıkıştırdı ve canını yakmadan hareketsiz kalmasını sağladı. Bu kadarı yeterdi. Köprüyü geçip uzun zamandır koşmadığım kadar hızla Persephone'nin kız kardeşine koşmaya başladım. Yeterince hızlı değildim. Yolun yarısına geldiğimde anladım bunu.

Eurydice'ye saldıran kişi onu yere fırlattı. Eurydice midemin ağzıma gelmesine neden olan bir gümbürtüyle yere çarptı ama hareketsiz kalmadı. Adama dönüp bakmadı bile. Gözlerini ablasından ayırmadan köprüye doğru sürünmeye başladı.

"Eurydice!"

Persephone'nin acı dolu çığlığı kanatlanmama neden oldu. Bu çığlık ve küçük kız kardeşinin üzerinde çöken adam. Yüzünü aşırı öfke dolu bir ifade kapladı. Adam bağırmıyordu, buna rağmen söyledikleri onlara kadar ulaştı. "Kız kardeşini çağır, Eurydice. Buraya gelmesini sağlamak için çığlık at."

Bunun arkasında Zeus'un olduğundan şüphelenmiştim zaten, adamın sözleri de bunu doğruluyordu. Silahımı çektiğimi hatırlamıyordum ama köprünün yukarı şehir tarafındaki sütunlarına ulaştığımda tabancanın soğuk ağırlığını ellerimde hissettim. "Ondan uzak dur!"

Adam nihayet bana baktı. "Uzak durmazsam ne olur?" Eğilip Eurydice'nin saçlarını kavradığında elinde bir metal ışıldadı. "Nehrin yanlış yakasındasın, Hades. Bana dokunursan sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın."

"Biliyorum." Tetiğe bastım. Kurşun bıçağı tutan elinin bileğine saplandı ve onu döndürüp Eurydice'den uzaklaştırdı.

Persephone'nin kardeşine bir bakış attım ve onun aramızdaki mesafeyi aşmasının mümkün olmadığını fark ettim. Gözlerinde ürkütücü derecede boş bir bakış vardı, çok iyi tanıdığım bir bakıştı bu. Küçük bir çocukken aynada gördüğüm bir bakış. Eurydice içsel bir yerlere gitmiş, korku ve şiddetle oraya sürüklenmişti.

Sokak ıssız görünüyordu ama ben öyle olmadığını biliyordum. Tıpkı benim nehrin bu yakasına göz kulak olan insanlarım olduğu gibi Zeus'unda kendi yakasına göz kulak olan insanları vardı. Eğer bu köprüyü geçersem her şey biterdi. Olimpos'ta savaş başlardı.

Adam bileğini göğsüne bastırarak oturdu, yüzünde pis bir ifade vardı. Eurydice kesik kesik hıçkırarak ağlıyordu. Tıpkı daha önce olduğu gibi bir sonraki hamlemi de yapmaya karar verdiğimi hatırlamıyordum. Göz açıp kapayıncaya kadar adamı yere itip yüzüne vurmaya başladım. Kahretsin, hiçbir şey düşünemiyordum. Önemli olan tek şey tehdidi ortadan kaldırmaktı. Her yumruk içimdeki karanlık bir şeyi besliyordu; yumruklarımı Dodona Kulesi'ndeki canavarın hissetmesini sağlayacak kadar sert savurarak bu pisliği dövmeye başladım. Bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha.

"*Hades.* Hades, *dur.*" Persephone'nin çığlığı beni birden durdurdu. Ellerim acıyordu. Her yer kan içindeydi. Adam epeydir hareket etmiyor ama göğsü inip kalkıyordu. Yaşıyordu. Dönüp köprünün diğer yakasına baktım. Charon hâlâ

Persephone'yi göğsüne bastırmış sımsıkı tutuyordu ama ikisi de şoka girmiş görünüyordu.

İkisi de dehşete düşmüş görünüyordu.

Ben ne halt ediyordum?

Adamın üstünden kalkıp ağlayan kadının yanında diz çöktüm. "Eurydice."

İrkilerek benden uzaklaştı. "Bana dokunma."

"Eurydice, ablan seni bekliyor." İkna etmeye çalışacak zamanım yoktu. Çenesini kavrayıp köprünün diğer tarafındaki Persephone'yi görebilsin diye önünden çekildim. Kanlı ellerim pek güven verici bir görüntü sergilemiyordu ama onları geri almak için artık çok geçti. "Yürüyebilir misin?"

İri, siyah gözlerini kırpıştırdı, korkusu o kadar büyüktü ki ikimizi de bütün bütün yutabilirdi. "Bilmiyorum."

"Seni taşıyacağım. Bana direnme." Buna hazırlanma şansı vermeden onu kucaklayıp hızla köprünün diğer tarafına geçtim. Zeus'un bölgesinde toplam iki dakika kalmıştım ama bunun dikkate alınmayacağını düşünecek kadar saf değildim. Bunu planlamamış olsa dahi –ki tüm deliller planladığını gösteriyordu– ona verdiğim bu açığı *kesinlikle* fırsata çevirecekti.

Kendimi Persephone'nin korkusuyla yüzleşmeye hazırladım. Az önce kendimi nasıl kaybettiğimi ve bir adamı nasıl şiddetle dövdüğümü görmüştü. Gözlerini yüzüme dikti, beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. "Hades..."

"Eve dönünce konuşuruz." Eurydice'yi indirmeden arabaya doğru yürümeye başladım. "Arabaya bin. Hemen."

Persephone bu kez karşı çıkmadı. Benden önce arka koltuğa geçip Eurydice'yi dikkatle yanına oturttuğumda kardeşinin elini tuttu. Ela gözleri parlıyordu. "Teşekkür ederim, Hades," dedi alçak bir sesle. "Bunun bedelini biliyorum."

"Kardeşine dikkat et. Evde buluşuruz." İtiraz etmesine fırsat vermeden kapıyı kapayıp Minthe'ye döndüm. "Onları

geri götür. Her yeri kilitle. Kimse içeri girmesin. Kimse dışarı çıkmasın. Ve eğer Hermes bu gece bize yaklaşırsa gözünün yaşına bakma."

Minthe başını sallayarak onayladı ve hızla sürücü koltuğuna geçti. Araba gözden kaybolana dek gözümü ayırmadım, sonra Charon'a döndüm. "Bela geliyor."

Charon'un beti benzi atmıştı. "Nehri geçtin."

"Başka seçeneğim yoktu."

Karşı koymak istercesine ağzını açtı ama sonra başını iki yana salladı. "Sanırım artık bunun bir önemi yok. Olan oldu. Şimdi ne yapacağız?"

Tepki vermemeye ve *düşünmeye* çalıştım. Zeus bütün gücüyle doğrudan saldıracak mıydı yoksa topyekûn bir savaştan kaçınıp istediğini almak için beni zorlamaya mı çalışacaktı? Bilmiyordum. Düşünemiyordum bile. Tek duyabildiğim Persephone'nin çığlığının yankıları, tek görebildiğim kız kardeşinin gözlerindeki çaresiz bakış, tek hissedebildiğim ise bir adamı öldüresiye dövmüş olmam yüzünden parmaklarıma yayılan acıydı.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Andreas'a ne söyleyecektim? Bu düşünce aklımdan geçtiği anda homurdandım. Bu kadar düşüncesiz davrandığım için canıma okuyacaktı. "Köprülerden geleceklerini varsayarak hareket edemeyiz. Mümkün olduğunca çok insanı bölge sınırlarından uzaklaştırın. Ayrılmak istemezlerse zorlamayın ama haberdar edin. Savaş ufukta."

Charon bir an tereddüt ettikten sonra başıyla onayladı. "Bütün halkı merkeze toplamamızı mı istiyorsun?"

Aslında baskın olan dürtü buydu. Persephone'nin güvende olmasını istiyor ve baştan beri asıl hedefin o olduğunu biliyordum. Savunmamamızı hiçbir şeyin geçmesine fırsat vermeyecek kadar güçlendirme dürtüsü baskındı.

Ama aşağı şehirde gelmekte olan şeyden korunmaya ihtiyacı olan tek kişi Persephone değildi.

Kendimi zorlayarak da olsa başımı iki yana salladım. "Hayır, nehirdeki ikili devriyeler yerlerinde kalsın. Olası çatışma bölgesinden çıkmak isteyenlere yardım etmek için gereken herkesi toplayın."

"Hades." Charon durmak ve ses tonundaki korkuyu bastırmaya çabalamak zorunda kaldı. "Eğer gelirlerse bütün aşağı şehir çatışma bölgesi olacak."

"Biliyorum." Omzunu sıkıca kavradım. "Bizi bundan sağ salim çıkaracağım, Charon. Bundan hiç şüphen olmasın."

Henüz nasıl yapacağımı bilmiyordum sadece. Zeus harekete geçmeden harekete geçemezdim. Hemen saldırmayacağı umudu ile bu işi hepimiz aklımızı kaçırana dek uzatacağı korkusu arasında gidip geliyordum.

Eve dönüş yolu boyunca, oraya vardığımda Persephone'yi bulamayacağım korkusunu içimden atamadım. Ve Zeus'un savunmamı aşmanın bir yolunu bulup onu geri alacağı korkusunu. Onu söz verdiğim biçimde koruyamayacağımı anlayacağı ve şansını tek başına denemeye karar vereceği korkusunu. Olimpos'un geri kalanının düşündüğü kadar canavar olduğumu fark edip kaçacağı korkusunu. Her biri işlerin ne kadar çirkinleşeceği farkındalığıyla beslenen binlerce senaryo... Bu işe başlarken birçok senaryo planlamıştım ama hiçbirinde bu gece yaşananlar yoktu.

Bazı şeyleri geri alamazdınız.

Kız kardeşiyle onu etraflarında oynaşan üç yavru köpekle oturma odasında bulduğumda beklenmedik bir yumruk yemiş gibi hissettim. Buraydılar. Güvendeydiler. Şimdilik.

Koltuklardan birine çöküp Persephone'nin bakışlarını yakaladım. Yavru köpeklerin ikisini kız kardeşinin kucağına koyup arkasına yaslandı. Şu an Eurydice'yi zorlamak yanlış bir

karar olurdu. Yaşadıkları henüz çok yeniydi... Bu durumda, yaşadıklarını bize anlatacak kadar kendini toparlamadan neler olduğunu tam olarak öğrenemeyecektik. Ve bu zaman alacaktı.

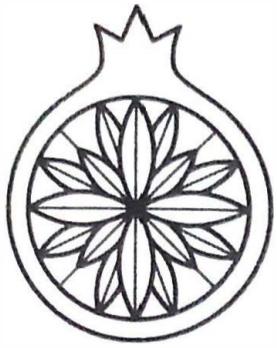
Bu yüzden orada oturup sessizce Eurydice'nin yavaş yavaş kendini toparlayışını izledim. Önce yavru köpekleri okşamaya başladı ve ardından daha çok hıçkırığı andıran ürpertici bir iç çekişle devam etti. "Çok korktum, Persephone."

"Biliyorum, tatlım." Persephone, Eurydice'nin başını kucağına koymasına izin verdi ve siyah saçlarını, sakinleştirici bir dokunuşla dikkatle okşamaya başladı.

Ama ela gözlerinde sakinleştirici hiçbir şey yoktu. Bana baktı, onu hiç bu kadar korkutucu görmemiştim. İntikam almaya kararlı gerçek bir karanlıklar tanrıçasıydı. Bu ifade yüzünde belirdiği anda saklamayı başardı; bu yönünü benden saklamasından nefret ediyordum. Dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi ve sadece dudaklarını oynatarak, *Teşekkür ederim*, dedi.

O an, aynı şeyi yüzlerce kez daha yapardım. Bedeli ne olursa olsun. Onun için her şeye değerdi.

Ne olursa olsun her şeye.

26

PERSEPHONE

Kardeşim hikâyesini kesik kesik anlatmaya başladı. Orpheus'la şehrin pek de aşina olmadığı bir yerinde buluşmaya karar verdiklerini. Orpheus'un gelmediğini. Korkusu gitgide artar ve yabancı bir adam onu yalnız bırakmayı reddederken aramalarını nasıl görmezden geldiğini ve çağrılarını doğrudan sesli mesaja attığını.

Şakağını ve saçlarını okşamaya devam ederek onu elimden gelen tek yolla sakinleştirmeye çalıştım. Düştüğü için avuç içleri sıyrılmıştı ama o kadar korkmuştu ki şimdiye kadar sıyrıkları fark etmemişti. Adamın elinden ilk kurtulmasından önce onu bir binanın kenarına çarptığı için kolu morarmıştı. Köprünün diğer tarafında onu yere fırlattığı için ayak bileklerinde çürükler vardı.

Her yaraya tek tek bakıyor ve zihnime kaydediyordum. Orpheus'u suçlamak için yanıp tutuşsam da bunun tek bir sorumlusu vardı. Zeus. Onun adını düşünmek bile içimdeki öfkenin daha da artmasına neden oldu. Kana kan istiyordum.

Eurydice sessizliğe gömülüp gözleri kapandığında tekrar Hades'e baktım. Çoktan ayağa kalkmış, bu odada son kitap

okuduğum günden beri kanepenin üzerine fırlatılmış duran battaniyeyi kardeşimin üstüne örtüyordu. Bu sanki bin yıl önceymiş gibi geldi.

Telefonumu uzattı. "Diğer kız kardeşlerine haber ver."

Doğru. Tabii ya. Bunu kendim düşünmeliydim. Telefonu aldım ama kilidini açmadım. "Onu kurtarmak için büyük bir fedakârlık yaptın." Bir adama *ateş etmişti.* Onu dövmüştü. Sanırım adını bağırmasaydım onu dövmeye devam edecekti. Bu konuda nasıl hissettiğimi bilmiyordum. O adamın acı çekmesini istiyordum ama böylesine sınırsız bir şiddet görmek şok ediciydi.

"Önemli değil."

"Bunu yapma." Sesimi yükseltmemek çok zordu ama kız kardeşimin başının kucağımda olduğunun acı bir şekilde farkındaydım. "Bunun bedelini ödeyeceğiz ve onu kurtardığın için üzgün değilim ama bunu geçiştirmene izin vermeyeceğim. Teşekkür ederim, Hades. Çok teşekkür ederim."

Büyük eli yüzümü kavradı. Koyu renk gözleri okuyamadığım bir sürü düşünceyi barındırıyordu. "Kontrolümü bu şekilde kaybettiğimi görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

O soruyu sormak istemiyordum ama kendimi kelimeleri dile getirmeye zorladım. "Onu öldürdün mü?"

"Hayır." Ellerini indirdi. "Ve benim kararım yüzünden sen hiçbir bedel ödemeyeceksin. Bunu sağlayacağım." Ben daha itiraz edemeden başparmağını alt dudağımda gezdirdi ve odadan çıkıp gitti.

Peşinden seslenmemek için çenemi sıkmak zorunda kaldım. Ona bunu tek başına üstlenmek zorunda olmadığını söylememek için. Anlaşmayı bozmasının sebebi *bendim.* Bedelini tek başına ödemesine izin veremezdim.

Ama haklıydı. Önce diğer kardeşlerime haber vermem gerekiyordu. Hızlı bir mesaj yazıp sadece Callisto ve Psyche'nin olduğu gruba gönderdim. Cevap için beni fazla bekletmediler.

Psyche: İyi olmasına çok sevindim!

Callisto: Aşağılık herif.

Ekranda bir resim belirdi, Orpheus'un sosyal medya hesaplarından birinin ekran görüntüsü. Etrafı üç güzel kadınla çevrili ve yüzünde kocaman bir gülümseme olan bir fotoğraftı bu. Gönderideki saat tam da aramalarımı doğrudan sesli mesaja yönlendirmeye başladığı saatti.

Psyche: O bizim için öldü.

Callisto: Onu elime geçirdiğimde KESİNLİKLE ölecek.

Ben: Asıl sorumlu o değil.

Ben: Zeus.

Callisto: Siktir et Zeus'u. Onu da öldüreceğim.

Psyche: Kes şunu. Böyle konuşamazsın.

Ben: Bir yolunu bulacağız.
Şu anda Eurydice güvende ve önemli olan da bu.

Psyche: Lütfen bizi habersiz bırakma.

Ben: Tamam.

"Özür dilerim."

Telefonumu bir kenara bırakıp en küçük kız kardeşime odaklandım. "Özür dileyecek bir şey yok."

Yüzümü daha iyi görebilmek için dönüp sırtüstü uzandı. Görmeye alışık olduğum tatlı masumluğu gitmişti. Yerine silebilmeyi her şeyden çok istediğim, bütün dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuşçasına yorgun bir ifade gelmişti. Derin bir nefes aldı. "Hades'in nehri geçmemesi gerekiyordu."

"On Üçler'in dışında çok az kişi Hades'in var olduğuna inanıyor." Ya da en azından Hades'le birlikte olduğum gerçeğini Zeus'un gözüne sokma kampanyamıza başlamadan önce gerçek buydu.

"Yapma bunu. En küçüğünüz olduğumu biliyorum ama düşündüğünüz kadar saf değilim. Olimpos'un geri kalanının ne düşündüğü önemli değil. Sadece Zeus'un ne düşündüğü önemli." Elimi iki elinin arasına aldı. "Bunu sana ulaşmak için kullanacak, değil mi?"

Deneyecek.

"Bunun için endişelenme."

Eurydice başını iki yana salladı. "Beni bu olayın dışında bırakma, Persephone. Lütfen. Buna dayanamıyorum. On Üçler saçmalığını umursamayıp mutlu olabileceğimi düşünmüştüm ama..." Sesi ağlamaklı oldu. "Sence Orpheus bana tuzak mı kurdu?"

Erkek arkadaşına karşı yoğun bir nefret beslemeye başlamış olabilirdim ama bu soruya gerçekten ama gerçekten olumsuz yanıt verebilmek istiyordum. Orpheus onun için asla yeterince iyi değildi ama onun tek günahı kız kardeşimden çok kendine âşık bir müzisyen olmasıydı. Bu onu seks düşkünü yapardı, canavar değil.

Ya onu Zeus'a sattıysa?

Canavarlık bunun yanında az kalırdı.

Görünüşe göre Eurydice'nin cevabıma ihtiyacı yoktu. "Yaptı mı diye düşünmeden edemiyorum. Bugün garip davranıyordu, her zamankinden daha mesafeli ve dalgındı. Belki de beni aldatıyordur diye düşündüm. Sanırım bunu tercih ederdim. Aramızdaki her şey bitti. Öyle olmak zorunda."

"Üzgünüm." İçin için kardeşimin Orpheus'u terk etmesini istemiştim hep ama *böyle* değil. Bir noktada onun kalbini kırması kaçınılmazdı ama bu seviyede bir ihanet o kadar yürek parçalayıcıydı ki kardeşimin bunu nasıl atlatacağını bilmiyordum. Eurydice'yi elimizden geldiğince korumuştuk ve sonuç buydu. İç çektim. "Sana çay ve uyku hapı bulalım."

"Tamam," diye fısıldadı. "Uyku hapı içmeden uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Biliyorum, tatlım." Onu da çekerek ayağa kalktım. Güvendeydi. Bu gece hepimiz güvendeydik. Yaptıklarımızın bedeli olacaktı ama bu gece kız kardeşimi bir odaya yerleştirmek ve onun yanında olmaktan başka yapılacak bir şey yoktu.

Zeus'un bütün öfkesini bana yöneltebileceğimi sanmıştım. Olimpos'tan kaçışımın bedelini başkalarının ödemeyeceğini düşünmüştüm. Ne kadar safmışım.

Bu gece buradan ayrılsam, bir daha görülmemek üzere ortadan kaybolsam bile yaptıklarımın bedelini kardeşlerim ödemek zorunda kalacaktı. *Hades* ödemek zorunda kalacaktı. Bütün aşağı şehir ödeyecekti. O kadar bencil davranmış ve o kadar çok insanı tehlikeye atmıştım ki...

Eurydice için duşu açtım. "Hemen döneceğim, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadı.

Şu anda onu yalnız bırakmanın iyi bir karar olduğundan emin değildim ama çay ve uyku hapı olmadan gerçekten uyuyamayacaktı. Georgie'nin mutfakta en azından ilkini bulundurduğuna emindim. Birileri de ikincisini nerede bulacağımı bilirdi herhalde.

Kapıyı açtım ve karşımda Hades'i gördüğümde hiç şaşırmadım. Nedense elinde buharı tüten bir fincan çay ve uyku hapı şişesi gördüğüme daha da az şaşırdım. İhtiyaçlarımı öngörüp ben dile getirmeden karşılaması bende ağlama isteği uyandırdı. Karıncalanan boğazımı rahatlatmak için yutkundum. "Gizlice bizi mi dinliyorsun?"

"Sadece biraz." Gülümsemiyordu, sanki onu kovmamı bekliyormuşçasına gergindi. "İçeri girebilir miyim?"

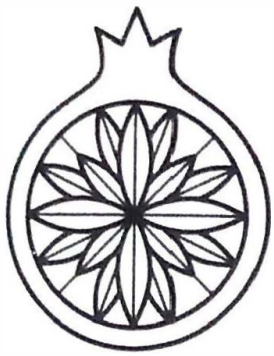
"Elbette." Odaya girebilmesi için geri çekildim. Hades fincanı ve hap şişesini bırakıp geri çekilince boğazımdaki his daha da kötüleşti. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bana sarılabilir misin? Sadece birkaç dakikalığına?"

Yüzündeki buz gibi ifade bir anda eridi. Kollarını uzattı. "Ne kadar istersen."

Kollarının arasına girip ona sımsıkı sarıldım. Titriyordum ve titremeye ne zaman başladığımın farkında değildim. Bu gece zirvede başlayıp en dipte bitmişti. Eğer Hades anlaşmayı bozmasaydı o adam durur muydu bilmiyordum. Kız kardeşimi kaybedebilirdim. Yüzümü göğsüne gömdüm ve ona daha da sıkı sarıldım. "Bu gece yaptıkların için sana ne kadar teşekkür etsem az. Sadece... Teşekkür ederim, Hades."

Ne olursa olsun, yaptıklarının bedelini tek başına ödemesine izin vermeyecektim.

Kaçmayacaktım.

27

HADES

Persephone'nin bana sırtını dönmesini bekliyordum. Neler yapabileceğimi görmüştü. Tam tersiymiş gibi davranan iyi bir adam olarak göremezdi artık beni. Kız kardeşini üst kata yerleştirmesi için onu yalnız bıraktığım son otuz dakikayı kendimi buna hazırlayarak geçirmiştim.

Teselliyi *kollarımda* aramasını hiç beklemiyordum.

"Özür dilerim." Persephone, sanki o henüz hazır olmadan uzaklaşacağımı düşünüyormuş gibi elleriyle gömleğimin arkasını kavrayıp uzun bir nefes verdi. "Aşağı şehre geldiğimden beri sana sorundan başka bir şey getirmemişim gibi görünüyor."

"Buraya gel." Şakağına bir öpücük kondurdum. "Hayatıma girdiğin için asla özür dileme, küçük siren. Seninle geçirdiğim tek bir andan bile pişman değilim. Senin de pişman olmanı istemiyorum."

"Tamam," diye fısıldadı. Eurydice'nin banyoda duş sesini bastıracak kadar yüksek sesle hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamasını dinlerken bana sımsıkı sarıldı. Sonunda iç geçirdi. "Bu gece onu bırakamam."

"Biliyorum." Onu bırakmak, bu odadan çıkmak istemiyordum. Yeterli zaman ve mesafe tanınırsa bu gece olanlarla ilgili hislerini yeniden gözden geçirebilirdi. Boğazımı temizledim. "Adımı seslendiğin için teşekkür ederim. Ben... durabilir miydim bilmiyorum." İtirafın getireceği kaçınılmaz reddedilmeyi beklediğimden gerildim.

Persephone yavaşça başıyla onayladı. "O yüzden yaptım." Bir şey daha söylemek üzereydi ki su sesi kesildi. İkimiz de banyoya baktık. Bu gece Eurydice'nin ona benden çok ihtiyacı vardı. Persephone'ye son bir kez daha sarılıp zorla bıraktım. "Burada güvende olacaksın. Ne değişmiş olursa olsun *bu* değişmedi."

"Hades..." Alt dudağı biraz titredi, bunu engellemek için çaba sarf ediyor gibi görünüyordu. "Zeus, bunu beni geri dönmeye zorlamak ve sana diz çöktürmek için kullanacak."

Şu anda rahatlatıcı bir yalan kulağa hoş gelecek olsa da ona yalan söyleyemezdim. "Deneyecek." Kapıya doğru döndüm. "Seni almasına izin vermeyeceğim, Persephone. Onu ellerimle öldürmek zorunda kalsam bile."

İrkildi. "Biliyorum." Bu mutlu bir ifade değildi. Aksine kulağa hüzünlü geliyordu. Âdeta veda ediyor gibi.

Ondan ayrılmak tahmin ettiğimden daha zordu. Geri döndüğümde burada olmayacağı hissinden kurtulamıyordum. Ama tek bir gerçek vardı, o da Zeus'un elde ettiği avantajı bu gece saldırarak riske atmayacağıydı. Peşime düşerken On Üçler'in geri kalanına ihtiyacı vardı ve bu zaman alacaktı.

Öyle umuyordum.

Charon'u çalışma odamın dışında dikilirken buldum. Gözlerini kapıya dikmişti ama bu geceki olaylardan dolayı hâlâ kızgın olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum onu. Beni gördüğünde kendini toparladı. "Andreas bekliyor."

"O zaman daha fazla bekletmeyelim."

Odaya girip kapıyı kapadığımızda yaşlı adam çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. "İşin bu noktaya geleceğini biliyordum. Tıpkı babanı ezdiği gibi seni de ezecek." Kelimeleri ağzında hafifçe yuvarlıyordu ve bunun suçlusunun elindeki kehribar rengi sıvı olduğu barizdi.

Charon'a bir bakış attım ama omuz silkti. Söylenecek bir şey yoktu. İlerleyen yaşına rağmen Andreas canı ne isterse onu yapardı. Halkıma odaklanmak istiyordum ama önce bu konuyla ilgilenmeliydim. Ne de olsa bunu ona borçluydum. Her şeyimi ona borçluydum.

"Ben babam değilim." Bir zamanlar bu gerçeği asla yeterince kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi hissediyordum. Andreas babamı severdi, iliklerine kadar ona sadıktı. Onun gözünde babam mükemmeldi ve onun kadar mükemmel olmam büyürken ağırlığını hissettiğim bir beklentiydi. *Onunla* nasıl kıyaslanabilirdim ki?

Ama işin püf noktası da buydu. Babam olan adamın hayaletiyle yarışmak zorunda değildim. O ölmüştü. Öleli otuz yılı geçmişti. Ben, bendim ve Andreas'ın bunu kabul etme zamanı çoktan gelmişti.

Karşısındaki sandalyeye çöktüm. "Ben babam değilim," diye tekrarladım yavaşça. "Babam kurallara ve kanunlara güvendi, bu da ölümüne sebep oldu. Zeus'un geldiğini asla göremedi." Asla uzlaşamayacağım tek bir gerçek vardı. Madem babam Andreas'ın söylediği kadar iyiydi, o zaman Zeus'un nasıl bir yılan olduğunu neden görememişti? Neden bizi korumamıştı?

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. İleride, yalnız gecelerde tekrar musallat olacaklarına şüphe yoktu ama şu anda yalnızca dikkatimi dağıtıyorlardı. Bir adımı bile kaçırmayı göze alamazdım. "Bütün hayatımı Zeus'u inceleyerek geçirdim. Onun ne yapacağını tahmin edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Ne yapabilirsin ki?" Andreas'ın bir zamanlar gür olan sesi hayalet gibi soluk ve çatlak çıkıyordu. "Tanrıların kralına karşı ne yapabilirsin ki?"

Yavaşça ayağa kalktım. "Olimpos'taki tek kral o değil." Çenemi kaldırıp Charon'a döndüm. "Onu odasına götür ve yanına birini koy. Ondan sonra konuşmamız gerek."

Andreas'ı ayağa kaldırdık ve omuzlarını kavradım. "Biraz dinlen, ihtiyar. Kazanmamız gereken bir savaş var."

Andreas dikkatle yüzüme baktı. "Hades?" Kırışık yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Hades, eski dostum. Seni özledim."

Beni değil, babamı özlemişti. Göğsüm sıkıştı ama omuzlarını son bir kez sıkıp Charon'un amcasını odadan çıkarmasına izin verdim. Çalışma masama gidip Andreas'ın geride bıraktığı viski şişesini aldım ama açmadan tekrar yerine koydum. Keskin yanlarımı düzeltme düşüncesi ne kadar cazip gelirse gelsin bu gece uyanık kalmam gerekiyordu. Hatta bu geceden daha uzun bir süre, bu işin sonuna kadar...

Arkamdaki kapı hafif bir gıcırtıyla açıldığında ensemdeki tüyler diken diken oldu. Her hücrem tehlike çığlıkları atıyordu ama dönüp viski şişesini fırlatmak yerine karşımda kimi bulacağımı tahmin ederek yavaşça döndüm. Sadece bir kişi güvenliğimi atlatabilirdi. Açıkçası bu sefer çalışma masamın sandalyesinde sihirli değnek değmiş gibi birden belirmek yerine kapıyı kullanmasına şaşırmıştım. "Bir gün bana bu kadar üst seviyede olan güvenliğimi nasıl aştığını anlatmak zorunda kalacaksın."

"Belki bir gün yaparım." Hermes'in yüzünde her zamanki karakteristik sırıtışı yoktu. Üzerinde siyah, dar bir pantolon ve erkek gömleğiyle elbise arasında bir şey gibi görünen uzun mor bir gömlek vardı. Belli ki karanlıkta görünmemek için iyi bir giysiydi bu.

Masamın etrafından dolanıp ona yaslandım. "Resmî bir iş sanırım."

"Evet." Yüzünde pişmanlığa benzer bir ifade belirip kayboldu. "Yanlış adım attın, Hades. Onun eline koz vermemeliydin. Bu hepimizin elini kolunu bağladı, seni arkadaş olarak gören bizlerin bile."

Nedense beni etkileyen de bu oldu. *Arkadaşlar.* Onun ve Dionysus'un arkadaşım olabileceği gerçeğini zar zor kabullenebilmiştim ve şimdi onlar da gitmişti. Kontrolümü sürdürme kararlılığıma rağmen acım canlandı. "Eğer savaşta düşman cephelerdeysek o kadar da iyi arkadaş sayılmayız."

Hermes gözlerini kıstı. "Yukarı şehrin nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsun. Buradan farklı bir dünya. Sen aşağı şehrin yüce gönüllü kralı olabilirsin ama Zeus başlı başına bir canavar. Onu ezip düşman saflarına geçmek çoğumuzun ödeyebileceğinden daha yüksek bir bedel gerektirir."

Bu konuyu düşündüm. Hermes'i yıllardır tanırdım ama sessiz anlaşmamız yüzünden ikimizin de geçmişi hakkında hiç konuşmamıştık. Nereli olduğunu bilmiyordum, ailesi hakkında hiçbir şey, hatta bir ailesi olup olmadığını bilmiyordum. Zeus'la aynı safta yer almazsa ne kadar ağır bir bedel ödeyeceğini de bilmiyordum.

İstemsizce iç çektim. Sesim bu kadar bitkin çıksın istemezdim ama olacakların büyüklüğü biraz daha düşünürsem beni boğacaktı. Ailemin başına ne geldiğini ve bunun sorumlusunun kim olduğunu algılayacak yaşa geldiğimden beri bu olasılığın gerçekleşmesi durumda ne yapabileceğimi planlamıştım.

Gerçi bu planların içinde Persephone yoktu. Bedelinin bir kısmını *onun* ödemesi fikri? Hayır. Buna izin vermeyecektim. Benden ne istendiği umurumda değildi.

"O zaman devam edelim." Bir mesaj getirdiği belliydi, elimi sallayarak mesajı iletmesini söyledim. "Yaşlı piçin mesajı ne?"

Hermes başıyla onaylayıp boğazını temizledi. Konuşmaya başladığında sesi Zeus'un gürleyen ses tonuna şaşırtıcı derecede yakındı. "Her iki Dimitriou kızını da nehrin doğru yakasına geri göndermek için on üç saatin var. Bunu yapmazsan hem sen hem de emrindeki herkes öldürülecek. Sivil kayıplardan ben sorumlu olmam. Seçimini doğru yap, Hades." Hermes bir nefes verip eski hâline döndü. "Mesaj sonu." Bu şakası beklenen sonucu vermedi.

Dikkatle ona baktım. "On üç saat mi?"

"Zeus'un teatral duygudan yoksun olduğu asla söylenemez. On Üçler'in her biri için bir saat."

"Onları iade etsem bile geri çekilmeyecek." Böyle bir fırsatı çok uzun zamandır kolluyordu. Ben ölürsem ve soyumu devam ettirecek kimse olmazsa ne olacağını bilmiyordum. Unvan benimle yok olur ve aşağı şehri Poseidon'la mı paylaşırdı? Yoksa Zeus devreye girer ve unvanı *kendi* seçtiği birine mi devrederdi? Her iki seçenek de halkımın yararına olmazdı.

"Hayır, çekileceğini sanmıyorum." Yüzündeki çelişki bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Hermes bu işin gidişatından hoşlanmıyordu ama bunu durdurmak için kendini tehlikeye atmayacaktı. İstese bile bunu durdurabileceğinden emin değildim.

Ben hâlâ ne cevap vereceğimi düşünürken Hermes eğilip bana sarıldı. "Lütfen, lütfen dikkatli ol."

Bir yanım kaburgalarıma bıçak saplanmasını beklerken sarılmasına garip bir şekilde karşılık verdim. "Hiçbir söz vermiyorum."

"Ben de bundan korkuyordum." Bana son kez sımsıkı sarılıp geri çekildi. Koyu renk gözleri kısa bir an parıldadıktan sonra yaşları bastırmak için gözlerini kırpıştırdı. "Bir cevabın var mı?"

"On üç saat içinde cevabımı alacak."

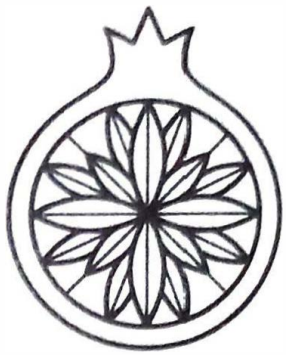
Karşı çıkmak istercesine ağzını açtı ama sonunda başıyla onayladı. "İyi şanslar, Hades."

"Giderken sokak kapısını kullan."

"Bu eğlenceli olmaz ki." Bana gülümseyerek kapıdan çıkıp gitti ve beni ne halt edeceğim düşüncesiyle baş başa bıraktı.

Olacaklar için ne kadar dikkatli hazırlanmış olursam olayım bu, bedelinin yüksek olacağı gerçeğini değiştirmiyordu. Verdiği zamana uymazsam Zeus acımasızca ve hızla saldıracak, en yüksek bedeli halkımın ödemesini sağlamak için savaşı bölgeme taşıyacaktı. İki hedefi vardı: hem bana zarar vermek hem de beni ortadan kaldırmayı başardığında halkımın bana olan değişmez sadakatini zedeleyerek yeni bir lideri kabul etmelerinin yolunu açmak.

Bir planım vardı. Ona sadık kalmalıydım.

28

PERSEPHONE

Bir an yalnız başıma banyodaki kardeşime ne kadar süre tanıyacağıma karar vermeye çalışıyordum, sonra arkamda bir hışırtı duydum ve döndüğümde Hermes'i yatağın üstüne tünemiş buldum. Elimi göğsüme bastırıp deli gibi çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ve o beni bu kadar yakından izlerken şiddetli bir tepki vermemek elimden geleni yaptım. "Hermes."

"Persephone." Yüzünü ifadesiz tutmak için büyük bir çaba içindeydi. "Sana bir mesajım var. Dinleyecek misin?"

Bundan iyi bir şey çıkamazdı çünkü mesaj göndermek için Hermes'i kullanacak sadece iki kişi vardı. Ona odayı terk etmesini söylemek, az sonra olacaklardan saklanmak için büyük bir istek duydum. Ama ben bundan daha güçlüydüm. Kafamı kuma gömüp yaptıklarımın sonuçlarını görmezden gelemezdim. "Evet."

Hermes başıyla onaylayıp ayağa fırladı. Konuşmaya başladığında sesi bariz biçimde erkek sesiydi. Bunun Zeus'a ait olduğunu ancak iki kelime sonra anlayabildim. "Savaş ufukta, Persephone. Aşağı şehri ve orada yaşayan herkesi ezip geçeceğim.

Hades'in, On Üçler'in diğer üyelerinin güce karşı koyamayacağını biliyorsun. Şimdi kız kardeşini de al ve geri dön, ben de saldırı planımı yeniden düşüneyim."

Devamını bekledim ama Hermes sessizliğe gömüldü. "Teklifi bu mu? *Yeniden mi düşünecek?*"

"Evet." Hermes omzunu silkti. "Belli ki bunun adil olduğunu düşünüyor."

"Belli ki aptal olduğumu düşünüyor." Zeus hiçbir şeyi yeniden düşünmeyecekti. Annemi sakinleştirmek ya da gücünü kanıtlamak için beni ve Eurydice'yi geri isteyebilirdi ama Hades'e saldırmak için bu fırsatı kaçırmayacaktı.

Tabii ben ona tereddüt etmesi için bir neden vermezsem.

Midem bulandı, başım döndü, beynim uyuştu. Yaptıklarımın sonuçlarından kaçmayacağıma dair kendime söz vermiştim ama bazı bedeller ödenemeyecek kadar ağırdı. Hades fazlasıyla yetenekliydi ama bu kadar kalabalık ve daha donanımlı düşmana karşı ne yapabilirdi? Aldığı önlemlere rağmen halkına ne olacaktı? Son birkaç haftadır Hades bana aşağı şehri gezdirirken tanıştığım tüm o insanlara. Juliette'e, Matthew'a, Damien'a, Gayle'e. Kış pazarına sık sık giden, tezgâhları, dükkanları ve nesiller öncesine dayanan işletmeleri olan herkese.

Yaralanabilir ya da ölebilirlerdi. *Her* savaşta kayıplar olurdu ve bu kayıpların bedelini hiç hak etmeyen insanlar öderdi.

Peki ya bunu durdurabilirsem?

Konuşmayı başarabildiğimde Hermes kapıya varmak üzereydi ama sesim kendiminki gibi çıkmıyordu. "Hermes." Devam etmek için bana dönmesini bekledim. Bunu yaparsam geri dönüşü olmayacaktı. Bedeli ödenemeyecek kadar ağır olabilirdi ama benim yüzümden başka insanların savaşmasına izin veremezdim. Hades'in namının arkasına saklama zamanı geçmişti. Artık harekete geçme vaktiydi. "Anneme bir mesaj göndermek istiyorum."

***

Hermes gittikten sonra dakikaların saatlere dönüşmesini izleyerek annemden cevap beklerken kendimi binlerce kez sorguladım. Eurydice'yle ilgilenmek biraz dikkat gerektirmişti. Neyse ki yatağa yattıktan bir süre sonra kendinden geçince yine kendi düşüncelerimle baş başa kalmıştım.

Doğru karar verip vermediğimi bilmiyordum. Bütün varlığımla tek istediğim bu planı Hades'e anlatabilmek ve birlikte bir çözüm bulabilmekti. Bizi bu tehlikeli sulardan geçirip güvenli bir limana ulaştıracak mantıklı bir çözüm bulabilmek.

Ama sorun da buydu. Mantıklı düşünemiyordum. Korkum zaman geçtikçe azalmıyordu. Aksine daha da artıyordu. Zeus, Hades'in kellesini istiyordu. Bunu yıllardır istiyordu ve sonunda ona bunu gerçekleştirmesi için bir fırsat vermiştim.

Hades'in ölmesine izin veremezdim.

Onsuz bir dünya düşüncesi... Sanki vücudum bu düşünceyi geri püskürtmeye çalışıyormuş gibi irkildi. Kendini değil, sadece halkını korumayı düşünecekti. *Beni* korumayı. Ne de olsa söz vermişti ve beni suyun üstünde tutmak için dibe batması gerekse bile sözünü tutacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

Onu korumak *zorundaydım*. Onu benim gibi...

Nefesim tıkandı ve odanın zevkli mavi duvarlarına boş gözlerle baktım. Sersemlemiş bir hâlde, kafamın içinde de olsa cümleyi bitirdim. *Onu benim gibi seven başka kimse yok.*

Hades'i seviyordum.

Gözlerimi kapayıp bedenimi istila eden sıkışmayı geçirmek için nefes almaya odaklandım. Aşk asla planın bir parçası değildi, aslında bunların *hiçbiri* planın bir parçası değildi. Ona söyleyemezdim. Eğer söylersem mantık sınırlarının ötesinde şeyler yapabilirdi. Yaptıklarımı ihanetten başka bir şey olarak

görmeyecekti. Halkını tehlikeye atacak bir şey bile yapabilirdi ve *buna* izin veremezdim.

Hayır, ona söyleyemezdim. Bunu gizlemek, derinlere itmek zorundaydım. Başarırsam diğer yakada kurtarabileceğimiz bir şeyler kalabilirdi. Başaramazsam... O zaman daha büyük sorunlarımız olacaktı.

Pencere kayarak açılıp Hermes içeri girdiğinde hâlâ duygularımla boğuşuyordum. Dikkatle ona baktım. "Az önce duvara mı tırmandın? İkinci kata?"

"Ne yani, zor mu?" Gülüşü hayaletten farksızdı. Geceki olaylar hepimiz gibi onu da yıpratmıştı. Doğruldu ve dudaklarından annemin sesi dökülmeye başladı. "Anlaştık."

Korkunç bir an için bütün gücüm bedenimden çekildi. Açıkçası kabul etmesini beklemiyordum. Artık başka seçeneğim yoktu. Gözlerimi kapadım ve yavaşça nefes aldım. Yola çıkılmıştı, artık geri dönüş yoktu.

Elimi kardeşimin saçlarında gezdirdim. "Uyan, Eurydice."

Bundan sonra her şey çok hızlı gelişti. Üstümü değiştirip Juliette'in benim için diktiği başka bir siyah elbiseyi giydim. Uzun kollu, derin dekolteli ve büzgülü etekli bir elbiseydi ama asıl dikkat çekici olan elbisenin üst kısmındaki korseydi. Gümüş işlemeli, siyah renkteydi ve bana tasarımcı elinden çıkmış zırhları çağrıştırdı. Bu elbisenin içinde kendimi karanlıklar kraliçesi gibi hissettim.

Karanlıklar *tanrıçası* gibi.

Hermes bana uzun uzun baktı. "Bu elbise resmen ben buradayım diyor."

"Yukarı şehirde görünüş her zaman önemlidir." Bu işi doğru yapmak için sadece bir şansım vardı. "Doğru izlenim bırakmak önemli."

Hermes kıs kıs güldü. "Kapıdan girdiğinde neye uğradıklarını şaşıracaklar."

"Güzel." Ellerimi elbisenin üzerinde gezdirdim. Kaybedecek zaman yoktu. "Hadi gidelim."

Yatak odasının kapısını açma fırsatı bulamadan Eurydice beni durdurdu. "Ben kalıyorum."

Donakaldım. "Ne?"

"Zamana ihtiyacım var." Kollarını kendine doladı. "Sabah ne yapacağıma karar veririm ama bu gece yukarı şehre dönmeyeceğim. Yapamam."

Tam itiraz etmeye başlıyordum ki Hermes araya girdi. "İşler istediğin gibi giderse onun kalması bir şeyi değiştirmez. İşler sarpa sararsa *da* bir şeyi değiştirmez."

Haklıydı. Haklı olmasından nefret ediyordum. Ayrıca Eurydice için şu anda en güvenli yer Hades'in eviydi. Bundan sonra ne olursa olsun ona zarar gelmesine izin vermeyecekti. Sertçe yutkundum. "Tamam." Kız kardeşime sıkıca sarıldım. "Kendine dikkat et."

"Sen de." O da beni sımsıkı kucakladı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Kendimi zorlayarak ondan ayrıldım ve Hermes'e döndüm. "Ben hazırım."

Bir yanım üstümdeki elbiseye rağmen Hermes'in beni pencereye yönlendirmesini bekliyordu ama o beni kapıdan çıkarıp koridordan geçirerek mutfağın yanına çıkan arka merdivene götürdü ve Hades'le karşılaştığım geceden sonra bir daha girmediğim tünellere indirdi. Hades'in evinde dolanma konusundaki sihirli yeteneği karşısında sorularımı yuttum. Aşırı derecede tekinsizdi ama işe yarıyordu. Yakalanmadan çıkışa ulaştık.

Gece havası en son dışarı çıktığımızdan beri epey soğumuştu. Titredim, bir yanım keşke bir palto alsaydım dedi ama Hades'in bana aldığı palto bu kıyafete uymazdı ve istediğim izlenimi yaratmak için sadece tek şansım vardı. Ayrıca aşağı

şehre kaçarken paltosuz olup aynı şekilde dönmek bana daha uygun geliyordu.

Hermes bana baktı. "Geldik sayılır."

İki blok ötede, iki binanın arasına sıkışmış sıradan siyah bir sedan gördük, direksiyonda alışılmadık derecede ciddi bir Dionysus vardı. Hermes ön koltuğa oturdu, ben de arkaya geçtim. Dionysus dikiz aynasından bana baktı ve başını iki yana salladı. "Kahretsin, görünüşe göre Hermes haklıymış."

"Ödememi nakit alırım." Şakalaşmaya devam etse de aklı binlerce kilometre ötedeki bir şeydeymiş gibi görünüyordu. "Hadi gidelim."

Aşağı şehrin sokaklarından geçip Cypress Köprüsü'nü rahatça aşarken panik boğazımda düğümlendi. Baskı öncekinden daha hafifti, zar zor fark ediliyordu. *Çünkü beni aşağı şehre Hades davet etmişti.* Titriyordum ama kollarımı kendime sarma dürtüsüne direndim. Aşağı şehri geride bırakırken kalbim sıkıştı. Artık geri dönüş yoktu. Belki de hiç olmamıştı.

Batıya, annemin çatı katına doğru gitmelerini bekliyordum ama onun yerine kuzeye döndüler. Bu yanlıştı. Ön koltuklar arasından öne doğru eğildim. "Nereye gidiyoruz?"

"Seni annene götürüyorum. Diğerleriyle birlikte Dodona Kulesi'nde."

Hareket etmesine fırsat vermeden Hermes'in üstüne atlayıp ellerimi boğazına doladım. "Bana tuzak kurdun."

Dionysus yavaşlamadı bile. Bize hiç bakmadı. "Kavga etmeyin, çocuklar. Arabaya takla attırmak hiç hoşuma gitmez."

Hermes gözlerini devirdi. "Ayrıntıları sormayarak aptallık eden sensin. Bir anlaşma önerdin. Annen de kabul etti. Ben sadece mesajları iletirim... şimdi de paketi iletiyorum. Kendini yaralamadan otur yerine."

Yerime oturmak yerine boğazını daha da sıktım. "Eğer bu bir ihanetse..."

"Ne yapacaksın, Persephone? Beni öldürecek misin?" Hermes küçük, acımasız bir kahkaha attı. "Dene istersen."

Bu, Hades'in daha önce söylediği şeyin kanıtıydı. Zeus'un beni almaya ve aşağı şehre zulmetmeye çalışacağını söylemişti. İlki yaptıklarım nedeniyle üzerinde durmaya değmeyecek kadar önemsiz bir konuydu. Önlemeye çalıştığım ikincisiydi. Lanet olsun, Hermes haklıydı. Bunu ben istemiştim. Tam beklediğim gibi gerçekleşmediği için tehdit edemez ve tavır alamazdım.

Bunu fark etsem bile parmaklarımı onun teninden söküp arkama yaslanmak tahminimden daha fazla çaba gerektirdi. "Onun bu durumdan kurtulmasına ihtiyacım var." Bunu söylemek istememiştim. Hades'e değer veriyor olabilirlerdi ama benim arkadaşım değillerdi. Onlara güvenemezdim.

Hermes nihayet bana baktı. "Her şeyi kontrol altına almış görünüyorsun."

Kinaye yapıp yapmadığını bilmiyordum. Sözleri olduğu gibi kabul etmeye ve bu denli çaresizce ihtiyacım varken bana destek olmalarına razı olacaktım.

Çevremizdeki sokaklar hızla daha ışıltılı bir görünüme büründü. Son birkaç yılda her şey yenilenmiş, yukarı şehrin her şeyin nasıl *göründüğüne* çok önem verdiğini ve görünenin altının nasıl olduğuyla daha az ilgilendiğini daha da ortaya çıkmıştı. İş yerleri değişmemişti, çalışan insanlar değişmemişti, en azından dükkânların fiyatları yükselene kadar. Kaçı sonunda aşağı şehre kaçıyordu? Etrafımda dikkat etmem gereken bu kadar çok şey varken bunca zaman gözlerimi sadece ufukta tuttuğum için kendimden çok utandım.

Dionysus, Dodona Kulesi önüne yanaşıp durdu. Hermes'e baktığımda omuz silkti. "Paket teslimatı konusunda şaka yapıyordum sadece. Bu anlaşmayı sen yaptın, o yüzden oraya kendi iradenle gitmelisin. Söylediğinde haklıydın... duruş önemlidir."

Alçak sesle, "Biliyorum," dedim. Ama ona saldırdığım için özür dilemedim. Hermes kendinden başka kimsenin tarafında değildi ve bunu anladığımdan beri ona kin beslemekten kendimi alamıyordum. Hades'in asıl şimdi dosta ihtiyacı vardı ve tam da ihtiyacı olduğu anda Hermes'le Dionysus onu terk etmişlerdi. Dışarıdan bakıldığında ben de aynı şeyi yapmış gibi görünebilirdim ama Hermes'le anneme mesaj gönderdiğim andan itibaren yaptığım her şey onun içindi.

Arabadan inip karşımdaki gökdelene baktım, sanki Zeus'un şehirdeki herkese neler yapabileceğini hatırlatması için gücünü böylesi bir fiziksel şeyle ispatlamaya ihtiyacı varmış gibi çevredeki tüm binalardan daha yüksekti. Üst dudağımın büküldüğünü fark ettim. Acınasıydı. O, istediğini elde edemezse öfke nöbeti geçirmeye ve bir sürü faciaya neden olmaya hazır bir çocuktu.

Bunca yaşanandan sonra son istediğim şey, onunla ve ışıltılı dalkavuk tayfasıyla yüz yüze gelmekti ama bunu isteyen bendim. Savaşı engellemek için bu bedeli ödemeye hazırdım. Savaş alanına adım dahi atmadan yenilmeyi göze alamazdım.

Asansörle yukarı çıkmak binlerce ömür sürmüş gibi geldi. Buraya son gelişimin ve Zeus'tan, onunla annemin rızam olmadan benim adıma bir gelecek planlamasının üstünden bir ay geçmişti.

Yüz ifademi düzeltmek her zamankinden daha uzun sürdü. Hades'in yanında bu alışkanlığımı kaybetmiştim, onun yanında güvendeydim, daha pürüzsüz bir yol elde etmek için yüzümle ve kelimelerimle ona yalan söyleme ihtiyacı hissetmiyordum. Onun sevmemin bir nedeni de buydu.

Tanrılar aşkına, onu çok seviyordum ve bu iş olumsuz sonuçlanırsa bunu ona söyleme fırsatım asla olmayacaktı. O da bana söylememişti. Daha derin duyguları dile getirmemek için ikimiz de çok dikkatli davranıyorduk ama yavru köpeklere isim verirken yaptığımız konuşmayı aklımdan çıkaramıyordum. O

da aynı duygular içinde olmasaydı, farklı insanlar olduğumuz farklı bir yaşamdan söz etmezdi. Bana *aşkım* demezdi. Bunu düşünmek için artık çok geçti. Artık bir kenara bırakmalıydım.

Bir uzvunu kaybetmeyi göze almayan biri köpekbalıklarıyla yüzemezdi.

Asansörün kapıları açılırken son bir derin nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim. Şimdi şov zamanıydı.

Salon, gökkuşağının tüm renklerinde ışıltılı elbiseler ve zarif smokinler giymiş insanlarla tıklım tıklım doluydu. Başka bir parti devam ediyordu. Sanki ben gittiğimden beri hiçbiri bu salondan çıkmamış, partinin hiç bitmediği çarpık bir gerçekliğe hapsolmuşlar duygusu veriyordu. Bu gece kıyafetler biraz farklı, elbiseler geçen seferkinden daha parlak renklerdeydi ama insanlar aynıydı. Odadaki zehirli atmosfer aynıydı. *Her şey* bire bir aynıydı.

Ufukta bu kadar ölüm varken nasıl parti yapabiliyorlardı?

İçimi öfke kapladı, son gerginliğimi ve geçmek bilmeyen tereddütlerimi de yakıp yok etti. Bu insanlar kararlarının kendi çevreleri dışındaki insanlara ödeteceği bedeli umursamayabilirlerdi ama ben *umursuyordum*. Her adımda elbisem bacaklarıma sürtünerek asansörden çıktım. Daha önce bu salonda bulunduğum her seferinde bariz güç dengesizliğinden kaçamamıştım. Bunu yaratan onlardı, ben değil. Nokta.

Artık durum böyle değildi.

Ben sadece Demeter'in kızlarından biri değildim. Ben Persephone'ydim ve onların aşağı şehirlerinin korku saçan kralını seviyordum. Onlara göre o, Yeraltı Dünyası'nın kralı, ölülerin efendisinin ta kendisi olabilirdi.

Annemi Afrodit'le derin bir sohbete dalmış buldum, ikisi de başlarını eğmiş alçak sesle konuşuyordu. Onlara doğru döndüm. İki adım atmıştım ki salonda bir ses yükseldi.

"Gelinim döndü."

Omurgamdan aşağı buz gibi bir dalga yayıldı ama Zeus'a bakarken bu duyguyu yüzüme yansıtmadım. Beni yukarı şehre geri getirebilmek için tehdit üstüne tehdit savurmamış gibi gülümsüyordu. Sanki son beş haftayı düşmanının koynunda geçirmemişim gibi.

Sanki bu odadaki herkes bu iki gerçekten de habersizmiş gibi.

Ben ilerlerken insanlar kenara çekildi. Hayır, kenara çekilmediler. Aramıza mesafe koymak ve yolumu açmak için tam anlamıyla birbirlerini itekliediler. Onlara bakmadım. Şu anda dikkatimi onlara yöneltmekten daha önemli bir işim vardı. Şu an bu salonda sadece iki kişi önemliydi ve son oyunumu oynamadan önce Zeus'la hesaplaşmam gerekiyordu.

Ulaşamayacağı mesafede durup elimle kendimi tepeden tırnağa gösterdim. "Gördüğün gibi sağ salim döndüm."

"Sağ salim ama el değmemiş değil." Bunu sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle söyledi ama sanki ona dünyayı vadetmişim gibi sırıtarak sesini yükseltti. "Bugün gerçekten de güzel bir gün. Kutlama zamanı." Tahmin ettiğimden daha hızlı hareket ederek bir kolunu belime doladı ve beni sımsıkı tuttu. Geri çekilmemek için büyük bir çaba harcadım. Zeus elini buyurgan bir ifadeyle sallayıp beni daha da sıktı. "Fotoğraf makinesine gülümse, Persephone."

Fotoğraf makinesinin flaşı patladığında hafifçe gülümsedim, Hades'in bu fotoğrafı sabaha kalmadan her yerde göreceğini bildiğim için göğsüm sıkıştı. Açıklama yapma fırsatım, bunu onun ve halkı için yaptığımı söyleme şansım olmayacaktı.

Zeus elini belimde gezdirdi ama korse onun daha fazla yaklaşmasına izin vermeyen bir engel yarattı. "Kötü bir kız oldun, Persephone."

Benimle konuşma tarzı nefret uyandırıcıydı. Sanki terbiye edilmesi gereken bir çocukmuşum gibi konuşuyor ama gözle-

rindeki şehvet bu algıyı yalanlıyordu. Beni yatağa götürmesine fırsat vermeden öldürecektim onu ama bunu şu an dile getirmek hedeflerimi baltalardı. Bu yüzden hastalıklı bir tatlılıkla ışıl ışıl gülümseyerek ona baktım. "Uygun bir cezayla birçok şey için affedilebileceğimi düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Gözlerindeki şehvet daha da alevlendi ve midem bulandı. Kalçamı sıktı, parmakları elbisemi yırtmak istercesine etime battı. Ama sonunda beni bırakıp geri çekildi. "Annenin evine git ve bekle. Parti bittiğinde adamlarım seni alacak."

Büyük bir çabayla gülümsemeye devam ederek iyi ve itaatkâr bir cariye gibi bakışlarımı aşağı indirdim. Annemin evine giderken peşime birini takacağından şüpheleniyordum ama bu kez korkup Styx Nehri'ne koşmayacaktım. İsterse takabilirdi. Annemin evi gitmek istediğim yerdi.

Annem geldiğimi gördüğünde yüzündeki rahatlama oldukça gerçekti. Önemsiyordu. Önemsediğinden hiç şüphe etmemiştim. Gururu ve hırsı öne geçiyordu sadece. Beni sımsıkı kucakladı. "Güvende olmana çok sevindim."

"Hiçbir zaman tehlikede *olmadım*," diye mırıldandım.

Geri çekildi ama elleri hâlâ omuzlarımdaydı. "Kardeşin nerede?"

Sesimi alçak tonuna uydurdum. "Orada kalmak istedi."

Annem gözlerini kıstı. "Eve gitme vakti geldi." Rahatça konuşabileceğimiz yere.

Şimdiye dek bir partiden en hızlı çıkışımızdı bu. Katılanlara bakmadım bile. Önemli olan tek şey, yaklaşan çatışmada hangi tarafı destekleyecekleriydi. Ben müdahale etmezsem hepsi Hades'i değil, Zeus'u destekleyecekti. Buna izin veremezdim. Hades tanıdığım herkesten daha güçlüydü ama o bile diğer On Üçler'e karşı tek başına savaş kazanamazdı.

Annem, evin olduğu binaya güvenli bir şekilde varana ve asansör yavaş yavaş en üst kata çıkana kadar başka bir şey

söylemedi. Kapı kapanır kapanmaz hızla bana döndü. "Orada kalmak istedi de ne demek?"

"Eurydice aşağı şehirde güvende. Ya da biz başarırsak güvende olacak."

Annem beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Ya sen? Sen iyi misin? Sana zarar verdi mi?"

Bana tekrar sarılacakmış gibi bir hareket yapınca geri çekildim. "İyiyim. Bana zarar vermek isteyen kişi *Hades* değil ve sen de bunu biliyorsun." Ona dik dik baktım. "Bir öfke krizine kapılıp kentin yarısının erzakını kesen de o değil."

Dikleşti. Annem her zaman olduğundan uzun görünürdü ama aslında aynı boydaydık. "Kızlarımı korumak istediğim için beni affet."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Onun namını *bile bile* fikrimi dahi sormadan beni Zeus'a satmışken kızlarını korumaktan söz edemezsin. Günümüzün Mavi Sakal'ı o, sakın herkes bunu bilmiyormuş gibi davranma."

"Olimpos'taki en güçlü adam o."

"Bu her şeyi kabul edilebilir mi kılıyor?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "O zaman adamlarından birinin Eurydice'yi sokaklarda avcının okunun hedefi olan bir maral gibi kovalaması da kabul edilebilir, öyle mi? Bu bir blöf değildi, anne. Adamın bıçağı vardı ve Hades kardeşimi kurtarmasaydı kullanmaya kesinlikle niyetliydi. Senin değerli Zeus'un bunu emretti."

"Bunu bilemezsin."

Dikkatle ona baktım. "Bana da aynı şeyi yaptı. Anlaşılan saldırmadan önce avına aşağı şehre ulaşma fırsatı vermek hoşuna gidiyor ama ikimiz de Eurydice konusunda bunun kasıtlı olduğunu biliyoruz. Bir tuzak kurdu ve eğer Hades bu işe karışmasaydı Zeus'un adamı onu bıçaklayacaktı. Gözlerimin içine bak ve Zeus'un beni hizaya getirmek için kızlarından

birine asla ama asla zarar vermeyeceğine inancının tam olduğunu söyle. Dürüst ol."

Annem devam etmeye kararlı olduğu açıkça anlaşılan bir şekilde ağzını açtı ama aniden durdu. "Tanrılar aşkına, çok inatçısın Persephone."

"Anlamadım?"

Başını iki yana salladı, yüzünde birden bitkin bir ifade belirdi. "Tehlikede değildin. Tek yapman gereken o aşağılık herifle evlenip gardı düşene kadar bir süre iyi eş rolünü oynamaktı. Gerisini ben halledecektim."

Baştan beri içimde sakladığım kuşku tekrar yüzeye çıktı. "Bir planın vardı."

"Tabii ki bir planım vardı. O bir canavar ama güçlü biri. Sen *Hera* olabilirdin."

"Ben hiçbir zaman Hera olmak istemedim."

"Evet, farkındayım." Planlarına uymayan her şeye yaptığı gibi bunu da elini sallayarak geçiştirdi. "Bu artık önemsiz bir konu. Zeus artık işe yaramıyor."

Gözlerimi ona diktim. "Buna ben teklifimi yapmadan önce karar verdin."

"Elbette verdim." Benimkine çok benzeyen ela gözleri kısıldı. "İki kızımı tehdit etti. Zeus artık işe yaramıyor. Gelecekte oğlu ve vârisiyle uğraşmayı tercih ederim."

Ne ima ettiğini anladım ve bu beni nefessiz bıraktı. Annemin hırsı uğruna acımasız olabileceğini biliyordum ama bu tamamen başka bir seviyeydi. Bacaklarım biraz titriyordu ama artık boyun eğemeyecek kadar çok yol kat etmiştim. "Plan neydi? Kaçarak mahvettiğim plan?"

"Çok karmaşık bir şey değil." Tek omzunu silkti. "Onu öldürmeden etkisiz hâle getirecek ve anlaşılmayacak bir zehir." Çünkü Zeus ölürse yerine Perseus geçerdi, bu da artık Hera olmayacağım anlamına gelirdi.

"Lanet olsun, anne." Başımı iki yana salladım. "Korkunçsun."

"Ve sen en iyisinden öğrendin." Kendini işaret etti. "Teklif ettiğin anlaşma oldukça iyi."

"Evet. Öyle." Aniden kuruyan boğazımı temizledim. "Olimpos'ta kalacak ve Hades'in yılda birkaç kez ailemizle görünmesini sağlayacağım." İkincisini yapmaya hakkım yoktu ama bu savaşı önlemek için her şeyi yapardım. *Her şeyi.*

Annem kaşlarını çattı. "Ben bu unvanı aldığımdan beri Olimpos'tan ayrılmayı planlıyorsun."

Planımı biliyordu elbette. Buna şaşıracak enerjim yoktu artık. "Bu beni Zeus'a vermene engel olmadı."

Annem belli belirsiz irkildi. "Bu seni incittiği için üzgünüm." Yaptığı için üzgün olmasıyla aynı şey değildi bu.

Çenemi kaldırdım. "O zaman bunu telafi et ve teklif ettiğim anlaşmayı kabul et. Eğer gerçekten kalmamı istiyorsan tek yolu bu." Tereddüt ettiğini görebiliyordum, bu yüzden onu her yönden sıkıştırmak zorundaydım. "*Düşün*, anne. Savaş sadece generallere yarar. İkmal hatlarına değil. Arka cephede çalışanlara değil. Zeus'un bu kişisel kan davasını sürdürmesine ve bütün şehrimizi bir çatışmaya sürüklemesine izin verirsen Demeter olduğundan beri inşa ettiğin gücü baltalamış olursun." Söylediğim hiçbir şey yeni bir bilgi değildi. Zaten o da aynı şeyleri düşünmüyor olsaydı pazarlığımı kabul etmezdi.

Nihayet bakışlarını kaçırdı, çenesi kaskatı oldu. "Bu büyük bir risk."

"Sadece Zeus'un On Üçler'in hepsinden daha güçlü olduğuna gerçekten inanıyorsan. Kendin söyledin, o işe yaramaz. Tek kalıtsal unvan onun değil. En hayati kaynaklardan bile sorumlu olan o değil. Yiyecek, bilgi, ithalat-ihracat, hatta kendi seçmedikleri bir savaşta savaşacak askerlerden. Hepsi On Üç-

ler'deki başkaları tarafından idare ediliyor. Eğer onlar –eğer *sen*– desteğinizi çekerseniz onun ne gibi bir dayanağı olabilir?"

"Diğerleri adına konuşamam."

Küçük, sevimsiz bir kahkaha attım. "Anne, şu an sadece zorluk çıkarıyorsun. On Üçler'in yarısının sana iyilik borçlu olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sonunda *iyi* bir amaç için kullanma şansın varken nüfuzunu görmezden gelemeyecek kadar çok çalıştın."

Nihayet bana yeniden baktı. "Bu bana düşman kazandıracak."

"Hâlihazırda var olan düşmanlarını açığa çıkaracak," diye düzelttim.

Annem tuhaf bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. "Düşündüğümden daha fazla kulak veriyormuşsun."

"Dediğin gibi, en iyisinden öğrendim." Yaptığı seçimlere katılmıyordum ama uzun zamandır büründüğüm kişiliğin benim yarattığım bir şey olduğu yalanını söyleyemezdim. Onun bu şehirdeki güçlü oyuncular arasındaki her hareketini izlemiş, kendimi bu girdap ve akışlarda dalga yaratmadan dolaşmaya göre şekillendirmiştim. "Bunu yapmak zorundasın."

Yavaş bir nefes aldı ve nefesini verirken sanki tüm tereddütleri onu terk etti. "Altı etkinlik."

"Anlamadım?"

"Hades'in yıl boyunca tercihen benim seçtiğim en az altı etkinliğe katılmasını sağlayacaksın." Gözlerimin içine baktı. "Buna ek olarak, müttefik olduğumuzu düşündürecek kadar benimle görünecek."

Gözlerimi kıstım. "Onu kontrol edemezsin."

"Elbette edemem. Ama algı her şeydir. Eğer Olimpos'un geri kalanı Hades'in arkamda olduğunu düşünürse gücüm katlanarak artar."

Bu büyük bir riskti. On Üçler Hades'in var olduğunu biliyordu ama şu âna kadar üst şehrin geri kalanının bundan haberi yoktu. Annemle Hades'in müttefik olduğunu düşünürlerse bu annemin yaptığı birçok anlaşmayı etkileyecekti. Demeter'i kızdırdığı için kapısını açtığında karşısında Olimpos'un umacısını bulmayı kimse istemezdi.

Ama belirleyici faktör buydu. Annem bir ittifak *algısı* yaratmak istiyordu. Hades ise gerçekten istemediği sürece onu destekleme tuzağına düşmezdi. Sadece onunla birlikte görünmek zorundaydı. "Tamam."

"O zaman anlaştık." Elini uzattı.

Uzun bir süre ona baktım. Bir kez kabul edersem geri dönüşü olmayacaktı. Olimpos'tan kaçış olmayacaktı. Burada yaşamanın getirdiği güç oyunlarından, entrikalardan ve arkadan bıçaklamalardan kaçamayacaktım. Eğer bunu yaparsam kendimi gırtlağıma kadar bu işe sokacaktım ve bunu gönüllü yapacaktım. Başka seçeneğim yokmuş gibi davranamazdım. Sonradan fikrimi değiştirip ağlayamazdım. Bu işe bilerek giriyordum ve bunu kabullenmek zorundaydım.

Bu anlaşmayı yapmazsam Olimpos'ta savaş çıkacaktı. Yüzlerce insan ölebilirdi... hatta muhtemelen daha fazlası. *Hades* ölebilirdi. Diğer tarafa geçmeyi başarsa bile bunun bedeli ne olacaktı? Zaten çok şey atlatmış, çok fazla kayıp vermişti. Onu daha fazlasından kurtarabileceksem bunu yapmak istiyordum.

Bu anlaşmayı yapmazsam onu bir daha asla göremeyecektim.

Annemin elini tuttum, kararlı bir şekilde tokalaştık. "Anlaştık."

29

HADES

Gitmişti.

Şafak gökyüzünde belirmeye başlarken yatak odamda oturuyor ve boş yatağa bakıyorum. Oda daha önce hiç bu kadar büyük, bu kadar ıssız gelmemişti. Evimdeki yokluğunu bir uzvumu kaybetmişim gibi hissediyordum. Acıyordu ama bir kaynağı yoktu. İyileşmesi mümkün değildi.

Öne eğilip avuçlarımı gözlerime bastırdım. Güvenlik kayıtlarını izlemiştim. Hermes'le ayrıldığını görmüştüm. Sadece bu olsaydı Persephone'nin fikrini değiştirdiğini, bu gece olanlardan sonra savaşla ve benimle alakası olmasını istemediğini düşünebilirdim.

Ama kız kardeşini burada bırakmıştı.

Ve siyah bir elbise giymişti.

Olmayan işaretleri arayan biri değildim ama bu gecenin başlangıcında da siyah bir elbise giymişti. Bu gece bizim için bir dönüm noktasıydı, uzun bir listedeki en sonlardan biriydi. Siyahlar içinde yanımda durmuştu ve birbirimize karşı olan hislerimizi itiraf etmiştik. Persephone beni sevmeseydi buradan ayrılırken karanlıklar kraliçesi gibi giyinmezdi. Eurydice'yi

burada bırakmaz, kardeşinin güvenliğini sağlayacağım konusunda bana güvendiğini belli eden bu sessiz mesajı vermezdi.

Davranışıyla ne hissettiğini gösteriyordu.

Ayağa kalkıp yataktan uzaklaştım. Uyumak için zamanım yoktu ama duş alıp zihnimi boşaltmam gerekiyordu. Her şey çok hızlı gelişiyordu. Herhangi bir şeyi kaçırmayı göze alamazdım.

Banyoya girdiğim anda kâğıdı gördüm. Bir kenarı yırtılmıştı, elime aldığımda Persephone'yi son gördüğümde okuduğu kitabın adını tanıdım. El yazısı o kadar okunaksızdı ki her şeye rağmen beni gülümsetti. Mükemmel olmayan tek yanı buydu. Not kısaydı ama nefesimi kesmeye yetti.

Hades,

Özür dilerim. Bunun kötü göründüğünü biliyorum ama inan bunu senin için yapıyorum. Bunu bu şekilde söylemek affedilebilir değil ama başka bir şansım olacak mı bilmiyorum. Seni seviyorum. Bu karmaşayı ben çıkardım ve şimdi düzelteceğim.

Daima senin olan
P

Tekrar okudum. Ardından bir kez daha. "*Lanet* olsun." Beni, kendini ve kardeşini kurtarmak için terk etseydi kabul etmesi daha kolay olurdu. Bunu tahmin ediyordum ama tahmin etmekle bilmek farklı şeylerdi.

Telefonumu çıkarıp dedikodu sitelerini kontrol ederken içimi soğuk ve can yakıcı bir duygu kapladı. Persephone gideli sadece birkaç saat olmuştu ama fotoğrafları şimdiden her yerdeydi. O siyah elbisesiyle Zeus'un partisinde. Zeus'un

kolu sahiplenici bir tavırla belinde. O sahte ve içimi sızlatacak kadar tatlı gülümsemesiyle Zeus'a bakarken.

Beni kurtarmak için Zeus'un bekleyen kollarına geri dönmüştü. Bunu aklım almıyordu. Hazırlıklarımı görmüştü. Neler yapabileceğimi biliyordu. Ben ve halkım Zeus'un bize yaptığı her şeyle baş edebilirdik.

Persephone beni hedef alan bir kurşunun önüne atlamıştı.

Bu düşünce içimdeki soğukluğun tam anlamıyla buza dönüşmesine neden oldu. Zeus gidişinin, dostlarının gözü önünde ona dokunmama izin vermesinin bedelini ona ödetecekti. Aklınca onun *namusunu kirletmemin.* Öfkesini ondan çıkaracaktı ve Persephone bile buna sonsuza dek dayanamazdı. Belki bedeni dayanırdı ama Zeus ruhunu, onu o yapan gücü parçalayacaktı. Herhangi bir karşı koymaya tolerans gösterecek bir adam değildi o.

Persephone'yi koruyacağıma söz vermiştim.

Onu *çok* âşıktım.

Notu bulduğum yere sıkıştırdım ve banyodan çıktım. Bu koridorlardan, adamlarımı ve kameraları atlatmak için o kadar çok defa sessiz sedasız geçmiştim ki benim için artık çocuk oyuncağıydı. Charon ne yaptığımı fark edince çılgına dönecekti. Andreas beni asla affetmeyecekti. Hiçbirinin önemi yoktu. Persephone'nin güvende olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bu, Olimpos'tan olabildiğince uzağa ve hızlı kaçması anlamına gelse bile. ***Benden*** olabildiğince uzağa. Özgürlüğünün onu sonsuza dek kaybetmem anlamına geldiğini bilsem bile. Hayatı ve özgürlüğü uğruna onu kaybetmeyi göze alırdım, yeter ki gerçek ve hayali günahların bedelini ödemek için Zeus'a boyun eğmesin.

O herifi öldürecektim.

Evimden henüz bir blok uzaklaşmıştım ki koyu renkli bir sedan köşeyi dönüp yanımda yavaşladı. Yolcu tarafındaki cam açıldı ve Hermes her zamanki gülüşünün sahtesiyle bana baktı. "Aptalca bir şey yapmak üzeresin."

Sürücü koltuğunda Dionysus oturuyor ve sanki bir haftadır âlem yapıyormuş gibi bitkin görünüyordu. "Hades'in her zaman asil bir yanı vardı."

"Araya girmenizi istemiyorum. İkinizin de bundan ne kadar nefret ettiğini biliyorum." Sesim niyet ettiğimden çok daha sert çıktı ama buna engel olamadım. Doğru olmadığını bile bile onu ve Dionysus'u arkadaş olarak görmeye başlamıştım ve bakın bu bana nelere mal olmuştu. İhanet. Sonsuz ihanet.

Hermes'in gülümsemesi soldu. "Hepimiz bizim için belirlenen rolleri oynuyoruz. Unvanı kabul ettiğimde senaryoyu biliyordum." Dionysus'a baktı. "İkimiz de biliyorduk."

"Hepimizin böyle bir seçeneği olmadı." Sesimdeki acılığa ve öfkeye engel olamıyordum. Hades olmayı hiç istememiştim. Nefes aldığım ilk anda bu karar elimden alınmıştı. Yeni doğmuş bir bebeğin omuzlarına yüklenen ağır bir yüktü bu ama kimse ne istediğimi umursamamıştı. Ne ailem. Ne de beni yetim bırakıp Olimpos tarihinin en genç Hades'i olmama neden olan Zeus.

Hermes iç çekti. "Arabaya bin. Yürümekten daha hızlı gideriz ve Zeus'un evine üstün başın buruşuk ve darmadağınık gitmek istemezsin. Pazarlığın yüzde sekseni sunumdur."

Durdum. Araba da yanımda durdu. "Zeus'a gittiğimi kim söyledi?"

Dionysus kıkırdayarak, "Bize biraz güven," dedi. "Hayatının aşkı seni kurtarmak için bir anlaşma yaptı, doğal olarak sen de onu kurtarmak için çok romantik, çok düşüncesiz bir hamle yapacaksın."

İçimdeki tartışma sadece bir an sürdü. Sonuçta haklıydılar. Tıpkı hepimiz gibi onların da oynaması gereken bir rol vardı. Bu yüzden onları suçlamak, beklenmedik bir şekilde yön değiştirdiği için rüzgâra kızmak gibi bir şeydi. Arabanın etrafından dolanıp bindim. "Gitmesine sen yardım ettin, Hermes."

"Benimle anlaşma yaptı." Dionysus caddenin sağ tarafına geçip kuzeye yönelirken Hermes dönüp bana baktı. "Yapmamış olsaydı bile yardım ederdim." Bir an bile kıpırdamadan duramadığından parmaklarıyla koltuğunun kolçağında tempo tutuyordu. "Ondan hoşlanıyorum. Onunlayken senden de hoşlanıyorum."

"Şu anda onunla değilim."

Dionysus gözlerini yoldan ayırmadan omuz silkti. "İlişkiler karmaşıktır. Onu seviyorsun. Belli ki o da seni seviyor, yoksa seni Zeus'tan ve On Üçler'in geri kalanından kurtarmak için gitmezdi. Bir yolunu bulacaksınız."

"Bu yüzden ona bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum." Sözümü tutup onu korumadığım için kendimi asla affetmeyecektim.

"Sen onunla karşılaşmadan önce de bir şeyler yaşıyordu, Hades. Zeus'tan kaçarken tesadüfen senin avutucu kollarına düştü. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Hermes küçük bir kahkaha attı. "Yani eskiden seninle bir ilgisi yoktu ama Zeus'un senden daha çok nefret ettiği biri varsa o da baban. Hades unvanını ortadan kaldırmak için her şeyi yapacaktır. Öfkesinin ve zedelenmiş gururunun gücüyle onu un ufak etmek için her şeyi yapacaktır."

Zeus'un güttüğü kan davasından usandığım bir dönem olmuştu. Ailemin ölümünün intikamını almak istiyordum, evet ama beni yetim bıraktığı için ondan nefret etmem mantıklıydı. Onun bana duyduğu nefret ise öyle değildi. Aileme duyduğu nefret de. "Bu işin peşini bırakmalıydı."

"Evet." Parmakları hâlâ tempo tutuyordu. *Tık, tık, tık.* "Ama bir oğula karşı bir oğulun mantıklı olduğu düşüncesini kafasından atamadı ve işte geldiğimiz nokta bu."

Kaşlarımı çattım. "Neden söz ediyorsun?"

"Neden mi söz ediyorum?" Hermes, bu soruyu elini sallayarak savuşturdu. "Durmayacak, biliyorsun. Bu karmaşadan pazarlıkla çıkmayı başarsan bile o şeytani yaşlı kalbi atmaya devam ettiği sürece sırtını hedef almış bir bıçakla orada olacak."

Hermes'e bir oğula karşı bir oğul konusunda baskı yapmak istiyordum. Zeus'un, yaşları benim yaşımla yirmilerin başları arası değişen –en azından resmî olarak bilinen– iki oğlu ve iki kızı vardı. Babası ölünce Zeus unvanını Perseus alacaktı. O da en az babası kadar kötü, güçlü, hırslı ve yoluna çıkan herkesi ezmeye hazırdı. Söylentilere göre Zeus'un diğer oğlu daha iyi biriydi. Babasıyla savaşmış, kaybetmiş, Olimpos'tan çekip gitmiş ve bir daha arkasına bakmamıştı. "Herkül öldü mü?"

"Ne? Hayır. Ölmedi. Duyduğuma göre şu an çok mutluymuş." Hermes bana bakmıyordu. "Dedikodulara takılma, Hades. Bu gece neler olacağını düşün."

Sorun buydu. Bu gece *neler* olacağını bilmiyordum. Pencereden dışarı bakıp Cypress Köprüsü'nün yavaş yavaş ortaya çıkışını izledim. Köprüyü geçmek başka bir dünyaya girmek gibiydi, en azından kafamın içinde. Yukarı şehre kaç kez girdiğimi tek elimin parmaklarıyla sayabilirdim ve dört parmağım hâlâ sayılmadan kalırdı. Eurydice'yi kurtardığım geceden önce en son resmî olarak Hades unvanını aldığımda o soğuk salonda dikilmiştim, Andreas arkamdaydı ve ben On Üçler'in geri kalanıyla yüz yüzeydim. O zamanlar Zeus'un ilk karısı da hâlâ hayatta olduğundan sayıları tamdı.

Henüz bir çocuktum ve bana öyle bir rol vermişlerdi ki büyümekten başka seçeneğim kalmamıştı.

Şimdi yarattıkları canavarla hesaplaşmak zorundaydılar.

Dionysus gökdelenlerle dolu bir caddede kaldırıma yanaşana kadar bir daha konuşmadım. Etrafımızdaki tüm binalardan zenginlik taşmasına rağmen hangisinin Zeus'a ait olduğunu anlamamak mümkün değildi. Zeus'un binası diğerlerinden epey yüksekti ve güzel olsa da soğuk, ruhsuz bir görüntüsü vardı. Bu ona çok uygundu.

Elim kapıda duraksadım. "Bu bana sağ çıkamayacağım bir savaş alanına giriyormuşum gibi hissettiriyor."

"Hımm." Hermes boğazını temizledi. "Bu komik. Sana bir mesajım var."

"*Şimdi mi?* Neden beni gördüğün anda söylemedin?"

Hermes gözlerini devirdi. "Çünkü Hades, bir araca ihtiyacın vardı. Öncelikler, dostum." Ben ne karşılık vereceğimi bulmaya çalışırken Hermes silkindi ve Demeter'in sesi yükseldi. "Ben, Hermes, Dionysus, Athena... ve Poseidon seni destekliyoruz." Hermes eğilip elime bir silah sıkıştırdı. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Şaşkınlıktan donakaldım. Zar zor nefes alabiliyordum. "On Üçler'in yarısının adını saydı." On Üçler içinde bir güç dengesi vardı ve büyük oyuncuların çoğu –Ares, Afrodit, Apollo– güçlerini Zeus'la birleştirmişti. Ama *Poseidon,* Demeter'in tarafını mı tutuyordu? Bu da durumu büyük ölçüde eşitlerdi. Hızlıca saydım. "Çoğunluk bizde."

"Evet, bizde. Sakın bu şansı boşa harcama." Çenesini binaya doğru kaldırdı. "Arka kapı kilitli değil. Bu fırsat kapısı uzun süre açık kalmayacak."

Ona güvenemezdim. Tam olarak güvenemezdim. Hermes mesajları ona verildiği gibi ileteceğine yemin etmişti ama bu, mesajı gönderenin doğruyu söylediği anlamına gelmezdi. Tuzak olabilirdi. Binaya son bir kez daha baktım. Tuzak olursa olsun. Persephone tehlikedeydi ve artık geri dönemezdim.

Eğer tuzak *değilse* Demeter Zeus'u öldürme planımı uygulamam için bana yeşil ışık yakmış demekti. Bunu desteklediğini açıkça belirtmişti ve On Üçler'in yarısı onun arkasındaydı.

Bunu yaparsam Persephone'nin beni asla affetmeme ihtimali vardı. Zeus'un adamını dövdükten sonra yüzünü görmüştüm. Olayın şiddeti onu şok etmişti. Kaşlarının arasına bir kurşun yemeyi hak ediyor olsa da cinayet işlemek beni Zeus'la aynı canavar kategorisine sokardı.

Yavaşça bir nefes aldım. Evet, onu kaybedebilirdim ama en azından güvende olacaktı.

Bunun gerçekleşmesi için her türlü bedeli seve seve öderdim.

Hayatım çok uzun zamandır bu âna doğru ilerliyormuş gibi hissediyordum. Yangın gecesinden beri. Belki ondan da önce. Öyle ya da böyle bu bölüm bu gece bitecekti.

Dolu olduğundan emin olmak için silahı kontrol ettim ve pantolonumun arkasına soktum. Binanın arka kapısı kolayca açıldı. İçeri girip bir süre bekledim ama ortada bana saldıracak ya da zorla dışarı atacak kimse yoktu. Aksine adımımı atmak üzere olduğum koridor bomboş görünüyordu. Âdeta terk edilmişti. Bunun Zeus'un adamlarının dikkatsizliğinden mi yoksa Demeter'in yolu açmasından mı kaynaklandığından emin değildim ama bu fırsatı kaçıramazdım. Koridor boyunca kayarcasına ilerleyip merdivenlere açılan kapıya vardım. Yirmi bir yaşımdayken bu binaya, Zeus'a geniş çaplı bir saldırı planlamış ve bunun araştırmasını yapmıştım. Elimde planlar, güvenlik kartları ve Zeus'a ulaşıp beynine bir kurşun sıkmak için ihtiyacım olan her türlü bilgi vardı.

Neredeyse yapacaktım.

O zamanlar bunun bir intihar girişimi olması, hayatta kalsam bile On Üçler'in tüm güçleriyle tepeme binecek olması önemli değildi. Tek düşünebildiğim intikam almaktı.

Ta ki Andreas bana her tür yenilgiyi engelleyecek sözlü bir dayak atana kadar. Gözü karalığımın bedelini aslında kimin ödeyeceğini görmemi sağlamıştı. Beklemek benim için ne kadar zor olursa olsun sabretmeyi öğrenmemi sağlamıştı.

Bütün çabamın ve planlarımın boşa gittiğini düşünmüştüm. Yanılmışım.

Üçüncü kattan yukarı çıkan bir servis asansörü vardı. Onu kullananlar sadece didik didik araştırılarak işe alınanlar olduğundan güvenliği diğer asansörler kadar sıkı değildi. Zeus'un sığınağında sessizce ilerlerken kimseye rastlamadım. Herhangi bir şiddet belirtisi olmasa bile birilerinin benim için yolu açtığı hissine kapıldım bir kez daha. Her boş koridorda, her boş odada gerginliğim daha da arttı.

Bütün binada güvenlik yok muydu?

En üst katın tamamı, bir tarafı Olimpos'a nazır bir balkona yukarıdan bakan boydan boya camla kaplı, karşısındaki iki duvarında ise On Üçler'in canlı hâllerinden daha büyük portrelerinin sergilendiği modern bir balo salonuydu. Styx Nehri şehri karanlık bir şerit hâlinde kesiyordu ve nehrin benim yakamdaki ışıkların neredeyse sönük göründüğü gerçeği gözümden kaçmadı. Tam bu lanet kalabalığa göreydi, değil mi?

Aşağı şehrin her dokusuna sinen tarihin değerini görme zahmetine girmiyorlardı. Bu tarihi Dodona Kulesi'nin etrafındaki bölgeden sistematik olarak silip atmışken neden bu zahmete gireceklerdi ki?

Aptallar, hem de hepsi.

Balo salonundan çıkıp koridorda ilerlemeye başladım. Olması gerekenin iki katı genişliğindeydi, her yer tam anlamıyla yanıp sönerek Zeus'un değerini ilan eden ışıklı bir tabelayı andırıyordu. Başımı bir sonraki kapıdan içeri uzattığımda karşımda heykellerle dolu bir salon buldum. Balo salonundaki tablolar gibi bunların da her biri gerçek boyutlardan büyük,

heykeltıraşın insan mükemmelliği yorumunu betimleyen heykellerdi. Persephone'nin aşağı şehre geldikten hemen sonra bahsettiği heykeller bunlar olmalıydı. Benimkine doğru yürüyüp üzerindeki örtüyü çekme isteğine karşı koymak neredeyse imkânsızdı ama bu Hades'in neye benzediğinin önemi yoktu. Benim yaralarıma, beni ben yapan özelliklerin hiçbirine sahip olmadığı kesindi.

Persephone'nin yumuşak ve kendinden emin sesi zihnimde yankılandı. *Benim için güzelsin. Yara izleri bunun bir parçası, senin bir parçan. Atlattığın her şeyin, ne kadar güçlü olduğunun işareti onlar.*

Tuttuğum nefesi bırakıp kapıyı usulca kapadım. Burada benim için hiçbir şey yoktu.

Koridorun sonundaki kapı göz korkutmak için tasarlanmış devasa bir şeydi. Neredeyse yerden tavana kadar uzanıyor ve gerçek altınla kaplanmış gibi görünüyordu. Vay anasını, Zeus gerçekten de her açıdan katlanılmaz biriydi, değil mi?

Buradaki diğer her şey gibi, özel ofisini Olimpos'un üst sınıfının düzenli olarak gelip gittiği katta tutması da bu adamın egosunu gösteriyordu. Evet, güvenliği vardı ama biraz becerisi olan herkes bunu atlatabilirdi. Hermes gibi biri içinse... gülünecek kadar basitti.

Buraya kadar bu denli kolay gelince kapıdan içeri girdiğimde beni kurşun yağmuruna tutmaya hazır güvenlik görevlileriyle dolu bir odayla karşılaşmayı bekliyordum. Zeus kendini bu kadar savunmasız bırakmazdı herhâlde.

Kapıdan yavaşça girdim ve yönümü bulmak için durdum. Ofis beklediğim gibiydi, her yanında altın dokunuşlar olan cam, çelik ve koyu renkli ahşap ağırlıklı bir ofis. Çok para harcandığı belliydi ama binanın geri kalanı kadar ruhsuzdu.

Arka köşedeki aralık kapıdan bir hırıltı geldi ve Hermes'in bana verdiği silahı çektim. Etin ete ritmik vuruşuyla birleşen sesin kaynağını fark etmem birkaç saniye aldı.

Kalbim göğsümde duruverdi. Zeus banyoda birini beceriyordu. Seslerin seks sesi mi yoksa acı sesi mi olduğunu anlayamadım ve içeridekinin *Persephone* olabileceği düşüncesi...

Beynim uyuştu. Tüm planlar pencereden uçup gitti. Kapıya doğru ilerleyip yavaşça açarken her yanımı uyuşuk bir öfke kapladı. Sevdiğim kadını kurtarmaya hazırlanmakla o kadar meşguldüm ki lavabonun üzerine eğilenin Persephone olmadığını anlamam birkaç dakika aldı. Kadını tanıyamıyordum ama en azından zevk alıyor görünüyordu. İkisi de beni fark etmeden tekrar gölgelere çekildim.

Banyodan çıktıklarında ikisinin de beni göremeyeceği açıda kapının yanındaki karanlık köşeye saklanırken deli gibi çarpan kalbimi zapt edemiyordum.

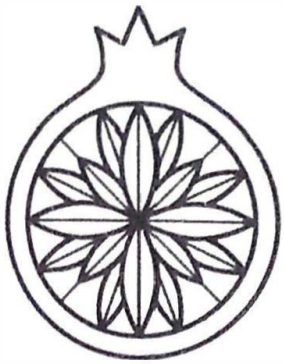
Persephone değildi.

Ama yanlış adım atarsam bir dahaki sefere olabilirdi.

Persephone onu seçse acısı boğazıma cam kırığı gibi yapışırdı ama seçimine saygı duyardım. Ama onu seçmeyecekti. İsteyerek yapmayacaktı bunu. Zeus onu kırmaktan büyük bir zevk alacaktı ve buna izin veremezdim.

İşlerini bitirmeleri sadece birkaç dakika sürdü. Banyodan çıkmadan önce tek kelime bile etmediklerine neden şaşırdığımı bilmiyordum. Önce kadın çıktı ve aceleyle kapıya doğru koştu. Zeus'un çıkması daha uzun sürdü. Dışarı çıkıp çalışma masasının sandalyesine oturduğunda sabırsızlıktan tüylerim diken diken olmuştu.

İşte o an saklandığım yerden çıkıp silahımı ona doğrulttum. "Günaydın Zeus."

30

HADES

Zeus yavaşça dönüp bana baktı. Gazetelerde ve dedikodu sitelerinde fotoğrafını sayamayacağım kadar çok görmüştüm ama kanlı canlı hâli solgun görünüyordu. Erkeksi hatlarını ortaya çıkarmak için özenle yerleştirilmiş bir ışık yoktu. Takım elbisesi buruşuktu ve gömleğini yeniden iliklerken bir düğmeyi atlamıştı. O... bir insandı. Oldukça fit ve çekiciydi ama bir tanrı, bir kral ya da bir canavar değildi. Yaşlı bir adamdı sadece.

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi silinirken bana baktı. "Gerçekte babana daha çok benziyorsun."

Bu, beni şoktan çıkardı. "Babam hakkında konuşamazsın." Silahı dikkatle önümde tutarak köşeden çıktım. "Ayağa kalk."

"Buraya gelecek kadar aptal olduğuna inanamıyorum." Yavaşça ayağa kalkıp uzun boyuyla karşıma dikildi. Benden birkaç santim uzundu ama bu önemli değildi. Bunun adil bir dövüş olacağını hiç düşünmemiştim zaten.

Bu karşılaşma konusunda pek de endişeli görünmüyordu. "İtiraf etmeliyim ki planın zekiceydi. O küçük kaltağın sana koşup *bu tür* oyunlar oynayacağı hiç aklıma gelmemişti."

Silahı daha da sıkı kavradım. "*Onun* hakkında da konuşamazsın."

Çek tetiği. Çek şu lanet olası tetiği ve bitir bu işi.

Zeus yapmacık bir gülümsemeyle bana baktı. "Can evinden mi vurdum? Yoksa gerçek gücün nerede olduğunu fark eder etmez koşarak bana geri dönmesi mi seni sinirlendiren?"

"Silahlı bir adam tarafından tehdit edilen biri için fazlasıyla kendine güveniyorsun."

"Beni vuracak olsaydın oturduğum anda yapardın." Başını iki yana salladı. "Sadece görüntüde değil, her açıdan babana benzediğin ortaya çıktı. O da tetiği çekmekte *hep* tereddüt etti."

Kendime bir kez daha yapmamı, onu hemen vurup kurtulmamı söyledim. Zeus sayısız kötülük yapmıştı. İpinin çekilmesini hak eden biri varsa oydu. O hayatta olduğu sürece Persephone güvende olmayacaktı. Halkım güvende olmayacaktı. Siktir, o olduğu sürece *Olimpos* güvende olmayacaktı. Bu canavarı ıstırabından kurtararak bu lanet şehirdeki herkese iyilik yapmış olacaktım.

Demeter ve On Üçler'in yarısı onların silahı olmamdan çok mutluydu. Onu öldürürsem bana kin tutacak tek bir kişi bile yoktu...

Persephone hariç.

Ben hariç.

"Eğer tetiği çekersem senden farkım kalmaz." Başımı yavaşça iki yana salladım. "Daha güçlü olmak için iğrenç şeyler yapmaya hazır On Üçler'in diğer üyelerinden farkım kalmaz." Ben daha fazla güç istemiyordum ama dışarıdan bakan biri buna inanmazdı.

Zeus yapmacık bir ifadeyle gülümsedi. "Bizden farkın *yok* zaten, evlat. Aşağı şehirde kral rolü yapıyor olabilirsin ama iş ciddileştiğinde bir adamı neredeyse öldüresiye dövüyor ve

buraya gelip beni silahla tehdit ediyorsun. Senin yerinde olsam ben de aynen böyle yapardım."

"Ben senin gibi değilim." Kelimeleri tükürür gibi söyledim.

Bir kahkaha attı. "Değil misin gerçekten? Çünkü buradan bakınca iyi bir adama benzemiyorsun."

Maalesef haklıydı.

Onu öldüremezdim.

Bu şekilde olmazdı.

Silahı yavaşça indirdim. "Ben senin gibi değilim," diye tekrarladım.

Alaycı bir şekilde güldü. "Bir gün içinde anlaşmamızı iki kez ihlal ettin. İlkini görmezden gelmeye razı olsam bile On Üçler bu saldırıyı görmezden gelmeyecektir. Çığlık çığlığa kanının dökülmesini isteyeceklerdir."

"Öyle mi?" Acımasız bir kahkaha attım. Nihayet, *nihayet*, bu aşağılık herifin bilmediği bir şey biliyordum. Onu öldüremesem bile en azından bunu başarabilirdim. "Kendi fantezine gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Adamlarını Demeter'in kızlarının peşine takmamalıydın." Cık cıkladım. "Demeter, Persephone'yi geri almak için aşağı şehrin yarısının yiyeceğini kesmeye bu denli hazırken adamına Eurydice'yi bıçaklamasını emrettiğin için sana ne neler yapar sence?"

"Şehrin yarısını yiyeceğini kesmek..." Zeus birden sakinleşti, şaşkınlıktan gözleri kocaman açıldı. "Bu planda yoktu."

Kahkahamı bastırmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Persephone'yi bu adama vermeye kalkıştığı için Demeter'i asla affetmeyecektim ama Zeus'un kuyusunu bu kadar kısa sürede kazması karşısında şeytanca bir keyif almaktan kendimi alamadım. "*Senin* planında olmayabilir. Demeter baştan

beri kendi oyununu oynuyor. Bunu fark etmeyen tek enayi sensin sadece."

"*Sana* karşı elinden geleni yapmaya istekli olabilir ama onu kimin beslediğini biliyor."

"Evet." Son darbeyi vurmadan önce biraz rahatlamasını bekledim. "Onu Olimpos besliyor. On Üçler'in hepsini Olimpos besliyor. Seni bile... hatta özellikle seni. Defalarca başlarını çevirip günahlarını görmezden geldiler. Şimdi bedelini ödeme zamanı."

"Burada olmanın sebebi adalet değil." Küçümser bir tavırla dudak büktü. "Önemsiz bir intikam için buradasın."

Silahı sımsıkı kavrayıp kendimi yeniden kontrol altına aldım. Önemsiz bir intikam. Anne ve babamın ölümü için adalet istemeye önemsiz bir intikam diyordu. Yavaş bir nefes aldım. "Her şeye son ver ve ben de ödeştiğimize kanaat getireyim."

Zeus kaşlarını kaldırdı. "Neye son vereyim? Savaşa mı? Yoksa Demeter'in küçük güzel kızıyla evlenme planıma mı? Persephone'yle."

"Onun adını ağzına alma."

"O anlaşma imzalandı, sadece resmiyete dökülmesi gerekiyor. Sergilediğin direnişin son kırıntılarını da ezdiğim için o benim ödülüm." Pis pis sırıttı. "Hazır sen onu eğitmişken doyasıya zevkini çıkarmayı planlıyorum."

Beni kışkırttığının farkındaydım ama şu an burada dururken hiçbir şey olduğu gibi görünmüyordu. "O senin değil. Kendinden başka kimseye ait değil."

"Senin hatan bu." Bir kahkaha attı. "Kendini her şeyi – hayatımı, o kadını, intikamını– alabilecek konuma sokuyorsun ve son anda cesaretini kaybediyorsun." Soluk mavi gözlerinde acımasız bir parıltı. "Tıpkı baban gibi."

"Siktir git."

Zeus ondan beklenenden daha büyük bir hızla üstüme atladı ve tabancayı almaya çalıştı. Beklediğimden güçlüydü. Kolumu çekmeye çalıştım ama bırakmadı. Refleks olarak tetiği çektim ama ıskaladım. Zeus, tabancayı hâlâ elimden çekmeye çalışarak beni iyice kendine doğru çekti. Gözlerindeki bakış ölümümün habercisiydi. Onu öldürmekte tereddüt etmiş olabilirdim. O aynı şekilde karşılık vermeyecekti.

Camın kırılma sesini hayal meyal duydum ama silahı elimde tutmak için mücadele ettiğim için endişelenemeyecek kadar meşguldüm. Kolumu ona doğru çevirip tetiği tekrar çektim ama Zeus gafil avlanmadı ve kurşun zemine, ayaklarımızın dibine saplandı.

Zeus sonunda bileğimi sımsıkı tutmayı başarıp diziyle koluma vurdu. Siktir, canım çok acıdı. Tüm çabalarıma rağmen silahı düşürdüm. Yere bakıp nereye gittiğini görmeye çalıştım. Zeus dikkatimin dağılmasından faydalanıp suratıma bir yumruk attı.

Oda fırıl fırıl dönmeye başladı. Bu herifin yumrukları çok sertti. Bir yumruk daha atarsa beni gerçekten yere serebilirdi. Başımı iki yana salladım ama kulaklarımdaki çınlamayı gidermeye yetmedi bu.

Düşünceler, planlar ve stratejiler pencereden uçup gitti. Sadece içgüdü kaldı. Bir sonraki yumruğunu engellemek için kolumu kaldırmayı başardım ve darbenin etkisiyle birkaç santim geriye kaydım. Yumruğumu karnına indirince hırıltılı bir ses çıkardı. Zeus hızlıydı, yumrukları bir yük treni gibiydi ve bana engel olan bir şey vardı. Bu pislikten ne kadar nefret etsem de kafamın içinde Persephone'nin sesini duyabiliyordum.

Hades, dur.

Onu öldüremezdim. Öldürmeyecektim. Hareket edebilmek, *düşünebilmek* için biraz uzaklaşmam gerekiyordu sadece. Onu ittim. "Babamı neden öldürdün?"

Aşağılık herif bir kahkaha attı. Siktiğimin herifi *gülüyordu.* "Ölmeyi hak etmişti." Bir yumruk daha savurdu ama bu kez hazırlıklıydım. Eğilerek yumruğundan kaçıp böğrüne sol kroşe indirdim. Zeus iki büklüm oldu ve bir küfür savurdu ama bu onu yavaşlatmaktan fazlasını yapmaya yetmedi. "Ama annene yazık oldu."

"Siktir. Git." Bu gece burada benim için herhangi bir cevap yoktu. Olabileceğini neden düşündüğümü bilmiyordum. Zeus, ortaya çıkan her tür tehdidi etkisiz hâle getirmeye kararlı lanet olası bir zorbaydı. Annemle babam bir tehditti, yeni ve daha iyi bir Olimpos için zemin hazırlayabileceklerini düşünecek denli acemi ve saftılar. Zeus gücünü etkileyecek hiçbir şeye izin vermezdi, bu yüzden de onları ortadan kaldırmıştı. İşte o kadar.

Aramızda mesafe bırakmaya çalıştım ama işe yaramadı. Zeus bana nefes alacak alan vermiyordu. Yumruklarını yüzümden uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Gözüm şişmişti ve görme yetimi kaybetmem an meselesiydi. Eğer biraz daha dövüşürsek başım belada demekti.

Sağ kroşeyi savuşturdum ve kolunu yakalayıp onu kendimden uzağa savurdum. "Dur! Böyle olmak zorunda değil."

"Sen ölene kadar durmayacağım, seni küçük pislik." Başını bir boğa gibi sallayarak bana saldırdı.

Soğuk yüzüme çarpana dek odanın neresinde olduğumuzu fark etmedim. *Siktir.* "Dur."

Ama Zeus dinlemedi. İnerse çok can yakacak bir yumruk savurdu ama benim gibi o da kırık cama ne kadar yakın olduğunu hesaplayamadı. Camın kenarında sendeledi, kollarını sallayarak dengesini bulmaya çalıştı.

Zaman yavaşladı.

Henüz geri dönülmeyecek noktaya gelmemişti. Onu geri çekebilirdim. Oraya doğru bir adım atmam gerekiyordu sadece.

Kolundan, gömleğinden ya da *herhangi bir şeyden* tutmak için ona doğru fırladım. Ne tür bir canavar olursa olsun hiç kimse bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu.

Elimi tutmayı başardı ama tüm çabalarıma rağmen parmakları parmaklarımın arasından kayıp gitti. Göz açıp kapayana kadar gitti, daha önce burada olduğunun tek kanıtı havadaki yınlama ve gitgide uzaklaşan şaşkınlık çığlığıydı. Kırık cama, boş karanlık havaya ve uzakta parıldayan ışıklara baktım.

Ne kadar yakın olduğumuzu fark etmiş miydim? Onu bilerek mi ölüme sürüklemiştim?

Sanmıyordum ama bunun bir kaza olduğunu iddia etsem de kimse bana inanmazdı. Etrafta kimsenin olmadığı sabahın erken saatlerinde elimde bir tabancayla ofisine gelmişken imkânsızdı.

Yüzüme tekrar çarpan buz gibi rüzgâr beni kendime getirdi. Burada kalamazdım. Eğer birileri anlaşmayı bozduğumu, Zeus'u öldürdüğümü fark ederse halkım bedelini öderdi. Şu an Demeter'in sözünü tutmasına fazlasıyla ihtiyacım vardı ve kısa geçmişimiz ona güvenemeyeceğimi çoktan kanıtlamıştı.

Koridor çıktım ve yalnız olmadığımı fark edince aniden durdum. Gözlerimi kırpıştırarak karanlığa baktığımda koridordakinin kim olduğunu fark ettim. *İti an çomağı hazırla.* "*Seni* burada görmeyi beklemiyordum."

Demeter tertemiz bir çift siyah eldiven taktı. "Bu pisliği birinin temizlemesi gerek."

Arkamda bıraktığım odadan mı söz ediyordu... yoksa *benden* mi? Yavaş bir nefes verdim. "Bunların hepsi tuzak mıydı yani?"

Demeter tek kaşını kaldırdı ve bir an için Persephone'ye o kadar benzedi ki kalbime bir acı saplandı. Bir kahkaha attı. "Asla. Bu gece sana birkaç iyilik yaptım ve ileride karşılığını almak istediğimde hâlâ burada olman için yapabileceğimin en

asgarisi bu." Bana doğru bir adım attı ve durdu. "Ama kızımı üzersen hiç tereddüt etmeden boğazını keserim."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Göreceğiz. Cesedi asla bulamayacaklar." Eldivenli eline baktı. "Domuzlar çok faydalı yaratıklardır, bilirsin. Doğanın çöp öğütücüsü sayılırlar."

Kahretsin, bu kadın da en az kızı kadar korkutucuydu. Zeus'un ofisine yöneldiğinde kenara çekildim. "Ne yapacaksın?"

"Dediğim gibi, temizleyeceğim." Kapıyı açtı ve bana baktı. "Seni güvende tutmak için benden yardım istediğine göre kızım seni çok seviyor olmalı. Yaptığı anlaşmaya sadık kalmanı bekliyorum."

"Kalacağım." Kabul etmek için ayrıntıları bilmeme gerek yoktu. Bedeli ne olursa olsun seve seve öderdim. Tüm bu olanlardan sonra en azından bunu yapabilirdim.

"Göreceğiz. Ares'in adamları araştırmaya başlamadan önce git buradan."

Zeus'un ölümünü araştırmaya.

Zeus'un benim sebep olduğum ölümünü.

Bu geceden sonra Persephone bana aynı gözle bakmayacaktı.

Zemin kata doğru ilerlerken bu düşünce bana Zeus'un ölümü kadar ağır geldi. Kapıdan çıktığımda küçük bir kalabalığın toplandığını ve insanların sanki cevaplar orada yatıyormuş gibi gecenin karanlığına baktığını gördüm. Birkaçı benden tarafa baktı ama pek dikkat etmediler. Efsanelerde kalmanın faydası tanınmamaktı.

Dönüp oradan uzaklaştım. Kalbimin en karanlık köşesinde, Zeus öldüğünde kendimi muzaffer hissedeceğimi düşünmüştüm. Bu, terazinin kefelerini dengelemek, yıllar boyunca yaptığı tüm korkunç şeylerin bedelini ödemekti. Bana ve tabii aileme... ve aynı zamanda saymak istemediğim kadar çok insana. Onun

neden olduğu yıkım çok geniş bir alana yayılıyor ve on yıllar öncesine kadar uzanıyordu.

Ama hiçbir şey hissetmiyordum.

Aşağı şehre nasıl gittiğimi pek hatırlamıyordum. Sanki ellerimi ceplerime sokmuş ve yukarı şehirdeki dükkânların ortasında rüzgârdan korunmak için başımı eğmiştim ve sonra gözümü kırpmış, kendimi evimin önünde dururken bulmuştum. Bütün yolu yürüdüğümün tek kanıtı ağrıyan bacaklarım ve ayaklarımdı sadece.

Dönüp Zeus'un kulesine baktım, bulunduğum yerden sadece silüet olarak görünüyordu. Arkasında güneş gökyüzünü çoktan kaplamıştı. Yeni bir gün. Her şey değişmiş ama yine de hiçbir şey değişmemişti.

Ben hâlâ Hades'tim. Hâlâ Olimpos'un bana ait bölgesini yönetiyordum. On Üçler'in geri kalanının çözmesi gereken bazı sorunlar olacaktı ama nihayetinde Perseus yeni Zeus olacak, yeni bir kadınla evlenecek ve yeni bir Hera yaratacaktı. Demeter'le yaptığım anlaşmaya sadık kalacaktım. Artık güvende olan Persephone şehri terk edip hayallerinin peşinden gidebilecekti. Onu bir daha asla görmeyecektim. Her şey aşağı yukarı her zaman olduğu gibi devam edecekti.

Bu düşünce içimi kararttı.

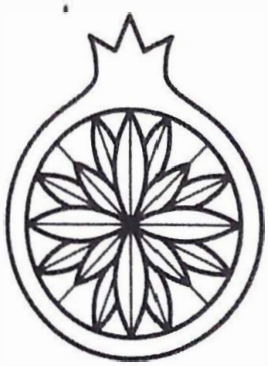
Çıktığım kapıdan girip köpeklerin odası hâline getirilmiş oturma odasına gittim. Burası artık oyuncaklarla ve birkaç yatakla dolu bir köpek yuvasıydı. Üç yavrunun uyuduğu ortadaki yatağın yanına çöktüm. Sessiz olmama rağmen bir misafirleri olduğunu fark etmeleri uzun sürmedi. Önce sarsak bacaklarıyla Kerberos geldi ve bölgesini belirlercesine kucağıma tırmandı. Sıcaklığının eksikliğinin uyandırdığı kardeşleri de onu takip etti ve kıpır kıpır tüylü bedenlerini bana yasladılar.

Onları okşamak içimdeki bir şeyin serbest kalmasına neden oldu ve başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapadım. Ben nasıl

bir canavardım ki Persephone'yi bir daha göremeyeceğime Zeus'un korkunç ölümünden daha fazla üzülüyordum? Bilmiyordum ama onu alıkoyacak kadar canavar değildim. Eğer onu kafese kapamaya kalkışırsam Zeus'tan farkım kalmazdı. Gözlerimi kapadım.

O özgürdü.

Uçmasına izin vermeliyim.

31

PERSEPHONE

Zeus'un ölüm haberiyle uyandım. Kardeşlerimin çeşitli seviyelerdeki mutlu hâlleriyle başına üşüştükleri bilgisayardaki her sitede bu haber vardı. Callisto'nun omzunun üzerinden eğilip kaşlarımı çatarak ekranın altından akan manşete baktım. "Düşerek mi ölmüş?"

"Pencereden aşağı uçmuş, atlamış deniyor." Psyche'nin sesinde dikkatli bir tarafsızlık vardı. "Başka birinin olaya karıştığına dair hiçbir kanıt yok."

"Ama neden..."

Annem odaya girmek için tam da bu ânı seçti. Sabahın bütün garipliğine rağmen tamamen makyajlıydı ve üstünde vücut hatlarını ortaya çıkaran şık bir pantolon takımı vardı. "Hazırlanın, hanımlar. Bu akşam On Üçler'le bir basın toplantısı var. Zeus'un ölümüyle ilgili son gelişmeleri açıklayacaklar ve Perseus'u yeni Zeus olarak resmen ilan edecekler."

Callisto homurdandı. "Hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi?"

"Her zaman bir Zeus olmalı. Bunu sen de herkes kadar iyi biliyorsun." Annem ellerini çırptı. "Yani hayır, değerli vaktimi boşa harcamıyorum."

Kardeşlerim onun talimatına boyun eğerek ama onaylamadıklarını sessizce belli ederek yavaşça odadan çıktı. Ben çıkmadım. Annem fazla keyifliydi, özellikle de dün gece şimdiye dek onlara yaptığı iyilikleri kullanarak On Üçler'in yarısını Zeus'a ihanet etmeye ikna ettikten ve ardından, "Bir işim var, endişelenecek bir şey yok," diyerek evden ayrıldıktan sonra. Zeus'un aynı gece ölmüş olması çok büyük bir tesadüftü. "İntihar etmedi."

"Tabii ki etmedi. Yeraltı Dünyası'na tekmelenerek ve çığlık atarak gönderilmesi gereken türden bir adamdı." Çenemi tutup kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Gözlerinin altındaki torbalar için bir şeyler yapmamız gerek."

Elini ittim. "Cinayetle en ufak bir ilgin yok, öyle mi?"

"Senin var mı?"

Elbette var diye karşılık vermek için ağzımı açtım ama bir şey söylemeden başımı iki yana salladım. "Öldüğüne sevindim."

"Sen ve Olimpos'un çoğu." Çoktan arkasını dönüp telefonunu kurcalamaya başlamıştı. "Hazırlan. Araba aşağıda, seni aşağı şehre giden köprüye götürmek için bekliyor olacak. Oradan Hades'e kendi başına gidersin."

Fazla hızlı hareket ediyorduk. Taktığı mükemmel maskenin ardını görmeye çalışarak ona baktım. "Anne..."

"Hımm?"

İnsan annesine cinayet işleyip işlemediğini nasıl sorardı? O bunu yapabilecek biriydi. Yapabileceğini biliyordum. Ama yine de soru boğazıma takılıp kaldı. "Sen..."

"O aşağılık herifi ben mi öldürdüm?" Sonunda başını telefonundan kaldırdı. "Elbette hayır. Ben öldürmüş olsam

pencereden herkesin gözü önüne atmaktan daha az dikkat çeken bir yol seçerdim."

Bunun ikna edici bir cevap olduğundan emin değilim ama ona inandım. "Tamam."

"Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre." Telefonunu tekrar eline aldı. "Anlaşmamanızın ilk kısmı tamamlandı. Hades'in bu akşamki basın toplantısına katılmasını sağla."

Beklentiyle endişe iç içe geçti. "Gösterimi yapmak için bana yeterince zaman tanımadın."

"Kendini küçümseme, Persephone." O sırada yazdığı mesajdan başını kaldırmadı. "Hades sana âşık. Seni yanında tutacak her şeyi seve isteye kabul edecektir. Bu fırsatı görmezden gelmek aptallık olur."

"Tamam. Halledeceğim."

"Ve Eurydice'yi eve getir." Ses tonu yumuşadı. "Artık burası onun için güvenli ve o aptal eski erkek arkadaşı yüzünden yaşadığı kalp kırıklığıyla uğraşırken ailesine ihtiyacı var."

En azından bu konuda hemfikirdik. "Tamam."

Hades'i ikna etme yeteneğimi tartışmanın bir anlamı yoktu. Annem evliliklerinin her birini daha iyi bir aşamaya geçmek için bir atlama taşı, kocalarını ise eşten ziyade manipüle edilecek piyonlar olarak görmüştü. Hades'i dengim olarak gördüğüm asla aklına gelmezdi.

Başka hiçbir şey söylemeden odama girdim. Hazırlanmam uzun sürmedi ama alçak sesle küfredip göz altlarıma biraz kapatıcı sürdüm. Biraz düşündükten sonra geniş paçalı siyah bir pantolon ve siyah denebilecek kadar koyu kırmızı bir bluz giydim. Saçlarımı atkuyruğu yaptım ve neredeyse gömleğimle aynı tonda ruj sürdüm.

Uzun süre aynada kendime baktım. Yıllar boyu özenle oluşturduğum imajım ışıl ışıldı ve açık renkler, pembe dudak-

larla doluydu. Şu anda tamamen farklı biri gibi görünüyordum. Farklı biri gibi *hissediyordum*.

Güzel. Bir ay önceki kız olsaydım dün gece yaptığım pazarlığı yapma cesaretini asla gösteremezdim. Ne kadar kısa bir süreydi. Ne çok şey değişmişti. Ve işimiz henüz bitmemişti.

Annemin evinden köprüye kadar olan yolculuk beklediğimden daha kısa sürdü. Farklı dünyalarmış gibi geliyor ama gerçekte yoğun trafikte bile otuz dakikadan az sürüyordu. Arabadan inip kendimi hazırladım. Tercihen, Hades'in her şeyi benim gibi görmesini sağlamak için en az yirmi dört saatim olsun isterdim ama birkaç saatle idare edecektim.

Öncelikle gece vakti bir hırsız gibi sıvışmış olduğum için özür dilemem gerekiyordu.

Köprüyü gün ışığında geçmek garip geldi. Kendimi ilk geçtiğimde duyduğum acıya hazırladım ama tenimde hafif bir baskı hissettim sadece. Bu, eve hoş geldin demekmiş gibi tuhaf bir duyguya kapıldım. Hızlı adımlarla karşı kıyıya yürüyüp sütunların arasından geçerek aşağı şehre girdim. Gerçekten... eve dönüyormuşum gibi hissediyordum. Çenemi kaldırıp yürümeye başladım, her adımda köprüyle Hades'in evi arasındaki mesafe azalıyordu. Henüz erken olduğu için dışarıda tek tük insan vardı ve onların varlığı doğru şeyi yaptığımın bir başka göstergesiydi.

Bu insanların hiçbiri yaptıklarımın sonuçlarına katlanmayacaktı.

Her şey bitmişti.

Hemen hemen.

Hades'in evine çıkan basamakları tırmanırken nefesimi tuttum ve yüreğim ağzımda kapıyı çaldım. Kapı hemen açıldı ve yumuşak bir vücut beni sarıp sarmaladı. Bunun Eurydice olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü.

"Kapıyı neden sen açıyorsun?"

"Psyche mesaj atıp geldiğini söyledi." Beni içeri çekip kapıyı kapadı. "Zeus gerçekten öldü mü?"

"Evet." Çok yorgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı ve saçları sanki elleriyle düzeltilmiş gibi dağınıktı. "Anne eve dönmeni istiyor. Hepimiz bunu istiyoruz."

Bir şey söylemek için ağzını açtı, bir an tereddüt etti ve sonra başıyla onayladı. "Peki." Hüzünlü bir tebessümle bana baktı. "Ama içimden bir ses burada olmanın sebebinin ben olmadığını söylüyor. Hades içeride, köpeklerin yanında. Bütün gece oradaydı."

"Uzun sürmez..."

"Sorun değil." O hüzünlü tebessümlerden biri daha. "Gitmeye karar verdiğimde Charon beni eve götürmeyi teklif etti. Beni merak etme."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı ama haklıydı. Eurydice'nin kendi yoluna gitmesi gerekiyordu. Ona bir kez daha sarıldım. "Ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Biliyorum. Şimdi git ve sevgilinle ilgilen." Artık köpeklerin odası olan odaya doğru hafifçe itti beni.

Hades'i gözleri kapalı hâlde sırtını duvara yaslamış otururken buldum, yavru köpekler bacaklarının üstünde ve etrafında yatıyordu. Odaya girdiğimde gözlerini açtı ve yavaşça kırpıştırdı. "Döndün."

"Elbette döndüm." Öne doğru bir adım attım ama kendimi birden tuhaf ve tereddütlü hissettim. Ellerimi önümde kavuşturdum. "Vedalaşmadan gittiğim için özür dilerim. Bir çıkar yol buldum ve adım attım."

Dalgın bir ifadeyle elini kucağındaki yavru köpeğin sırtında gezdirdi. "Gitmeden önce benimle konuşabilirdin. Burada tutsak olmadığını söylemiştim ve bunda ciddiydim."

"Bunu riske atamazdım," diye fısıldadım. "Değer verdiğin insanlar için her şeyi yaparsın ama kendi güvenliğin söz konusu olduğunda çok dikkatsizsin."

"Ben gözden çıkarılabilirim." Omuz silkti. "Bu işin doğasında var."

"Hayır, Hades. Hayır, *kesinlikle* gözden çıkarılamazsın." Ona yaklaştım ve karşısında yavaşça diz çöktüm Yüzünü ancak ondan sonra iyice görebildim. Ne uzanıp elmacık kemiğini ve gözünü morartan yarada parmağımı gezdirmekten kendimi alabildim ne de soluğumun kesilmesine engel olabildim. "Ne oldu?"

Hâlâ bana bakmıyordu. "Dün gece herhangi bir tepki almadan Zeus'a karşı eyleme geçmek için annenle bir anlaşma yapmışsın. Şartlar neydi?"

"Nereden..." Ne dediğini anladığımda sustum. "Zeus. O sen miydin?" Öyle olmalıydı, tabii Hades ben gidip gelene kadar geçen sürede bir bar kavgasına karışmadıysa. En mantıklı cevap aynı zamanda en basit olanıydı. Zeus'un peşinde düşmüştü ve dövüşmüşlerdi. Artık Zeus ölmüştü, Hades evdeydi ve araba kazası geçirmiş gibi görünüyordu.

Uzandım ve çekinerek elini tuttum. Beni sımsıkı tuttuğunda ne yaptığını henüz fark etmemiş görünüyordu. Parmaklarımızı çözmeye çalıştı. Elini daha da sıkı tuttum. "Onun peşinde düştün."

"Beni korumak için kendini ona sunduğunu düşünmüştüm. Seni kıracağını biliyordum ve öylece durup bunun olmasına izin veremezdim." Sesi neredeyse duygusuzdu. "Keşke

sana onun düşmesini istemediğimi söyleyebilseydim ama... bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Eğer bu bir şeyleri değiştirecekse..."

"Hades, dur."

"Evet, bunu bana daha önce de söylemiştin."

Neden bahsettiğini anlamam süre aldı. "Köprüde."

"Neredeyse onu da öldürüyordum." Sesinde *yanlış* bir şeyler vardı. Kendisi gibi konuşmuyordu. "Beni durdurmasaydın öldürebilirdim."

Boğazımı temizleyip tekrar denedim. "Zeus bir canavardı. Cinayetin sorun çözmek için doğru yol olduğunu iddia edecek değilim ama imkânı olsaydı seni öldürmeyeceğini mi düşünüyorsun gerçekten? Elinde birçok insanın kanı var. Bu yükü taşımak zorunda kaldığın için üzgünüm ama öldüğü için üzgün değilim." Boştaki elimi uzatıp yaralarına dikkat ederek yüzünü avuçladım. "Ve o dövdüğün adam kız kardeşime zarar verdi. Onu kurtarmak istediğim için bağırmadım. Bağırdım çünkü kontrolünü kaybedersen kendini suçlu hissedeceğini biliyordum."

Titrek bir nefes verdi. "Sanırım bu bir veda o zaman."

Kendimi bir maratonun ortasında gibi hissetmeseydim gülebilirdim. Bütün gerçeği konuşmanın zamanı gelmişti artık ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki aniden bayılmaktan korkuyordum. O kelimeleri yazmak ve Hades onları bulmadan kaçmak çok daha kolaydı. "Hiçbir yere gitmiyorum, Hades. Seni seviyorum. Kalıyorum ve seni korumak... halkını korumana yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ama Zeus artık öldüğüne göre özgürsün."

"Özgür olduğumu biliyorum." Düzensiz bir nefes aldım. "Ve özgür irademle bunu seçiyorum. *Bizi* seçiyorum." Beni

başından savmadı, bu da bana devam etme cesareti verdi. "Bir ay önce tek istediğim bu şehirden çekip gitmekti. Bırak sana âşık olacağımı, senin var olduğunu bile bilmiyordum Olimpos'ta bana yuva hissi verecek bir yer olduğunu bilmiyordum." Bana bariz bir şaşkınlıkla bakınca eline asıldım. "Burası, Hades. Sen varken burada kendimi *yuvamda* hissediyorum. Bu evde, aşağı şehirde. Eğer beni kabul edersen senin yanında kalmak istiyorum."

Yavaşça gülümsedi. "Ciddisin."

"Bütün kalbim ve ruhumla."

"Ben de seni seviyorum." Kenetlenmiş ellerimizi kaldırdı ve parmaklarıma bir öpücük kondurdu. "Sana bunu söyleyerek seni tuzağa düşürüp kalmaya zorlamayı istememiştim ama... ben de seni seviyorum."

Beni seviyordu. Beni *seviyordu*. Bunu tahmin ediyordum ama bu iki kelimeyi ondan duymanın mutluğu başımı döndürdü. Keşke kendimi tamamen kaptırabilseydim ama annemin isteğinin hâlâ halledilmesi gerekiyordu. "Hades, son bir şey daha var."

"Anlaşmanın şartları."

"Evet." Elini sıkıca kavradım. "Anneme yukarı şehirde kendi seçeceği altı etkinlikte onunla birlikte görünme sözü verdim. İkimiz birlikte altı kez."

Hades uzun bir süre bana baktı. "Bu kadar mı?"

"Ne demek bu kadar mı? Hades efsanesinin ardındaki adamın yılda birkaç kez emrinde olmasıyla gücü katlanarak artacak. Gerçekten onun dostu olmasan bile insanlar öyle olduğunu *düşünecek*. Bu önemli bir konu."

Yavru köpekleri dikkatle yere bıraktı ve beni de çekerek ayağa kalktı. "Bu ödenecek küçük bir bedel."

"Emin misin? Eğer herhangi bir kuşkun varsa..."

"Persephone." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Küçük siren. Senin güvenliğin ve mutluluğun uğruna seve seve ödeyeceğim bir bedel olmadığını mı düşünüyorsun? Senin özgürlüğün uğruna? Demeter bundan fazlasını isteyebilirdi."

Boğazım sıkıştı. "Sakın bunu ona söyleme."

"Söylemem." Başını eğip gülümseyerek bana baktı. "Bir daha söyle."

Ne demek istediği çok açıktı. Ellerimi göğsünde gezdirip kollarımı boynuna doladım. "Seni seviyorum."

Dudaklarını kulağıma değirdi. "Bir daha."

"Seni seviyorum."

Tenimde gezinen dudaklarının kıvrıldığını hissettim. "Ben de seni seviyorum, küçük siren."

"Şaka yapmak için uygun bir zaman değil sanırım, değil mi?"

Elleri belime indirdi ve beni kendine çekerek değişmez sıcaklığıyla sardı. "Ne zamandan beri bunun seni durdurmasına izin veriyorsun?"

Güldüm. Biraz kulak tırmalayıcı başlayıp salt mutluluğa dönüşen bir sesti bu. "Haklısın." Ona yapışıp biraz kıpırdandım. Her şeyin bittiğine inanamıyordum. Belki de bitmemişti, her şey yeni başlıyordu. Bu yaşananlar gerçek olamayacak kadar güzelmiş gibi geliyordu ve ona dokunmadan duramıyor, kendi kendime onun yanımda olduğunu, tüm bunların gerçek olduğunu söyleyip duruyordum. "Bu durumda, bir sorum var."

"Hı-hı." Sırıttığını görebileceğim kadar geri çekildi. "Sor."

"Beni değerli zeminlerini sevdiğinden daha mı çok seviyorsun?"

Bir kahkaha attı. Odayı âdeta dolduran güçlü bir sesti bu. Başını dudakları dudaklarıma değene kadar eğdi. "Seni kesinlikle değerli zeminlerimden daha çok seviyorum. Ama bundan sonra onlara kan bulaştırmaktan kaçınmanda ısrarcı olacağım."

"Herhangi bir söz veremem."

"Ben de söz vermeni beklemiyorum zaten." Beni öptü. Dudaklarının dudaklarıma son kez değmesinin üstünden bir günden kısa süre geçmişti ama bana çok daha uzunmuş gibi geldi. Ona yapıştım ve öpücüğüne her şeyimle karşılık vermek için ağzımı hevesle açıp onu hissetmenin verdiği duyguda, bu ânın mükemmelliğinde kendimi kaybettim.

En azından birkaç saniye sonra başını kaldırana kadar. "Eğer durmazsak basın toplantısına geç kalacağız."

"Siktirip gidebilirler."

Yine o tatlı kahkahasını attı. "Persephone, bir daha annenin boktan listesinde olmak istemiyorum, özellikle de önlenebilir bir şey yüzünden."

Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Saçını parmaklarıma dolayıp biraz çekiştirdim. "O zaman söz ver, bu gece kapıları kilitleyeceğiz, telefonlarımızı kapayacağız ve Hermes kovucu sıkacağız. Seni sadece kendime istiyorum."

"Anlaştık."

Bunun üzerine isteksizce ayrıldık. Eşyalarımın çoğu hâlâ buradaydı, böylece Hades'in morluklarını örtmek için elimden geleni yapabildim, gerisini de koyu renk camlı güneş gözlüğü halletti. Hades tepeden tırnağa siyah bir takım giydi, gün ışığına çıkmayı göze alan bir suçlu gibi görünüyordu. Basın toplantısına giderken yol boyunca el ele tutuştuk.

On Üçler'in geri kalanı ve aileleri Dodona Kulesi'ni çevreleyen avlulardan birinde toplanmıştı, hepsi de çok şıktı. Zeus'un Olimpos'ta kalan üç çocuğunun hepsi siyah giyinmişti, yüzlerini büyük bir özenle ifadesiz tutuyorlardı. Kız kardeşlerim annemin arkasında duruyordu. Hades'in elini son bir kez sıktım ve onlara doğru yürümeye hazırlandım. Hades elimi sımsıkı tutup bırakmadı. "Burada kal."

"Ne?" Etrafıma bakındım. "Ama..."

"Benim ol, Persephone. Ve senin olmama izin ver. Herkesin gözü önünde de yalnızken de."

Başımı kaldırıp dikkatle ona baktım, buna verilecek sadece bir cevap vardı ve göğsümde kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınıyordu. "Tamam."

Ne beklediğimi bilmiyordum. Bir yüzleşme. Belki suçlama. Ama Hades sorunsuz bir şekilde onların arasına girdi ve Poseidon, Perseus'u yeni Zeus olarak ilan etmek üzere resmî bir açıklama yapmak için öne çıktı. İnsanlar cevaplardan çok algıya önem veriyordu ve bu da şu anda bizim lehimizeydi. Gazetecilerin Hades'e bu kadar yoğun bir şekilde odaklanmasının da bir zararı yoktu.

Tüm bunlar olurken Hades'in ifadesi sanki düzenli olarak basın toplantılarına katılıyormuş gibi rahattı. Rahat olmadığının tek göstergesi, kimsenin göremeyeceği bir yerde elimi sıkıca tutuyor olmasıydı. Dağılmaya başladığımızda koluna yaslanıp kulağına fısıldadım: "Harikaydın. Neredeyse bitti."

"Beklediğimden daha fazla insan var." Ağzının kenarından konuşuyor, dudakları zar zor kıpırdıyordu.

"Seni güvende tutacağım. Söz veriyorum."

Arabalara doğru yürümeye başladığımızda gazeteciler akın akın peşimizden koşarak ona o kadar çok soru yöneltiler ki takip etmekte zorlandım.

"Bunca zamandır aşağı şehirde miydiniz?"

"Neden şimdi ortaya çıktınız? Zeus öldüğü için mi?"

"Persephone Dimitriou'nun birlikte kaçtığı gizemli adam siz misiniz?"

"Resmen beraber misiniz?"

Elimi kaldırarak dikkatlerini onun üzerinden kendime çektim. "Arkadaşlar, resmî bir açıklama yapmaktan mutluluk duyarız... ama yarın. Bugün, Zeus'un kaybının yasını tutmak için buradayız." Topluluk önünde konuşma konusunda o kadar tecrübeliydim ki yalan söylerken teklemedim bile. Sadece sessiz sakin bekledim ve sonunda gazeteciler de durulup esas konuya odaklandılar.

Nihayet onlardan kurtulduğumuzda Hades bana döndü ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Güneş ışığı zırhlı şövalyem beni basından kurtarmaya geldi."

"Evet, kahramanlık yapmayı seven tek kişi sen değilsin." Elini bir kez daha sıktım. "Bu curcunaya alışmak biraz zaman alıyor."

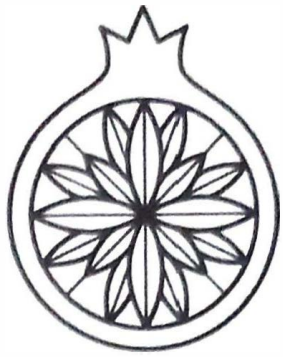
"Sen yanımda olduğun sürece idare edeceğimi umuyorum." Yanıt vermemi beklemedi. Beni kollarının arasına aldı ve dudaklarıma yapıştı. Arzu dolu bir hâlde parmak uçlarımda yükseldim ve kollarımı boynuna doladım. Fotoğraf makinelerinin çalıştığının ve fısıltıların yükseldiğinin farkındaydım ama umurumda değildi.

Nihayet başını kaldırdığında bacaklarım çözülmesin diye ona yapıştım. "Benimle eve gel."

"Tamam."

"Sadece bugünü kastetmiyorum. Temelli demek istiyorum. Birlikte yaşayalım."

"Bunu kastettiğini biliyorum." Gülümsedim ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Ve cevabım hâlâ aynı. Her şeye *evet*."

SON SÖZ

HADES

"Hazır mısın?"

Persephone gülümseyerek bana baktı, ama bu, onun mutlu gülümsemesiydi... *gerçek* gülümsemesi. "Bunu bana son bir saat içinde onlarca kez sordun." Omzuyla omzuma vurdu. "*Sen* gergin misin?"

Gergin çok sıradan bir kelimeydi. Karanlıklardan çıkıp ışıltılı engerek yuvası olan yukarı şehre adım attığımdan bu yana geçen iki hafta içinde pek çok şeye uyum sağlamıştım. Persephone her adımda yanımda olmuş ve basınla her karşılaşmada bana ustalıkla rehberlik etmişti. O olmasaydı ne yapardım bilmiyordum.

Umarım bunu asla öğrenmek zorunda kalmazdım.

Ama bu gece? Bu gece sadece ikimiz içindi.

"Gergin değilim," dedim sonunda. "Eğer hazır değilsen..."

"Hades, ben hazırım. *Fazlasıyla* hazırım." Oyun odasına açılan kapıya baktı. Arkasında toplanan insanları duyamayaca-

ğımız kadar ses geçirmezdi ama ikimiz de orada olduklarını biliyorduk. Bekliyorlardı.

Persephone bir nefes aldı. "Nasıl görünüyorum?"

Odamıza girip onu hazırlanırken bulduğumdan beri neredeyse on kez sorduğu bir soru da buydu. "Muhteşem görünüyorsun." Bu doğruydu. Uzun sarı saçlarını dalga dalga açık bırakmış ve Julliette'in son kreasyonu olan bir elbise giymişti. Boyundan askılı, vücudunu saran ve memeleri, karnı ve kalçalarından akarak bacaklarına dökülen başka bir siyah elbise. Sırtı açıktı ve her arkasını döndüğünde dizlerimin üzerine çöküp omurgasının altındaki çukuru öpme isteğimle savaşmak zorunda kalıyordum. "Küçük siren..."

"Hazırım." Parmak uçlarında yükselip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Gerçekten hazırım. Yemin ederim."

Sözüne güveniyordum. "O zaman gidelim."

Bunun nasıl olacağını zaten konuşmuştuk. Gidişatı ona adım adım anlatmıştım. Sürprizin oyunun bir parçası olduğu zamanlar olmuştu ama Persephone'nin gecesini hiçbir şeyin mahvetmesini istemiyordum. Bizim gecemizi. Hele ki altüst olmuş iki hayatın ortasında bu denli anlamlı bir adımmış gibi hissettirirken.

Odaya girdim. Yine istediğim gibi düzenlenmişti. Platformu çevreleyen mobilyalar biraz geriye çekilmişti, bunun bir gösteri olması gerektiğinin ve bir katılım daveti olmadığının açık bir göstergesiydi bu. Işıklar loştu ve her yer doluydu.

Persephone elimi gevşek ve güven dolu bir tavırla tutuyordu; ben koltuklar ve kanepeler arasından platforma doğru ilerlerken o da mutlu bir hâlde beni takip etti. Ona fikrini değiştirmesi için son bir şans vermeme fırsat kalmadan rahatça platforma çıkıp ışıkların altına geçti. Az önce ne yapmak üzere

olduğumu anlamışçasına omuzunun üstünden bir bakış attı bana. Gülmemi bastırıp peşinden platforma çıktım.

Işıklar karanlıktan farklı bir mahremiyet sağlıyordu. Persephone'nin her santimini görebiliyorum ama odanın geri kalanı bulanık bir parıltıdan ibaretti. Bu tekrarlanan bir şey hâline gelirse yeni bir ayarlama yapılabilirdi; bu gece her şey onun mümkün olan en iyi zamanı geçirmesini sağlamak için ayarlanmıştı.

Platformun ortasını işaret ettim. "Orada dur."

"Evet, efendim." Dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrılmamış gibi ciddi bir tonla söyledi bu.

Yavaş yavaş etrafında dönüp beklentisini tetikledim. Ah, o kadar mükemmeldi ki benim olduğuna inanamıyordum. Beni o kadar kendine ait kılmıştı ki sanki adını dövmeyle ruhuma kazımıştı. Bu kadın için her şeyi yapardım. Yukarı şehri fethederdim. Diğer On Üçler'i fildişi kulelerinden indirirdim. Bir paparazziyle bitmek bilmeyen bir röportaj daha yapardım.

Elbisesinin eteğine hafifçe dokunarak kalçalarında dalgalanmasını sağladım. "Bu elbiseyi yukarı çekersem altında külot olmadığını mı göreceğim? "

Gülümsemesi genişledi. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Birazdan." Onun bariz hayal kırıklığı karşısında pis pis gülmemeyi başardım ve bir adım daha yaklaşıp ellerimi kollarından omuzlarına doğru kaydırıp yüzünü avuçladım. Sesimi alçaltıp sadece onunla konuştum. "Güvenli kelimen var, herhangi bir noktada durmamı istersen söylemen yeterli. Hemen dururum."

Bileklerimi hafifçe kavradı. "Biliyorum."

"Güzel."

"Hades?" Bana gülümsedi. "Bu elbisenin en iyi yanını görmek ister misin?" Küçük şımarık, cevabımı beklemeden elini ensesine götürdü ve kopçayı açtı. Kumaş uçuşarak vücudundan aşağı kayıp tıpkı narin bir çiçek yaprağı gibi süzülerek yere indi.

Altına hiçbir şey giymemişti.

Elini tutup başının üzerine kaldırdım ve onu yavaş bir dönüşe teşvik ettim. "Gösteri mi yapmak istiyorsun, küçük siren? Görsünler o zaman." Karşılığında altınımsı teninin hafifçe kızarmasının keyfini çıkardım.

Elini bırakıp kürsünün kenarına kadar yürüdüm ve öğleden önce oraya yerleştirdiğim sandalyeyi aldım. Siyah metalden yapılmıştı, geniş bir oturağı ve rahatça eğilmesini sağlayacak yükseklikte bir sırtı vardı.

Sandalyeye oturmasını işaret ettim. "Bacaklarını aç, Persephone."

Nefesi artık kesik kesik çıkıyordu ve elimi ensesine yerleştirdiğimde elime sımsıkı yaslandı. Çünkü küçük sirenimin ihtiyacı olan şey sadece teşhir edilmek değildi, teşhir edilirken onu cezalandırmamı da istiyordu.

Sandalyenin üstünden eğildim ve ellerimi uyluklarında gezdirerek hızla çekip daha da açtım. Kadınlığını hafifçe okşadığımda ıslak ve hazır olduğunu fark ettim. Bir yandan onu okşarken diğer yandan dudaklarımı şakağına bastırdım. "Buraya bakıyorlar ve ne gördüklerini biliyor musun?"

"Hayır," dedi soluk soluğa, dokunuşumu yönlendirmek için kalçasını kaldırmaya çalışarak. "Söyle bana."

"Altın prenseslerinin çöküşünü görüyorlar." İki parmağımı içine soktum. "Onun yerini karanlıklar tanrıçası alıyor."

İnledi ve kendimi tutamadım. Dudaklarına yapıştım. Dilimde Persephone'nin tadıyla kısa bir süre kendimi unuttum. Seyircileri unuttum. O sesi tekrar çıkarmasını sağlamak için ne yapacağım dışında her şeyi unuttum. Parmaklarımla onu yavaş yavaş becerirken avucumu klitorisine bastırıp arzusunu daha da ateşledim. Zirveye çıkması için tam da ihtiyacı olan şeyi verirken aldığı zevki artırmak için elime sürtünmeye başladı ve hareketleri gitgide daha heyecanlı hâle geldi.

Öpmeye ara verip, "Benim için boşal, küçük siren," dedim.

Ve boşaldı. Ah, hem de nasıl.

Onu iki kez daha zirveye çıkardıktan sonra dokunuşumu yumuşatıp parmaklarımı içinden çıkardım. "Şimdi seni bu sandalyeye domaltıp becereceğim."

Persephone sersemlemiş bir ifadeyle gülerek bana baktı, ela gözleri sevgi doluydu. "Evet, efendim."

Kalkmasına yardım edip sandalyeye domaltarak onu istediğim pozisyona getirirken hafifçe sendeledi. Ayaklarını daha da açtım ve ona iyice bakabilmek için geri çekildim.

Siktir.

Bu kadının bana duyduğu güven. Onu asla hayal kırıklığına uğratmamak için daha iyi bir adam olmak istiyordum. Titriyordu, yaklaştım ve ellerimi kıçıyla sırtında gezdirdim. "Hazır mısın?"

"Tanrılar aşkına, *becer* beni artık."

Odaya dalga dalga kıkırdama sesi yayıldı, bir sürü ses ona verdiğim cevaba eşlik etti. Kıçına hafif bir şaplak attım. "Çok sabırsızsın."

"Evet. Çok." Hafifçe kıpırdandı. "Lütfen, Hades. Beni daha fazla bekletme. Sana ihtiyacım var."

Neticede onu istediğinden fazla oyalamak istemiyordum. Belki başka bir zaman. Bu gece isteği zirvedeydi. Aletimi çıkarıp kalçasını kavradım ve içine soktum. Persephone benim keskin nefesimi neredeyse bastıran alçak bir çığlık attı.

Bundan da asla bıkmayacaktım. Sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi bana kenetlenmesinden. Beni mümkün olduğunca derine alma arzusuyla kendini geri itip bana yapışmasından. Hafif iniltilerinden ve küçük çığlıklarından.

Salonun geri kalanı da buna ulaşabileceklerini düşünüyor olabilirlerdi ama bu geceki tek rolleri *onun* zevkini artırmaktı.

Uzanıp saçlarını elime doladım ve platformu çevreleyen karanlığa bakana kadar çektim. "İzliyorlar. İzin vereceğimiz her parçan için ağızlarının suyu akıyor. Bu gece seni nasıl becerdiğimi hatırladıkça aynı hazzı tatmanın yollarını arayacaklar."

Persephone, "Güzel," diye inledi. "Daha sert."

Yüksek sesle bir kahkaha attım ve dediğini yaptım. Kımıldamasına izin vermeden tutup sert darbelerle onu becermeye devam ettim. Sahnede olduğumuz gerçeğinden saklanmak yoktu ve bana kenetlenmesinden her ânından zevk aldığı belliydi.

Ve sonra orgazm oldu, çığlıkları keskin ve arzu doluydu. Onun arkasından boşalmamak için elimden geleni yaptım, bu gece *onun* içindi. Benim için değil. Yavaşça nefes aldım ve içinden çıkıp aletimi pantolonuma soktum. Sonra onu kaldırıp omzuma attım. Persephone'nin ciyaklaması beni güldürdü. Yavaşça dönerek bir daire çizdim. "Umarım gösteriyi beğenmişsinizdir. Artık bitti."

"Çok beğendik!" diye bağırdı seyircilerden biri. Sesi biraz Hermes'e benziyordu.

Başımı iki yana sallayıp platformdan indim, Persephone'nin kahkahası bizi takip etti. Sesi o kadar *mutluydu* ki, göğsümdeki sıcaklıkla birebir uyumluydu. Tahta gidip oturdum.

Bu bizim krallığımız, bizim tahtımızdı. *Bizim.*

Persephone kucağıma yerleşirken hâlâ kıkırdıyordu. "'Umarım gösteriyi beğenmişsinizdir. Artık bitti.' *Gerçekten mi?*"

"Kısa ve öz."

"Hı hı." Bacaklarını açıp ata biner gibi üstüme oturdu. "Buraya ikinci bir taht koymayı önerecektim."

Kalçalarını hafifçe sıkıp bunu yönlendirmesine izin verdim. "Bunu yapan kişi hâlâ aşağı şehirde yaşıyor. İstersen ikincisini sipariş edebilirim."

"Hayır." Pantolonumun üzerinden beni avuçladı. "Paylaşmayı seviyorum. Bu bana sana yakın olma imkânı veriyor." Persephone dudakları kulağıma değene kadar eğildi. "Seni bu tahtta becerebileyim diye mi boşalmayı erteledin, Hades?"

"Evet."

Bir kahkaha daha attı. Onun gülüşüne bayılıyordum. "Doyumsuz."

"Sadece sen söz konusu olduğunda." Ellerimi vücudunun yan tarafında gezdirdim. "Seni seviyorum, küçük siren."

"Ben de seni seviyorum." Beni öptü, Odanın uzun bir süre dönmesine neden olan yavaş ve baştan çıkarıcı bir öpücüktü bu. Persephone ellerini saçlarımın arasına daldırdı ve dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan güldü. "Ve iyi ki sen de benim kadar doyumsuzsun çünkü seninle işim henüz bitmedi."

TEŞEKKÜRLER

Hades'i iki farklı hikâyede okuyacak kadar çok seven tüm okurlarıma çok teşekkür ederim. Devamı gelecek mi? Bunu sadece zaman gösterecek. Size kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım. Umarım bu hikâyeyi beğenmişsinizdir!

Süper seksi bir Hades ile Persephone hikâyesi yazma konusunda durmadan konuşmama kulak verip hemen bir teklif göndermemi isteyen editörüm Mary Altman'a çok teşekkürler. *Işıltılı Tanrılar* seninle ve Sourcebooks'la buluştuğu için çok ama çok mutluyum. Bu kitap, sizin katkılarınız sayesinde başladığımızdan yaklaşık bin kat daha iyi oldu.

Bu kitapta benimle çalışan menajerim Laura Bradford'a sonsuz teşekkürler. Yine senin sayende, bana ve anlattığım hikâyelere inancın sayesinde yuva bulan küçük, tuhaf bir hikâye daha. Teşekkür ederim!

Bir kitap yazmak tek başına yapılan bir uğraştır ancak harika arkadaşlarımın desteği olmadan bunu başaramazdım. Benimle mitoloji üzerine sohbet ettiği, farklı eşleştirmeler konusunda beyin fırtınası yaptığı ve Yunan mitlerinin her tür seks düşkünü olduğu konusunda benimle tamamen aynı fikirde olduğu için Jenny Nordbak'a çok teşekkür ederim. Her dibe vurduğumda beni çekip çıkaran ve zor bir olay örgüsünü çözmemde bana yol gösteren Piper J. Drake ve Asa Maria Bradley'ye, tüm sevgim ve minnettarlığımla...

Aileme bütün sevgim ve minnettarlığımla... Bu kitap 2020 yılı boyunca yazıldı ve herkes için tam anlamıyla cehennem gibi bir yıl olduğunu söylememe gerek yok. Çevrimiçi okula, kapımı kapamadan çalışmama ve ortaya çıkan tüm yeni zorluklara alışma döneminde tüm bunların üstesinden gelip bu yeni hayat tarzına uyum sağladıkları için çocuklarıma teşekkür ederim. Yüksek hedeflerime ulaşabileceğimden bir kez bile şüphe etmediği, bir şeye ihtiyacım olduğunda her zaman yardıma koşmaya hazır olduğu ve pislik gibi davrandığımda bile beni sevdiği için Tim'e teşekkür ederim. Seni seviyorum!

